John Saul
SE ARATĂ
FURIA OARBĂ
www.virtual-project.eu

JOHN SAUL

SE ARATĂ FURIA OARBĂ

Original: *Comes the Blind Fury* (1980)

Traducere din limba engleză:
DANIELA TRUȚIA

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
1996

— Pleacă de-aici! strigă Susan. Lasă-mă în pace!

Chipul ei părea acoperit de o mască a fricii. Se întoarse și dispăru în ceața care începea să fie din ce în ce mai deasă. Michelle se luă imediat după ea.

— Stai pe loc, șopti vocea. Lasă-mă s-o fac eu. *Vreau* s-o fac.

Michelle încremeni, mulțumindu-se să asculte și să aștepte. Țipătul pe care-l auzi într-un târziu i se păru jalnic și înăbușit. Apoi simți că fetița aceea ciudată se apropiase din nou de ea, gata să-i pătrundă în trup și în suflet.

— Am făcut-o, murmură vocea. Ți-am spus că o s-o fac și am făcut-o.

Michelle porni încet spre casă, în timp ce cuvintele i se învârtejeau în minte. Când ajunse la casa cea veche, soarele începuse deja să strălucească de pe cerul senin al începutului de toamnă. Singurul sunet care se auzea era țipătul pescărușilor…

• PROLOG

Înaintă încet pe cărare, atentă unde punea piciorul, dar fără să ezite. Poteca îi era cunoscută. Știa din instinct când s-o ia la stânga, când să se abată spre dreapta și când s-o țină drept pe mijloc. Îmbrăcată într-o rochiță neagră și purtând pe cap o bonetă de aceeași culoare, de departe aducea mai curând a femeie bătrână decât a fetiță de doisprezece ani, iar bastonul de care nu se despărțea niciodată nu făcea decât să sporească impresia de persoană în vârstă.

Numai chipul ei era tânăr, senin și fără riduri, iar ochii lipsiți de lumină păreau adesea să vadă lucruri invizibile pentru alții.

Era un copil singuratic. Orbirea o izolase de ceilalți, ferecând-o într-o lume întunecată, din care știa că nu există scăpare. Și totuși, își accepta nenorocirea cu calm și resemnare, așa cum le accepta pe toate, socotindu-le daruri de la Dumnezeu, ale cărui căi îi rămâneau necunoscute, deși nu-i putea pune la îndoială înțelepciunea.

La început îi fusese greu, dar când i se întâmplase tragedia era încă suficient de mică pentru a se adapta cu multă ușurință. Acum abia dacă își mai amintea cum arăta lumea văzută aievea cândva. Uitase cu desăvârșire să se mai bizuie pe ochii ei. În schimb, își ascuțise celelalte simțuri. Auzea sunete pe care alții nu le sesizau, percepea în aerul sărat al mării miresme știute doar de ea și recunoștea florile și copacii numai după pipăit.

Poteca pe care păși astăzi era unul din drumurile ei preferate, șerpuind pe muchia falezei, sus deasupra mării. Aici bastonul devenea aproape inutil, întrucât fetița cunoștea poteca la fel de bine cum știa și că locuința părinților săi se găsește la câteva sute de metri spre sud. Își număra pașii din obișnuință, iar ritmul ei de mers era invariabil același. Cărarea nu-i rezerva niciun fel de surprize. Și totuși, plimba în fața ei bastonul cu vârf alb, mișcându-l dintr-o parte în cealaltă, ca pe un deget, încercând să depisteze un eventual obstacol ce i-ar fi putut bara calea.

Vuietul mării îi răsuna în urechi și fetița în negru se opri o clipă, întorcându-se cu fața către larg. Undeva, în străfundurile memoriei, începu să prindă contur imaginea pescărușilor rotindu-se pe deasupra valurilor. Deodată, undeva în spate deslușì alte sunete – pe care orice ureche în afară de-a ei le-ar fi confundat cu zgomotul valurilor ce se spărgeau de țărm.

Erau râsete.

Le auzise toată ziua și le cunoștea semnificația.

Așadar, colegii ei de școală se plictisiseră de joacă, drept care un timp aveau să se distreze pe socoteala ei.

La fel se întâmpla în fiecare toamnă.

An de an, la început de vară, când se încheiau cursurile și copiii luau vacanță, ea nu se mai aventura decât arareori mai departe de plajă și faleză, astfel încât copiii o dădeau uitării. Dar în septembrie redevenea pentru un timp ciudățenia la care se zgâiau cu toții, de care se minunau și despre care vorbeau între ei.

Dar, mai presus de orice, ființa pe care o chinuiau.

În prima zi de școală auzea șoaptele colegilor încă din clipa când intra în clasă, bâjbâind cu bastonul și încercând să se familiarizeze din nou cu treptele, cu coridorul, cu ușile și cu șirurile de bănci. Pe urmă sosea acel moment îngrozitor când profesoara o întreba unde dorea să se așeze, după care îi aranja pe toți elevii în funcție de ea.

Atunci începeau și necazurile.

Niciodată nu durau prea mult. Într-o săptămână – uneori două – colegii uitau de ea, îndreptându-și atenția spre alte lucruri mai interesante, însă paguba era deja produsă. Își petrecea restul anului singură, venind și plecând de la școală neînsoțită de nimeni.

Câteodată se mai întâmpla ca pentru o vreme să aibă companie. Când vreunul din copii își rupea un braț sau un picior, atunci, pe parcursul celor câteva săptămâni până la însănătoșire, fetița avea pe cineva care să-i țină de urât, cu care să mai schimbe o vorbă și care să se intereseze dintr-o dată de necazurile ei. Dar, deîndată ce copilul se făcea bine, rămânea iarăși singură.

Acum când râsetele colegilor îi ajungeau la urechi, înțelese că de data asta se hotărâseră s-o urmărească până acasă, șușotind între ei ca într-o bună zi – lucru ce nu se întâmplase încă – să-i pună un buștean de-a curmezișul potecii, să se convingă dacă era în stare să-l ocolească.

Se strădui să nu ia în seamă hohotele batjocoritoare și să se concentreze numai asupra murmurului liniștitor al valurilor, dar râsetele din spatele ei deveneau tot mai puternice. În cele din urmă se întoarse să-i înfrunte.

— Lăsați-mă în pace, le spuse încetișor. Vă rog.

Niciun răspuns, numai o chicoteală undeva în dreapta. Răsuflând ușurată, porni spre miazăzi, înaintând încet spre casă. Atunci auzi un glas venind chiar din fața ei.

— Atenție! E un bolovan pe cărare!

Fetița se opri, bâjbâind cu bastonul pe potecă. Nu găsi nimic și făcu un pas înainte, după care rămase iar pe loc, încercând să se orienteze cu ajutorul bastonului. Tot nimic. Se lăsase trasă pe sfoară.

Porni mai departe, dar același glas sosit din întuneric o avertiză că risca să se împiedice. Se opri din nou, pipăind cărarea cu ajutorul bastonului.

De data asta, gestul ei declanșă o cascadă de hohote de râs. Înțelese că dăduse de necaz.

Era înconjurată de patru copii care-și aleseseră cu grijă locurile,

unul în față, altul în spate și ceilalți doi de câte o parte a fetiței, împiedicând-o să părăsească poteca și s-o ia peste câmp spre drumul mare.

Rămase neclintită, în așteptare.

— Doar n-ai să stai acolo până-n ziua de apoi! o apostrofă unul din copii. Mai curând sau mai târziu tot va trebui să te urnești din loc – și-atunci o să te poticnești și-o să cazi în prăpastie!

— Dați-mi pace! îi rugă fetița. Ați auzit? Dați-mi pace!

Vru să facă un pas, dar vocea o opri din nou, atenționând-o pe un ton batjocoritor.

— Nu pe-acolo! Te abați de la potecă!

Nu se abătea de la potecă – era absolut convinsă. Dar cum să aibă *certitudinea*? Nu mai știa precis unde se găsește. Începu să i se facă frică.

Marea. Dacă și-ar fi dat seama cu precizie în ce parte se afla marea, atunci nu i-ar fi fost greu să determine în ce direcție trebuia s-o ia. Se răsuci în loc, ascultând cu atenție. De-ar fi suflat vântul, i-ar fi fost ușor. Dar nu se simțea nicio adiere, astfel că foșnetul valurilor părea că vine de pretutindeni, împletindu-se cu râsetele copiilor care-o chinuiau și derutând-o.

Trebuia să încerce. Câtă vreme rămânea pe loc, ascultându-i și lăsându-i să-și bată joc de ea, copiii nu se vor clinti de acolo, distrându-se de minune cu noul joc pe care-l descoperiseră.

Să nu-i ia în seamă!

Asta trebuia să facă. Pur și simplu, să nu le acorde nicio atenție.

Bastonul descrise un semicerc în fața ei, apoi încă unul. Nervii din buricele degetelor ghiceau netezimea potecii și denivelările din punctul unde se sfârșea cărarea și începea câmpul.

Fetița se hotărî și-și urmă drumul.

În aceeași clipă se dezlănțuiră țipete.

— Atenție! E un bolovan înaintea ta!

— Ai greșit direcția! Dacă vrei s-ajungi acasă, fă cale-ntoarsă!

— Nu pe-acolo! Ai să cazi de pe stânci!

— Și ce dacă? Oricum n-o să știe ce i s-a întâmplat!

— Pune-i ceva în drum! Să vedem dacă-și dă seama ce e!

Fetița nu le dădu atenție, ci continuă să pășească pe cărare, pipăind cu bastonul, ca să se asigure că apucase pe drumul bun. În jurul ei, vocile fără trup nu încetau s-o urmărească, răutăcioase și provocatoare. Ea își impuse să nu le răspundă, repetându-și că în curând se vor plictisi și vor renunța s-o mai strige, lăsând-o în pace.

Apoi unul dintre glasuri – cel al unui băiat – îi aduse moartea-n suflet.

— Mai bine nici nu te-ai duce acasă! Poate că maică-ta are musafiri!

Fetița îngheță. Se opri și ridică bastonul, care începu să tremure

nesigur în aer.

— Să nu spui asta, zise ea cu o voce joasă. Să nu mai spui asta niciodată!

Râsul încetă și fata se întrebă dacă nu cumva copiii plecaseră.

Însă erau tot acolo. Râsetele lor începură să devină din ce în ce mai veninoase.

— Te duci acasă, la târfa de maică-ta!

— Hai, grăbește-te, poate că te învață și pe tine meserie!

— Maică-mea zice c-ar trebui alungată din oraș!

— Taică-meu a zis că, dacă o să aibă doi dolari de cheltuială, o să treacă pe la voi pe-acasă!

— *Încetați*! țipă fetița. Nu mai vorbiți așa! *Nu-i adevărat*!

Brusc, ridică bastonul cu amândouă mâinile, începând să-l agite în toate părțile. În timp ce biciuia zadarnic aerul, râsetele și insultele copiilor se întețiră.

— Maică-ta e o târfă!

— Lui taică-tău puțin îi pasă!

— Cică toți banii îi ia el!

— Când fac și io șaișpe ani, pot să vin la maică-ta?

Cu rochia neagră învolburându-se în jurul trupului și cu panglicile fluturând în vânt, fetița începu să pășească în direcția din care se auzeau glasurile, mânuind bastonul prin aer, în dorința de a-i face pe copii să tacă. Se poticni, gata să cadă, dar își recăpătă echilibrul. De jur-împrejur, îi răsunau în urechi vocile copiilor, care între timp uitaseră de infirmitatea fiicei, preocupați de păcatele mamei.

Dar nu era adevărat.

Știa că nu era adevărat. Mama ei n-ar fi fost în stare să comită faptele de care o învinuiau copiii. De ce vorbeau așa? De ce-o urau? De ce-i urau pe mămica și pe tăticul ei?

Bastonul vâjâia tot mai aprig, șfichiuind zadarnic aerul, în timp ce copiii se fereau din calea lui, râzând din ce în ce mai tare de victima lipsită de vedere, care lovea în gol, neajutorată, neputând nici să se apere și nici să fugă.

Începură să se apropie de ea, împresurând-o din toate părțile, în vreme ce fetița mergea de-a îndărătelea, cu bastonul întins în față, ca pentru a-i ține la distanță.

Simți sub tălpi pământ neted și înțelese că ajunsese din nou pe potecă. Încercă să se răsucească în loc, dar, fără ajutorul bastonului, nu avea nici cea mai mică idee încotro s-o apuce.

Cei patru copii se apropiară și mai mult, adresându-i vorbe tot mai usturătoare, batjocorind-o cu și mai mare cruzime și amuzându-se grozav pe socoteala ei!

Fetița continuă să se tragă înapoi din calea lor.

Deodată simți ceva sub talpa dreaptă. O piatră. Ridică piciorul, dar

în același moment piatra se rostogoli la vale. Neștiind ce se întâmplase, călcă din nou în același loc unde pusese piciorul mai înainte.

Numai că talpa ei nu mai întâlni nimic.

Abia în ultima fracțiune de secundă înțelese unde se afla.

Se clătină câteva clipe pe buza prăpastiei, cu trăsăturile împietrite de o spaimă fără seamăn.

Bastonul împunse cu deznădejde aerul, încercând să descopere un punct de sprijin.

Își pierdu echilibrul și, simțind că se prăbușește, dădu drumul bastonului, care căzu pe potecă. Cei patru copii se uitară unul la altul câteva momente, apoi privirea lor lunecă spre bastonul rămas pe cărare. La început, nimeni nu îndrăzni să schițeze vreo mișcare. Pe urmă, cel mai mare dintre ei făcu un pas înainte, apucând bastonul și azvârlindu-l în mare. În ce-i privea pe ei, fetița pur și simplu dispăruse…

•

Știa ce se petrece, știa că va muri. Avea impresia că timpul își încetinise cursul. Auzea foșnetul suind înspre ea, din ce în ce mai aproape. Îi era sortit să moară! De ce? Cu ce greșise? Cu ce greșise mama ei? Așa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple.

Vuietul din urechile fetiței nu mai era cel al valurilor, în locul mării, auzea glasurile copiilor batjocorind-o, țipând la ea, înfigându-i-se în creier și torturând-o cu puterea unei obsesii.

Pentru prima oară de când era pe lume, simți ce înseamnă furia. Totul era o mare nedreptate. N-ar fi trebuit să fie oarbă. N-ar fi trebuit să fie silită să asculte vorbele lor otrăvite. Ar fi trebuit să poată vedea totul cu ochii ei.

Să vadă și să-și facă dreptate.

Să se răzbune.

Pe măsură ce se rostogolea înspre mare, furia îi creștea. În clipa când o înghițiră apele, uită ce i se întâmplase și că viața ei luase sfârșit.

Tot ce mai trăia în ea era furia.

Furia și ura…

• CARTEA ÎNTÂI • PARADISE POINT

• Capitolul 1

Familia Pendleton sosi la Paradise Point într-o zi de august cu soare strălucitor. Trecând încet cu mașina prin sat, toți trei se treziră privindu-l cu alți ochi. Până atunci, îl socotiseră întotdeauna un cătun frumos și atâta tot, dar acum acest loc însemna pentru ei acasă. June Pendleton își rotea de jur-împrejur ochii albaștri, sticlind de curiozitate, mai preocupată să descopere magazinul universal și farmacia, decât să admire fațada restaurată cu grijă a hanului sau colonadele din jurul pieței publice.

Paradise Point își merita numele. Orice turist ocazional ar fi considerat că principala rațiune de existență a satului era decorul natural în care se situa: cocoțat undeva deasupra Atlanticului, pe una din cele două faleze identice care adăposteau un mic golf. Prea înghesuit spre a servi drept radă și altor ambarcațiuni decât cele câteva lotci ancorate aici, golfulețul era aproape complet despărțit de mare. Limbile de uscat care-l străjuiau îl înconjurau ca niște brațe posesive chiar până unde începea pădurea, singura sa legătură cu oceanul fiind o fâșie de apă învolburată. Câtă vreme se găsiseră oameni care să privească valurile spumegânde din Strâmtoarea Diavolului, existase și la Point o așezare oarecare.

Cea de acum veghea asupra golfului și mării de aproape două sute de ani și, prin acordul tacit al tuturor locuitorilor săi, continua să rămână un sat. Aici nu exista nicio industrie demnă de acest nume, nicio flotă de pescuit, ci doar vreo câteva ferme, care cultivau pământul smuls din întinderea pădurii. Și totuși, Paradise Point supraviețuia, asigurându-și traiul zilnic prin aceleași mijloace misterioase ca multe sate anonime de prin alte colțuri ale lumii. Modesta sa rețea de servicii rezista îndeosebi grație turiștilor din sezonul de vară, care dădeau năvală în fiecare an, dornici să-și încânte ochii cu priveliștea de aici și să „evadeze departe de lume”. În sat locuiau și o mână de artiști și artizani, câștigându-și existența din vânzarea de cuverturi, mocasini, ceramică, statuete și picturi – obiecte ce umpleau banchetele și portbagajele celor ce nu avuseseră norocul de-a se naște pe aceste meleaguri.

Doctorul Calvin Pendleton și soția sa urmau să se stabilească în Paradise Point – fapt pentru care se socoteau favorizați de soartă. La fel gândea și fiica lor, Michelle.

Asta nu însemna că plănuiseră vreodată să se mute în Paradise Point. Dimpotrivă, până în urmă cu câteva luni, nici unuia dintre ei

nu-i trecuse prin minte că ar putea locui în altă parte decât la Boston. Pentru familia Pendleton, Paradise Point fusese doar o atracție turistică la nord-est de metropolă, la câteva ore de mers cu mașina – o zonă încântătoare, unde să-și petreacă din când în când câte o după-amiază de vară: Cal se relaxa, June picta, iar Michelle își petrecea timpul plimbându-se prin pădure sau pe țărmul oceanului. Spre seară se întorceau la Boston, reluându-și viața ordonată de zi cu zi.

Numai că existența lor se abătuse de la rutina zilnică.

În momentul *acela* coti la dreapta, pe drumul ce pornea din piața publică și ieșea din sat, ocolind golful și ducând spre noul lor domiciliu. Cal văzu mai mulți oameni privind mașina, apoi zâmbind dintr-o dată și făcându-le semn cu mâna.

— Se pare că suntem așteptați, remarcă el.

June se mișcă greoi pe scaunul din dreapta. Era gravidă în luna a noua și avea senzația că sarcina nu se va mai sfârși niciodată.

— S-a zis cu anonimatul din marele oraș, zise ea. Presupun că doctorul Carson a și pregătit standul de expoziție{1} în onoarea noastră.

— Ce-i aia un stand de expoziție? întrebă Michelle, care stătea pe bancheta din spate.

În vârstă de doisprezece ani, fetița se deosebea complet de părinții ei – amândoi blonzi, cu ochi albaștri și cu trăsături de o frumusețe nordică. Dimpotrivă, Michelle era negricioasă, cu părul castaniu-închis, aproape negru, și cu niște ochi căprui, puțin oblici, care-i dădeau un aer ștrengăresc. Se aplecase înainte, cu brațele sprijinite pe spătarul scaunului din față, cu părul strălucitor revărsat pe umeri, sorbind din ochi cele mai neînsemnate detalii ale priveliștii din Paradise Point. Câtă deosebire față de Boston, își zise ea. Și cât de minunat era totul!

June se răsuci, vrând să-și privească fiica, însă efortul se dovedi prea mare pentru trupul ei deformat. Se lăsă din nou pe spătarul scaunului, cugetând cât era de dificil să explici cuiva vechiul obicei al micilor așezări de a-și întâmpina vizitatorii cu un stand de expoziție. În orice caz, unui copil de doisprezece ani i-ar fi fost greu să înțeleagă. Cum tocmai treceau pe lângă școala din Paradise Point, își puse mâna peste cea a fetiței și o întrebă:

— Nu prea seamănă cu Harrison, așa-i?

Michelle își ațintă privirea asupra clădirii mici și albe, acoperite cu șindrilă, care se înălța în mijlocul unui teren de joacă unde creștea iarbă. Pe mutrișoara ei de spiriduș se citea încântarea.

— Întotdeauna am crezut că nu există decât terenuri de joacă asfaltate, zise fetița. Pe urmă, *copacii*! Poți să te așezi la umbra lor cât timp îți iei gustarea!

Ajuns în dreptul celei de-a doua case de lângă școală, Cal apăsă pe

frână, gata să oprească.

— Ce părere aveți, să trec să-l salut pe Carson? întrebă el cu voce tare.

— Aici e dispensarul? se interesă Michelle pe un ton din care se ghicea limpede că amănuntul nu-i făcea nicio impresie.

— Mă rog, nu-i prea mare în comparație cu Boston General, vorbi Cal, apoi adăugă abia șoptit: Poate că totuși acesta-i locul potrivit pentru mine.

June îi aruncă o privire fugară, după care se întinse și-l strânse de mână.

— E exact ceea ce-ți trebuie, îl asigură ea.

Mașina se opri și cei trei Pendletoni rămaseră cu ochii la clădirea cu un singur nivel – numai cu puțin mai răsărită decât o căsuță oarecare – unde se afla sediul dispensarului din Paradise Point. Pe firma de la intrare, ștearsă de vreme, abia se deslușea numele Josiah Carson. În schimb se citea clar cel al lui Cal, pictat cu litere mari și negre.

— Poate că n-ar fi rău să intru o clipă, doar cât să-i spun că am ajuns cu bine, își dădu cu părerea Cal.

Tocmai se pregătea să coboare din mașină, când îl opri glasul soției sale, June.

— Nu vrei să te duci mai târziu? Camionul cu lucrurile noastre probabil că a tras deja în fața casei. Avem o groază de treburi de făcut. De altfel, doctorul Carson nici nu se așteaptă să treci pe la el. Cel puțin, nu astăzi.

„Are dreptate”, își zise Cal, simțind totuși o oarecare mustrare de conștiință.

Îi datora mult lui Carson. Dar și a doua zi era bine. Închise portiera și apăsă pe ambreiaj. În câteva secunde, dispensarul dispăru din vedere și satul rămase în urma lor. Ajunseră pe drumul care ocolea golful, mergând paralel cu țărmul.

June se destinse. Măcar reușise să amâne pe a doua zi reîntâlnirea cu bătrânul doctor, devenit dintr-o dată o forță atât de redutabilă în viața ei – deși nici nu-l simpatiza și nici nu-i inspira încredere! Între Cal și Josiah Carson se înfiripase o relație ce părea să devină tot mai strânsă de la o zi la alta. June ar fi vrut să înțeleagă mai bine în ce consta legătura dintre ei, însă singurul lucru pe care îl știa era că totul pornise de la băiatul acela.

Băiatul care murise.

Își alungă cu hotărâre gândul. De acum încolo nu se va mai preocupa decât de Paradise Point.

Drumul era frumos: de o parte se înălțau păduri dese, de cealaltă se întindea o fâșie de iarbă, cu ferigi din loc în loc, iar dincolo de ea stâncile abrupte se prăvăleau drept în mare, înspre micul golf de dedesubt.

— Aceea-i casa noastră? întrebă Michelle.

În zare se ivise silueta unei case, profilată pe peisajul înconjurător. Acoperișul cu mansardă și terasa se desenau limpede pe cerul albastru și senin.

— Întocmai! îi răspunse June. Ei, ce părere ai?

— De departe arată grozav! Dar cum e pe dinăuntru?

— Cam tot la fel ca și pe afară, chicoti Cal. Ai să vezi c-o să-ți placă.

În timp ce se apropiau de casa în care urmau să locuiască de-acum încolo, Michelle își tot plimba privirea asupra peisajului. Era încântător, dar oarecum straniu. Îi venea greu să-și imagineze ce însemna să trăiești în asemenea pustietate. Între Pendletoni și vecinii lor nu se mai ridica un simplu perete de apartament, casa cea mai apropiată găsindu-se la un sfert de milă distanță. Michelle constată cu interes că pe această suprafață se întindea un cimitir. Un cimitir adevărat, vechi și părăsit. Michelle îi arătă mamei sale mormintele pe lângă care treceau. June le privi curioasă, apoi îl întrebă pe Cal dacă știuse de existența lor. El ridică din umeri.

— Josiah mi-a spus să terenul aparține familiei sale, care însă nu-l mai folosește. Mai curând aș crede că *el* e cel care nu intenționează să-l valorifice. Zice că vrea să fie înmormântat în Florida și că puțin îi pasă dacă nu va mai vedea în vecii vecilor Paradise Point.

June nu-și putu stăpâni râsul.

— Asta spune acum. Stai să vezi cum o să fie când o să ajungă în Florida. Pun prinsoare pe ce vrei c-o să se întoarcă val-vârtej aici.

— Ca să-și ia înapoi clientela și casa? Nu, nu, sunt convins că dorește să plece din sat.

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

— Am impresia că accidentul acela l-a zguduit mai mult decât lasă să se vadă.

Râsul lui June se topi.

— Cu toții am fost zguduiți, nu? murmură ea. Nici măcar nu-l cunoșteam pe pustiul care a murit. Și totuși, iată-ne aici. Nu vi se pare ciudat?

Cal nu răspunse.

Noua lor reședință era, de fapt, vechea casă a lui Carson.

Noua lui viață însemna o continuare a existenței duse de Carson.

Cine fugea și de ce anume? se întrebă Cal în sinea sa.

În clipa când mașina opri în fața casei, Michelle sări jos, privind admirativ fațada decorată în stil victorian, fără să-i pese de zugrăveala scorojită ori de lemnăria roasă de vreme, ce dădea construcției un aer straniu și prevestitor de rău.

— Mi se pare că visez, șopti ea. Chiar vom locui în ea?

Cal veni lângă fiica sa și-i înconjură umerii cu brațul, într-o pornire afectuoasă.

— Îți place, prințeso?

— Dacă-mi place? Cui nu i-ar plăcea o asemenea casă? Parc-ar fi o poză dintr-o carte cu povești.

— Vrei să spui că arată ca locuința lui Charles Addams, o corectă June, coborând și ea din mașină.

Măsură cu privirea acoperișul înalt al clădirii cu trei caturi și clătină din cap.

— Am vaga bănuială că acolo sus ar putea fi și lilieci.

Michelle se încruntă spre ea.

— Dacă nu-ți place, de ce-am mai cumpărat-o?

— N-am zis că nu-mi place, se grăbi să-i răspundă June. Află că-mi place, și încă foarte mult. Trebuie totuși să recunoști că e cu totul altceva decât fosta noastră vilă din Boston. Sper că am luat o hotărâre înțeleaptă, conchise ea, după o scurtă pauză.

— Cum să nu! sări Michelle. Eu sunt sigură de asta!

Lăsându-și părinții lângă mașină, alergă spre verandă și dispăru înăuntru pe ușa din față. Cal întinse brațul, prinzându-și soția de mână.

— Totul va fi bine, zise el, dând pentru prima oară glas temerilor pe care le nutriseră amândoi în legătură cu mutarea. Hai, vino să aruncăm o privire.

Cumpăraseră casa gata mobilată și căzuseră îndată de acord să nu vândă mobilierul, renunțând mai degrabă la cel adus de ei. Alcătuit din piese simple și joase, acesta se potrivise perfect cu apartamentul lor din Boston, însă simțul estetic al lui June aprecia că nu mergea deloc cu tavanul înalt și decorațiunile sofisticate de arhitectură victoriană. Împreună cu Cal, decisese că schimbarea modului lor de viață implica și o modificare a gustului artistic. Așadar, amândoi explorară casa, întrebându-se cât va dura până ce se vor obișnui cu noua locuință.

Camera de zi, în care se ajungea din micul hol de la intrare, aflat în dreapta ușii principale, era plină de cutii conținând „viața” lor de dinainte. De la prima privire, June începu să se îndoiască de înțelepciunea hotărârii pe care o luaseră, dar Cal – care-i ghicise gândul – o îndemnă să se destindă, asigurând-o că Michelle și cu el se vor apuca să despacheteze. Tot ce avea de făcut June era să le spună unde să așeze lucrurile. Ea zâmbi, răsuflând ușurată, după care intrară cu toții în sufragerie.

— Oare ce naiba o să punem în toate dulapurile astea pentru porțelanuri? întrebă June, fără a aștepta neapărat un răspuns.

— Cum ce? Porțelanuri! replică prompt Cal. Se zice că obiectele personale tind să ocupe tot spațiul în care locuim. Acum avem ocazia să aflăm dacă-i așa sau nu. Chiar va trebui să mâncăm aici?

Remarcând privirea tragică din ochii soțului la vederea mesei sobre,

cu douăsprezece scaune, June izbucni în râs.

— M-am și gândit cum o să facem. Vom transforma cămara într-o sufragerie intimă.

Îl apucă de mână pe Cal, trăgându-l după ea pe ușa batantă. El clătină din cap.

— Nu pricep cum dracu' puteau unii să trăiască astfel. E de-a dreptul indecent.

Cămara, prevăzută cu chiuvetă și frigider, era mai încăpătoare decât sufrageria lor din Boston.

— Cu atât mai indecent cu cât casa asta a fost construită de un preot, zâmbi ironic June.

Cal ridică uimit din sprâncene.

— Cine ți-a spus asta?

— Cum cine? Doctorul Carson, cine altul?

Și, înainte ca soțul ei să apuce să deschidă gura, June dispăru în bucătărie. Pe loc hotărî că aici va fi încăperea în care vor locui.

Era o cameră extrem de spațioasă, prevăzută cu un șemineu ce ocupa o întreagă latură a sa, două plite și un frigider încastrat în perete, care fusese scos din funcțiune cu ani în urmă. Când le arătase casa, Josiah Carson le sugerase să renunțe la el cu totul, însă Cal își făcuse socoteala că în vechiul frigider își putea aranja o pivniță de vinuri pe cinste, perfect izolată termic, mai ales că ar fi fost mult prea costisitor să folosească acest spațiu în scopul pentru care fusese construit inițial.

June se apropie de chiuvetă și încercă robinetul. Țeava gâlgâi câteva secunde, apoi pufni de vreo două ori, după care din ea țâșni un jet de apă limpede și fără miros de clor.

— Excelent, murmură ea.

Privirea îi lunecă spre fereastră și chipul i se destinse într-un zâmbet.

Afară, la vreo treizeci de metri depărtare, se zărea o veche construcție din cărămidă, cu acoperiș de ardezie, ce slujise cândva drept magazie pentru unelte de grădinărit. Acesta fusese și motivul pentru care June socotise casa exact pe gustul lor. Încă din prima clipă, intuise că acolo își putea amenaja un atelier unde să petreacă ore încântătoare în fața șevaletului, încercând să ajungă la un stil propriu – lucru pe care nu reușise niciodată să-l realizeze în Boston.

Observându-i zâmbetul, Cal îi ghici gândul și de astădată.

— Ia să vedem, murmură el visător, dându-și deoparte câteva șuvițe răzlețe de pe frunte. Va să zică, urmează să transformăm cămara în sufragerie și magazia în studio de pictură. Păi atunci, de ce n-aș preschimba și hambarul în atelier, ori chiar biroul în sală de operații? Pe urmă…

— Uf, termină odată! exclamă June. Îți făgăduiesc că mă voi ocupa

eu însămi de atelier, la fel ca și de cea mai mare parte a lucrurilor din cămară. Tot ce-ți rămâne de făcut e să desfaci bagajele și să-ți iei în primire slujba de doctor de țară!

— Pe cuvântul tău?

— Pe cuvântul meu, șopti June, lăsându-se strânsă în brațe și ghemuindu-se la pieptul lui. Totul va fi bine. Nu am nicio îndoială.

În sinea ei, tare și-ar fi dorit să creadă ce spunea.

Cal își sărută soția, odihnindu-și o clipă palma pe pântecele ei ținguiat. Degetele sale prinseră o mișcare a pruncului dinăuntru.

— Mai bine am sui la etaj, să chibzuim unde va fi camera copilului. Se pare că puiul nostru de om e pe cale să-și facă intrarea în lume.

— Mai durează cel puțin șase săptămâni, răspunse June.

Totuși, își urmă bucuroasă soțul pe scări, nerăbdătoare să aleagă încăperea unde avea să aranjeze camera bebelușului.

Din nou cuvântul „schimbare”, își zise ea. *Am impresia că pentru noi acest an e anul schimbărilor.*

O găsiră pe Michelle la etajul doi, în dormitorul de pe colț, de unde se deschidea o priveliște asupra întregului golf, de la Strâmtoarea Diavolului până la oceanul de la poalele falezei. Spre nord-est se deslușea satul West Point, cu turlele celor trei bisericuțe ale sale ațintite înspre cer și cu căsuțele albe, înghesuite toate la un loc, de parcă ar fi încercat să se apere unele pe altele de furia neostoită a apelor din jur. June și Cal se alăturară fiicei lor și, pentru câteva clipe, toți trei rămaseră împreună, cercetând cu privirea noul decor în care urmau să-și ducă existența. Ținându-se strâns în brațe, petrecură un lung răgaz de tihnă și intimitate, așa cum nu mai cunoscuseră de mult. Prima care se trezi la realitate fu June.

— Ne-am gândit că aici am putea amenaja camera bebelușului, zise ea cu un glas nesigur.

Michelle se întoarse către părinții săi, cu un aer absent, parcă ieșită din transă.

— O, nu, protestă ea. Vreau să fie odăița mea. Vă rog!

— Bine, dar pe partea cealaltă a casei există camere mult mai mari! obiectă June. Asta-i atât de mică…

— Nici nu-mi trebuie altceva decât pătuțul meu și un scaun, insistă Michelle. Zău așa, lăsați-mă să rămân aici. As fi în stare să stau ore întregi la fereastră, cu ochii la priveliștea de afară.

June și Cal se sfătuiră din priviri. Amândoi șovăiau, negăsind niciun motiv rezonabil pentru care să refuze rugămintea fetei. În momentul când Michelle se duse către dulăpiorul din perete, dilema se rezolvă de la sine. Fetița întinse mâna și scotoci prin fundul raftului.

— Ia te uită ce-am găsit! exclamă ea triumfătoare. Puteam să jur că-i ceva în dulapul ăsta! Am avut dreptate! Priviți!

Michelle ținea în mână o păpușă veche și prăfuită, cu fețișoara de

porțelan încadrată de zulufi aproape la fel de negri ca ai ei și purtând pe cap o bonetică de dantelă. Rochița cenușie, decolorată și ruptă fusese cândva învoaltă și bufantă. Păpușa avea în picioare o pereche de pantofiori minusculi, din piele crăpată și scorojită de vreme. June și Cal o priviră cu ochii mari de uimire.

— De unde să fi apărut? se miră June cu voce tare.

— Pun prinsoare că se află aici de secole, răspunse Michelle. Probabil că odinioară a aparținut unei fetițe care locuia chiar în camera asta. Acum poate fi a mea? Vă rog!

— Ce anume, păpușa sau camera? întrebă Cal.

— Și una și alta, insistă Michelle, convinsă că părinții ei erau pe cale să cedeze.

— De ce nu? vorbi Cal. Oricum, cred c-am face mai bine să pregătim odaia bebelușului chiar lângă a noastră. Eventual, vom renunța la unul din cabinetele de toaletă, adăugă el, furișând o privire amuzată către June.

Luă păpușa de la Michelle și o studie cu luare-aminte.

— Seamănă cu tine, remarcă el. Aceiași ochi căprui și același păr castaniu. Ba chiar și aceeași rochiță neîngrijită și murdară!

Michelle îi smulse păpușa din mână și scoase limba în direcția lui.

— E vina voastră că port rochițe ponosite! Dacă știați că nu puteți avea grijă de mine, trebuia să mă lăsați la orfelinat!

— Michelle! se îngrozi June. Cum poți să spui așa ceva? Nu te-am luat de la orfelinat…

De-abia când soțul și fetița izbucniră în râs înțelese că fusese o glumă și zâmbi la rândul ei. În aceeași clipă, simți mișcarea fătului din pântecele ei și se întrebă ce se va întâmpla când va veni pe lume bebelușul. Timp de atâția ani, Michelle fusese singurul lor copil! Cum va primi ea ideea de-a avea un frățior sau o surioară? Nu cumva se va simți neglijată? June își aminti tot ce citise în ultima vreme despre rivalitatea dintre frați. Dar dacă Michelle va începe să-l urască pe bebeluș? June se strădui să-și alunge din minte acest gând. Privirea ei poposi pe valurile oceanului, așa cum se vedea dincolo de fereastră, luminat de razele aurii ale soarelui și cu pescărușii rotindu-se deasupra apei. Sub impulsul momentului, își propuse să stea cât mai mult la soare. La urma urmei, vara nu va dura o veșnicie. Se apropia toamna, după care avea să vină iarna. Deocamdată însă, în aer plutea o căldură plăcută. Brusc se decise și, lăsându-i pe Cal și Michelle să înceapă despachetatul, se duse să exploreze viitorul atelier.

•

Tatăl și fiica se grăbeau pe cât posibil, însă vraful de cutii părea să nu se mai sfârșească.

— Vrei să te odihnești puțin, prințeso? o întrebă Cal într-un târziu. Vezi că-n frigider sunt vreo două sticle de Coca-Cola.

Michelle puse imediat jos cutia pe care se lupta s-o ducă în brațe și o luă înaintea tatălui său, străbătând sufrageria, apoi cămara și oprindu-se în bucătărie. Aici se trânti pe un scaun și râse veselă, arătându-și dințișorii.

— Auzi colo! O cămară! Oare când doctorul Carson locuia aici, avea și majordom?

— Nu cred, răspunse Cal, destupând cu pricepere două sticle și întinzându-i una fetiței. Mie mi se pare că locuia de unul singur.

Michelle făcu ochii mari.

— Zău? Numai cât mă gândesc și mi se face pielea de găină.

— Ai și ajuns să te înspăimânte casa asta?

Michelle ghici din tonul lui că voise doar s-o necăjească, așa că-i răspunse cu un zâmbet.

— Încă nu. Doar dacă la noapte nu se furișează cineva în camera mea…

Ochii îi lunecară spre fereastră și timp de câteva secunde rămase tăcută.

— Te gândești la ceva anume, prințeso? o întrebă el.

Michelle dădu din cap, apoi se întoarse către Cal cu o privire gravă, cu mult mai matură decât anii pe care îi avea.

— Mă bucur c-am venit aici, tati! zise ea într-un târziu. Tare-aș vrea să nu mai fii nefericit.

— Dar n-am fost nefericit… începu Cal, însă Michelle nu-l lăsă să-și ducă fraza până la capăt.

— Ba da, ai fost! insistă ea. Am știut întotdeauna. Într-un timp, credeam că nu vii acasă de la spital fiindcă ești supărat pe mine.

— Eram ocupat…

Ea îl întrerupse din nou.

— Pe urmă ai început să treci pe acasă, însă continuai să fii nefericit. De-abia când am hotărât să ne mutăm aici ți-ai mai descrețit fruntea. Nu-ți plăcea să stai la Boston?

— Nu-i vorba de Boston, răspunse Cal, neștiind dacă era bine să-i explice fiicei sale ce se întâmplase.

O fracțiune de secundă, îi veni din nou în minte chipul băiețașului care murise, dar făcu un efort să alunge amintirea.

— Cred că eu eram de vină. Nici… nici nu pot să-ți explic…

Brusc, îi surâse larg.

— Probabil pentru că țin mult să-i cunosc pe oamenii pe care-i tratez.

Michelle chibzui adânc la cele auzite, apoi încuviință din cap.

— Înțeleg ce vrei să spui. Boston General era un spital cam straniu.

— Straniu? Cum adică?

— Păi… Mereu mi se părea că nimeni nu știe cine suntem. Odată am venit cu mama la spital și cei de acolo habar n-aveau că suntem

familia ta. Tinerica aia de la poartă ne întreba de fiecare dată ce căutam la tine. Aș fi zis că după atâția ani era cazul să ne recunoască…

Tăcu și se uită la tatăl ei, întrebându-se dacă el pricepea ce anume o supărase.

Cal o aprobă din cap.

— Așa e! spuse el, răsuflând ușurat fiindcă nu era nevoit să-i destăinuie adevărul. Ai perfectă dreptate. La fel se întâmpla și cu oamenii pe care îi examinam. După trei zile nu mai știam cine sunt. Dacă tot m-am făcut doctor, e cazul să-i cunosc și eu pe cei pe care-i vindec.

Îi zâmbi fetiței, decis să schimbe subiectul.

— Dar tu? Ție-ți pare rău?

— Să-mi pară rău? De ce? întrebă Michelle.

— C-ai venit aici. Că ți-ai lăsat prietenii. Că ai plecat la altă școală. Mă rog, fel și fel de lucruri pentru care se frământă fetițele de vârsta ta.

Michelle sorbi o înghițitură din sticla de Coca-Cola, apoi își roti privirea prin bucătărie.

— Harrison nici nu era o școală prea grozavă, declară ea în cele din urmă. Cea din Paradise Point e mult mai frumoasă.

— Și mai mică, sublinie Cal.

— Probabil că nici copiii de aici nu distrug băncile și pereții ca cei din Boston, adăugă fetița. Cât despre prietene, și-așa la anul ar fi trebuit să-mi schimb colegii, nu?

Cal o privi surprins.

— Cum adică?

Michelle își ațintи ochii spre sticlă, cu un aer vinovat.

— Te-am auzit stând de vorbă cu mami. Chiar voiați să mă trimiteți la un internat?

— De fapt, n-am luat nicio hotărâre… începu Cal, nu prea convins.

Remarcând însă căutarea din ochii ei, renunță s-o mai mintă.

— Ne-am gândit că ar fi fost mai bine pentru tine, zise el. Nu mai puteai rămâne la Harrison. Chiar tu mi-ai spus că nu vă prea omorâți cu cartea. Oricum, nu era vorba despre un internat. Ai fi venit acasă în fiecare zi.

— Tot aici e mai bine, declară Michelle. O să mă împrietenesc cu copiii, iar la anul nu va mai fi nevoie să-mi schimb colegii. Adevărat?

În ochii ei se aprinsese un licăr de teamă, așa că taică-său se grăbi s-o liniștească.

— Bineînțeles! Afară de cazul când nu-ți va plăcea școala asta. Dacă stau să mă gândesc, ar fi de preferat s-o accepți așa cum este, fiindcă nu cred că mi-aș putea permite să te țin într-o școală particulară numai cu câștigul meu de aici. Vreau să fii fericită, prințeso. Pentru

mine, asta contează enorm.

Michelle râse, risipind gravitatea momentului.

— Cum să nu fiu fericită? Toate prietenele mele ar da oricât să locuiască în Paradise Point, unde avem oceanul, pădurea și o casă minunată. Ce mi-aș putea dori mai mult?

Într-o pornire de afecțiune, Michelle se aruncă de gâtul tatălui ei și-l sărută.

— Te iubesc, tăticule! Zău că te iubesc!

— Și eu te iubesc, prințeso! răspunse Cal, cu lacrimi de duioșie în ochi. Și eu te iubesc!

Apoi se desprinse din îmbrățișare, ridicându-se de pe scaun.

— Și-acum la treabă! Hai să ne apucăm de cutiile alea, până nu ne trimite maică-ta la orfelinat pe amândoi.

•

— Am găsit-o! țipă triumfătoare fetița.

Descoperise cutia uriașă marcată pe fiecare latură cu numele ei: MICHELLE.

— Hai s-o ducem sus, tăticule, te rog! îl imploră ea. Înăuntru sunt toate lucrurile mele. Absolut toate. Vrei s-o deschidem înaintea celorlalte? Și-așa nu știm unde dorește mama să pună fiecare obiect. În schimb, pe ale mele pot să le așez singură. Te rog!

Cal încuviință și se apucă să care cutia voluminoasă în sus pe scări, până în odăița de pe colț, aleasă de Michelle.

— Vrei să te ajut la despachetat? se oferi el.

Michelle clătină din cap cu înverșunare.

— Ca să vezi ce am înăuntru? Dac-ai ști ce-am pus în ea, mi-ai cere să arunc jumătate din lucruri!

Michelle se referea la vechile reviste de cinema – exact genul de lucruri dezaprobate de părinții ei – și la alte mărunțișuri, păstrate din anii copilăriei și de care nu se îndura să se despartă.

— Nu care cumva să-i spui mamei ce ți-am zis acum! adăugă fetița, făcându-l pe taică-său complice într-o conspirație a tăcerii, menită să-i salveze comorile copilăriei.

Cal o lăsă singură în cameră, iar Michelle desprinse capacul de carton și începu să-și scoată lucrurile din cutie, așezându-le mai întâi pe pat, apoi ascunzându-le cu grijă în debara și în comodă.

De-abia după ce-și aranjase și ultima jucărie remarcă păpușa, care rămăsese sprijinită de pervaz, exact cum o pusese cu câteva ore în urmă.

— Va trebui să-ți găsesc un nume, zise cu voce tare fetița. Ceva de modă veche, potrivit cu înfățișarea ta.

Chibzui o clipă, apoi zâmbi, satisfăcută.

— Amanda! exclamă ea. Asta e! O să te cheme Amanda! Pe scurt, Mandy.

Încântată de numele ales, Michelle așează păpușa cea ponosită înapoi pe marginea ferestrei și coborî la parter, să vadă cu ce se îndeletnicea tatăl ei.

În lumina tot mai palidă a după-amiezei, în timp ce umbrele coborau încet asupra camerei din colț, păpușa părea să privească afară pe fereastră, cu ochii ei de sticlă ațintiți spre magazia cu unelte de grădinărit.

• Capitolul 2

Magazia era o construcție solidă, atât de rezistentă, încât June se întrebă care fuseseră adevăratele intenții ale celui care o construise. Inspectând-o pentru a patra oară, își zise că probabil nu servise doar drept magazie și atelier. Ferestrele care dădeau spre ocean erau dimensionate cu mult prea mare grijă. Podeaua din scânduri de stejar, arătând ca nouă chiar și după aproape un secol, fusese prea bine geluită și prea corect proporționată ca să fie folosită de un simplu grădinar. Nu, își spuse June, cel ce proiectase această încăpere avusese de gând să locuiască el însuși în ea. Mai-mai să creadă că magazia fusese inițial un atelier de pictură. Ferestrele se deschideau către nord, cu priveliște spre mare, până în punctul unde începea faleza. Dedesubtul geamurilor, pe toată lungimea peretelui, se afla o masă cu sertare și dulăpioare sculptate meșteșugit. Într-un capăt al ei, se vedea o chiuvetă mare. Pereții din cărămidă, cu dâre de praf adunate de-a lungul anilor, fuseseră odinioară văruiți. Lemnăria ușilor și ferestrelor, acum scorojită, fusese vopsită în verde pal, parcă imitând culoarea frunzișului de afară. În fundul încăperii se găsea o debara mare. June decise să n-o deschidă deocamdată, preferând să-și imagineze cam ce se putea ascunde înăuntru. Probabil fel și fel de vechituri, își zise ea, savurând de pe acum momentul când avea să le dea la iveală. Relicve ale trecutului, așteptând să fie scoase la lumină.

Se așeză pe un scăunel, începând să socotească zilele rămase până la nașterea copilului.

„La treizeci și șapte de ani e târziu să aduci pe lume un copil”, își zise June. „Nu numai târziu, dar și riscant. Trebuie să fiu cu băgare de seamă!” se atenționă singură.

Totuși, avertismentul nu avu darul s-o îndemne la prudență. Dimpotrivă, simțea o pornire irezistibilă de-a șterge amprenta anilor din mica încăpere părăsită.

Se ridică în picioare, fără să-i pese că se mișca greoi, întrebându-se în sinea ei cum era cu putință ca într-o construcție abandonată de atâta amar de vreme să se fi adunat atât de multe mărunțișuri inutile.

Într-un colț, zări un butoi de metal, slujind drept ladă de gunoi. Spre marea ei mirare, era gol. În câteva minute îl umplu cu tot felul de

nimicuri, gata-gata să se suie și ea înăuntru, pentru a-i tasa conținutul cu picioarele.

Își alungă din minte gândul, felicitându-se că renunțase la idee. Dacar fi surprins-o Cal cocoțată în butoi, l-ar fi indignat la culme imprudența ei. Asta îi mai lipsea, să-și rupă piciorul sau să-și provoace o naștere prematură. Avea prea multe lucruri importante de făcut ca să riște o asemenea nenorocire. Se hotărî, deci, să înghesuie gunoaiele în butoi pe cât posibil, apoi să arunce deasupra altele și altele, până când nu va mai încăpea niciun vârf de ac. Se uită de jur-împrejur după ceva cu care să curețe podeaua.

În debaraua care, spre dezamăgirea ei, nu conținea niciun fel de comori ascunse, găsi o mătură, o găleată și un teu. Întredeschise fereastra, lăsând să pătrundă aer curat, și începu să adune praful la un loc cu mătura.

Ajunsese cam prin mijlocul încăperii, când, dintr-o dată, mătura se agăță de ceva. Împinse ușor cu târnul în ceea ce credea a fi murdărie întărită de trecerea timpului. Cum însă n-o putu desprinde, se aplecă s-o cerceteze mai de aproape.

Era o pată mare, acoperind câteva zeci de centimetri pătrați. Ceea ce se vărsase acolo fusese lăsat să se usuce de la sine, amestecându-se cu praful depus deasupra, astfel încât acum mizeria se adunase într-un strat de vreo jumătate de centimetru, pe care mătura nu-l putea îndepărta cu niciun chip.

June se ridică și-și luă teul, întrebându-se dacă exista vreo șansă ca instalația de apă să funcționeze. Dar nu apucă să verifice, fiindcă în prag se iviră Cal și Michelle.

Cal își roti ochii în toate părțile și clătină din cap.

— Credeam că nu vrei decât să arunci o privire și să vezi cam ce-ar fi de făcut.

— N-am rezistat tentației, răspunse June, cu aerul că-și cerea scuze. Păcat că o cameră așa frumoasă a ajuns în asemenea hal de mizerie. Pur și simplu mi-a inspirat milă!

Michelle se uită de jur-împrejur, prin încăperea plină cu tot felul de mărunțișuri. Fără voie, își înconjură umerii cu brațele, ca și cum ar fi luat-o dintr-o dată cu frig. Rămase lângă ușă și pe chip i se întipări o grimasă de dezgust.

— Mie locul ăsta îmi dă fiori. Oare la ce-a folosit înainte?

— Cândva a fost magazia grădinarului, îi explică mama ei. Aici își ținea uneltele, își creștea răsadurile și așa mai departe.

Tăcu o clipă, ca și cum ar fi cugetat la ceva anume, apoi adăugă:

— Totuși, am sentimentul straniu că încăperea a slujit și altor scopuri.

Cal ridică ușor din sprâncene.

— Te joci de-a detectivii?

— Nu chiar, răspunse June. Însă uită-te și tu! Podeaua e din lemn de stejar. Pe urmă, toate dulăpioarele și sertarele astea! Cine să construiască așa ceva doar pentru un simplu grădinar?

— Până acum vreo cincizeci de ani multă lume proceda la fel, râse Cal. Ai uitat că pe vremea aceea se înălțau construcții menite să înfrunte timpul?

June clătină din cap.

— Nu știu. Mie, una, mi se pare prea frumos pentru o biată magazie cu unelte de grădinărit. Trebuie să fi avut și altă destinație…

— Ce-i acolo? întrebă Michelle, arătând spre pata pe care June se chinuise s-o șteargă până în clipa când intrase fetița cu tatăl său.

— Habar n-am. Probabil că cineva a vărsat pe jos niște vopsea. Tocmai încercam s-o curăț.

Michelle se apropie de pată și îngenunche pe podea, cercetând-o cu atenție. Întinse brațul s-o atingă, dar își retrase brusc mâna, de parcă s-ar fi fript.

— Pare să fie sânge, declară fetița, ridicându-se și întorcându-se cu fața spre părinții ei. Sunt sigură că aici s-a petrecut o crimă.

— O crimă? se înfricoșă June. Cum de ți-a trecut prin minte un gând așa macabru?

Michelle nici n-o luă în seamă, adresându-se în schimb tatălui ei:

— Uită-te și tu, tati. Nu-i așa că pare să fie sânge?

Cu un surâs în colțul gurii, Cal veni lângă Michelle, examinând pata cu și mai mare atenție decât o făcuse ea. Când se ridică, pe chipul său nu mai era nici urmă de zâmbet.

— Evident că-i sânge, declară el cu un aer grav. N-am nicio îndoială.

În clipa următoare, surâdea din nou.

— Bineînțeles, ar putea fi și vopsea… Sau argilă… sau Dumnezeu știe ce… Dar dacă tu vrei să fie sânge, atunci sunt de partea ta.

— Dezgustător! exclamă June, refuzând să accepte o asemenea idee. Încăperea e foarte frumoasă și voi face din ea un studio grozav. Nu vă mai osteniți să-mi spuneți că aici s-au petrecut tot felul de grozăvii, fiindcă eu, una, nu vă dau crezare!

Michelle înălță din umeri, plimbându-și din nou privirea de jur-împrejur, apoi clătină încet din cap.

— Dacă vrei, poți să iei tu camera asta. Mie nu-mi place nici de frică, zise fetița, pornind către ușă. Pot să mă duc pe plajă?

— Cât e ceasul? întrebă June, ezitând s-o lase să plece.

— Mai e destul până se întunecă, o asigură Cal. Fii cu băgare de seamă, prințeso! Nu vreau să cazi și să-ți rupi ceva încă din prima zi de când ai venit aici. Am nevoie de pacienți care plătesc, n-am chef să-mi oblojesc propria familie.

Michelle se îndreptă către cărarea ce cobora pe țărmul golfului. O

obsedau vorbele tatălui ei: *Nu vreau să cazi și să-ți rupi ceva*. De ce să cadă? Nu căzuse în viața ei. Brusc, în mintea fetiței se făcu lumină. Băiatul! Taică-său încă se mai gândea la băiatul acela. Dar nu fusese vina lui – și chiar de-ar fi fost, ce legătură avea cu ea? Cu sufletul împăcat, porni în jos, spre cărare.

•

Cal așteptă până când Michelle dispăru printre stânci, apoi își strânse soția la piept, sărutând-o. O clipă mai târziu, June se desprinse din îmbrățișare, ațintind asupra lui o privire întrebătoare.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic deosebit – și totuși, cel mai grozav lucru din lume, răspunse Cal. Pur și simplu, sunt fericit că mă aflu aici… că ești soția mea… că o avem pe Michelle… și că în curând ni se va naște alt copil, indiferent că va fi băiat sau fată, continuă el, mângâind cu tandrețe pântecele soției. Totuși, tare-aș dori să fii ceva mai prudentă. Nu vreau să vi se întâmple nimic rău, nici ție, nici bebelușului.

— Am să mă străduiesc să fiu cuminte, răspunse June. E cazul să-ți spun că am avut decența să nu sar în butoiul de acolo, ca să îndes gunoiul cu picioarele.

— Presupun că asta ar trebui să mă bucure, gemu Cal.

— Hai, nu-ți mai face atâtea griji! Totul va fi bine și pentru mine și pentru pruncul nostru. Sincer vorbind, singura care mă neliniștește e Michelle.

— Michelle?

June încuviință din cap.

— Mă întreb cum se va comporta după nașterea copilului. Vezi tu, atâta vreme a avut parte de întreaga noastră atenție și afecțiune. Nu crezi că s-ar putea să nu-i convină prezența unui rival?

— Alți copii probabil că așa ar gândi. Dar nu Michelle. E exasperant de echilibrată și-i cea mai adaptabilă ființă pe care o cunosc. Trebuie să fie ceva ereditar, în orice caz, nu-i efectul casei pe care am cumpărat-o.

— Of, termină! protestă June, jumătate în glumă, jumătate în serios. Ești prea aspru cu tine însuți. Așa ai fost de când te știu.

În clipa următoare, renunță să-l mai tachineze, continuând pe un ton grav și liniștit:

— Pur și simplu, mă tem să nu se simtă amenințată de prezenta unui copil legitim. N-ar fi primul caz de acest fel, nu?

Cal se lăsă greoi pe un scaun și-și încrucișă brațele la piept – atitudine pe care June presupunea că soțul ei o lua atunci când se adresa unui pacient.

— Uite ce e! zise el. Michelle ia lucrurile așa cum sunt. Ai văzut cum a reacționat la faptul că ne-am mutat aici. Alți copii ar fi făcut un tărăboi pe cinste, amenințând că vor fugi de acasă sau mai știu eu ce

bazaconii. Michelle nu. Pentru ea, e vorba de o nouă aventură.

— Și?

— La fel se va întâmpla și după nașterea copilului. Michelle va vedea în el doar un membru al familiei, pe care să-l cunoască, să-l ocrotească și de care să se bucure o dată cu noi. A ajuns la vârsta când poate învăța să aibă grijă de un bebeluș. Din câte o știu eu pe Michelle, va dori să se ocupe numai ea de copilaș, lăsându-te pe tine să-ți vezi de pictură.

June surâse, simțindu-se mai bine.

— Îmi rezerv dreptul de-a mă îngriji singură de bebeluș. Michelle va trebui să aștepte până când va fi și ea mămică.

Deodată, privirea i se opri asupra petei de pe podea și fruntea i se înnegură.

— Ce crezi că poate fi acolo? îl întrebă ea pe Cal, care se uita și el în aceeași direcție.

— Sânge, răspunse doctorul, bine-dispus. Exact cum a spus Michelle.

— Zău, Cal, fii și tu o dată serios! îl apostrofă June. Știi bine că nu-i sânge!

— Atunci de ce te frământi atât?

— Pentru că vreau să mă lămuresc ce este, ca să-mi dau seama cum s-o curăț, explică June.

— Uite-o ce-o să facem, se oferi Cal. Mai întâi am să încerc s-o răzuiesc cu un șpaclu, după care am să șterg podeaua cu niște terebentină. Din câte cred, nu-i decât vopsea, așa că terebentina o s-o dizolve cât ai clipi.

— Ai tu un șpaclu? îl întrebă neliniștită June.

— Un șpaclu? De unde să am așa ceva? Dar trebuie să existe unul printre unelte, dacă voi reuși să dau de ele.

— Hai să le căutăm, îl îndemnă June, pe un ton ce nu admitea replică.

— Chiar acum?

— Chiar acum.

Socotind că cel mai bun lucru era să-i facă pe plac soției sale însărcinate, Cal o urmă pe June, care și pornise către casă. Ajungând în fața mormanului de cutii din salon, își închipui că ea va renunța să scotocească în fiecare, însă June le cercetă cu o privire expertă, apoi arătă spre una dintre ele.

— Cea de colo! zise ea.

— De unde știi? exclamă Cal, luându-și un aer deznădăjduit.

Cutia purta o etichetă pe care scria cu litere mari: DIVERSE.

— Ai încredere în mine, îl îndemnă June cu un surâs angelic.

Cal coborî pe podea cutia, aflată undeva spre vârful stivei și rupse banda adezivă cu care fusese prins capacul. De cum o deschise, dădu

cu ochii de cutia cu unelte.

— Nu-mi vine să cred!

— Vezi ce înseamnă să pui etichete clare? replică satisfăcută June.

O luă înainte, înapoindu-se în studio, unde se așeză pe scăunel, în timp ce Cal începea să râcâie pata care se încăpățâna să nu se curețe. După câteva clipe, bărbatul ridică privirea.

— Nu știu ce să zic, murmură el.

— Nu se ia? întrebă June.

— Ba da, ba da, răspunse Cal. Numai că nu sunt sigur ce fel de pată este.

— Ce vrei să spui? se încruntă June, dându-se jos de pe scaun și lăsându-se pe vine lângă soțul ei.

La picioarele lor, fosta pată devenise acum o grămăjoară de pulbere roșcată. Femeia întinse mâna, șovăi o clipă, apoi luă între degete câteva granule, ca să le simtă consistența.

— Ce-i asta? îl întrebă ea pe Cal.

— Ar putea fi vopsea, zise el rar și apăsat. Dar mi se pare a fi mai curând sânge uscat.

Ochii săi îi întâlniră pe cei ai soției.

— Cine știe dacă nu cumva Michelle a avut dreptate? murmură doctorul, îndreptându-și spatele și ajutând-o pe June să se ridice.

— Orice-ar fi, se află aici de ani de zile. Cu siguranță însă că n-are nicio legătură cu noi. De altfel, nu va dura prea mult s-o curățăm. Din clipa când va dispărea, vom uita cu toții c-a existat vreodată.

Dar, înainte de-a părăsi studioul, June întoarse capul și mai privi o dată spre grămăjoara roșietică de pe podea.

Tare ar fi dorit să fie și ea la fel de sigură că va uita totul.

•

Michelle se opri în mijlocul potecii, încercând să-și dea seama cât mai avea de coborât până pe plajă. Câteva sute de picioare. Ezită un moment, chibzuind dacă nu ar fi făcut mai bine să caute altă cărare. Și totuși, nu! Cel puțin deocamdată, era mai cuminte să meargă pe aceasta. Avea destulă vreme să se cațăre pe stânci și să se furișeze printre tufele care creșteau pe versantul abrupt.

Cărarea cobora lin și șerpuit pe stânca tocită de pașii celor ce trecuseră pe acolo în decursul anilor. Ici-colo se îngusta, mâncată de vijeliile iernii. Pe alocuri, fata întâlnea în cale pietre desprinse din stâncă, pe care le azvârlea cu piciorul în gol, urmărindu-le cu privirea cum se prăbușesc în abis și pierzându-le din vedere cu mult înainte de-a le auzi cum se izbesc de țărm.

Poteca se sfârșea foarte aproape de linia până unde înainta marea în timpul fluxului. Acum valurile se retrăseseră, dezvelind plaja bolovănoasă din care se iveau câteva steiuri de granit, arcuindu-se din ambele părți înspre Strâmtoarea Diavolului. Valurile prinse în micul

golf ca într-o capcană fierbeau și se spărgeau de țărm, învolburate de curenți în bulboane furioase, de care până și un copil neștiutor ca Michelle își dădea seama cât erau de primejdioase. O porni spre nord, dornică să descopere dacă putea să meargă de-a lungul plajei până la poalele stâncilor unde se înălța satul Paradise Point. Ar fi fost grozav să se ducă la școală luând-o pe țărm și apoi urcând faleza ca să ajungă în sat. Mult mai interesant decât să suie în autobuzul aglomerat care o lăsa în fața școlii Harrison din Boston.

După un sfert de milă, observă că nu era singură pe plajă. Cineva stătea chircit lângă un ochi de apă rămas după reflux, complet indiferent la prezența ei. Michelle se apropie cu băgare de seamă, neștiind dacă trebuia să i se adreseze ori să-și vadă de drum, sau chiar să se înapoieze acasă. Dar, înainte ca fetița să ia o hotărâre, celălalt înălță privirea, dând cu ochii de ea, și-i făcu semn cu mâna.

— Bună!

Glasul părea prietenos și, când străinul se ridică în picioare, Michelle constată că era vorba de un băiat cam de vârsta ei, cu păr negru și cârlionțat, ochi uimitor de albaștri și un zâmbet deschis. Încă nesigură, fetița își flutură și ea mâna, răspunzându-i la salut.

Băiatul se cățără pe stânci, venind lângă ea.

— Tu ești fata care s-a mutat de curând în casa doctorului Carson? întrebă el.

Michelle încuviință din cap.

— Acum e casa noastră, îl corectă ea. Am cumpărat-o de la doctorul Carson.

— Aha! exclamă puștiul. Eu sunt Jeff Benson. Locuiesc acolo, adăugă el, arătând undeva înspre peretele de stâncă.

Michelle privi în direcția indicată, dar nu zări nimic.

— De aici n-ai cum să vezi casa mea, îi explică Jeff. E ceva mai departe de muchia falezei. Mama zice că într-o bună zi stânca se va prăvăli în mare, dar eu nu cred. Pe tine cum te cheamă?

— Michelle.

— Și ai tăi cum te strigă? insistă Jeff.

— Michelle, repetă ea. Cum altfel?

Jeff ridică din umeri.

— Nu știu. Mie mi se pare un nume cam ciudat. Probabil că vii de la Boston.

— Așa e, răspunse Michelle.

Jeff o privi curios câteva clipe, apoi înălță iarăși din umeri, renunțând să mai continue discuția pe acea temă.

— Ai venit să te uiți la ochiurile de apă?

— Am venit să mă plimb, răspunse fetița. Dar ce-i în ele?

— O mulțime de lucruri, se grăbi să-i povestească Jeff. Acum că marea s-a retras, ai ocazia să le privești pe cele mai interesante. N-ai

mai văzut niciunul până acum?

Michelle clătină din cap.

— Numai cele de pe plajă, când mă duceam la câte un picnic.

— Alea nu-s mare scofală! pufni disprețuitor Jeff. Nu găsești în ele nimic mai acătării. În schimb, aici nu calcă picior de om. Hai, vino să-ți arăt.

O luă înainte printre stânci, urmat de Michelle. La fiecare câteva minute se oprea, așteptând-o să vină lângă el.

— Ar trebui să-ți pui niște tenișI, o sfătui băiatul. Ăia n-alunecă pe stâncă.

— N-am știut că pietrele astea sunt așa alunecoase, zise Michelle, simțindu-se dintr-o dată stânjenită, fără a ști nici ea de ce.

Îndată ajunseră la marginea unui ochi de mare și Jeff îngenunche în nisip. Michelle se lăsă și ea pe vine, cercetând cu privirea apa puțin adâncă.

Era limpede și netedă ca o oglindă. Michelle avu sentimentul că se afla în fața unei ferestre deschise înspre altă lume. Pe fundul apei mișunau creaturi stranii: stele și arici de mare, actinii unduind alene, purtate de curent, crabi umblând de colo-colo în „casele" lor luate cu împrumut. Neputând rezista tentației, Michelle întinse mâna și scoase afară un crustaceu.

Cleștii micuți ai crabului încercară zadarnic s-o prindă de degete, după care animalul se retrase în carapace, pipăind aerul cu antenele.

— Ține palma perfect întinsă și întoarce-l în așa fel încât să nu te vadă, o povățui Jeff. Pe urmă așteaptă puțin, în câteva minute o să iasă.

Michelle îi urmă îndemnul. Într-adevăr, o clipă mai târziu, animalul ieși din carapace, întinzându-și mai întâi picioarele.

— Mă gâdilă! exclamă fetița, strângându-și fără voie pumnul.

— Dă-i drumul într-o actinie! o îndemnă Jeff.

Michelle îl ascultă, privind cum strania vietate cu aspect de plantă își închidea tentaculele peste crabul înspăimântat. În secunda următoare, micul crustaceu dispăru.

— Ce se va întâmpla cu el? întrebă Michelle.

— Actinia o să-l mănânce, după care o să-și deschidă iarăși tentaculele, zvârlind afară carapacea, îi explică băiatul.

— Vrei să spui că l-am omorât? exclamă Michelle, tulburată de cele auzite.

— Oricum ar fi sfârșit mâncat de alt animal, o liniști Jeff. Atâta timp cât nu scoți de aici nimic și nici nu pui ceva în plus, fii sigură că n-ai făcut o faptă rea.

Michelle nu se gândise niciodată la astfel de lucruri, dar ceea ce-i spusese Jeff i se părea perfect adevărat. Unele lucruri aparțin unui loc, altele nu. Trebuie să iei bine seama pe care le poți așeza alături și pe

care nu. Da, da, Jeff avea dreptate.

Cei doi copii porniră să înconjoare ochiul de apă, cercetând cu privirea universul straniu, adus din adâncuri. Jeff desprinse o stea de mare agățată de stâncă și-i arătă lui Michelle miile de ventuze minuscule de pe brațele animalului și gura cu cinci colțuri ce se deschidea chiar pe mijlocul pântecelui.

— De unde știi atât de multe? îl întrebă uimită Michelle.

— Am crescut aici.

Șovăi o clipă, apoi continuă:

— Pe urmă, când am să cresc mare, aș vrea să fiu biolog marin. Tu ce vrei să te faci?

— Habar n-am! răspunse Michelle. Nu m-am gândit niciodată până acum.

— Tatăl tău e doctor, nu-i așa? o întrebă Jeff.

— De unde știi?

— Toată lumea știe, o lămuri el, bine-dispus. Paradise Point nu-i un sat prea mare. Aici orice veste se răspândește cât ai clipi din ochi.

— Păi, află că la Boston era cu totul altfel, mărturisi Michelle. Acolo nu cunoșteai pe nimeni. Nu ne-a plăcut deloc să locuim într-un asemenea oraș.

— De-aia v-ați mutat aici?

— Cred că da, răspunse ea, rostind cuvintele rar și apăsat. În orice caz, acesta a fost unul din motive.

Deodată, simți imboldul de-a schimba subiectul.

— Ia spune, în casa noastră a fost omorât cineva?

Jeff o privi pătrunzător, ca și cum n-ar fi auzit bine întrebarea. Se ridică în picioare cu o iuțeală suspectă și clătină din cap.

— Eu n-am auzit vorbindu-se de-așa ceva, răspunse el.

Se răsuci pe călcâie, făcând cale întoarsă pe plaja presărată cu bolovani. Cum Michelle nu schiță nicio mișcare ca să-l urmeze, Jeff privi peste umăr și-i strigă:

— Hai, vino! Se apropie ora fluxului! E primejdios să rămâi acolo!

Michelle se ridică în picioare, pradă unei senzații ciudate. Deodată, o cuprinse amețeala și i se făcu negru înaintea ochilor, ca și cum ar fi învăluit-o o ceață deasă. Se lăsă să cadă iarăși în genunchi.

Jeff întoarse capul, rămânând cu privirea ațintită asupra ei.

— Ți-e rău?

Michelle clătină din cap și se ridică din nou, de astă dată cu mișcări mai încete.

— Cred că mi-am schimbat prea brusc poziția. Am simțit că se învârte totul cu mine și că mi se întunecă vederea.

— Mai e puțin și se lasă noaptea, o anunță Jeff. Ar fi bine s-o luăm în sus pe cărare.

O porni spre nord și Michelle îl întrebă unde se ducea.

— Acasă, răspunse Jeff. Și de la casa mea coboară o potecă până la țărm, la fel cu cea pe care ai venit tu.

Tăcu o clipă, apoi o întrebă dacă dorea să-l însoțească.

— Mai bine nu, refuză fetița. Le-am promis părinților mei că nu întârzii prea mult.

— Bine, spuse Jeff. Pe curând.

— Pe curând, repetă ea.

Se despărți de băiat, străbătând plaja până la poalele falezei. Ajungând la cărarea ce ducea spre casă, întoarse capul și privi în urmă. Jeff Benson dispăruse printre stânci. Plaja rămăsese pustie și din toate părțile începea să se lase ceața.

• Capitolul 3

— Săptămâna viitoare ne ocupăm de transformarea cămării în salon.

Auzind tonul ferm al soției sale, Cal înțelese că perioada de acomodare luase sfârșit. În cele cincisprezece zile de când se mutaseră în noua locuință, doctorul ajunsese s-o îndrăgească așa cum era, simțind din ce în ce mai puțin îndemnul de a-i aduce vreo schimbare. Începuse să-i placă până și imensa sufragerie, în ciuda aspectului impersonal al mesei sale uriașe – fapt ce-i determinase pe toți trei să mănânce adunați în capătul dinspre bucătărie. Michelle nu părea câtuși de puțin impresionată de dimensiunile încăperii. Dimpotrivă, în timp ce mama ei vorbea, fetița își roti ochii de jur-împrejur cu o privire admirativă.

— Zău că-mi place! declară ea. Parc-am fi în sala mare a unui castel, așteptând să ne servească slujitorii.

— Mai e mult până atunci, o potoli Cal. În ritmul în care merg lucrurile, va trebui să te angajez pe *tine* cameristă, glumi el, făcând cu ochiul fiicei sale.

Michelle îi răspunse în același fel.

— Curând ne va fi mai ușor, zise June pe un ton încordat, care contrasta vizibil cu vorbele ei optimiste. Nu te poți aștepta ca dintr-o dată să vină la tine tot satul.

Își întoarse privirea către soțul ei, adăugând cu amărăciune:

— Cel puțin atâta vreme cât Carson se mai află aici.

Puse furculița jos și urmă:

— Nu înțeleg de ce nu renunță și nu pleacă odată! Oare când are de gând să-ți cedeze toată clientela?

— Sper ca asta să se întâmple cât mai târziu posibil, replică bărbatul.

Văzând expresia așternută pe chipul soției, se grăbi s-o liniștească.

— Nu te speria! Carson nu primește niciun ban. Zice că postul e acum al meu și că, oficial, a renunțat la el. Încearcă doar să „nu-și iasă

din mână”. De altfel, bine face. Cred că, fără el, aș fi plecat de mult de aici.

— Cum poți să spui așa ceva? protestă June, dar Cal ridică mâna, stăvilindu-i șuvoiul de cuvinte.

— E adevărat. Să mă fi văzut ieri, când a venit la mine doamna Parsons. Eu, ca doctor, am vrut s-o examinez. Dacă nu m-ar fi oprit Josiah, i-aș fi cerut să se dezbrace. Numai că ea nu dorea o consultație, ci pur și simplu avea chef de vorbă. Josiah a lăsat-o să-și spună păsul, zâmbind compătimitor, după care a asigurat-o că, dacă simptomele persistă, o va examina din nou săptămâna viitoare.

— Dar ce-o doare? întrebă Michelle.

— Nimic. M-am lămurit că are o idee fixă: îi place să citească despre toate bolile și să discute despre ele, însă cum nu se face să intre în cabinetul doctorului doar ca să stea la taclale, de fiecare dată pretinde că suferă de câte ceva.

— Cu alte cuvinte, e ipohondră, comentă June.

— Așa am crezut și eu, dar Josiah susține cu totul altceva. Doamna Parsons nu *simte* dureri, ci doar afirmă acest lucru. Pe urmă, adăugă Cal, ea nu discută numai despre propriile-i simptome, ci și despre ale altora. Tot Josiah mi-a povestit că în sat există cel puțin trei persoane care-i datorează viața, tocmai pentru că doamna Parsons i-a destăinuit doctorului unele lucruri pe care bolnavii cu pricina refuzau să i le spună.

— De fapt, ce anume face doctorul Carson? îl întrerupse Michelle. Iese pe stradă și trage oamenii de mânecă să intre în cabinetul lui?

— Nu chiar, râse Cal. Însă trece pe la domiciliul lor și-i examinează. Se pare că doamna Parsons depistează fără greș persoanele predispuse la atac de cord.

— Nu sună prea profesional, murmură June.

Cal ridică din umeri.

— Până în urmă cu o săptămână aș fi fost de acord cu tine. Acum însă, nu mai sunt chiar așa de sigur.

Își luă paharul de pe masă, sorbi o înghițitură de Chablis, apoi își urmă gândul.

— Mă întreb câți oameni și-ar fi prelungit viața dacă am fi avut o doamnă Parsons și la Boston General, unde nu ne rămânea vreme să ne ocupăm decât de bolile manifeste. Josiah zice că există o mulțime de afecțiuni de care oamenii nu apucă să se plângă. Pur și simplu mor, sperând până în ultima clipă că starea lor se va îndrepta de la sine.

— Groaznic, șopti Michelle, scuturată de un fior.

— Ai dreptate, încuviință Cal. Însă aici nu se întâmplă astfel de lucruri, întrucât Josiah a dispus de suficient timp pentru a-și cunoaște pacienții, descoperind de ce anume suferă, înainte ca boala să progreseze prea mult. E un adept convins al medicinei preventive.

— De ce, crede în farmece?

Deși încerca să pară indiferentă, pe June începeau s-o agaseze elogiile repetate ale soțului ei la adresa bătrânului doctor. *Josiah zice*! Ca și cum Cal ar fi crezut orbește în fiecare vorbă rostită de Carson. Fără a lua în seamă întrebarea lui June, doctorul Pendleton se întoarse spre Michelle, dar nu apucă să spună nimic, fiindcă se auzi soneria de la intrare. Fericită că i se ivise ocazia de a pune punct discuției despre Josiah Carson, June se ridică repede și se duse la ușă. Dar, când o deschise, dădu cu ochii de silueta înaltă și uscățivă a doctorului Carson, cu coama sa de păr aproape alb strălucind în clarobscurul înserării. June simți că i se taie răsuflarea. În clipa următoare, își reveni și zise:

— Ia te uită! Vorbești de lup și…

Carson schiță un început de surâs.

— Sper că nu vă deranjez de la masă, însă e vorba de ceva urgent.

Păși înăuntru, închizând ușa după el.

Înainte ca June să-i dea vreun răspuns, în hol își făcu apariția Cal.

— Josiah! Ce-i cu dumneata aici?

— Mă duc să văd un pacient. Ți-aș fi telefonat, dar mi-am adus aminte de tine abia în mașină. Vrei să mă însoțești?

— Am impresia că nu-i un caz prea grav, murmură June.

— Oricum, nu unul care să necesite o ambulanță. De fapt, nu cred să fie mare lucru. E vorba de Sally Carstairs. Se tot plânge că o doare brațul, așa că maică-sa m-a rugat s-o examinez. Sincer să fiu, mi-a trecut prin minte o idee.

Tăcu și-și ațintи privirea spre sufragerie.

— Michelle e aici?

— Michelle? repetă Cal, pe un ton care-i trăda nedumerirea.

— Sally Carstairs e de-o vârstă cu Michelle, drept care mi-am zis că fetița ta i-ar putea fi de folos mai mult decât oricare din noi doi. Adeseori, un prieten nou reușește să abată atenția unui copil de la boala de care suferă.

Doctorii schimbară o privire pe care June nu reuși s-o descifreze pe de-a întregul. Ca și cum Carson i-ar fi pus soțului ei o întrebare, iar acesta ar fi dat un răspuns. Pe June o neliniștea faptul că între Cal și Carson exista ceva știut numai de ei – un fel de înțelegere tacită. În clipa aceea în hol își făcu apariția Michelle și discuția reintră pe un făgaș obișnuit.

— Vrei să faci o vizită la domiciliu? îl auzi June pe Carson adresându-i-se lui Michelle.

— Serios? exclamă Michelle, uitându-se cu ochi strălucitori când la mama, când la tatăl ei.

— Doctorul Carson crede că astfel ar putea grăbi vindecarea uneia dintre pacientele sale.

— Cine anume? întrebă curioasă Michelle.

— Sally Carstairs. E cam de vârsta ta și o doare un braț. Doctorul Carson vrea să te ia pe tine în chip de „calmant”.

Michelle ceru din priviri acordul mamei sale, dar June șovăi câteva secunde.

— Nu suferă de vreo boală molipsitoare?

— Sally? se miră Carson. Doamne Dumnezeule, nici pomeneală! Pur și simplu are necazuri cu brațul. Dar dacă preferați ca Michelle să rămână acasă…

— Nu, nu! Luați-o cu dumneavoastră. E timpul să se împrietenească și cu o fetiță de vârsta ei. În ultimele două săptămâni singurul copil cu care s-a văzut a fost Jeff Benson.

— Un băiat tare cuminte și bine-crescut, sublinie Cal.

— Nici n-am spus altceva. Totuși, o fată are nevoie și de prietene.

Michelle porni înspre scări.

— Mă întorc imediat.

Dispăru în sus pe trepte și după câteva minute coborî din nou, cu ghiozdanul ei verde sub braț.

— Ce-ai acolo? o întrebă Josiah Carson.

— O păpușă, răspunse imediat Michelle. Am găsit-o în camera mea de la etaj. Zăcea uitată într-o debara. M-am gândit că poate Sally s-ar bucura s-o vadă.

— Aici? insistă Carson. Ai găsit păpușa aici?

— Îhî! E o vechitură!

Brusc, chipul fetiței se înnegură. Ridică ochii înspre Carson și întrebă:

— Probabil că aparține familiei dumneavoastră, nu-i așa?

— N-am de unde să știu, răspunse doctorul Carson. N-ai vrea să mi-o arăți și mie?

Michelle deschise ghiozdanul și scoase păpușa, întinzându-i-o lui Carson, însă acesta se mulțumi s-o privească, fără s-o atingă.

— Interesant, comentă el. Bănuiesc c-a fost a cuiva din familia mea, însă n-am văzut-o niciodată până în clipa asta.

— Dacă doriți, v-o înapoiez, se oferi Michelle, deși în ochii ei se citea dezamăgirea.

— Ce naiba să fac cu ea? râse Carson. Păstreaz-o și joacă-te cât poftești. Numai ai grijă să n-o scoți din casă.

June îi aruncă doctorului o privire pătrunzătoare.

— Să n-o scoată din casă? repetă ea.

Văzu limpede cum doctorul ezită, dar, când acesta îi răspunse, glasul lui devenise sincer și binevoitor.

— E o păpușă frumoasă și fără îndoială un obiect foarte vechi. Sunt convins că Michelle n-ar vrea s-o piardă, nu-i așa?

— I s-ar rupe inima după ea, încuviință Cal. Du-o înapoi în camera

ta, fetița tatii, și pe urmă plecăm. Venim într-o clipă, Josiah.

— Perfect. Vă aștept în mașină.

Își luă rămas-bun de la June, după care ieși, lăsându-i singuri pe cei trei Pendletoni.

Cal își îmbrățișă grăbit soția.

— Nu cumva să te apuci de vreo treabă pe care n-ai voie s-o faci. N-am chef să stau lângă tine toată noaptea, în caz că te apucă durerile.

— Fii liniștit. Am să spăl vasele și am să mă sui în pat, cu o carte bună.

Cum Michelle cobora în goană scara, Cal porni către ușă.

— Te rog, ai grijă, îi zise dintr-o dată June.

Cal întoarse capul din prag.

— Să am grijă? Ce s-ar putea întâmpla?

— Nu știu, răspunse June. Probabil că nimic rău. Totuși, fii cu băgare de seamă. Îmi promiți?

Așteptă în prag până ce mașina se făcu nevăzută, după care începu să strângă masa. De-abia când termină, înțelese dintr-o dată motivul îngrijorării sale.

Doctorul Josiah Carson.

Lui June Pendleton nu-i plăcea câtuși de puțin de el, deși încă nu înțelegea de ce.

•

Josiah Carson conducea mașina în viteză. Cunoștea atât de bine străzile din Paradise Point, încât nu mai avea nevoie să se concentreze asupra drumului. În sinea sa, se întreba ce se va întâmpla în momentul când Cal Pendleton va începe s-o examineze pe Sally Carstairs. Știa că tânărul său coleg evita să mai aibă de-a face cu copiii încă din primăvara trecută, după accidentul de la Boston. Astăzi însă Josiah dorea să afle cât de afectat fusese Cal. Oare va intra în panică? Va fi copleșit de amintirea celor petrecute la Boston? Sau își recăpătase încrederea în sine? Curând avea să știe cu certitudine. Opri mașina în fața casei unde locuia Carstairs și așteptă până când Cal parcă în spatele lui.

Îi găsiră pe Fred și Bertha Carstairs – doi oameni amabili și binevoitori, abia trecuți de patruzeci de ani – stând la masa din bucătărie, cu un aer preocupat și neliniștit. Carson făcu prezentările, apoi își frecă repede mâinile și zise:

— Ei, și-acum să ne apucăm de treabă. Michelle, nu vrei să-i ții de urât doamnei Carstairs aici, în bucătărie, în caz că va trebui să-i amputăm brațul lui Sally?

Fără a mai aștepta vreun răspuns, se răsuci pe călcâie și-l conduse pe Cal spre dormitorul aflat în fundul casei.

Sally Carstairs stătea în capul oaselor, proptită între perne, cu o carte deschisă pe genunchi. Brațul suferind atârna inert într-o parte.

Zărindu-l pe Josiah Carson, schiță o umbră de surâs.

— Mă simt așa neajutorată, începu fetița.

— Așa ai fost și-n ziua în care te-am adus pe lume! replică doctorul, cu o figură lipsită de expresie. De ce-ar trebui ca azi să te simți altfel?

Sally nu-i luă în seamă tachinările, întorcându-se în schimb spre Cal.

— Dumneavoastră sunteți doctorul Pendleton?

Cal încuviință din cap, negăsind puterea să vorbească. O ceață i se așternu peste privire și în locul lui Sally i se păru că vede în pat un alt chip – cel al unui băiat: tot zăcând în pat, tot de aceeași vârstă și tot chinuit de dureri. Simți că i se strânge stomacul și că e pe cale să-și piardă cumpătul, prins în ghearele panicii. Se strădui să-și țină firea și să-și recapete stăpânirea de sine, concentrându-se asupra fetiței din fața sa.

— Poate veți reuși să-l învățați meserie pe unchiul Joe, zise copilul! După aceea, convingeți-l să se pensioneze.

— Îți arăt eu ție pensie, domnișoară, bombăni Carson. Ia spune, ce-ai pățit?

Zâmbetul fetiței se topi și pe chipul ei se așternu o expresie gânditoare.

— Nici eu nu știu prea bine. M-am împiedicat de ceva, în curtea din spate, și cred că m-am lovit cu brațul de o piatră… începu ea.

— Ia să vedem, zise Carson, prinzându-i cu blândețe brațul între degetele lui mari.

Îi suflecă mâneca pijamalei, examinând cu atenție locul unde o durea.

— M-aș mira să fi fost vreo piatră, remarcă el.

— De asta am spus că mă simt neajutorată, răspunse fetița. Într-adevăr, nu era nicio piatră prin preajmă. Am căzut pe pajiște, în iarbă.

Carson se dădu un pas înapoi, iar Cal se aplecă și el, cercetând brațul suferind. Îl palpă cu grijă, conștient că doctorul Carson nu-l scăpa din ochi.

— Aici te doare?

Sally încuviință din cap.

— Dar aici?

Ea aprobă din nou.

Cal continuă s-o examineze. Tot brațul, de la umăr până la cot, prezenta durere la atingere. Într-un târziu, doctorul Pendleton își îndreptă spatele și se întoarse către Carson.

— Probabil că și l-a răsucit în cădere, zise el apăsat.

Carson înălță din sprâncene, cu un aer evaziv, apoi coborî mâneca pijamalei.

— Cât de tare te doare? întrebă el.

Sally îl privi încruntată.

— De murit, n-o să mor. Însă nu mă pot sluji deloc de braț.

Carson îi zâmbi, strângându-i degetele mâinii sănătoase.

— Și-acum, ascultă-mă. Doctorul Pendleton și cu mine mergem să stăm puțin de vorbă cu părinți tăi. Iar pentru tine am o surpriză.

În ochii fetiței se aprinse un licăr de curiozitate.

— Zău? Ce mi-ați adus?

— Nu *ce*, ci pe *cine*. Doctorul Pendleton și-a luat cu sine asistenta, care se întâmplă să fie exact de vârsta ta.

Se duse până la ușa dormitorului și o strigă pe Michelle. O clipă mai târziu, fetița doctorului intră cu pași nesiguri, oprindu-se în dreptul ușii și privind timid spre Sally. Tatăl ei făcu prezentările, apoi amândoi medicii ieșiră, lăsându-le singure, ca să se cunoască mai îndeaproape.

— Bună, zise Michelle, încă șovăind să se apropie.

— Bună, răspunse Sally.

După o clipă de tăcere, adăugă:

— Dacă vrei, poți să te așezi pe marginea patului.

Michelle se urni de lângă ușă, dar, înainte de-a ajunge la pat, încremeni în loc, cu ochii la fereastră.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Sally.

Michelle clătină din cap.

— Nu știu. Mi s-a părut că văd ceva.

— Afară?

— Îhî.

Sally încercă să se răsucească într-o parte, dar nu reuși din pricina durerii.

— Ce anume?

— Nu știu, repetă Michelle.

Apoi, înălțând din umeri:

— Un fel de umbră.

— Ah, trebuie să fie ulmul din curte. Și pe mine mă sperie câteodată.

Sally bătu ușurel cu palma pe pat și Michelle veni să se așeze la picioarele ei, continuând să rămână cu privirea ațintită spre fereastră.

— Cred că semeni cu mama ta, începu Sally.

— Cum? exclamă Michelle.

Surprinsă de remarcă, își întoarse în sfârșit capul de la fereastră, uitându-se drept în ochii lui Sally.

— Spuneam că, probabil, semeni cu mămica ta. Nu aduci deloc cu tata.

— Nu semăn nici cu mama, răspunse Michelle. Sunt înfiată.

Sally rămase cu gura căscată.

— Zău?

În glasul ei se ghicea o notă de respect. Michelle de-abia își stăpâni

râsul.

— Ei, nu-i mare lucru.

— Eu zic că da, o contrazise Sally. Mie mi se pare o chestie extraordinară.

— De ce?

— Adică… ai putea fi a oricui, nu? Cine crezi că erau adevărații tăi părinți?

Michelle avea experiența unor astfel de conversații cu prietenii din Boston, deși niciodată nu reușise să înțeleagă de ce-i preocupa atât de mult problema sa. În ce-o privea pe ea, îi socotea părinți pe soții Pendleton și cu asta basta. Dar, cum îi era cam lehamite să-i explice situația lui Sally, preferă să schimbe subiectul.

— Ce-ai pățit la brat?

Pierzându-și interesul față de arborele genealogic al lui Michelle, Sally ridică ochii în tavan, cu o expresie de dezgust.

— M-am împiedicat și mi l-am scrântit sau cam așa ceva. Nu înțeleg de ce se face atâta caz.

— Bine, dar nu te doare?

— Un pic, recunoscu Sally, refuzând să-și arate suferința. Chiar ești asistenta tatălui tău?

Michelle clătină din cap.

— Doctorul Carson i-a propus să mă aducă și pe mine.

Surâse și adăugă:

— Îmi pare bine c-am venit.

— Și mie, întări Sally. Unchiul Joe e un om pe cinste.

— E unchiul tău?

— Nu chiar. Dar pe aici i se zice unchiul Joe. El a adus pe lume aproape toți copiii din sat.

Tăcu o clipă, apoi își ridică privirea sfioasă spre Michelle.

— Aș putea să vin și eu vreodată la tine?

— Cum să nu! N-ai fost niciodată?

Sally clătină din cap.

— Unchiul Joe nu obișnuiește să primească pacienți în locuința lui. Totdeauna s-a purtat ciudat în legătură cu casa aia. Mereu zicea c-o s-o dărâme, dar uite că n-a făcut-o! După cele întâmplate în primăvara trecută, toată lumea era *convinsă* că se va ține de cuvânt. Îmi închipui însă că ai aflat de tărășenia asta, nu?

— Ce să aflu? întrebă Michelle.

Sally deschise ochii mari.

— Vrei să zici că nu ți-a spus nimeni? Nu știi nimic despre Alan Hanley?

Alan Hanley. Așa se numea băiatul de la spitalul din Boston.

— Ce-i cu el?

— Unchiul Joe îl angajase să-i repare acoperișul. Să fixeze țigla sau cam așa ceva. Alan a căzut de pe casă. L-au dus repede la Boston, însă a murit.

— Știu… murmură Michelle, apoi întrebă: Adică a căzut de pe casa *noastră*?

Sally dădu din cap.

— Asta nu mi-a povestit nimeni.

— Copiilor nu li se povestește niciodată nimic, remarcă Sally. Însă noi oricum aflăm!

Renunță să mai continue discuția pe această temă, nerăbdătoare să cunoască și alte amănunte despre locuința familiei Pendleton.

— Cum arată pe dinăuntru?

Michelle se strădui să i-o descrie cât mai fidel, în timp ce Sally o asculta fascinată. Când Michelle tăcu, Sally se rezemă între perne, oftând adânc.

— Exact așa cum mi-am închipuit-o întotdeauna. Cred că-i cea mai interesantă casă din câte cunosc.

— Ai dreptate, o aprobă Michelle. Mie îmi place să-mi imaginez că-i numai locuința mea, că trăiesc acolo singură… și… și…

Se opri stânjenită și o ușoară roșeață îi coloră obrajii.

— Și ce? o îmboldi Sally. Că ai… un iubit?

Michelle încuviință din cap, cu un aer vinovat.

— Nu-i așa că-i groaznic să-ți închipui astfel de lucruri?

— Nu știu. În orice caz, și eu fac la fel.

— Serios? Și cine-i băiatul la care visezi?

— Jeff Benson, răspunse imediat Sally. Locuiește chiar lângă tine.

— Îl cunosc, zise Michelle. L-am întâlnit pe plajă chiar în ziua când ne-am mutat aici. E foarte simpatic, nu?

Apoi, fulgerată de un gând, adăugă:

— E cumva prietenul tău?

Sally clătină din cap.

— Mie îmi place de el, însă am impresia că-i prieten cu Susan Peterson. Cel puțin, așa zice ea.

— Cine-i Susan Peterson?

— Una din colegele mele de clasă. O înfumurată fără seamăn. Crede că nimeni nu mai e ca ea.

După o clipă de tăcere, i se adresă din nou lui Michelle.

— Auzi, știi ce mi-a trăsnit prin minte?

Își coborî glasul, iar Michelle se aplecă să asculte ce-i șoptea Sally la ureche. Amândouă începură să chicotească, venind cu noi și noi idei pe marginea planului lui Sally. Jumătate de oră mai târziu, când Bertha Carstairs se ivi în pragul dormitorului, cele două fetițe schimbară între ele o privire conspirativă.

— Ei, ați fost cuminți? întrebă Bertha.

— Am stat de vorbă, mamă, răspunse Sally, luându-și un aer nevinovat. Îmi dai voie să merg mâine acasă la Michelle?

Bertha șovăi, cu ochii la ea.

— Păi… depinde cum ai să te simți cu brațul. Doctorul crede că ți l-ai scrântit…

— Oh, până mâine dimineață o să-mi treacă, o asigură Sally. Nici nu mă mai doare așa de tare. Zău că nu!

Bertha nu se lăsă impresionată de tonul ei rugător.

— Parcă altceva spuneai mai adineauri, când m-ai pus să-l chem pe doctor chiar la ora mesei, zise ea cu asprime.

— Da, dar de-atunci mi-a mai trecut, o anunță Sally.

— Să vedem cum o să fie mâine dimineață.

Apoi, întorcându-se către Michelle, adăugă:

— Tăticul tău spune că s-a făcut timpul să mergeți acasă.

Michelle se ridică de pe marginea patului și-și luă rămas-bun de la Sally, după care se înapoie în bucătărie, unde o aștepta tatăl ei.

— Ei, v-ați împăcat bine?

Michelle dădu din cap.

— Dacă mâine dimineață îi mai trece durerea, Sally va veni la noi în vizită.

— Excelent, aprobă Cal și, uitându-se înspre Carson, întrebă: Ne vedem mâine dimineață?

Doctorul cel vârstnic încuviință. Cal și Michelle se despărțiră de soții Carstairs. În clipa când deschise portiera, Cal fu cuprins de o senzație stranie. Privi peste umăr înapoi, spre ușa casei unde locuia familia Carstairs. În prag apăruse silueta înaltă a lui Josiah Carson, ca o umbră întunecată, profilată pe lumina dinăuntru. Deși nu-i putea zări ochii, Cal era convins că bătrânul se uita drept la el. Aproape că-i simțea privirea scormonitoare pătrunzându-i până în suflet. Străbătut de un fior, se grăbi să suie în mașină, trântind portiera.

Porni apoi motorul și, cu un gest instinctiv, se aplecă înspre Michelle, bătând-o ușurel cu palma pe genunchi.

— Să nu-ți pară rău dacă nu va reuși să ajungă mâine până la tine, prințeso, murmură el.

— De ce? se miră fetița și pe chipul ei se așternu o expresie de îngrijorare. Suferă de ceva grav?

— Nu știu, răspunse Cal. Nici eu, nici Josiah n-am descoperit vreun rău ascuns.

— Poate că doar și-a sucit brațul, așa cum ziceai mai devreme, își dădu cu părerea Michelle.

— Atunci ar fi durut-o fie cotul, fie umărul, depinde de poziția ei în momentul căzăturii. Dar pe ea n-o dor încheieturile, ci porțiunea *dintre* ele.

— Și ce-ai de gând să faci?

— Să așteptăm până mâine dimineață. Dacă starea ei nu se îmbunătățește – și mă tem că așa se va întâmpla – atunci o să încercăm cu niște raze X. S-ar putea ca osul să fie fisurat.

Ambală motorul și demară. Michelle întoarse capul, ca să se mai uite o dată în urmă.

Privirea îi fu atrasă de ceva – o mișcare sau o umbră – undeva, foarte aproape de casă. O încercă aceeași senzație ca mai înainte, în dormitorul lui Sally: nu vedea și nici nu auzea nimic, însă simțea o prezență. Cu siguranță, nu ulmul.

— Tati! Oprește mașina!

Din reflex, Cal puse piciorul pe frână. Mașina înțepeni în loc.

— Ce s-a întâmplat?

Michelle continua să se uite înspre casa familiei Carstairs. Cal îi urmări privirea, dar nu reuși să deslușească nimic în întuneric.

— Ce s-a întâmplat? repetă el întrebarea.

— Nu știu nici eu, răspunse Michelle. Mi s-a părut că văd ceva.

— Ce anume?

— Nu-mi dau seama… șovăi Michelle. Parc-am zărit pe cineva…

— Unde?

— La fereastră. La fereastra camerei lui Sally. Adică, așa cred…

Cal trase pe dreapta și opri motorul.

— Rămâi aici. Mă duc să văd ce e.

Coborî din mașină și făcu vreo câțiva pași spre casă, după care se înapoie lângă Michelle.

— Prințeso, te rog, încuie portiera. Să nu te miști din mașină.

Michelle îi aruncă o privire plină de reproș.

— Zău așa, tati. Aici suntem în Paradise Point, nu la Boston.

— Parcă ziceai c-ai văzut ceva.

— Da… răspunse fetița, nu prea convinsă.

Întinse mâna și blocă mai întâi portiera de pe partea volanului, apoi pe cea din dreptul ei.

Cal îi bătu în geam, făcându-i semn spre portierele din spate.

Michelle se strâmbă la el, apoi se aplecă peste spătarul scaunului, încuind și celelalte două portiere.

Știind-o în siguranță, Cal porni să dea o raită prin curtea familiei Carstairs.

După câteva minute se întoarse și Michelle se grăbi să deblocheze portiera.

— Ce era?

— Nimic. Probabil o umbră.

Răsuci din nou cheia de contact și demară, îndreptându-se spre casă. Lângă el, Michelle nu scotea o vorbă. În cele din urmă, Cal o întrebă dacă avea ceva pe suflet.

— Nu chiar, răspunse fetița. Mă gândeam la Sally… Tare-aș vrea să

vină mâine pe la noi.

— Ți-am mai spus să nu contezi prea mult pe vizita asta, prințeso, murmură Cal, bătând-o din nou afectuos cu palma pe genunchi. Îți place aici, așa-i? se interesă el.

— La nebunie, șopti Michelle.

Se ghemui lângă tatăl ei, uitând pe dată de umbra stranie pe care o zărise la fereastra lui Sally.

Și mie-mi place aici, își zise Cal. *Îmi place grozav de mult.*

Vizita la domiciliu decursese în condiții foarte bune. Nu făcuse mare lucru, dar măcar nu comisese nicio greșeală. Chiar și acesta era un pas pe drumul bun, reflectă el.

•

A doua zi de dimineață, Sally Carstairs sună la ușa familiei Pendleton. Le povesti că, peste noapte, durerea din braț cedase cu totul, însă Cal o mai examină o dată cu atenție, punându-i fel și fel de întrebări.

— Nu te mai doare chiar deloc?

— Mă simt bine, domnule doctor, insistă Sally. Zău că da!

— E-n regulă, oftă Cal, nu prea convins. Atunci, fugi la Michelle și jucați-vă împreună.

Sally porni spre camera lui Michelle, iar Cal se scărpină în cap, apropiindu-se de telefon.

— Josiah? Ai vorbit cu Bertha Carstairs în dimineața asta?

— Nu. Tocmai voiam să trec pe la ei.

— Nu te mai deranja. Sally e la noi și se simte foarte bine. Durerea a dispărut cu totul.

— Perfect, se bucură Carson.

— Mie nu mi se pare firesc, urmă Cal. Dacă ar fi fost o vânătaie, o entorsă sau o fractură, durerea ar fi persistat și acum. Nu pot să înțeleg.

La celălalt capăt al firului se așternu o tăcere adâncă. O clipă, Cal se întrebă dacă Josiah mai era la telefon. Atunci auzi glasul bătrânului doctor.

— Uneori există și lucruri de neînțeles, Cal, zise el liniștit. Pur și simplu trebuie să le accepți ca atare. Da, da, uneori există și lucruri de neînțeles.

• Capitolul 4

În timp ce aștepta să sosească Sally Carstairs, Michelle privea cu aviditate fiece colțișor al școlii din Paradise Point. Nu semăna deloc cu Harrison – dar chiar deloc. Nici urmă de vopseaua scorojită din fosta ei școală, sau de pereții acoperiți cu mâzgălituri, iar coșurile mari de gunoi, înșirate simetric de-a lungul coridorului, nu erau prinse de zid

cu lanțuri. Dimpotrivă, Michelle se găsea pe un coridor puternic luminat, zugrăvit într-un alb imaculat, subliniat cu o dungă verde. Copiii se adunaseră în grupuri, discutând cu însuflețire și părând nerăbdători să înceapă un nou an școlar. Își roti privirea de jur-împrejur, căutând-o pe Sally, iar când dădu cu ochii de ea, își flutură mâna. Sally îi răspunse în același fel, făcându-i semn să se apropie.

— Vino-ncoace! îi strigă ea. Suntem în clasa domnișoarei Hatcher!

Michelle se apropie de Sally, urmărită de nenumărate priviri curioase, dar, când întâlni ochii câtorva dintre noii colegi, nu citi pe chipul lor decât bunăvoință, nu suspiciunea și ostilitatea cu care fusese înconjurată ani la rând în vechea sa școală din Boston. În clipa când ajunse lângă Sally, căpătase deja convingerea că totul va fi bine.

— Știi ce ai de făcut, da? o întrebă Sally.

Michelle dădu din cap.

— Bun. Atunci, hai să mergem. Jeff e deja înăuntru, în schimb, n-am văzut-o pe Susan. De *fiecare dată* întârzie.

Făcu un pas spre ușă, dar Michelle o opri.

— Cum e domnișoara Hatcher?

Sally îi aruncă o privire fugară, iar apoi, văzând nehotărârea de pe chipul lui Michelle, începu să râdă.

— Nemaipomenită! Arată ca o bătrână domnișoară ajunsă la catedră, dar are un prieten și duce o viață la fel ca toți ceilalți. În plus, ne dă voie să ne așezăm în ce bancă vrem! Hai, vino!

Sally o conduse pe Michelle în clasă, așa cum plănuiseră în ajun. Se duseră direct în banca întâi de pe rândul unde stătea Jeff Benson.

Cu prefăcută nevinovăție, Sally se instală în stânga lui Jeff, iar Michelle în dreapta lui. Băiatul le salută pe amândouă, începând să discute cu Sally, în timp ce Michelle trăgea cu coada ochiului spre noua ei profesoară.

Corinne Hatcher avea înfățișarea tipică a unei învățătoare de provincie. Își purta părul castaniu-deschis strâns într-un coc, iar la gât îi atârna un lănțișor de care era agățată o pereche de ochelari. Ceea ce nu știa Michelle era că nimeni n-o văzuse vreodată pe domnișoara Hatcher cu ochelarii pe nas și că-i ținea pur și simplu de ornament. Fetița observă însă că, sub aspectul de fată bătrână, se ascundea un chip drăguț, cu o privire caldă, care-i îndulcea austeritatea înfățișării. Michelle înțelese pe dată de ce profesoara era atât de iubită de elevii săi.

De la catedră, Corinne Hatcher sesizase privirea cercetătoare a lui Michelle, dar se prefăcea că n-o observă. Era mai bine s-o lase pe noua ei elevă să tragă propriile concluzii. În schimb, rămase cu ochii la Sally Carstairs, încercând să-și dea seama ce punea la cale. Pricepuse din prima clipă că Sally și Michelle – pe care o cunoștea doar după nume – erau deja prietene. Dar oare de ce nu se așezaseră una lângă

alta?

De-abia când își făcu apariția Susan Peterson, îi deveni limpede ce urmăreau Sally și Michelle. Susan porni spre banca întâi, cu ochii la Jeff Benson. Vecinele lui schimbară între ele o privire plină de înțelesuri. Sally încuviință din cap și amândouă începură să chicotească. Auzind râsetele, Susan se opri în loc, constatând că cele două bănci de lângă Jeff erau ocupate – și nu dintr-o pură întâmplare. O săgetă pe Sally cu o căutătură ucigătoare, apoi se uită cu dispreț spre noua ei colegă și se așeză exact în spatele lui Jeff.

Dându-și seama că Susan era furioasă la culme, Michelle începu să regrete că acceptase să ia parte la complotul lui Sally. În prima clipă, i se păruse interesant s-o despartă pe Susan de băiatul cu care voia să stea în bancă, dar acum își spuse că făcuse o greșeală. Susan nu avea deloc aerul cuiva dispus să ierte un asemenea afront. Michelle se întrebă dacă va mai reuși vreodată să îndrepte lucrurile.

Când sună clopoțelul, Corinne se ridică, plimbându-și privirea peste întreaga clasă.

— Anul acesta aveți o nouă colegă, spuse ea. Michelle, vrei, te rog, să te scoli în picioare?

Zâmbi încurajator spre Michelle, care se înroșise până în vârful urechilor. Fetița ezită o clipă, apoi se ridică și ieși din bancă.

— E foarte frumos aici, declară ea. Nu seamănă deloc cu școlile din Boston.

— Adică cele de-acolo nu-s frumoase? o necăji Sally.

Michelle se îmbujoră și mai tare.

— Nu asta am vrut să spun… începu ea.

Apoi, cu voce rugătoare:

— Domnișoară Hatcher, să nu credeți cumva că la Boston nu-mi plăcea să merg la școală…

— Cum să cred așa ceva? se grăbi s-o liniștească profesoara. Dar de ce nu stai jos? Acum îți voi face pe rând cunoștință cu fiecare din colegii tăi.

Michelle răsuflă ușurată și luă loc în bancă, aruncând o privire mânioasă către Sally, care-i zâmbea strengărește. Simțul umorului îi învinse stânjeneala și Michelle pufni în râs. Însă toată veselia i se topi auzind un glas chiar în spate:

— Pe mine mă cheamă Susan Peterson, repetă vocea, de astă-dată tare.

Michelle se uită peste umăr și, întâlnind privirea sfredelitoare a lui Susan, se înroși din nou. Întoarse capul spre catedră, convinsă că-și făcuse un dușman și regretând din suflet că se lăsase antrenată în planul lui Sally.

Dar n-am avut niciun fel de intenții rele! își zise ea.

Încercă să se concentreze asupra explicațiilor domnișoarei Hatcher,

însă toată ora nu fu în stare să se gândească decât la ochii dușmănoși ai lui Susan Peterson. Când, în sfârșit, sună clopoțelul pentru prima recreație, Michelle șovăi o clipă, apoi se apropie de catedră.

— Domnișoară Hatcher… începu ea cu glas tremurat.

Corinne ridică privirea înspre ea și zâmbi.

— S-a întâmplat ceva? întrebă profesoara, remarcând tulburarea de pe chipul lui Michelle.

— Voiam să vă întreb… dacă aș putea să trec în altă bancă…

— Deja? Dar n-ai stat acolo decât o oră…

— Așa e… murmură Michelle.

Se mută, încurcată, de pe un picior pe altul, neștiind cum să-i povestească profesoarei toată tărășenia. Brusc, se hotărî și-i destăinui adevărul.

— N-a fost decât o glumă. Adică… Sally mi-a spus că Susan Peterson îl place pe Jeff Benson și că ar fi foarte nostim să ocupăm noi două locurile de lângă Jeff, astfel încât Susan să nu se mai poată așeza lângă el. Am făcut așa cum a zis Sally…

Michelle părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Nu vreau ca Susan să se supere pe mine… Nici măcar n-o cunosc și… și…

Glasul i se stinse, pierzându-se într-o șoaptă disperată.

— Fii liniștită, îi spuse cu blândețe Corinne. Astfel de lucruri se întâmplă adeseori, mai ales când totul în jur e nou și străin. Du-te afară și, când o să vă întoarceți din recreație, am să decid eu locul în bancă al fiecăruia.

Tăcu o clipă, apoi o întrebă:

— Tu cu cine ai vrea să stai?

— Păi… cu Sally. Sau cu Jeff. Ei sunt singurii pe care-i cunosc.

— Să văd ce pot să fac, îi făgădui Corinne. Acum fugi în pauză. Au mai rămas doar zece minute.

Încă neștiind dacă procedase bine sau nu, Michelle ieși cu pași rari în curtea școlii. Sally Carstairs, Susan Peterson și Jeff Benson se aflau sub un arțar uriaș, părând că se ceartă între ei. Copleșită de un sentiment de vinovăție, Michelle se apropie de grup. N-o surprinse faptul că cei trei tăcuseră la vederea ei. Sally zâmbi și o strigă pe nume, în schimb Susan Peterson nu-i acordă nicio atenție, ci plecă imediat în direcția opusă.

— E supărată pe mine? întrebă neliniștită Michelle.

Sally ridică din umeri.

— Și ce-i cu asta? O să-i treacă.

Înainte ca Michelle să apuce să-i răspundă, schimbă subiectul.

— Nu-i așa că domnișoara Hatcher e tare drăguță? Stai să-l vezi pe prietenul ei. Un visător cum n-ai mai pomenit.

— Dar cine e?

— Domnul Hartwick. E psiholog, îi explică Sally. Vine aici o dată pe săptămână, pentru că locuiește la oraș. Fiica lui e într-a șasea. O cheamă Lisa și e urâtă ca muma-pădurii.

Michelle nu mai ascultă comentariul asupra fiicei. O interesa mai curând tatăl. Gemu, amintindu-și zecile de teste pe care ea și colegii de la Boston fuseseră siliți să le îndure în fiecare an.

— Va trebui și aici să facem teste?

— Nț, răspunse Jeff. Domnul Hartwick nu-i testează decât pe cei cu probleme. Doar în asemenea cazuri ajungi să stai de vorbă cu el. Mama zice că pe vremuri, dacă aveai necazuri, te duceai să discuți cu directorul. Acum i te adresezi domnului Hartwick. Mama povestește că era mai bine când îi mărturiseai totul directorului și scăpai numai cu o chelfăneală.

Ridică din umeri, dând limpede a înțelege celor preocupați să-i afle părerea că problema respectivă îl lăsa rece.

Câteva minute mai târziu, când sună clopoțelul de intrare, Michelle își uitase cu desăvârșire frământările de până atunci. Dar temerile o copleșiră din nou în clipa când domnișoara Hatcher le prezentă copiilor un plan al clasei, pe care urma să fie marcat locul fiecăruia. Elevii începură să murmure, însă Corinne le ceru să păstreze liniștea.

— Am de gând să fac un experiment, explică ea cu blândețe. După cum știți, întotdeauna am considerat că elevii dintr-a șaptea sunt destul de mari ca să decidă singuri cu cine vor să stea în bancă.

Michelle se foi, neliniștită, convinsă că toți erau cu ochii pe ea și că o socoteau vinovată pentru măsura pe care intenționa s-o aplice domnișoara Hatcher.

— Din păcate, acest sistem o dezavantajează pe noua voastră colegă. Așadar, voi da fiecăruia câte o foaie de hârtie, cu rugămintea să scrieți cu cine doriți să stați în bancă. Poate că, totuși, există o cale ca toată lumea să fie mulțumită.

Michelle nu rezistă tentației de a privi peste umăr. Susan Peterson îi întoarse un surâs satisfăcut.

Corinne începu să împartă foile. Vreme de câteva minute, în clasă se așternu tăcerea. Apoi profesoara adună colile și le frunzări în grabă, după care începu să noteze numele elevilor pe planul clasei, în timp ce copiii murmurau între ei, făcând fel și fel de presupuneri.

Terminând de scris, profesoara se apucă să-i așeze în bănci. Michelle stătea între Jeff și Sally, iar Susan de cealaltă parte a lui Jeff. În sinea ei, Michelle înălță o rugă de mulțumire către domnișoara Hatcher.

•

Când sună clopoțelul, vestind sfârșitul ultimei ore, Tim Hartwick părăsi biroul care-i fusese pus la dispoziție în școala din Paradise Point. Rezemându-se de peretele coridorului, îi urmări cu privirea pe copiii care alergau pe lângă el, dornici să iasă afară, în lumina caldă a

după-amiezei de sfârșit de vară. Nu-i trebui mult până să descopere chipul pe care-l căuta. Michelle Pendleton se grăbea spre ieșire, împreună cu o altă fetiță, pe care o recunoscu a fi Sally Carstairs, și care, trecând pe lângă el, îi aruncă o privire timidă. Psihologul văzu cum, ajunsă la ușă, Sally îi șopti ceva la ureche prietenei ei.

Cu o expresie gânditoare, Tim intră din nou în birou. Luă un dosar, îl puse în fișier, apoi încuie ușa și porni spre clasa Corinnei Hatcher.

— Și uite-așa, o iei de la capăt, zise el pe un ton teatral. Alt an, alte minți tinere ce trebuie modelate, alte destine de conturat…

— Oh, lasă-mă în pace, râse Corinne. Mai bine ajută-mă să-mi strâng lucrurile.

Tim se apropie de catedră, dar se opri în loc, dând cu ochii de planul clasei, încă afișat pe tablă.

— Ce-i asta? întrebă el, cu o vagă undă de ironie în glas. Un plan al clasei întocmit de Corinne Hatcher, adepta ferventă a liberului arbitru? Încă o iluzie spulberată!

Corinne oftă adânc.

— Azi am avut o problemă. Anul acesta ne-a venit o elevă nouă, care era cât pe ce să calce cu stângul, așa că am încercat să dreg lucrurile înainte ca situația să scape de sub control.

Îi povesti pe scurt cele petrecute în cursul dimineții.

— Am văzut-o adineauri, spuse psihologul, când Corinne își sfârși relatarea.

— Da? întrebă Corinne, începând să-și adune hârtiile de pe catedră. Drăguță fată, nu-i așa? Mie mi se pare un copil isteț și dornic să mulțumească pe toată lumea. În plus, e foarte prietenoasă.

Deodată se încruntă și-i aruncă lui Tim o privire curioasă.

— Cum adică ai văzut-o adineauri? De unde știi cum arată?

— Azi-dimineață am găsit pe birou un dosar pe numele Michelle Pendleton, cu situația ei școlară și cu caracterizarea făcută de profesorii din Boston. Vrei să te uiți puțin prin el?

— Nici gând, protestă Corinne. Niciodată nu consult un dosar – decât dacă e absolut necesar.

Se aștepta ca Tim să schimbe cursul discuției, dar el continuă:

— Fata asta e aproape perfectă. Dosarul ei nu conține nicio mențiune negativă.

Corinne se întrebă unde dorea să ajungă Tim.

— Și ce ți se pare așa ciudat? Doar în școala noastră există destui elevi cu dosare fără pată.

Tim încuviință din cap.

— Da, dar aici suntem la Paradise Point, nu la Boston. Am impresia că, până în prezent, Michelle Pendleton a trăit cumva desprinsă de societate.

După câteva clipe de tăcere, întrebă:

— Știai că-i înfiată?

Corinne împinse sertarele catedrei.

— Era neapărat nevoie să știu?

Oare ce urmărea Tim?

— Nu chiar. Totuși, e fiică adoptivă. Lucru pe care îl știe foarte bine.

— Și găsești că e surprinzător?

— Într-o oarecare măsură, da. Dar cel mai surprinzător e faptul că până acum n-a reacționat în niciun fel. Din câte spun foștii ei profesori, întotdeauna a acceptat situația așa cum este.

— Bravo ei, zise Corinne pe un ton agasat.

Ce naiba era în capul lui Tim?

Răspunsul nu întârzie să sosească.

— Cred c-ar trebui să fii cu ochii pe ea, o sfătui psihologul.

Corinne nici nu apucă să protesteze, că Tim își urmă gândul.

— Nu vreau să spun că s-ar putea întâmpla ceva. Însă există o mare diferență între Paradise Point și Boston. Din câte știu eu, Michelle e singurul copil înfiat de prin partea locului.

— Înțeleg, încuviință încet Corinne.

Totul îi devenise dintr-o dată foarte limpede.

— Te referi la atitudinea celorlalți copii?

— Întocmai, confirmă Tim. Știi și tu de ce sunt în stare atunci când unul dintre ei se deosebește de rest. Dacă țin cu tot dinadinsul, vor reuși să-i facă lui Michelle viața de-a dreptul imposibilă.

— Îmi place să cred că nu se va ajunge la așa ceva, murmură Corinne.

Pricepuse ce era în mintea lui Tim. Psihologul se gândea la fiica sa, Lisa, în vârstă de unsprezece ani, dar atât de diferită de Michelle Pendleton, încât nu-și avea rostul nicio comparație.

Tim înclina să considere că problemele Lisei se datorau faptului că fetița lui „se deosebea" de colegii ei de școală: în urmă cu cinci ani rămăsese orfană de mamă. Corinne trebuia să admită că în parte era adevărat. Lisa fusese extrem de afectată de moartea mamei sale – poate chiar mai mult decât Tim.

La vârsta de șase ani, fusese prea mică pentru a înțelege ce se întâmplase. Până în ultima clipă, refuzase să creadă că mama ei va muri, iar când inevitabilul se produsese, șocul fusese mult prea mare pentru ea.

Își învinuise tatăl, iar Tim, disperat, începuse s-o răsfețe peste poate. Dintr-un copil neastâmpărat, la unsprezece ani Lisa ajunsese o fire singuratică, posomorâtă și îndărătnică.

— Trebuie să pleci acasă în după-amiaza asta? se interesă precaută Corinne, sperând că Tim nu ghicise gândul care-o făcea să-i pună această întrebare, aparent întâmplătoare.

În aceeași clipă, în clasă dădu buzna Lisa, ca și cum Corinne ar fi chemat-o prin telepatie. Fetița aruncă o privire rapidă înspre profesoară. Trăsăturile ei, altfel destul de drăguțe, erau crispate într-o expresie bănuitoare și ostilă. Corinne se străduí să-i zâmbească, însă ochii negri ai Lisei, aproape ascunși sub bretonul puțin prea lung, erau departe de-a fi prietenoși, iar vorbele ei sunau mai curând a ultimatum decât a rugăminte.

— Mă duc acasă la Alison Adams și rămân să mănânc la ea. Ai ceva împotrivă?

Tim se încruntă, însă își dădu acordul. Cu un surâs de satisfacție, Lisa părăsi clasa, la fel de grăbită precum venise. Rămas singur cu Corinne, Tim furișă spre ea o privire îndurerată.

— După cum vezi, acum sunt disponibil până diseară, zise el.

Deși dorise să-și petreacă după-amiaza împreună cu fiica sa, totuși glasul lui nu trăda amărăciune, ci mai curând tristețea înfrângerii. Remarcând dezaprobarea din ochii Corinnei, se sili să facă haz de necaz.

— Tot e bine că mi-a spus ce planuri are, zise el cu o veselie forțată.

Apoi, clătinând din cap, adăugă:

— Ca psiholog, mă pot lăuda că sunt destul de priceput, în schimb ca tată nu fac doi bani. Așa-i?

Corinne preferă să nu-i ia în seamă întrebarea. De n-ar fi fost la mijloc Lisa și vădita ei antipatie față de profesoară, Tim și domnișoara Hatcher s-ar fi căsătorit încă de acum doi ani. Dar Lisa – care-și domina tatăl – reușise, spre marea ei satisfacție, să devină un punct nevralgic în relația dintre el și Corinne.

— Am cumpărat câteva fripturi, zise cu însuflețire domnișoara Hatcher, strecurându-și brațul pe sub cel al lui Tim și conducându-l spre ușă. În caz c-ai fi venit să mănânci la mine astă-seară. Hai să mergem!

Ieșiră împreună din clădirea școlii și Corinne respiră adânc aerul cald și înmiresmat al după-amiezei de vară, rotindu-și veselă privirea asupra stejarilor și arțarilor din jur, cu frunzișul lor încă verde și strălucitor.

— Tare mult îmi place aici! exclamă ea. Zău că da!

•

— Tare mult îmi place aici! Zău că da! se entuziasmă și Michelle, repetând fără știrea ei cuvintele abia rostite de profesoară.

Sally Carstairs și Jeff Benson, care-i țineau companie, schimbară o privire între ei, apoi ridicară ochii spre cer, cu un aer dezgustat.

— E un loc izolat de restul lumii, se plânse Jeff. În satul nostru nu se întâmplă niciodată nimic.

— Și unde-ai vrea să locuiești? îl provocă Michelle.

— În Wood's Hole, răspunse fără ezitare Jeff.

— Wood's Hole? repetă Sally. Asta ce mai e?

— Vreau să merg să studiez acolo, îi explică Jeff pe un ton placid. La Institutul de Oceanografie.

— Ce plicticos! pufni nepăsătoare Sally. Cu siguranță că nu se deosebește prin nimic de Point. Eu, una, abia aștept să plec de aici.

— Probabil că nu vei avea ocazia. Fără îndoială că tot aici vei închide ochii, la fel ca toți ceilalți.

— Ba nu, se înverșună Sally! Ai puțină răbdare și-o să te convingi.

Mergeau toți trei pe marginea falezei. În apreciere de locuința familiei Benson, Michelle îl întrebă pe Jeff dacă nu voia să vină până la ea acasă.

Jeff aruncă o ocheadă peste umăr și-o zări pe maică-sa stând în prag, cu ochii la el. Privirea îi lunecă spre vechiul cimitir, apoi spre acoperișul casei Pendletonilor, care abia se deslușea printre copaci. Își aminti tot ce-i spusese mama lui despre casa aceea și se hotărî să refuze invitația.

— Nu cred. I-am promis mamei că în după-amiaza asta am să tund iarba.

— Hai, te rog, insistă Michelle. Niciodată nu vrei să vii la noi.

— Am să trec într-o zi. Dar nu azi. Nu… nu am timp.

În ochii lui Sally se aprinse o luminiță răutăcioasă. O înghionti cu cotul pe Michelle și-l întrebă pe Jeff cu prefăcută nevinovăție:

— Da' ce, ți-e teamă să mergi prin cimitir?

— Nu mi-e teamă de cimitir! se răsti Jeff.

Cum ajunseseră în dreptul casei lui, se grăbi s-o pornească pe alee. Dar cuvintele lui Sally îl țintuiră pe loc – deși îi fuseseră adresate lui Michelle.

— Se zice că prin cimitir bântuie un strigoi. Probabil că lui Jeff îi e frică de el.

— Un strigoi? se miră Michelle. N-am auzit vorbindu-se despre așa ceva.

— Nu poate fi adevărat, o lămuri Jeff. Eu locuiesc aici de când mă știu. De-ar fi existat vreun strigoi, cu siguranță că l-aș fi văzut. Dacă mie nu mi-a ieșit în cale niciodată, atunci află că-i scorneală!

— Faptul că tu nu crezi nu înseamnă că nu există, îl contrazise Sally.

— Nici faptul că tu crezi nu înseamnă că există! replică prompt Jeff. Pe mâine.

Se despărți de ele și o luă pe alee, întorcându-se să-și fluture mâna spre Michelle, care-i strigase un cuvânt de rămas-bun. După ce el intră în casă, cele două fete porniră mai departe. La propunerea lui Sally, se abătură din drum, apucând pe cărarea ce șerpuia pe muchia falezei. Deodată, Sally se opri în loc și, strângând-o de braț pe Michelle cu o mână, îi arătă cu cealaltă:

— Uite cimitirul! Hai să intrăm!

Michelle se uită spre micul cimitir năpădit de buruieni. Până atunci nu-l văzuse decât din mașină.

— Știu eu? se codi ea, furișând o privire spre mormintele acoperite de ierburi.

— Hai! o îndemnă Sally. Hai până acolo!

Porni către locul unde gardul de țăruși din jurul cimitirului se năruise la pământ.

Michelle o luă pe urmele ei, apoi se opri.

— Cred că n-ar trebui să mergem.

— De ce nu? Poate vom zări strigoiul!

— Nu există strigoi, declară Michelle. Cu toate astea, cu zic să renunțăm. De fapt, cine-i îngropat acolo?

— O groază de lume, cei mai mulți fiind din familia unchiului Joe. Toți Carsonii au fost înmormântați aici. Afară de ultimii, care-s îngropați la oraș. Hai, vino. Să vezi ce interesante sunt pietrele de mormânt.

— Nu acum, se împotrivi Michelle, muncindu-și creierii să găsească o cale de a-i distrage atenția lui Sally.

Nici ea nu știa de ce, însă cimitirul îi dădea fiori de spaimă.

— Mi-e foame. Hai la mine acasă, să mâncăm ceva. Poate ne întoarcem mai târziu.

Sally n-ar prea fi vrut să renunțe, dar, la insistențele lui Michelle, se învoi și amândouă își continuară drumul în tăcere. În cele din urmă, Michelle se hotărî să spargă gheața.

— Lumea de-aici chiar crede că există un strigoi?

— N-aș putea să-ți spun, răspunse Sally. Unii zic că da, alții zic că nu.

— Și a cui ar fi stafia?

— A unei fete care a trăit în sat cu multă vreme în urmă.

— Dar ce-a pățit? De ce nu-și găsește liniștea?

— Habar n-am. Se pare că nimeni nu știe. Nu se cunoaște nici dacă povestea asta e adevărată sau nu.

— Tu ai văzut-o vreodată?

— Nu, răspunse Sally.

Șovăise doar o fracțiune de secundă – atât de puțin, încât Michelle nu putea fi sigură dacă se înșelase sau nu!

Câteva minute mai târziu, amândouă se năpusteau pe ușa din spate, dând buzna în bucătărie, unde June tocmai frământa niște pâine.

— Vă e foame? întrebă ea.

— Îhî!

— În castron aveți biscuiți, iar laptele e-n frigider. Dar mai întâi spălați-vă amândouă pe mâini.

June își văzu mai departe de treabă, fără a lua în seamă schimbul de

priviri dintre cele două fetițe, exasperate că mai erau tratate ca niște copii, când ele se străduiau să pară domnișoare. Totuși, nici Michelle și nici Sally nu se gândiseră vreo clipă să nesocotească ordinul, în secunda următoare, June auzi curgând apa la chiuveta din bucătărie.

— Mergem la mine în cameră, anunță Michelle, umplând două pahare cu lapte și stivuind pe o farfurie un morman de biscuiți.

— Să nu-mi faceți firimituri peste tot, le atrase atenția cu blândețe June, conștientă cu fetițele ridicaseră și de astă-dată privirile spre cer.

— Așa-i și mama ta? o întrebă Michelle pe Sally, în timp ce urcau împreuna scările.

— Mai rău, replică prietena ei. Maică-mea mă obligă să mănânc la bucătărie.

— Mda, parcă ai încotro? oftă Michelle, fără să aștepte vreun răspuns.

O conduse pe Sally în camera ei și închise ușa. Sally se trânti pe pat.

— Ador casa voastră! exclamă ea. Și camera asta, și mobila, și…

Tăcu brusc, cu ochii la păpușa așezată pe pervazul ferestrei.

— Ce-i aia? șopti ea. E nouă? Cum de n-am văzut-o până acum?

— Tot acolo a fost și data trecută când ai venit la mine, răspunse Michelle.

Sally sări din pat și se duse la fereastră.

— Michelle, dar păpușa asta pare să fie *veche de când lumea*!

— Cred că așa și este, încuviință Michelle. Am găsit-o în debara după ce ne-am mutat aici. Era dosită în fundul unui raft.

Sally luă păpușa, întorcând-o pe toate părțile cu luare-aminte.

— E frumoasă, murmură ea. Cum o cheamă?

— Amanda.

Sally ridică spre Michelle o privire plină de uimire.

— Amanda? De ce i-ai dat numele ăsta?

— Nu știu. Am vrut un nume mai de epocă. Și… mi-a venit în minte Amanda.

— Ciudat, comentă Sally, simțind că i se face pielea de găină. Chiar ăsta-i numele stafiei.

— Cum? exclamă Michelle, fără să priceapă.

— Ăsta-i numele stafiei, repetă Sally. Așa scrie pe una dintre pietrele din cimitir. Hai, vino să-ti arăt.

• Capitolul 5

Sally o luă înainte și amândouă părăsiră poteca, îndreptându-se spre gardul pe jumătate prăbușit al cimitirului.

Acesta ocupa o fâșie de teren având numai cincisprezece metri lungime, iar mormintele arătau uitate și părăsite. Multe pietre funerare căzuseră într-o parte sau se afundaseră în pământ.

Majoritatea celor rămase în picioare păreau gata să se prăbușească la prima furtună mai puternică, sfârșindu-și veghea singuratică de la căpătâiul morților. În mijlocul cimitirului se înălța un stejar lovit de trăsnet și crengile lui uscate se întindeau spre cer ca brațele descărnate ale unui schelet. Locul era sinistru și Michelle ezită să intre.

— Ai grijă, o preveni Sally. În gard sunt cuie ieșite în afară, dar nu se văd din pricina buruienilor.

— Nu se îngrijește nimeni de morminte? întrebă Michelle. Cele de la Boston arată cu totul altfel.

— Cred că nimănui nu-i mai pasă de ele, răspunse Sally. Unchiul Joe zice că nu vrea să fie îngropat aici. Cică înmormântările sunt pierdere de timp și, în plus, ocupă un pământ care ar putea fi folosit în alte scopuri. Odată chiar a amenințat că va scoate toate pietrele și că va lăsa să crească în voie buruienile.

Michelle se opri, rotindu-și privirea de jur-împrejur.

— Se pare că s-a ținut de cuvânt, remarcă ea. Mie locul ăsta îmi dă fiori.

Sally înainta prin cimitir, ferindu-se de împletitura de ierburi și mărăcini.

— Stai numai să vezi ce-am să-ți arăt!

Michelle se pregătea să-i urmeze, când deodată privirea îi căzu pe una dintre lespezi, înclinată într-un unghi ciudat, ca și cum ar fi fost gata să se prăbușească sub propria-i greutate. Dar ceea ce-i atrase atenția lui Michelle era inscripția de pe mormânt. Fetița o citi încă o dată.

LOUISE CARSON – Născută în 1850
MOARTĂ ÎN PĂCAT –1880

— Sally?

Sally Carstairs, care ajunsese ceva mai departe, se opri și întoarse capul, să vadă ce se întâmplase.

— Tu ai citit vreodată ce scrie aici? întrebă Michelle, arătând spre una dintre pietre.

Dar Sally ghicise despre ce era vorba, încă înainte de-a se înapoia lângă Michelle. Câteva clipe mai târziu, se găsea lângă prietena ei, privind țintă strania inscripție.

— Ce vrea să spună? întrebă Michelle.

— De unde să știu eu?

— Dar are careva idee?

— Habar n-am, răspunse Sally. Odată am încercat să aflu de la mama, dar nici ea nu cunoaște înțelesul. Orice-ar fi fost, s-a petrecut acum o sută de ani.

— Dar e cumplit, se înfioră Michelle. Auzi tu, „Moartă în păcat”! Ca pe vremea puritanilor.

— La ce te-aștepți? Doar ne aflăm în Noua Anglie.

— Cine era femeia?

— Îmi închipui că cineva din familia unchiului Joe. Toți Carsonii îngropați aici au fost rude cu el.

O apucă de braț pe Michelle, trăgând-o după ea.

— Hai, vino. Ce vreau eu să-ți arăt e acolo, în colț.

Fără prea mult entuziasm, Michelle se lăsă dusă de lângă ciudatul mormânt, răsucind în minte iar și iar inscripția neobișnuită. Oare ce putea să însemne? Chiar însemna ceva anume?

Deodată, Sally se opri și întinse degetul în față.

— Acolo, îi șopti ea la ureche lui Michelle. Uită-te și tu.

Michelle cercetă cu privirea locul indicat de Sally. La început nu zări nimic. Apoi desluși o lespede micuță, aproape acoperită de ierburi și mărăcini. Îngenunche și dădu deoparte cu o mână crengile pline de spini, în timp ce cu cealaltă ștergea țărâna adunată cu trecerea anilor.

Era o piatră dreptunghiulară de granit, simplă, fără niciun ornament și roasă de vreme. Pe ea fusese înscris un singur nume:

AMANDA

Michelle își ținu respirația. Cercetă lespedea mai îndeaproape, convinsă că trebuia să mai existe și altceva pe lângă nume, dar nu găsi nimic.

— Nu înțeleg, șopti ea. Nu zice nici când s-a născut, nici când a murit, nici care-i era numele de familie. Nimic. Cine a fost?

O fixă pe Sally cu o privire întrebătoare. Prietena ei îngenunche imediat alături.

— O fetiță oarbă, răspunse ea cu glas coborât. Probabil că tot din familia Carson. Trebuie să fi trăit cu multă vreme în urmă. Din câte zice mama, a căzut de pe stâncile falezei.

— Dar de ce nu scrie numele de familie, nici data nașterii sau a morții? insistă Michelle, uitându-se fascinată la lespedea străveche de granit.

— Pentru că nu-i îngropată aici, șopti Sally. Nu i-au mai găsit trupul. Probabil că a fost luat de valuri. Oricum, mama mi-a povestit că piatra a fost pusă provizoriu, dar, cum nu i-au descoperit cadavrul, n-au mai așezat altă lespede, cu inscripția completă.

Michelle se simți străbătută de un fior de gheață.

— Nici n-o să-l mai găsească vreodată, murmură ea.

— Bineînțeles. De-aia se zice că strigoiul ei bântuie și-acum. Copiii spun că n-o să aibă liniște până nu i se va găsi trupul, dar cum asta n-o să se întâmple niciodată…

Își lăsă fraza neterminată, în timp ce Michelle se străduia să-și întipărească în memorie cele aflate de la Sally. Fără voie, întinse mâna, odihnindu-și o clipă palma pe piatra de mormânt, apoi și-o retrase brusc, ridicându-se în picioare.

— Nu există strigoi, declară ea. Hai să mergem acasă.

Porni hotărâtă către gardul cimitirului. Dându-și seama că Sally n-o urmează, se opri și întoarse capul. Sally rămăsese îngenuncheată lângă strania piatră de mormânt. Când Michelle o strigă pe nume, sări repede în picioare și se grăbi să ajungă lângă ea.

Niciuna dintre fete nu scoase o vorbă până ce ieșiră din cimitir, continuându-și drumul spre casa Pendletonilor.

— Trebuie să recunoști și tu că-i tare ciudat, deschise discuția Sally.

— Ce anume? întrebă evaziv Michelle.

— Faptul că i-ai dat păpușii tocmai acest nume. Vreau să spun că ar putea fi chiar păpușa ei, care a zăcut pe raft de ani de zile, până când ai descoperit-o tu.

— Ce prostie! exclamă sec Michelle, refuzând să admită că și ea se gândise exact la același lucru. Aș fi putut să-i dau orice alt nume.

— Dar nu i-ai dat, replică Sally. I-ai spus Amanda. Trebuie să existe o explicație.

— A fost o simplă coincidență. Și pe urmă, Jeff locuiește aici de când s-a născut. Dac-ar fi bântuit vreun strigoi, cu siguranță că l-ar fi văzut…

— De unde știi că nu? întrebă Sally. Poate că tocmai de asta nu vrea să vină la tine acasă.

— Nu vine fiindcă are treabă, se grăbi să răspundă Michelle. O ajută pe maică-sa.

Fără voie, ridicase glasul, simțind că era pe cale să se înfurie. Ce-o făcea pe Sally să afirme astfel de lucruri?

— Nu vrei să discutăm și despre altceva? întrebă ea.

Sally o privi nedumerită, apoi îi zâmbi larg.

— O.K. Și mie începuse să-mi cam fie frică.

Drept recunoștință pentru înțelegerea arătată de prietena ei, Michelle întinse mâna și-o strânse amical de braț.

— Au! țipă fetița, chircindu-se de durere și smulgându-se din mâna ei.

Brațul! își zise Michelle. *Iarăși o doare, la fel ca săptămâna trecută. Dar nu i s-a întâmplat nimic – cel puțin, nu azi.*

Un tremur îi străbătu tot trupul, dar se sili să-și ascundă tulburarea.

— Iartă-mă, murmură ea, atingând ușor brațul lui Sally. Credeam că ți-a trecut durerea.

— Așa credeam și eu, replică Sally, aruncând o privire înapoi, spre cimitir. Se pare însă că m-am înșelat.

Brusc, o cuprinse o dorință imperioasă de-a pleca de acolo.

— Hai să mergem la tine acasă. Locul ăsta mă umple de spaimă.

Cele două ființe se îndreptară spre vechea casă de pe faleză. Ajunsă la ușă, Michelle se opri o clipă în prag, urmărind înfrigurată cum cețurile după-amiezei începeau să se adune peste mare. Apoi împinse ușa și intră împreună cu Sally.

•

— Tati?

Cei trei Pendletoni se aflau în salonașul din față – încăpere pe care o decretaseră imediat drept „camera familiei", livingul fiind cu mult prea mare ca să se poată simți în largul lor. Cal stătea în fotoliul lui uriaș, cu picioarele cocoțate comod pe canapea, iar Michelle se lungise lângă el, pe covor, cu o carte în mână. Se sprijinise în coate, cu bărbia proptită în palme, iar Cal se întrebă cum de n-o durea gâtul.

„Elasticitatea tinereții", își zise el.

June se instalase într-un jilț străvechi, după toate aparențele îngrozitor de tare, și tricota cu sârg un mic pieptar pentru bebeluș – în dungi roz cu bleu, ca să nu riște nimic.

— Mm? întrebă Cal, fără să-și ia ochii de la revista de pe genunchi.

— Tu crezi în strigoi?

Cal își ridică privirea de pe pagina pe care o citea. Trăgând cu coada ochiului către soție, văzu că și ea lăsase andrelele deoparte. Se întoarse spre fiica lui, cu un surâs nedumerit.

— Cum ai zis? întrebă el.

— Voiam să știu dacă tu crezi în strigoi.

Cal înțelese că fetița nu glumea și zâmbetul i se topi. Închise revista, mirându-se de unde-i venise lui Michelle o asemenea idee.

— Parc-am mai discutat despre asta, cu vreo cinci ani în urmă, zise doctorul. Cam tot pe-atunci când am vorbit și despre Moș Crăciun, și despre iepurașul de Paști.

— Bun, să zicem că nu în strigoi, dar oricum, în duhuri, rectifică Michelle cu glas șovăielnic.

— Ce tot spui acolo? o întrebă June.

Michelle se simți rușinată. În căldura și confortul căminului, gândurile care nu-i dăduseră pace toată după-amiaza păreau de-a dreptul ridicole. Poate că nici n-ar fi trebuit să deschidă subiectul. Chibzui o clipă, apoi se decise să le povestească despre cele aflate în aceeași zi în cimitir.

— Știți cimitirul acela părăsit dintre casa noastră și cea a Bensonilor? întrebă ea. Azi Sally mi l-a arătat și mie.

— Să nu zici c-ai văzut un strigoi în cimitir! exclamă Cal.

— Nu, n-am văzut, repetă Michelle pe un ton disprețuitor. Numai că acolo există o inscripție ciudată. Pe o piatră e scris numele păpușii mele.

— Amanda? se miră June. Zău că-i ciudat.

Michelle încuviință din cap.

— Sally mi-a spus că în mormântul acela nu-i îngropat nimeni. Cică Amanda a fost o fetiță oarbă, care a căzut de pe faleză cu multă vreme în urmă.

Ezită câteva secunde, neștiind dacă era bine să continue. Văzând-o că ezită, Cal o îndemnă să povestească mai departe.

— Ce altceva ți-a mai spus?

— Că o parte din copii sunt convinși că strigoiul Amandei mai bântuie și acum, urmă liniștită Michelle.

— Sper că n-ai crezut-o, nu? interveni Cal.

— Nu, răspunse Michelle, deși din tonul ei se ghicea că nu era chiar atât de sigură.

— Ei bine, prințeso, pe mine poți să mă crezi, declară Cal. Nu există nici strigoi, nici spirite, nici căpcăuni, nici stafii, nici duhuri, nici alte prostii de soiul ăsta și te sfătuiesc să nu dai crezare celor ce-ar afirma contrariul.

— Totuși, e ciudat c-am numit-o Amanda, protestă Michelle. Sally e de părere că se prea poate ca păpușa să fi fost chiar a fetiței care a murit.

— E o simplă coincidență, draga mea, o liniști June.

Luându-și iarăși andrelele, numără repede ochiurile și reîncepu să tricoteze.

— Astfel de lucruri se întâlnesc la tot pasul. Așa se nasc poveștile cu strigoi. Se petrece ceva ciudat – cum spuneam, o simplă coincidență – dar oamenii refuză să accepte că-i vorba de o întâmplare și insistă că ar fi altceva la mijloc: norocul, fantomele, destinul și mai știu eu câte.

Cum Michelle tot nu părea prea convinsă, June își puse iar lucrul deoparte.

— Ia să vedem, zise ea. Cum de-ai ajuns să-i dai păpușii tocmai acest nume?

— Păi, căutam ceva care să sune ca din alte vremuri… începu Michelle.

— Bun, deci din capul locului ai scos din discuție o mulțime de alte nume, care nu-s de modă veche – de pildă, al tău sau al meu. Nume vechi ca Agatha, sau Sophie, sau Prudence…

— Toate astea-s urâte, se împotrivi Michelle.

— Prin urmare, lista se scurtează și mai mult, declară June. Dacă vrei un nume „din alte vremuri”, dar care să nu fie „urât”, și dacă te gândești întâi la cele începând cu A – așa cum e și firesc – primul la care te oprești e…

— Amanda! îi luă vorba din gură Michelle, râzând fericită. Și eu care credeam că pur și simplu mi-a venit în minte… murmură fetița.

— Într-un fel, așa s-a și întâmplat, îi explică June. Mintea lucrează atât de repede, încât nici nu-ți dai seama când ai parcurs toate etapele

unui raționament. Iată, deci, cum se nasc poveștile cu strigoi, draga mea. Din pură coincidență. Și-acum, fuga la culcare, altfel mâine ai să dormi cu capul pe bancă.

Michelle se ridică în picioare, apropiindu-se de tatăl ei. Înlănțuindu-i gâtul cu brațele, se lipi strâns de pieptul lui.

— Tare-s prostuță câteodată, nu-i așa? întrebă ea.

— Nu mai mult decât noi, ceilalți, prințeso.

O sărută cu tandrețe, după care o plesni în glumă peste fund.

— În pat cu tine!

Ascultă pașii lui Michelle suind pe scări, apoi își privi soția plin de afecțiune.

— Cum reușești? exclamă el, cuprins de admirație.

— Ce să reușesc? întrebă June, cu gândul dus în altă parte.

— Să găsești explicații raționale la lucruri ce par să n-aibă nimic de-a face cu logica.

— Aici e vorba de talent, răspunse June. Talent si-atâta tot. Pe urmă, dacă te-aș fi lăsat pe tine să cauți o explicație, am fi stat treji până dimineață, sfârșind cu toții prin a crede în stafii.

Se ridică și ea, împrăștiind jăraticul cu vătraiul, în timp ce Cal stingea lumina. Apoi urcară scara amândoi, mână în mână.

•

Michelle stătea culcată în pat, ascultând zgomotele nopții: valurile izbindu-se de țărmul de dedesubt, țârâitul fericit al ultimilor greieri de vară în întuneric, suflul ușor al brizei, făcând să foșnească frunzișul copacilor din jurul casei. Se gândea la cele spuse de mama ei. Michelle înclina să-i dea dreptate. Și totuși… explicația nu avusese darul s-o satisfacă pe deplin. Motivul trebuie să fi fost cu totul altul.

„Ce prostie!” se mustră singură. „Ce alt motiv să fi existat?”

Dar, chiar când era pe cale să adoarmă, îmbiată la somn de sunetele nopții, avu sentimentul că, într-adevăr, mai *era* și altceva.

Ceva de rău augur.

Poate că, totuși, n-ar fi trebuit să-i dea păpușii numele de Amanda.

•

În clipa când se trezi, zgomotele nopții încetaseră. Rămase nemișcată în pat, încordându-și auzul. În jurul ei, tăcerea era aproape palpabilă.

Deodată, simți o prezență.

O prezență care-i supraveghea orice mișcare.

O prezență în camera ei.

Vru să-și tragă pătura peste cap și să se ascundă de acel „ceva” care venise lângă ea, însă știa că nu poate.

Oricine ar fi fost acea prezență, trebuia să aibă curajul de a se uita la ea.

Se ridică încet în capul oaselor, cu ochii măriți de spaimă,

scormonind cu privirea prin cele mai întunecate unghere ale camerei.

Lângă fereastră.

Era acolo, într-un colț, lângă fereastră: o siluetă neagră, stând neclintită, cu ochii la ea.

În următorul moment, arătarea se îndreptă încet spre pat.

Străbătu încăperea, sub razele argintii de lună ce pătrundeau prin fereastră.

Era o fetiță, de aceeași vârstă cu Michelle.

În mod inexplicabil, teama i se risipi încet-încet, făcând loc curiozității. Cine să fi fost fetița? Și ce voia?

Copila se apropie de ea și Michelle văzu că purta veșminte ciudate: o rochie neagră, lungă aproape până în pământ, cu mâneci largi și bufante, strânse la încheieturi. Pe cap purta o bonetă, tot neagră, care-i ascundea obrazul.

Michelle o privi încremenită cum pășește înspre ea. Pe urmă, fetița întoarse capul spre lumina lunii și Michelle putu să-i vadă fața.

Avea un chip blajin, cu buze pline, cu un nas mic și cârn.

Apoi Michelle îi zări ochii.

De un alb lăptos, sclipind în razele de lună, ochii fetei o fixau fără s-o vadă, după care copila ridică un braț, arătând către Michelle.

Simțind cum o cuprinde iarăși spaima, Michelle începu să țipe.

•

O trezi propriile țipete.

Înspăimântată, își roti privirea prin dormitor, încercând să descopere ciudata creatură care fusese acolo cu numai câteva secunde mai înainte.

În cameră nu mai era nimeni.

În jur se auzeau aceleași sunete ale nopții: foșnetul sacadat al valurilor și suflul brizei printre crengile de pin.

Ușa dormitorului se deschise și în prag se ivi tatăl ei.

— Prințeso! Prințeso, s-a întâmplat ceva?

Se așeză repede pe marginea patului, luând-o în brațe și șoptindu-i cuvinte mângâietoare.

— Am avut un coșmar, tati, șopti Michelle. Ceva îngrozitor – și-atât de real. Se făcea că venise cineva la mine. Chiar aici, în cameră…

— Nu, iubito, nu… o liniști Cal. Nu-i nimeni în afară de mine. În toată casa nu suntem decât tu, eu și mami. Ai visat, scumpa mea.

Rămase multă vreme lângă ea, vorbindu-i și încercând s-o calmeze. Târziu spre dimineață, o sărută blând, îndemnând-o să se culce din nou.

Apoi ieși, lăsând ușa deschisă.

Michelle aștepta nemișcată câtva timp, silindu-se să-și alunge din minte îngrozitorul vis. Neputând să adoarmă, se dădu jos din pat și se duse la fereastră. Luând în brațe păpușa, se sprijini de pervaz,

cercetând cu ochii ultimele umbre ale nopții. Pe măsură ce ceața începea să se ridice, i se păru deodată că zărește ceva – o siluetă pe marginea falezei, undeva spre nord, în apropiere de vechiul cimitir.

Se uită din nou, încordându-și privirea, dar cețurile se învolburau în bătaia vântului și nu mai putu deslușì nimic.

Strângând în brațe păpușa cea veche, se întoarse în pat. Când pe cer se ivi prima geană cenușie a zorilor, o fură din nou somnul.

Lângă ea, pe pernă, păpușa își ațintea privirea sticloasă înspre tavan.

•

Ieșind din camera lui Michelle, Cal nu se înapoie imediat în patul său. Înfășurându-se într-un halat, își scoase din dulap pipa și tutunul, apoi coborî la parter.

Un timp se plimbă de colo-colo prin casă, fără niciun rost, iar într-un târziu se instală în salonul de oaspeți de la etajul întâi. Apoi își aprinse pipa și-și sui picioarele pe un scaun, dând frâu liber gândurilor.

Îi veni în minte noaptea când se afla încă la Boston… Noaptea în care murise băiatul… Noaptea care-i schimbase cursul întregii vieți…

Nici nu-și mai amintea numele lui.

Uitase – sau refuza să-și amintească.

Aici era necazul său: existau prea mulți care muriseră și ale căror nume nu le reținuse.

Oare câți dintre aceștia muriseră din cauza lui?

De ultimul – băiatul din Paradise Point – era sigur. Dar se prea poate să fi fost și alții. Câți? Oricum, pe viitor nu va mai muri nimeni.

Gândul i se întorcea fără încetare la băiat.

Alan Hanley. Așa îl chemase. Cal își amintea cu precizie ziua când Alan Hanley fusese adus la Boston General.

Ambulanța sosise târziu, către seară, cu Alan Hanley în stare de inconștiență. La căpătâiul lui se afla Josiah Carson, care-i acorda îngrijirile necesare. Băiatul căzuse de pe acoperiș.

Acum știa și de pe care anume, însă la vremea respectivă amănuntul nu-l interesase în mod deosebit.

Josiah Carson făcuse tot ce-i stătuse în putință ca să-l salveze, dar, înțelegând că leziunile puștiului erau prea grave pentru a fi îngrijite la dispensarul din Paradise Point, îl transportase la Boston.

Aici îl preluase doctorul Calvin Pendleton.

La început, cazul păruse foarte simplu: câteva oase rupte și un posibil traumatism cranian. Cal își dăduse toată silința, prinzând la loc oasele rupte și căutând să depisteze leziunile interne. Apoi descoperise la capul pacientului ceea ce presupusese a fi un cheag de sânge. Doctorul Pendleton apreciase că era vorba de o urgență, așa că-l operase pe băiat, asistat de Josiah Carson.

Alan Hanley murise pe masa de operație.

Nu avusese niciun fel de cheag. Nu existase niciun motiv pentru operație.

Pe Cal incidentul îl zguduise puternic – mai puternic decât oricare alt eveniment din viața lui.

Știa că nu era pentru prima dată când punea un diagnostic greșit. Oricărui doctor i se întâmpla să se înșele din când în când. Dar pentru Cal moartea lui Alan Hanley reprezentase cea mai mare răscruce din viața sa.

Începând din acel moment, se frământase tot timpul, întrebându-se dacă va mai face și alte greșeli, dacă și altor copii le era sortit să moară din pricina lui.

Colegii de la spital îi repetau că prea punea totul la inimă, însă moartea băiatului continuase să-l obsedeze.

În cele din urmă, își luase o zi liberă, plecând cu mașina la Paradise Point, ca să stea de vorbă cu Josiah Carson despre Alan Hanley.

Josiah Carson îl primise cu răceală. La început, Cal îți închipuise că-și irosea timpul de pomană. Carson îl învinovățea de moartea lui Alan Hanley. Cal citea limpede acuzația în ochii albaștri și pătrunzători ai colegului său mai vârstnic. Dar, pe parcursul discuției, Carson ajunsese să-și schimbe atitudinea. Cal era convins că bătrânul îi povestea lucruri pe care nu le mai destăinuise nimănui.

— Ai trăit vreodată de unul singur? îl întrebase din senin Josiah.

Și, înainte ca Pendleton să-i dea răspuns, Carson continuase:

— Eu trăiesc așa de ani de zile, îngrijindu-mă de oamenii de aici și făcându-mi singur menajul. Cred că ar fi trebuit să mă descurc tot singur și când a fost vorba de acoperiș: să fi reparat casa cu mâna mea. Dar, cum îmbătrânesc, m-am gândit… Oricum, nu mai are nicio importanță…

Cal se foise stânjenit pe scaun, întrebându-se ce tot încerca să-i spună bătrânul.

— Ce s-a petrecut în ziua aceea? intervenise el. Înainte de a-l aduce pe Alan Hanley la Boston.

— Greu de zis, răspunsese Carson cu glas coborât. Aveam necazuri cu acoperișul. Erau câteva țigle care trebuiau înlocuite. Întâi am vrut să fac eu însumi treaba asta, pe urmă m-am răzgândit. Am socotit că era bine să angajez pe cineva mai tânăr.

Glasul i se stinsese, ajungând o șoaptă.

— Dar Alan era mult prea tânăr. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Poate chiar mi-am dat seama… Avea doar doisprezece… Cum-necum, l-am lăsat să se suie pe acoperiș…

— Și ce s-a întâmplat?

Carson îl privise țintă, cu ochii goi, cu chipul marcat de oboseală.

— Ce s-a întâmplat în sala de operație?

Cal șovăise, tulburat.

— Nu știu. Totul părea să meargă foarte bine. Și, dintr-o dată a murit. Nu pot să înțeleg de ce.

Carson încuviințase din cap.

— Exact așa a fost și când s-a prăbușit de pe casă. Mă uitam la el cum lucrează. Totul mergea bine. Și, pe neașteptate, a căzut.

Se așternuse o tăcere adâncă, apoi Carson începuse din nou să vorbească.

— Păcat că nu l-ai putut salva.

Cal se foise din nou, dar chipul lui Carson se luminase de un zâmbet.

— Nu-i vina dumitale, declarase el. Nici a dumitale, nici a mea. Totuși, s-ar putea spune că *împreună* avem o răspundere. Acum există o legătură între noi, doctore Pendleton. După părerea dumitale, ce-ar trebui să facem?

Cal nu găsea niciun răspuns. Cuvintele lui Josiah îl lăsaseră fără replică.

Apoi, ca și cum ar fi înțeles frământările lui Cal, începând din ziua când murise Alan Hanley, Josiah venise cu o propunere. Poate n-ar fi fost rău ca tânărul său confrate să se gândească la eventualitatea de-a renunța să mai practice la Boston.

— Și pe urmă? întrebase Cal, cu glas gâtuit.

— Și pe urmă să vii aici, preluând clientela modestă și lipsită de pretenții a unui doctor bătrân și obosit. Ar trebui să te eliberezi de stresul de la Boston General. Acum ești speriat, doctore Pendleton…

— Puteți să-mi spuneți Cal.

— O.K., Cal. Deci, ești speriat. Ai făcut o greșeală, iar acum te temi să nu mai urmeze și altele. Dacă rămâi la Boston General, așa se va și întâmpla – din pricina fricii. Dar dacă vii aici, te-aș putea ajuta. Și dumneata pe mine. Vreau să mă retrag, Cal. Vreau să renunț la practicarea meseriei și să mă mut din casa mea. Intenționez să ți-o vând ție. Crede-mă că nu vei regreta.

Cal se simțise atras de propunerea de-a practica medicina liniștit, într-un loc unde nu se întâmpla mai nimic. Unde nu se puteau petrece lucruri prea grave.

Unde nu avea cum să săvârșească vreo greșeală.

Aici va avea timp să se gândească la fiecare caz și să se asigure să ia măsurile cuvenite.

Nimeni din sat nu-și va da seama că Pendleton era conștient de incompetența sa profesională. Nimeni – cu excepția lui Josiah Carson, care-l înțelegea și-l compătimea.

Așadar, se stabilise în Paradise Point, deși inițial June se declarase împotrivă. Cal își amintea clar vorbele ei atunci când îi dezvăluise planurile sale.

— De ce să cumpărăm și casa? Înțeleg că vrea să-și cedeze clientela, dar de ce insistă să ne vândă și casa? E prea mare pentru noi, n-avem nevoie de atâtea camere.

— Nu știu, răspunsese Cal. Însă o lasă ieftin – un adevărat chilipir. Cred c-ar trebui să ne socotim norocoși.

— Bine, dar nu pricep, se lamentase June. Ba chiar mi se pare de-a dreptul morbid. Sunt convinsă că vrea să se mute din cauza accidentului suferit de Alan Hanley. De ce-i așa nerăbdător să ne vadă instalați acolo? Casa aia nu va face decât să-ți amintească la nesfârșit de băiat. E o nebunie, Cal. Omul acesta vrea ceva de la tine. Nu-mi dau seama ce anume, dar ține minte de la mine: cu siguranță că se va întâmpla ceva.

Dar până în prezent nu se *întâmplase* nimic.

Trecuse printr-un moment de cumpănă cu Sally Carstairs, însă totul se sfârșise cu bine.

Numai că acum fiica lui începuse să aibă coșmaruri.

• Capitolul 6

June stătea așezată în fața șevaletului, încercând să se concentreze asupra a ceea ce făcea. Numai că nu prea reușea. Nu pentru că ar fi fost nemulțumită de rezultat – dimpotrivă, era încântată de ceea ce realizase: un peisaj marin, oarecum abstract, totuși foarte asemănător cu priveliștea oferită de la fereastra studioului. Nu, nu munca o îngrijora.

Problema era Michelle, deși încă nu izbutise să descopere ce anume o neliniștea la fiica ei. Coșmarul din noaptea precedentă nu fusese primul de acest fel. Michelle avusese și ea – ca toată lumea – vise urâte. Dar, când Cal se întorsese în pat, târziu spre dimineață, și-i povestise coșmarul fetiței, pe June o cuprinsese un sentiment ciudat, care n-o părăsise nici după ce adormise din nou și care continua s-o obsedeze chiar și în clipa de față.

Oftând exasperată, puse penelul deoparte și se așeză pe taburet, unde era locul ei preferat.

Aruncă o privire cercetătoare de jur-împrejurul studioului. Era mulțumită de ceea ce înfăptuise aici într-un timp atât de scurt: se descotorosise de toate vechiturile, spălase și zugrăvise din nou pereții, redând culorii verzi strălucirea ei dintru început. Își aranjase frumos lucrurile în sertarele mesei, iar în debara își pusese un rastel, astfel încât pânzele să poată sta în picioare și depărtate unele de altele. Tot ce mai trebuia acum era să înceteze să-și mai facă griji, dedicându-se picturii.

Tocmai se pregătea să aplice o nouă tușă cu penelul, când zări o mișcare în spatele unicei ferestre care nu dădea spre mare. În clipa

următoare, auzi o bătaie discretă în ușă.

— Se poate? răsună un glas de femeie nesigur, aproape timid, ca și cum vizitatoarea ar fi fost gata să se retragă încă înainte de a-și face apariția.

June se ridică, vrând să se ducă până la ușă, apoi se răzgândi și zise tare:

— Intră! E descuiat!

După câteva secunde, ușa se deschise și în atelier păși o femeie mărunțică, purtând un șorț înflorat peste rochie și având părul strâns în coc.

— Lucrați? întrebă ea, dând să iasă. Regret din suflet, n-am vrut să vă deranjez.

— Nu, nu! protestă June, sculându-se de pe scaun. Vă rog să poftiți. Nu făceam decât să visez cu ochii deschiși.

Pe chipul femeii se așternu o expresie ciudată – poate de dezaprobare? – însă numai pentru o clipă, după care vizitatoarea mai înaintă un pas sau doi.

— Sunt Constance Benson, zise ea. Mama lui Jeff. Vecina dumneavoastră.

— Ah! exclamă bucuroasă June. Ar fi trebuit să trec pe la dumneavoastră mai demult, dar mă tem că…

Se întrerupse, privindu-și cu autocompătimire pântecele țuguiat.

— Totuși, asta nu-i o scuză, așa-i? De fapt, ar fi trebuit să merg pe jos în fiecare zi câteva mile, în loc să stau aici, gândindu-mă la cai verzi pe pereți. Sorocul e peste vreo trei săptămâni. Nu vreți să vă așezați un moment?

Făcu semn spre balansoarul pe care-l adusese din mansarda casei, însă doamna Benson nu schiță nicio mișcare, mărginindu-se să se uite de jur-împrejur, fără a-și ascunde curiozitatea.

— E uimitor ce-ați realizat în încăperea asta, zău așa, remarcă ea.

— Doar am dereticat puțin și am zugrăvit pe ici-pe colo, răspunse June.

Văzând că doamna Benson rămăsese cu ochii la pata de pe podea, adăugă în chip de scuză:

— Bineînțeles, mai am de curățat și pata de pe jos.

— Luați-vă gândul, zise scurt Constance Benson. Nu sunteți prima care încearcă și vă asigur că nici dumneavoastră nu veți reuși.

— Poftim? bâigui June, cu un glas lipsit de orice intonație.

— Câtă vreme va fi în picioare casa asta, pata va rămâne acolo, declară doamna Benson pe un ton ce nu admitea replică.

— Bine, dar a dispărut aproape cu totul, protestă June. Soțul meu a răzuit-o cu șpaclul. Mie mi se pare că se curăță foarte ușor.

Constance Benson clătină din cap cu un aer îndoielnic.

— Nu știu, spuse ea. Poate că da – acum că familia Carson nu mai

locuiește aici…

Tăcu, fără să-și descrețească fruntea.

— Nu pricep… murmură fără vlagă June. Ce fel de pată este? Cumva sânge?

— Posibil, răspunse Constance Benson. Nimeni nu mai știe exact, după atâta amar de ani. Dar, dacă există cineva care cunoaște povestea, atunci acela e doctorul Carson.

— Înțeleg… șopti June, deși în realitate nu înțelegea nimic. Presupun, deci, c-ar trebui să-l întreb?

— De fapt, am venit să stăm de vorbă despre fete, o anunță doamna Benson.

Ochii ei o țintuiau pe June cu o privire acuzatoare și soția doctorului Pendleton începu să se teamă că Michelle și Sally o supăraseră pe Constance Benson.

— Vă referiți la Michelle și la Sally Carstairs?

Remarcând îngrijorarea așternută pe chipul lui June, doamna Benson schiță o umbră de surâs – primul semn de simpatie de când pusese piciorul în atelier.

Dintr-o dată, figura ei deveni aproape frumoasă.

— Oh, nu vă speriați, se grăbi ea s-o liniștească pe June. N-au făcut nimic rău. Voiam doar să vă previn.

— Să mă preveniți? repetă June, complet derutată.

— În legătură cu cimitirul, continuă Constance. Știți vechiul cimitir al familiei Carson, dintre casa mea și locuința dumneavoastră…

June încuviință din cap.

— Ieri după-amiază le-am văzut pe fetițe jucându-se acolo. Sunt tare drăguțe amândouă.

— Mulțumesc.

— Tocmai mă pregăteam să mă duc și să vorbesc cu ele, dar chiar atunci au plecat, așa că mi-am zis să nu vă alarmez aseară, ci să vin mai degrabă în cursul dimineții.

— De ce să mă alarmați? insistă June, agasată că femeia ezita să spună lucrurilor pe nume.

— Nu-i bine să lăsați copiii să se joace acolo, o sfătui Constance Benson. Nu-i bine deloc.

June își ațintи privirea asupra vizitatoarei. Asta le întrecea pe toate. Din câte-și putea da seama, Constance Benson era un fel de „gura-târgului”. Probabil că și lui Jeff îi făcea zile fripte. Și-o imagină ridicând obiecții la orice dorință a fiului ei. Pe loc se hotărî să n-o ia în seamă.

— Trebuie să recunosc că cimitirul nu-i cel mai vesel loc de joacă din lume, zise June. Totuși, nu cred să fie chiar atât de periculos…

— Nu cimitirul în sine, se grăbi să-i explice Constance. Mă refer la terenul pe care se află și care-i cam șubred…

— Nu-i tot granit? replică June cu un glas suav, prefăcându-se că nu înțelege temerile vecinei.

— Presupun că da, răspunse gânditoare Constance. Nu mă prea pricep la chestii de-astea. Dar partea de faleză unde-i cimitirul riscă să se prăbușească în mare în orice clipă. Ferească Dumnezeu să se întâmple așa ceva când sunt copii acolo.

— Înțeleg, zise June cu răceală. Am să le cer fetițelor să nu se mai joace în cimitir. Doriți o ceașcă de cafea? Mai este puțină pe plită.

— Nu, mulțumesc, refuză Constance, aruncând o privire spre ceasul de la încheietura mâinii stângi. Am treabă la bucătărie. Știți, m-am apucat să pun murături.

Tonul pe care vorbise doamna Benson trăda convingerea că June *nu* știa să facă anumite lucruri la care ar fi fost cazul să se priceapă.

— Vă aștept să treceți pe la mine ori de câte ori aveți o clipă de răgaz, o invită doamna Pendleton, fără prea mare tragere de inimă. Sau poate c-am să dau eu o fugă până la dumneavoastră.

— Sunteți binevenită oricând.

Cele două femei se opriră în cadrul ușii și Constance măsură din ochi locuința familiei Pendleton.

— Frumoasă casă, nu-i așa?

Și, înainte ca June să apuce să răspundă, adăugă:

— Însă mie nu mi-a plăcut niciodată. Nu, nu, nu mi-a plăcut.

Fără să-și mai ia rămas-bun, porni cu pași grăbiți și apăsați pe cărarea ce ducea spre propria ei casă.

June rămase o clipă în prag, urmărind-o cu privirea, apoi închise încet ușa. În sinea ei știa că pentru ziua aceea terminase cu pictura.

•

Soarele de amiază își trimitea razele fierbinți. Michelle stătea jos, la umbra unui uriaș arțar, luându-și gustarea alături de Sally, Jeff, Susan și alți câțiva colegi. Deși se străduia din răsputeri să dreagă relațiile cu Susan, aceasta nici nu voia să audă de ea. O ignora cu desăvârșire pe Michelle, iar atunci când i se adresa lui Sally, n-o făcea decât ca s-o critice pe noua lor colegă. Însă Sally, cu firea ei prietenoasă și îngăduitoare, nu părea deloc impresionată de supărarea lui Susan.

— Ar trebui să mergem la un picnic, propuse Sally. Mâine-poimâine trece vara. Peste o lună va fi prea târziu.

— Și-acum e târziu, replică Susan Peterson pe un ton arogant, care o scotea din sărite pe Michelle, deși ceilalți nici nu-l luau în seamă. Mama zice că după Ziua Muncii{2} nu mai e cazul să te duci la picnic.

— Dar vremea e încă frumoasă, insistă Sally. De ce să nu organizăm o ieșire în aer liber chiar la sfârșitul acestei săptămâni?

— Unde anume? întrebă Jeff.

Dacă era vorba de plajă, el unul accepta cu dragă inimă. Michelle păru să-i ghicească gândul.

— Ce-ați zice de golful dintre casa mea și cea a lui Jeff? sugeră ea. E cam plin de bolovani, dar acolo nu calcă nici țipenie de om, iar priveliștea e minunată. Pe urmă, dacă plouă, suntem aproape de locuința mea sau a lui și avem unde să ne adăpostim.

— Adică plaja de la poalele stâncii unde se află cimitirul? întrebă Sally. Ar fi o chestie interesantă. Mai ales că acolo bântuie strigoiul.

— Nu există niciun strigoi, protestă Jeff.

— Ba poate că există, interveni Michelle.

Dintr-o dată, deveni centrul atenției tuturor. Până și Susan Peterson întoarse capul, privind-o plină de curiozitate.

— Azi-noapte am visat o stafie, continuă Michelle, lansându-se într-o descriere amănunțită a ciudatei vedenii pe care o avusese.

La lumina zilei, nu mai simțea teroarea din noaptea precedentă și ținea mult să le povestească noilor săi prieteni visul. Prinsă de firul istorisirii, nu remarcă privirile pe care le schimbau între ei copiii. Când își sfârși relatarea, nimeni nu scoase o vorbă. Jeff părea preocupat de sandvișul pe care-l mânca, iar ceilalți nu-și luau ochii de la Michelle. Deodată, o cuprinse neliniștea și începu să se întrebe dacă făcuse bine destăinuindu-le coșmarul.

— La urma urmei, n-a fost decât un vis, zise ea, văzând că tăcerea din jur se prelungește.

— Ești sigură? se auzi glasul lui Sally. Ești sigură că n-ai fost trează tot timpul?

— Bineînțeles că dormeam, replică Michelle. Am visat și-atât. Ce-i rău în asta? adăugă ea, observând ocheadele neîncrezătoare pe care și le aruncau o parte din colegi.

— Nimic, răspunse dezinvoltă Susan Peterson. Numai că, atunci când s-a prăbușit de pe stâncă, Amanda Carson purta o rochie și o bonetă neagră, întocmai ca fata pe care ai visat-o tu azi-noapte.

— De unde știi? se încăpățână Michelle.

— Toată lumea știe, o lămuri Susan, cu aerul de superioritate care o caracteriza. Câte zile a avut, Amanda nu s-a îmbrăcat niciodată altfel decât în negru. Așa mi-a zis bunica mea, care aflase de la mama ei. Străbunica a cunoscut-o personal pe Amanda Carson, declară triumfătoare Susan, săgetând-o pe Michelle cu o căutătură sfidătoare.

Din nou se așternu tăcerea. Oare Susan chiar spunea adevărul? Nu cumva copiii voiau să râdă pe socoteala ei? Michelle se uită de la unul la altul, încercând să ghicească gândul fiecăruia. Numai Sally îi susținu privirea, mărginindu-se însă să ridice din umeri, în clipa când Michelle o imploră din ochi să-i vină în ajutor. Jeff Benson continua să-și mănânce sandvișul, ferindu-se să înalțe capul spre Michelle.

— Dar a fost un vis! se înfurie fetița, adunându-și lucrurile și sărind în picioare. Un vis și nimic mai mult! Dacă știam c-o să faceți atâta caz, nici nu vi-l povesteam!

Și, înainte ca vreunul din ei să-i răspundă, se îndepărtă cu pași grăbiți. În celălalt capăt al curții, zări un grup jucând coarda. O clipă mai târziu, li se alătură și ea.

•

— Mă întreb ce-i cu fata asta? zise Susan Peterson, după ce se asigură că Michelle ajunsese suficient de departe ca să n-o mai audă.

Toți întoarseră capul către ea.

— Cum adică „ce-i cu fata asta”? se stropși Sally Carstairs. Nimic deosebit. E un copil la fel ca noi.

— Oare? insistă Susan, agasată de întrerupere. Știai că ieri te-a pârât profesoarei? De ce crezi că domnișoara Hatcher ne-a schimbat pe toți din bănci? Pentru că Michelle i-a povestit tot ce-ați pus la cale amândouă ieri de dimineață.

— Și ce dacă? o înfruntă Sally. N-a vrut să te superi pe ea, de-aia i-a spus.

— Eu cred că-i cam cu două fețe, declară Susan. Și mai cred că n-ar trebui să vorbim cu ea.

— Ar fi foarte urât din partea noastră.

— Ba nu. Fata asta are ceva ciudat.

— Ce?

Susan își coborî glasul, șoptind pe un ton conspirativ.

— Ei bine, zilele trecute am văzut-o împreună cu părinții ei. Amândoi sunt blonzi. Orice-ați spune voi, din părinți blonzi nu se nasc copii cu părul negru.

— Mare brânză, se strâmbă Sally. Dacă vrei să știi, e înfiată. Mi-a povestit chiar ea. Ce ți se pare așa ciudat?

Susan își îngustă pleoapele.

— Ei, bine, atunci se explică.

— Ce anume se explică? insistă Sally.

— De ce e așa cum e. Nimeni n-are habar de unde vine. Mama zice că, dacă nu cunoști nimic despre familia cuiva, atunci nu cunoști nici persoana cu pricina.

— Eu îi cunosc familia, se îmbățoșă Sally. Mămica ei e tare drăguță, iar tăticul ei mi-a îngrijit brațul, împreună cu unchiul Joe.

— Vorbeam despre familia ei *adevărată*, sublinie Susan, copleșind-o pe Sally cu o privire disprețuitoare. Doctorul Pendleton nu-i tatăl ei bun. Ar putea fi copilul oricui.

— Puțin îmi pasă. Mie-mi place de ea, declară Sally.

Susan o fulgeră din ochi.

— Cred și eu, taică-tău nu-i decât un simplu portar!

Tatăl lui Susan era proprietarul băncii din Paradise Point, fapt pe care fetița nu înceta niciodată să-l amintească prietenilor ei.

Jignită de vorbele răutăcioase ale lui Susan, Sally se închise în tăcere. Nu i se părea cinstit ca Susan s-o disprețuiască pe Michelle

numai pentru că era înfiată, însă nu prea știa ce să spună. În definitiv, pe Susan Peterson o cunoștea de când lumea, în timp ce pe Michelle Pendleton de-abia o întâlnise.

Foarte bine! își zise Sally. *N-am să mai scot un cuvânt, dar am să rămân în continuare prietena lui Michelle*.

•

June termină de mâncat și puse vasele în chiuvetă. Se hotărî să se întoarcă în studio, unde să încerce să termine de pictat peisajul marin.

Ieși din casă și, pășind pe cărarea ce ducea spre atelier, se trezi că privește către nord, amintindu-și cele spuse de Constance Benson în aceeași dimineață.

Deodată, o săgetă un gând.

Dacă doamna Benson se temea ca nu cumva stâncile falezei să se prăbușească în mare, atunci de ce n-o sfătuise să n-o lase pe Michelle nici pe plajă? Și de ce continua să-i îngăduie lui Jeff să se joace pe țărm? În cazul unei prăbușiri, era de preferat să te găsești pe stâncă decât sub ea.

Brusc, se hotărî și porni spre cimitir. În timp ce mergea pe cărare, îi veni în minte altceva. Dacă poteca era riscantă, de ce-o folosise însăși doamna Benson?

June iuți pașii.

Se opri în loc, cu ochii la cimitirul părăsit. Ce tablou grozav ar fi putut picta aici! În culori palide și triste: nuanțe de albastru și cenușiu. Un cer plumburiu, un gard părăginit, copacul cel uscat, vița-de-vie crescută peste morminte. Lucrată cu atenție, pânza ar fi ieșit de-a dreptul înfricoșătoare. June nu reușea să priceapă cum de Michelle și Sally își găsiseră de joacă tocmai aici.

„Din curiozitate", își zise ea. „Din pură curiozitate."

Aceeași curiozitate care o adusese și pe ea în același loc. Se abătu de la potecă și păși cu grijă peste gardul căzut la pământ.

Vechile lespezi, cu numele lor bizare și cu inscripțiile venind din negura vremii, o fascinară imediat. Toate la un loc alcătuiau o poveste. Începu să reconstituie istoria familiei Carson, care trăise și închisese ochii în casa de pe faleză. Curând uită cu desăvârșire că terenul era periculos și se concentră numai asupra pietrelor.

În sfârșit, ajunse la mormântul lui Louise Carson.

MOARTĂ ÎN PĂCAT – 1880

Ce naiba mai însemna și asta? Dacă pe piatră ar fi fost scris anul 1680, June și-ar fi închipuit că femeia fusese arsă pe rug ca vrăjitoare sau cam așa ceva. Dar în 1880? Un lucru însă era cert: Louise Carson nu murise în împrejurări prea fericite.

Stând în picioare lângă mormânt, June începu s-o compătimească

pe femeia îngropată acolo cu atâția ani în urmă. Probabil că se născuse prea devreme. MOARTĂ ÎN PĂCAT. Fără îndoială, epitaful unei femei decăzute.

Zâmbi în sinea ei pentru cuvintele care-i veniseră în minte. Sunau atât de desuet și detașat!

Fără a se mai gândi la ce face, June se lăsă în patru labe, apucându-se să smulgă buruienile de pe mormântul lui Louise Carson. Aveau rădăcini adânci și bine înfipte în pământ. Trebuia să tragă cu nădejde de fiecare până când s-o desprindă din țărână. Aproape că terminase de smuls buruienile de lângă piatra funerară, când simți primele dureri.

Fusese mai curând un junghi, dar imediat urmă o contracție sfâșietoare.

Dumnezeule! se înspăimântă ea. *Nu se poate să se întâmple una ca asta*!

Se luptă să se ridice în picioare, sprijinindu-se cu toată greutatea de trunchiul stejarului uscat.

Trebuia să se înapoieze acasă.

Dar casa era prea departe.

În clipa aceea, o săgetă cea de-a doua contracție. June se uită disperată, să vadă dacă nu cumva trecea cineva pe drum.

Poteca era pustie.

Familia Benson! Poate reușea să ajungă până la locuința lor. De cum se va potoli durerea, va porni într-acolo.

Se lăsă să alunece la pământ, în așteptarea momentului de relaxare. După un timp – care-i păru aproape un secol – simți cum mușchii încep să se destindă și durerea se calmează încet-încet. Încercă din nou să se ridice în picioare.

— Rămâi pe loc! îi strigă cineva.

Întoarse capul și o văzu pe Constance Benson, care venea repede pe cărare. Răsuflând ușurată, June se așeză din nou pe iarbă.

Zăcea neputincioasă pe mormântul lui Louise Carson, rugându-se la Dumnezeu ca bebelușul să nu se grăbească, iar primul lor copil să nu se nască într-un cimitir.

Constance Benson îngenunche lângă ea, strângând-o de mână. June se culcă pe spate.

Atunci se cutremură din cauza unei noi contracții, mai puternică decât toate celelalte. Simți pe picioare umezeală și înțelese că i se rupsese punga apelor.

Isuse Cristoase! se rugă ea deznădăjduită. *Nu aici*!

Nu într-un cimitir.

• Capitolul 7

La ora trei și zece, când sună clopoțelul, Michelle își adună repede cărțile, înghesuindu-le în ghiozdanul verde de pânză, și se îndreptă spre ieșire.

— Michelle?

Era glasul lui Sally Carstairs. Deși Michelle nu-i acorda nicio atenție, totuși Sally o luă de braț, silind-o să rămână pe loc.

— Nu fii supărată, zise ea pe un ton rugător. Nimeni n-a vrut să te jignească.

Michelle își măsură prietena cu o căutătură bănuitoare. Remarcând privirea îngrijorată din ochii lui Sally, se mai îmbună puțin.

— Nu pricep de ce țineți morțiș să mă convingeți că am văzut ceva inexistent replică ea. Dormeam și am avut un coșmar. Asta-i tot.

— Hai să ieșim pe coridor, o îndemnă Sally, trăgând cu coada ochiului spre Corinne Hatcher.

Michelle îi înțelese gândul și o urmă afară din clasă.

— Ce voiai să-mi spui? o întrebă ea pe Sally, cu aerul că aștepta un răspuns.

Sally se feri s-o privească în față. Se foi stânjenită de pe un picior pe altul, apoi, cu capul în piept, începu să vorbească atât de încet, încât Michelle abia îi putea deslușii cuvintele.

— E posibil să fi fost un simplu vis. Dar și eu am văzut-o pe Amanda. Mi se pare că și Susan Peterson.

— Ce? Vrei să zici că ați avut același coșmar ca mine?

— Nu știu, murmură întristată Sally. Eu am văzut-o și n-a fost un vis. Chiar în ziua când m-am lovit la braț. Ții minte?

Michelle dădu din cap. Cum ar fi putut să uite? În ziua aceea văzuse și ea ceva. Ceva pe care Sally evitase să-l numească, pretextând că fusese numai „ulmul din grădină”.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— Pentru că nu m-ai fi crezut, îi explică Sally, cu aerul că-și cere scuze. Oricum, am văzut-o. Eram în curte și deodată am simțit că mă atinge cineva pe braț. Când am întors capul să văd despre ce e vorba, m-am împiedicat și am căzut.

— Bine, dar ce anume ai văzut? o îmboldi Michelle, convinsă că răspunsul – oricare ar fi fost el – era din cale-afară de important.

— Nu… nu sunt sigură, mărturisi Sally. În orice caz, ceva negru. Mi-a fulgerat o clipă prin fața ochilor și a dispărut de îndată ce am căzut la pământ.

Michelle tăcea, cu ochii țintă la Sally. Își adusese aminte că, în aceeași noapte, plecând cu tatăl ei de la locuința familiei Carstairs, se uitase în urmă și zărise la fereastră ceva întunecat, ca o umbră. Ceva negru.

Dar nu avu vreme să-i destăinuie lui Sally ce văzuse în noaptea aceea, fiindcă în capătul coridorului se ivi Jeff Benson, făcându-i semn

cu mâna.

— Michelle! Michelle! A venit maică-mea! Vrea să-ți spună ceva important!

— O clipă, protestă Michelle, dar Jeff nu-i lăsă răgazul să se împotrivească.

— Repede! E vorba despre mama ta!…

Michelle nu-l mai aşteptă să-şi termine fraza. Plecă imediat de lângă Sally, începând să alerge de-a lungul coridorului.

— Ce e? S-a întâmplat ceva?

Jeff o conduse grăbit afară din clădirea şcolii, până la maşina mamei lui.

Lângă bordură era parcată o limuzină veche, cu motorul duduind. Constance Benson se foia pe scaunul de la volan, cu un aer neliniştit şi preocupat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Michelle, suind în maşină.

— Mămica ta… începu Constance cu glas gâtuit, apăsând pedala de ambreiaj. E la spital, gata să nască.

— Gata să nască? repetă uluită Michelle, ştiind că sorocul ar fi fost de-abia peste trei săptămâni. Dar ce-a pățit?

Fără a-i lua în seamă întrebarea, Constance Benson eliberă ambreiajul, apăsă pe accelerație şi se desprinse de bordură. Tot drumul până la spital nu scoase o vorbă. Îşi mușcă fără încetare buza de jos, concentrându-se asupra volanului.

•

Michelle stătea pe marginea scaunului, ținând în mână o revistă pe care însă nu avusese curiozitatea s-o deschidă. Nu-şi lua ochii de la uşa pe care, mai devreme sau mai târziu, trebuia să apară tatăl ei. Chiar atunci, ca şi cum dorința i-ar fi devenit dintr-o dată realitate, uşa se deschise şi în prag se ivi Cal.

— Felicitări, zise el. Ai o surioară.

Michelle sări în picioare şi se aruncă în brațele doctorului Pendleton.

— Ce face mami? E bine? Ce s-a întâmplat, de fapt?

— Mami e bine, o linişti Cal. La fel şi bebelușul. Se pare că, în cazul lor, timpul n-a mai avut nicio importanță. Doctorul Carson spune că în viața lui n-a asistat la o naştere mai rapidă.

Deşi se străduise să-şi păstreze un ton calm şi detaşat, totuşi Cal era îngrijorat. Naşterea fusese *prea* rapidă. Nefiresc de rapidă. Se întrebă ce anume putuse declanşa contracțiile. Însă întrebările lui Michelle cu privire la bebeluş reuşiră să-i abată gândul de la naşterea propriu-zisă.

— O surioară? Am o surioară?

Cal încuviință din cap.

— Pot s-o văd? Chiar acum? Te rog!

Îşi privi tatăl cu un aer rugător, iar Cal o lipi strâns de pieptul lui.

— Peste câteva minute, făgădui el. În clipa de față mă tem că nu-i prea prezentabilă. Vrei să știi ce s-a întâmplat? întrebă apoi, așezând-o pe Michelle pe un scaun și luând loc lângă ea. Surioara ta a fost cât pe ce să se nască în cimitir, urmă doctorul Pendleton.

Michelle îl privi țintă, fără să înțeleagă. Expresia surâzătoare de pe chipul lui începu să pălească.

— Mămica s-a gândit să se plimbe puțin, povesti el. În timp ce se afla în cimitir, au apucat-o durerile.

— În cimitir? murmură fetița cu un glas coborât, în care se citea o undă de neliniște, Dar ce căuta acolo?

— Cine știe? ridică din umeri Cal, evitând să-i dea un răspuns direct. O cunoști pe maică-ta. Niciodată nu poți ști sigur ce-i va trece prin minte în clipa următoare.

— Dar unde era când ați găsit-o? insistă Michelle, întorcându-se spre doamna Benson. În care parte a cimitirului?

Constance Benson șovăi un moment, neștiind dacă să-i spună fetiței unde o descoperise pe June. În definitiv, de ce nu?

— Pe mormântul lui Louise Carson, răspunse ea cu o voce egală și liniștită.

— Pe mormânt? repetă ca un ecou Michelle.

Ce groaznic! se cutremură ea, apucând strâns mâna lui Cal.

— Surioara mea e sănătoasă? Adică… Mă gândeam că-i semn rău când un copil vine pe lume tocmai pe un mormânt, nu?

Cal își încleștă degetele peste ale ei, apoi îi petrecu un braț în jurul mijlocului.

— Ce-i cu bazaconiile astea? o mustră el cu blândețe. Surioara ta nu s-a născut pe mormântul nimănui, ci aici, la spital.

Se ridică în picioare, trăgând-o după el pe Michelle.

— Hai să ne uităm la bebeluș! Pe urmă mergem să vedem ce face mami.

Și, fără a-i mai adresa vreun cuvânt lui Constance Benson, scoase fetița afară din sala de așteptare.

•

— Vai, mami, ce dulce e! se entuziasmă Michelle, fără să-și poată lua ochii de la căpșorul cuibărit la pieptul lui June.

Ca și cum ar fi auzit-o, bebelușul deschise pleoapele, aruncă o privire albă spre Michelle, apoi adormi din nou.

June surâse spre fiica ei cea mare.

— Ce zici, o păstrăm?

Michelle dădu viguros din cap.

— Și-o să-i spunem Jennifer, așa cum am hotărât.

— Afară de cazul când vreți s-o botezați Louise, în amintirea locului unde s-a gândit să vină pe lume, interveni Cal.

— Nu, mulțumesc, i-o tăie June, cu un glas coborât, dar ferm. În

familia noastră nu va exista niciun Carson.

Întâlni ochii soțului, dar el se uită repede în altă parte. Totuși, lui Michelle nu-i scăpă acel ciudat schimb de priviri.

— Mami, întrebă ea gânditoare, de ce te-ai dus în cimitir?

— De ce să nu mă fi dus? i-o întoarse June, silindu-se să pară veselă. Doar trebuia să mă plimb în fiecare zi. Am mers în dreptul cimitirului și, ajungând acolo, m-am hotărât să intru. Pe urmă – adăugă ea, dându-și seama că nici pe Cal, nici pe Michelle nu-i mulțumea explicația – Constance Benson mi-a spus că cimitirul e un loc primejdios, așa c-am vrut să-l văd cu ochii mei. Doamna Benson crede că această parte a falezei e pe cale să se prăbușească în mare.

— Eu, unul, am impresia că vecina noastră născocește fel și fel de aiureli, râse Cal. Ca și gogorița cu cimitirul.

Se aplecă și-i mângâie fruntea micuței Jennifer. Bebelușul deschise din nou ochii, fixându-l cu o privire lipsită de expresie, apoi brusc izbucni în plâns.

— Când putem s-o luăm acasă? întrebă Michelle, întinzând temătoare mâna să mângâie copilașul.

Grozav ar fi vrut s-o țină în brațe, dar nu îndrăznea să ceară acordul părinților.

— Diseară, răspunse June.

Michelle făcu ochii mari de surpriză.

— Zău? Chiar diseară? Credeam… adică…

— Credeai că va trebui să mai rămân la spital? De ce? Aici nu există decât o singură infirmieră, care se ocupă atât de mine, cât și de Jennifer. În schimb, acasă vă am pe tine și pe tăticu.

Michelle întoarse capul, căutând să afle părerea lui Cal.

— Nu văd de ce nu s-ar întoarce acasă.

— Bine, dar camera bebelușului încă nu e gata!

June îi surâse, cu ochii sclipind de bucurie.

— Ia ghici cine-o va aranja până la sosirea noastră.

Michelle o ascultă cu atenție pe maică-sa, care începu să-i dicteze o listă cu tot ce trebuia făcut în camera copilului până la înapoierea sa acasă împreună cu Jennifer. Văzând că lista se mărește, fetița întoarse capul către tatăl ei, cu prefăcută exasperare.

— Mă așteptam ca mami să fie slăbită… sau sleită de puteri… sau…

— Așa-i maică-ta, chicoti Cal. Când își pune ceva în minte, nimic nu-i stă în cale: n-o sperie nici dezordinea, nici oboseala, nici efortul. Mă tem că vom avea de furcă până s-o convingem să rămână în pat încă vreo câteva zile.

Sfârșind de dictat, June întinse brațele spre Michelle.

— Hai, dă-mi un pupic și fugi acasă. Doamna Benson te va duce cu mașina. Curând după cină vom sosi și noi. Poți lua masa împreună cu Jeff și mama lui. Am și aranjat cu ei.

— Bine, dar nici n-ai apucat să discuți cu ea… începu Michelle.

— Cum să nu! În drum spre spital, răspunse dezinvoltă June. Află de la mine că nașterea nu-i ceva chiar atât de cumplit pe cât îmi închipuiam.

O îmbrățișă grăbită pe Michelle, după care o trimise acasă. Câteva minute mai târziu, începu s-o alăpteze pentru prima oară pe Jennifer, sub privirea tandră a lui Cal.

Cei doi părinți se uitară fericiți unul la altul.

— Nu-i așa că parcă-i un înger pogorât din ceruri? întrebă June.

— E perfecțiunea întruchipată, întări soțul ei.

•

— Vrei să-ți ținem de urât? întrebă doamna Benson, oprind mașina în dreptul locuinței familiei Pendleton.

Măsură vechea clădire cu o privire îndoielnică, de parcă i s-ar fi părut de neconceput ca un copil de vârsta lui Michelle să aibă curajul de-a păși înăuntru singură.

— Nu, mulțumesc. Am o mulțime de treburi până când mami și tati se vor înapoia cu Jenny.

— Ai nevoie să te ajut? se oferi doamna Benson.

— Nu vă deranjați, se grăbi să răspundă Michelle. Nu trebuie decât să fac puțină ordine în camera surioarei mele. O îndeletnicire cât se poate de plăcută.

Și, fără să-i lase răgazul să mai insiste, o întrebă la ce oră o așteptau cu masa.

— De obicei, cinăm la șase, îi spuse Jeff. Vrei să vin să te iau? Uneori spre seară se lasă ceața.

— Nu e cazul, replică Michelle, oarecum agasată.

Dar ce, își închipuiau că-i un nou-născut?

— Ne vedem la șase sau poate chiar puțin mai devreme.

Flutură mâna în semn de rămas-bun, apoi urcă în fugă treptele de la intrare și dispăru în casă.

•

Michelle închise ușa în urma ei și sui în dormitorul de pe colț, unde-și azvârli ghiozdanul pe pat și jacheta pe un scaun. După aceea se duse la fereastră, luând în brațe păpușa.

— Avem o surioară, Amanda, șopti fetița.

În clipa când rosti numele păpușii, o năpădi brusc amintirea visului din noaptea precedentă și a comentariilor făcute de prietenii ei.

— Poate-ar trebui să-ți dau alt nume, i se adresă ea păpușii, uitându-se gânditoare în ochii de sticlă, lipsiți de expresie. Ba nu! se răzgândi dintr-o dată. Ți-am spus Amanda și-o să te cheme Amanda! Fie ce-o fi! M-ajuți să fac curat în camera copilului?

Luând păpușa cu ea, porni pe coridor spre încăperea de lângă dormitorul părinților, unde urma să fie instalată Jennifer. Păși

înăuntru, întrebându-se de ce anume să se apuce mai întâi.

Camera fusese deja mobilată cu un pătuț, un coș de nuiele și un mic scrin, a cărui tăblie putea servi drept masă de schimbat scutece. Pereții erau proaspăt zugrăviți, iar la ferestre atârnau perdele cu Pooh{3} și prietenii săi. Proptită în picioare pe singurul scaun de adulți din întreg dormitorul, se afla Kanga – o jucărie reprezentând un cangur – cu Baby Roo scoțând timid nasul din marsupiu. Michelle își așeză păpușa lângă celelalte jucării și se apucă de treabă.

Înțelese imediat că nu avea mare lucru de făcut. Găsi o pătură trandafirie (prevăzută cu o margine albastră – pentru orice eventualitate) și o așeză cu grijă în coșulețul de nuiele. Luându-și păpușa, trecu în camera părinților, unde schimbă așternutul, astfel încât June să meargă la culcare în cearșafuri curate și apretate.

După ce parcurse în minte de câteva ori lista întocmită de mama ei, hotărî că nu omisese nimic, așa că-și strânse păpușa la piept și se înapoie în dormitorul de pe colț. Aici își deșertă conținutul ghiozdanului, uitându-se la cărțile de școală cu o privire înciudată. Nu era drept să i se pretindă să-și facă temele tocmai în ziua când i se născuse o surioară. Convinsă că domnișoara Hatcher o va înțelege, se duse să se așeze pe scaunul de la fereastră, cu păpușa în brațe.

Rămase cu ochii pironiți asupra priveliștii de afară și cu gândul dus departe.

Se întrebă ce se petrecuse în ziua când se născuse ea. Oare și ea avusese o soră care-i pregătise camera? Se pare că nu. Își zise cu tristețe că probabil nimeni nu venise s-o ia din maternitate, până când se iviseră soții Pendleton.

Soții Pendleton.

Niciodată nu-i socotise altfel decât mămica și tăticul ei. Își dădu seama, cu o tresărire, că de fapt nu erau părinții ei *adevărați.*

Oare cum arăta mama ei bună? Și de ce n-o dorise pe Michelle? începu să sucească problema pe toate părțile, strângând păpușa la piept și simțindu-se din ce în ce mai singură. Dintr-o dată, îi păru rău că nu acceptase ca Jeff și mama lui să-i țină companie.

— Prostii, zise ea cu voce tare, impresionată de ecoul propriului glas în tăcerea și pustietatea din casă. Am niște părinți minunați, iar acum mi s-a născut și o surioară. Cui îi pasă cum arăta mama mea adevărată?

Cu un gest hotărât, părăsi scaunul de la fereastră și luă în mână unul dintre manuale. Decât să-și facă gânduri negre, mai bine se apuca de lecții. Se așeză pe pat, cu Amanda sub braț, și începu să citească despre războiul din 1812.

•

La cinci și jumătate, puse cărțile deoparte și porni pe cărarea de la marginea falezei. Încă nu se întunecase, dar atmosfera era rece și

umedă. Dinspre mare pluteau nori de ceață. Michelle își dădu seama că se va trezi învăluită în ceață cu mult înainte de-a ajunge la locuința familiei Benson. N-o prea trăgea inima să înainteze pe potecă, acum când nu mai vedea la doi pași. Se întoarse până în fața casei, apucând pe cealaltă cărare, care dădea înspre șosea. Copacii începeau să-și piardă frunzele, iar petele roșii și gălbui, răzbătând ici-colo prin frunzișul încă verde, făceau ca cețurile adunate deasupra mării să pară și mai amenințătoare. Ajungând în dreptul vechiului cimitir, aruncă o privire către est. Ceața cotropise faleza, începând s-o împresoare în fuioare subțiri și albe, cu sclipiri aurii acolo unde o străbăteau razele palide ale soarelui coborând spre asfințit. Curând însă, norii groși și umezi, sosiți dinspre larg, luară în stăpânire ținutul.

Michelle se opri în loc, cu ochii la ceața ce-o înconjura ca o perdea de nepătruns, plutind deasupra cimitirului, din care nu se mai deslușea decât trunchiul uscat și noduros al stejarului. În câteva minute dispăru și copacul, înghițit de aburul cenușiu.

Deodată, Michelle sesiză o mișcare.

La început vagă – o simplă umbră întunecată, profilată pe vălătucii de ceață.

Instinctiv, făcu un pas înainte, abătându-se din drum.

Umbra se apropia, devenind tot mai neagră și începând să capete contururi.

Era silueta unei fetițe îmbrăcate în negru, cu obrazul ascuns sub o bonetă.

Aceeași fetiță pe care Michelle o văzuse în vis cu o noapte în urmă.

Oare chiar fusese un vis?

Michelle simți un fior de gheață pe spinare și inima i se strânse de frică.

Strania vedenie înainta spre ea o dată cu norii de ceață. Michelle încremeni în loc, privind țintă silueta și nevenindu-i să-si creadă ochilor.

Ceața se răsuci în jurul trupului plăpând, înveșmântat în negru, făcându-l să dispară pentru o clipă. Apoi vântul își schimbă direcția și aburul cenușiu începu să se împrăștie.

Arătarea era tot acolo, nemișcată și tăcută, fixând-o pe Michelle cu aceiași ochi încremeniți și lipsiți de viață ca și în noaptea trecută.

Pe neașteptate, fata în negru ridică brațul, chemând-o să se apropie.

Involuntar, Michelle făcu un pas înainte.

În clipa aceea, vedenia se topi.

Michelle rămase locului, înspăimântată de moarte.

Ceața începu să se ridice în jurul său, încercând s-o înșface cu degete moi, reci și umede, la fel cum se întâmplase și înainte ca arătarea s-o cheme către ea.

Michelle se trase încet înapoi, ieșind de sub imperiul cetii.

În momentul când puse piciorul pe șosea, simțind atingerea fermă a asfaltului de sub tălpi, vraja păru să se risipească. Cu numai câteva secunde în urmă, ceața se preschimbase aproape într-o ființă vie. Acum redevenise o simplă îngrămădire de aburi.

În lumina difuză a după-amiezii de septembrie, cernută printre fuioarele de ceață, Michelle iuți pasul, grăbindu-se să ajungă la adăpostul casei Bensonilor.

•

— Bună, o întâmpină Jeff, deschizând ușa. Tocmai voiam să vin să te iau. Ziceai că ești aici la șase.

— Nu se poate să fie deja șase, protestă Michelle. Am plecat de acasă la cinci și jumătate și nu mi-au trebuit decât câteva minute ca să ajung la voi.

— Află că-i șase jumătate, o informă Jeff, arătând spre pendula din vestibul. Ce-ai făcut de-ai întârziat? Te-ai oprit în cimitir?

Michelle îi aruncă o privire pătrunzătoare, însă ochii lui nu oglindeau decât o simplă curiozitate. Tocmai se pregătea să-i destăinuie cele întâmplate, când își aminti din nou de conversația avută la prânz cu colegii. Se răzgândi și zise:

— Cred că ceasul tău e înainte. Ce-aveți de mâncare la cină?

— Friptură înăbușită, răspunse Jeff, schițând o strâmbătură, după care o conduse pe Michelle în sufragerie, unde o aștepta doamna Benson.

În clipa când Michelle se ivi în prag, Constance o cercetă cu o privire severă.

— Eram îngrijorați. Cât pe ce să-l trimit pe Jeff după tine.

— Vă rog să mă iertați, se scuză fetița, așezându-se pe scaunul ei. Probabil că ceasul nostru e în urmă.

— Dacă nu cumva ai zăbovit pe undeva, interveni cu asprime Constance. Nu-mi place când copiii întârzie pe drum.

— Din pricina ceții, mărturisi Michelle. Când a început să se adune dinspre mare, m-am oprit în loc să mă uit.

Întinse mâna să-și pună friptură în farfurie, fără să remarce privirile nedumerite cu care o țintuiau Jeff și mama sa.

Apoi ochii lui Constance lunecară spre fereastră. Ea, una, nu vedea niciun pic de ceață. Era o seară mai liniștită și mai senină ca oricând.

• Capitolul 8

Cal se întinse și strânse cu tandrețe mâna lui June. Ajunseseră aproape de casă și el conducea cu atenție, cotind când în dreapta, când în stânga, ca să evite gropile de pe drum. În sfârșit, cu un oftat de ușurare, pătrunse pe aleea ce ducea spre locuința lor.

Trase mașina chiar în fața intrării și luă bebelușul din brațele soției!

— Mai întâi o instalez pe Jennifer în camera ei, pe urmă vin să te ajut să cobori.

— Că doar nu-s beteagă, i-o întoarse June, dându-se jos din mașină și pornind spre ușă. E drept că mă simt puțin cam ametită, dar mă pot ține pe picioare. Din ce piesă-i replica asta?

— Nu cumva *Cine se teme de Virginia Woolf*?{4} Nu fac nicio aluzie. Personajul cu pricina era beat criță.

— Mi-ar prinde bine un păhărel, oftă June. Presupun însă că n-am voie.

— Întocmai, întări Cal, strângând-o pe Jennifer la piept cu un braț și oferindu-l pe celălalt soției sale, care îl acceptă cu recunoștință.

— Recunosc că nașterea n-a fost chiar atât de ușoară pe cât am pretins eu. Puțină odihnă la orizontală n-are cum să-mi strice.

Intrară împreună în casa cufundată în întuneric. June aștepta în capul scării, până când Cal duse bebelușul în pătuț. Câteva clipe mai târziu, bărbatul se întoarse. June se sprijini cu toată greutatea de brațul lui și începu să urce încet treptele.

— Sper că nu mai am nimic de făcut, zise ea cu un glas obosit în momentul când ajunse la etaj. E totul în ordine?

— Nu-ți rămâne decât să te urci în patul care te așteaptă gata pregătit. Michelle ne-a lăsat un bilețel prin care ne roagă s-o luăm de la Bensoni de îndată ce ne întoarcem acasă.

— De parcă altfel n-am fi luat-o, râse June. Așa-i Michelle: se gândește la toate.

Își scoase halatul și cămașa de noapte primite la spital, înainte să-și pună propria pijama din flanelă moale, se privi o clipă în oglindă.

— Doamne Dumnezeule! Ești sigur c-am născut? Arăt de parc-aș fi și acum însărcinată.

— Așa ai s-arăți încă vreo două-trei săptămâni, o anunță Cal. Un fenomen cât se poate de firesc. E vorba de țesuturile care trebuie să-și revină la elasticitatea lor normală. Hai, în pat cu tine.

— Am înțeles, să trăiți! replică June, schițând un salut milităresc.

Se așeză încet pe pat, rezemându-se de perne.

— În sfârșit, acasă, suspină, surâzându-i soțului ei. De ce nu mi-o aduci aici pe Jennifer, ca să pleci s-o iei pe Michelle? Cu siguranță că ne-a văzut trecând pe șosea.

Cal se duse în camera alăturată, de unde se înapoie cu Jennifer în brațe. Imediat după aceea ridică receptorul telefonului.

— Ia te uită, a notat până și numărul Bensonilor! exclamă el.

— M-aș fi mirat să n-o facă, rosti June, descheindu-și pijamaua și așezând bebelușul la sân.

Jennifer începu să sugă cu poftă.

— Alo, doamna Benson? vorbi Cal în receptor. Michelle e acolo?

Continuă să-și contemple soția și pruncul nou-născut cu o privire

plină de tandrețe. Așteptând să audă glasul lui Michelle, întinse mâna și mângâie bebelușul pe cap.

— Tati! V-ați întors? Ce face mami?

— Am ajuns acasă și toată lumea se simte foarte bine. Vino când vrei. Totuși, n-ar fi rău să te grăbești. Surioara ta mănâncă zdravăn și crește văzând cu ochii. Dacă ții s-o mai prinzi atât de mică, nu întârzia mai mult de zece minute.

La celălalt capăt al firului, Michelle făcu o scurtă pauză. Când reîncepu să vorbească, lui Cal i se păru că glasul fetiței era mai nesigur ca de obicei.

— Tati? Nu poți veni să mă iei?

Cal se încruntă. Remarcând schimbarea de expresie de pe chipul soțului, June ridică spre el o privire întrebătoare.

— Să te iau? Pentru numai câteva sute de metri?

— Te rog, îl imploră Michelle. Numai de data asta.

— Așteaptă o secundă, spuse Cal și, acoperind receptorul cu palma, se întoarse spre soția sa.

— Michelle vrea să mă duc s-o iau cu mașina, zise el, ușor nedumerit.

June ridică din umeri.

— Foarte bine. Du-te și ia-o.

— Nu prea-mi vine să te las singură, se codi Cal.

— Fii pe pace. N-ai să lipsești decât cinci minute. Ce mi se poate întâmpla? Am să stau în pat și-am s-o alăptez pe Jennifer.

Cal își dezlipi palma de receptor.

— S-a făcut, prințeso. Sosesc în câteva momente. Vezi să fii gata.

— Te aștept la ușă, făgădui Michelle, prinzând puțin curaj.

Cal își luă rămas-bun și puse receptorul în furcă.

— Nu înțeleg. De regulă, Michelle e o fată îndrăzneață și foarte sigură pe ea. Și uite că, dintr-o dată, îmi cere s-o aduc cu mașina de la o depărtare de niciun sfert de milă.

— Mie nu mi se pare așa surprinzător, îl contrazise cu blândețe June. Afară e întuneric, iar drumul trece chiar pe lângă cimitir. Pe urmă, să fim sinceri, azi n-am avut deloc vreme să mă ocup de ea. Poate vrea să-i acordăm puțină atenție. Pentru numele lui Dumnezeu, Cal, nu are decât doisprezece ani! Uneori tind să cred că scăpăm din vedere acest amănunt.

— Totuși, nu-i stă în fire să se comporte așa. Doar știe că avem o groază de treburi pe cap.

— Cele mai multe le-a rezolvat chiar ea, remarcă June. Hai, lasă comentariile și du-te s-o iei. Până acum erai înapoi de o sută de ori.

Cal își puse haina, apoi își sărută soția și bebelușul și ieși din cameră.

•

Cal nici nu apucă să claxoneze, că ușa din față a casei Bensonilor se deschise și, într-o clipă, Michelle sări în mașină lângă el.

— Mulțumesc c-ai venit să mă iei, zise fetița când tatăl ei apăsă pe ambreiaj.

Cal îi aruncă o privire curioasă.

— De când ți-e teamă de întuneric?

Michelle se ghemui pe scaunul mașinii, cât mai departe de taică-său, și Cal își regretă numaidecât cuvintele.

— E-n regulă, se grăbi el s-o liniștească. Mami e-n pat și-o alăptează pe Jennifer. Totul e O.K. Dar ce anume te-a speriat așa?

Îmbunată, Michelle se apropie din nou de tatăl ei.

— Nu știu… ezită fetița, ferindu-se să-i povestească ce văzuse printre cețuri în aceeași seară. Pur și simplu n-am vrut să trec noaptea pe lângă cimitir.

— Ti-a spus Jeff vreo istorioară cu fantome? întrebă Cal.

Michelle clătină din cap.

— Jeff nu crede în fantome. Cel puțin, așa zice el, adăugă fetița, accentuând ușor ultimele cuvinte. Dar noaptea asta e atât de întunecoasă. N-am vrut să mă întorc acasă singură, pe jos. Iartă-mă.

— Nicio problemă.

Restul drumului îl parcurseră în tăcere.

•

— Azi după-masă ai fost o fetiță tare harnică.

Cu Jennifer dormind liniștită la pieptul ei, June zâmbi spre fiica sa cea mare și-i făcu semn să se așeze pe marginea patului.

— Am găsit totul în perfectă ordine. Se vede treaba c-ai muncit întreaga după-amiază.

— Nu mi-a luat prea mult, răspunse Michelle, fără să-și poată lua ochii de la bebeluș. Ce mică e!

— Așa sunt toți copiii nou-născuți. Vrei s-o ții în brațe?

— Îmi dai voie? întrebă Michelle, cu glasul tremurând de emoție.

— Poftim. Ia-o.

Ridicând fetița de lângă ea, June i-o puse în brațe lui Michelle, apoi se rezemă din nou între perne.

— Apuc-o la fel ca pe o păpușă, o povățui ea. Sprijin-o în îndoitura cotului, cu brațul petrecut pe dedesubt.

În timp ce Michelle privea cu nesaț fețișoara lipită de pieptul său, Jennifer deschise ochii și sughiță.

— Ce-i cu ea?

— Nimic. Dacă începe să plângă, mi-o dai mie. Câtă vreme nu scâncește, totul e în regulă.

Ca și cum ar fi vrut să confirme spusele mamei ei, Jennifer închise ochii și adormi din nou.

— Și-acum, povestește-mi totul de la început, îi ceru pe neașteptate

Michelle, luându-și ochii de la bebeluș și pironind asupra mamei sale o privire cercetătoare.

— Nu prea am ce să-ți povestesc. De-abia ieșisem la plimbare, când m-au apucat durerile. Asta-i tot.

— Dar de ce *tocmai* în cimitir? întrebă Michelle. Nu ți-a fost frică?

— De ce să-mi fie frică?

— Păi… Jenny ar fi trebuit să se nască mai târziu. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Jenny a hotărât că sosise vremea să iasă la lumină și cu asta basta.

Urmă o scurtă tăcere, timp în care Michelle răsuci în minte faptele în fel și chip. Într-un târziu, vorbi din nou, cu glas șovăielnic.

— De ce erai la mormântul lui Louise Carson?

— Oricum trebuia să fiu lângă mormântul cuiva, din moment ce mă găseam în cimitir, răspunse June, având grijă să păstreze un ton egal, chiar dezarmant – spre propria ei surprindere.

— I-ai văzut piatra de mormânt? urmă Michelle.

— Bineînțeles.

— Ce crezi că vrea să spună inscripția de acolo?

— Probabil că nu mare lucru, răspunse June, întinzând mâinile s-o ia pe Jennifer, care se trezise iarăși, începând să plângă.

Cu părere de rău, Michelle i-o dădu înapoi.

— Trebuie s-o alăptez, îi explică June. Pe urmă, poți s-o ții din nou.

Michelle se ridică în picioare, neștiind dacă era cazul să rămână în cameră cât timp mama ei hrănea bebelușul.

— De ce nu te duci să faci niște ceai? propuse June. După aceea, spune-i lui tati să urce până aici, da?

O urmări cu privirea pe Michelle, până ce fetița ieși din cameră. Jennifer începuse să sugă cu râvnă. June încercă să se relaxeze, dar descoperi că-i era cu neputință. Se întâmplase ceva cu Michelle. N-ar fi putut spune cu precizie ce anume, însă era convinsă că faptul avea o legătură cu cimitirul. Dar ce se putuse petrece?

•

Michelle stătea trează, lungită în pat, ascultând tăcerea din casă. I se părea că liniștea era mult prea adâncă.

De fapt, de asta nici nu putea să adoarmă.

Din cauza tăcerii și a faptului că se afla singură în această aripă a casei.

Într-un capăt al coridorului. Restul familiei se afla tocmai în celălalt capăt.

Tăticul, mămica și surioara cea mică.

Toți – în afară de ea.

Se sculă din pat, își aruncă halatul pe umeri și ieși din cameră.

Rămase o clipă în fața dormitorului părinților, ciulind urechea, apoi deschise ușa fără zgomot și păși înăuntru.

— Mami.

June se răsuci în pat și-și dezlipi pleoapele, surprinsă să-și vadă fiica în picioare la căpătâiul ei.

— Câte ceasul?

— Abia unsprezece, răspunse Michelle, ca și cum ar fi vrut să-și ceară scuze.

June se sili să se ridice în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat?

— N-am putut să adorm.

— N-ai putut să adormi? De ce?

— Nu știu, murmură Michelle, așezându-se pe marginea patului. Nu cumva am băut prea mult ceai?

— Aia era cafea, iubito.

Îl simți pe Cal mișcându-se lângă ea, apoi bebelușul începu să plângă. Cal se trezi brusc și aprinse lumina, dând cu ochii de Michelle.

— Ce-i cu tine aici? Din cauza ta plânge copilul?

Văzând că Michelle era gata să izbucnească în lacrimi, June încercă să calmeze situația.

— Bebelușului i s-a făcut foame. Iar Michelle n-are somn. Te rog, adu-mi-o pe Jennifer și pe urmă du-te să încălzești ceaiul. Michelle va rămâne cu mine cât timp o hrănesc pe flămânda asta a noastră.

Clipi din ochi complice spre Michelle și fetița simți că-i mai vine inima la loc.

— O aduc eu pe Jenny, se oferi ea.

Oftând adânc, Cal își puse halatul și coborî scările. June îl așteptă să se îndepărteze, după care încercă să-l scuze într-un fel.

— N-a vrut să dea vina pe tine fiindcă plânge Jenny. Pur și simplu dormea. Atât și nimic mai mult.

— Înțeleg, zise apatică Michelle. Iar mie mi-a fost urât singură.

— Normal, când casa-i așa mare.

Deodată, o săgetă un gând și, fără să mai pregete, îl exprimă cu voce tare.

— Poate că ar trebui să te muți și tu în acest capăt al coridorului, mai aproape de noi, propuse ea.

— Oh, nu, se grăbi să protesteze Michelle. Îmi place grozav camera unde stau. Acolo mă simt în largul meu. Iar de când am găsit-o pe Mandy…

— Mandy? Parcă o chema Amanda.

— Așa e, dar Mandy vine tot de la Amanda, la fel cum unii îmi spun mie pe scurt Mickey. Pfui! Mandy e un nume frumos.

Cal se întoarse în dormitor, purtând o tavă pe care abureau trei cești de ceai.

— Numai de data asta, preciză el. Pe viitor să fie clar: nu ne vom aduna la picnic ori de câte ori îi e foame lui Jennifer. Iar dumneata,

domnișoară, ar trebuie să fii în pat. Mâine ai școală.

— Mă descurc eu. Ce să fac dacă mi-a fost urât?

Sorbi o înghițitură de ceai, apoi se ridică.

— Vrei să mă înveleși?

— Nu te-am mai învelit de ani de zile.

— Numai astă-seară? îl rugă Michelle.

Cal aruncă o privire spre soția sa, după care încuviință din cap.

— Bine, se învoi el. Bea-ți ceaiul și hai să mergem.

Michelle își goli ceașca, apoi se aplecă să-și sărute mama și ieși din cameră. Urmându-și tatăl de-a lungul coridorului, intră în dormitorul ei.

Se sui în pat și-și trase cuvertura până sub bărbie, întinzând obrazul către Cal. Acesta se aplecă s-o sărute, după care își îndreptă spatele.

— Acum ai s-adormi cât ai clipi, o asigură el.

Tocmai se pregătea să stingă lumina, pentru a se înapoia lângă June și Jennifer, când deodată Michelle îi ceru să-i dea păpușa.

— E pe pervaz. Vrei să mi-o aduci, te rog?

Cal luă păpușa cea veche, examinând chipul de porțelan.

— Nu prea seamănă cu o fetiță adevărată, nu crezi? comentă el, întinzând-o fiicei sale.

Michelle o vârî sub cuvertură cu un gest ocrotitor, sprijinind-o cu capul de umărul ei.

— Ba seamănă destul de mult, îl contrazise ea.

El îi zâmbi și stinse lumina. Pe urmă închise ușor ușa în urma sa și porni înapoi pe coridor.

Michelle rămase din nou singură, ascultând tăcerea din casă. Simțind cum o împresoară întunericul, strânse păpușa la piept, începând să-i vorbească în șoaptă.

— E cu totul altfel decât mi-am închipuit. Așa mult mi-am dorit s-o am pe Jenny. Dar acum, când e cu noi, nimic nu mai e la fel ca înainte. Ei trei sunt împreună, iar eu stau singură. Mama are de cine să se ocupe. Dar eu cui să-i port de grijă?

Deodată îi veni un gând.

— Aș putea să mă îngrijesc de tine, Mandy. Zău că da…

Îmbrățișă păpușa și mai strâns și o lacrimă i se prelinse pe obraz.

— Am să mă îngrijesc de tine tot așa cum mami se îngrijește de Jennifer. Vrei? Am să fiu mămica ta, Amanda, și-am să-ți ofer tot ce-ți dorești. Iar tu ai să rămâi cu mine, da? Ca să nu mă mai simt niciodată singură.

Ca păpușa lipită de pieptul ei, Michelle plânse pe înfundate până când o fură somnul.

• Capitolul 9

Sâmbătă dimineață, Michelle se trezi în ciripitul discret al păsărelelor. Zăbovi în pat, fericită că nu trebuia să se grăbească și că mai putea rămâne culcată câteva minute, bucurându-se de razele soarelui care inundau încăperea, încălzind-o prin pătură și umplându-i sufletul de o senzație binefăcătoare. Sâmbăta asta avea să fie o zi importantă.

Era ziua hotărâtă pentru picnicul din golf.

Până în ultimul moment, Michelle nu fusese sigură dacă se va duce.

După trei zile, durerea pricinuită de zeflemeaua lui Susan Peterson începuse să pălească, la fel ca și amintirea ciudatei vedenii apărute mai întâi în vis, apoi în cimitir, cu patru zile în urmă. De la nașterea surioarei ei, Jennifer, în mintea lui Michelle roiau prea multe gânduri ca s-o mai preocupe arătarea în negru, care părea să vrea ceva de la ea.

Acum, scăldată în lumina strălucitoare a soarelui, se întrebă de ce-și făcuse atâtea griji și de ce, cu o seară în urmă, când o sunase Sally, îi spusese că nu putea să ia parte la picnic. Bineînțeles că se va duce. Iar dacă Susan Peterson va încerca din nou s-o ia peste picior, pur și simplu nu se va lăsa intimidată.

Sub impulsul acestei hotărâri, Michelle sări jos din pat. Își trase pe ea o pereche de pantaloni uzați și un tricou, apoi își încălță tenișii. Când să iasă din cameră, privirea îi căzu deodată asupra păpușii care încă se odihnea pe pernă, unde o ținuse toată noaptea. Luând-o din pat, Michelle o rezemă cu grijă de pervazul ferestrei.

— Așa, murmură ea. Acum vei sta la soare o zi întreagă. Vezi să fii cuminte.

Se aplecă și o sărută cu tandrețe, așa cum observase că făcea mama ei cu micuța Jennifer, după care ieși din cameră, închizând ușa în urma ei.

— Cineva va trebui să-l ajute pe tăticu, o întâmpină June în clipa când păși în bucătărie.

Ridică ochii de la omleta pe care o prăjea și, remarcând expresia de pe chipul fetiței, îi zâmbi și-i spuse:

— Nu te uita așa urât. Cum termin de pregătit micul dejun, mă sui la loc în pat. Oricum, e cazul să mă mai scol și eu din când în când. Am nevoie de mișcare. Nu m-am dat jos din pat de trei zile și încep să-mi pierd răbdarea.

Ca să stăvilească protestele fetiței, arătă spre frigider, zicând:

— Sucul de portocale e acolo.

Michelle deschise frigiderul și scoase cana cu suc.

— Unde să-l ajut pe tati? întrebă ea.

— În cămară. Azi ne apucăm de treabă, ca s-o transformăm în salon.

— Aha!

— Nu vrei să-l ajuți? se miră June.

De regulă, Michelle nu se dezlipea de lângă tatăl ei, dar în această dimineață ideea nu părea deloc s-o încânte.

— Nu-i vorba că nu vreau, explică fetița cu glas șovăielnic. Numai că aranjasem cu câțiva colegi să mergem la un picnic.

— Un picnic? Dar n-ai pomenit nimic despre asta.

— Păi… nu știam nici eu dacă să mă duc sau nu. De fapt, m-am hotărât abia azi-dimineață, când m-am trezit, îmi dai voie să merg, nu-i așa?

— Bineînțeles că da, încuviință June. Ce vrei să iei de mâncare?

— Mâncare pentru ce? întrebă Cal, ivindu-se în capul treptelor ce coborau la subsol.

— Azi mergem la un picnic, îl anunță Michelle. Eu, Sally, Jeff și încă vreo câțiva copii. O ultimă zi de plajă, ca să zic așa.

— Adică nu vii să-mi ajuți în cămară?

— Tu ai renunța la un picnic? îl întrebă June, împărțind ouăle prăjite în trei farfurii și invitându-și soțul și fetița în sufragerie. Poate că n-ar fi rău s-o iau pe Jenny și să vă însoțesc și eu.

— Bine, dar e un picnic între noi, copiii, se împotrivi Michelle.

— Am glumit, se grăbi s-o liniștească June. Ce-ar fi să vă prepar niște ouă picante?

— Chiar vrei, mami?

— Sigur că da. La ce oră e picnicul?

— La zece ne întâlnim cu toții pe plajă.

— Strașnic, făcu June. Zău, Michelle nu puteai și tu să-mi dai de știre mai din timp? De-abia am vreme să le pregătesc. Când să le mai țin și la rece?

— N-ai să pregătești nimic, declară Cal. I-am îngăduit mamei tale să se scoale din pat numai cu condiția să se înapoieze în dormitor imediat după micul dejun, explică el, întorcându-se spre Michelle. Dacă vrei ouă picante, n-ai decât să ți le faci tu singură.

— Dar nu știu cum.

— Atunci e cazul să înveți. Acum ești fetiță mare, iar mami trebuie să se ocupe de bebeluș.

Văzând privirea ei abătută, se mai îmbună puțin.

— Uite ce e, se oferi el. Când terminăm micul dejun, o trimitem pe mami înapoi în pat. După aceea, tu speli vasele, iar eu voi încerca să-ți prepar ouăle. Ne-am înțeles?

Michelle se lumină la față. Iată că până la urmă lucrurile aveau să se aranjeze.

„Cu toate astea, nimic nu mai e la fel ca înainte”, își zise fetița, începând să strângă masa. „De când a venit pe lume Jenny, viața noastră s-a schimbat.”

Iar noua situație nu-i convenea deloc.

•

Michelle iuți pasul pe cărare, grăbindu-se să coboare în golf. Se făcuse deja zece și jumătate. Avea să ajungă ultima la întâlnire. Într-o mână ținea punga cu ouăle picante. Erau încă fierbinți, așa cum prezisese mama ei, dar poate că totuși copiii nu vor băga de seamă.

Îi zări la vreo sută de metri mai la nord, cățărându-se pe stânci, în urma valurilor ce se retrăgeau și ținându-se în preajma lui Jeff, care sărea cu ușurință de pe un bolovan de granit pe altul. Pe plajă rămăsese numai un singur copil. Încă de departe, de pe potecă, Michelle recunoscu părul bălai al lui Sally Carstairs. Coborî pe plajă, începând să alerge către ea.

— Bună, rosti Michelle.

Sally ridică ochii și-i făcu semn cu mâna.

— Îmi pare rău c-am întârziat, dar tata de-abia a terminat de pregătit ouăle. Ce zici, se va sinchisi careva că nu sunt reci?

— Nici pomeneală. Mă temeam că nu mai vii…

Michelle o privi cu sfială.

— Era cât pe ce… Dar când am văzut o zi așa frumoasă…

Își lăsă fraza neterminată. Sally o surprinse furișând o privire spre lespedea de granit unde Susan Peterson îngenunchease lângă Jeff.

— Nu-ți bate capul cu ea, o sfătui Sally. Dacă iar începe să te necăjească, pur și simplu n-o băga în seamă, îi place să se lege de toată lumea.

— De unde ai ghicit că mă gândeam la Susan?

Sally ridică din umeri.

— Și eu mi-am făcut sânge rău din pricina ei. Se crede grozavă numai fiindcă taică-său e mare mahăr.

— N-o prea simpatizezi.

— Nu știu, răspunse gânditoare Sally. Nu mi-am pus niciodată întrebarea asta. Vreau să spun că ne cunoaștem de mici și am socotit-o întotdeauna prietena mea.

— Corect! încuviință Michelle, așezându-se pe pătură lângă Sally și luând o Coca-Cola. Pot să beau și eu o gură?

— Ia-o pe toată, o îndemnă Sally. Eu mi-am făcut plinul. Ce anume e corect?

— Faptul că te cunoști cu cineva de-o viață întreagă. Eu nu cunosc pe nimeni de atâta timp.

Coborând glasul, adăugă în șoaptă:

— Uneori mă întreb cine sunt de fapt.

— Ești Michelle Pendleton, cine să fii?

— Bine, dar sunt înfiată, precizează Michelle, vorbind rar și apăsat.

— Și ce-i cu asta? Tu ești tu.

Simțind brusc impulsul de-a schimba subiectul, Michelle sări în picioare.

— Hai să vedem și noi ce-au descoperit.

Departe, pe stânci, toți copiii se îngrămădiseră în jurul lui Jeff, care avea ceva în mână.

Era un pui de caracatiță, măsurând numai câțiva centimetri și care se zvârcolea neputincios în palma lui Jeff. Dând cu ochii de Sally și Michelle, băiatul întinse mâna înspre ele, zâmbind cu gura până la urechi.

— Vreți s-o țineți și voi?

Întrebarea lui suna a provocare. Sally se trase înapoi, dar Michelle schiță un gest șovăielnic și atinse pielea lucioasă a caracatiței.

— Să știi că nu mușcă, o asigură Jeff, copleșind-o pe Sally cu o privire plină de dispreț.

Michelle ezită o clipă, apoi luă în palmă mica vietate a adâncurilor, întorcând-o pe spate. Caracatița întinse un tentacul, încolăcindu-l de degetul fetiței, și se răsuci din nou pe burtă.

— Nu moare dacă o scoți din apă? întrebă Michelle.

— Nu imediat, răspunse Jeff. S-a agățat de tine?

Michelle apucă unul din tentacule și-l dezlipi cu blândețe. Simți pe piele o furnicătură în clipa când ventuzele se desprinseră de pielea ei.

— Pfui! Cum poți să *faci* așa ceva? răsună glasul lui Susan.

Stătea în spatele lui Michelle, cu mâinile ascunse la spate, în timp ce pe chip i se așternuse o expresie de dezgust. Zâmbind răutăcios, Michelle azvârli puiul de caracatiță înspre Susan, care scoase un țipăt și sări într-o parte. Mica vietate căzu înapoi în mare și dispăru într-o clipă, lăsând în urmă o dâră de apă înspumată.

— Cum îndrăznești? o fulgeră cu privirea Susan.

— Nu era decât un pui, râse Michelle. Cine s-ar teme de un pui de caracatiță?

— E de-a dreptul scârbos, declară Susan, răsucindu-se pe călcâie și pornind spre plajă.

Brusc, Michelle își regretă gestul și vru să-și ceară scuze, dar Susan nu-i mai aruncă nicio privire. Copiii se uitară mai întâi la ea, apoi la Michelle, ca și cum le-ar fi fost greu să ia o hotărâre. Într-un târziu, o urmară unul câte unul pe Susan, care continua să se cațăre pe stânci. Lângă Michelle rămăsese numai Sally.

— N-ar trebui să faci chestii din astea, murmură Sally. Vezi și tu că o scot din sărite.

— Îmi pare rău, îi explică Michelle. N-a fost decât o glumă. Susan chiar nu știe de glumă?

— Nu, atunci când gluma e la adresa ei. Numai dacă se face haz pe socoteala altora. Probabil că iar va începe să se ia de tine.

— Și ce dacă? se îmbățoșă Michelle, simțindu-se dintr-o dată foarte curajoasă, nu mă dau eu bătută cu una cu două. Și-acum, hai să ne întoarcem și noi pe plajă.

Michelle stătea lângă Sally Carstairs, conștientă că, la câțiva pași

mai încolo, Susan Peterson se așezase pe aceeași pătură cu Jeff Benson. Susan nu-i adresase nici măcar o dată cuvântul, în schimb nu-și luase ochii de la ea, măsurând-o tot timpul din cap până-n picioare. Deodată, puse alături sticla cu sifon și o fixă pe Michelle cu o expresie răutăcioasă.

— Ia spune, ai mai văzut vreo stafie? întrebă ea.

— Nu există stafii, răspunse abia auzit Michelle.

— Parcă ziceai c-ai zărit una acum câteva nopți, insistă Susan, ridicând glasul.

— A fost un vis, declară Michelle. Un vis și nimic mai mult.

— Zău? Ești chiar așa de sigură?

Michelle îi aruncă o uitătură cruntă, dar Susan îi susținu privirea fără să clipească. Michelle simți cum începe să fiarbă de mânie.

Oare ce se întâmplă? se miră ea. *De ce o stârnesc întotdeauna împotriva mea*?

— Nu vrei să vorbim și despre altceva? o întrebă pe Susan.

— Eu am chef să vorbesc despre stafii, i-o întoarse aceasta cât se poate de senină.

— Eu nu, interveni Sally Carstairs. E o prostie să discutăm despre strigoi. Mai bine să ne povestească Michelle despre surioara ei.

Michelle îi surâse recunoscătoare.

— E tare dulce, începu ea. Seamănă leit cu mama.

— De unde știi? se auzi glasul de gheață al lui Susan Peterson, care o pironea cu ochii sclipind de o satisfacție răutăcioasă.

— Ce vrei să spui? o întrebă Michelle. Jennifer seamănă cu mama ca două picături de apă. Așa zice toată lumea.

— Dar tu nici n-ai habar cine-i mama ta, o șfichiui Susan. Ești înfiată.

Michelle simți privirile tuturor copiilor ațintite asupra ei, așteptând să vadă cum va reacționa.

— Oricum ar fi, sunt tot părinții mei, răspunse ea, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Cine-a zis că nu? replică Susan. Numai că nu-s părinții tăi adevărați, așa-i? Nici măcar nu știi cine-s părinții tăi buni.

— Părinții mei buni sunt doctorul Pendleton și soția lui, șuieră Michelle, sărind în picioare și postându-se în fața lui Susan. M-au adoptat de mic copil și au fost întotdeauna părinții mei.

— Asta se întâmpla înainte, nu se lăsă Susan, surâzând tot mai satisfăcută pe măsură ce mânia lui Michelle creștea.

— Cum adică, înainte?

— Adică până să li se nască un copil al lor. Singurul motiv pentru care oamenii ajung să înfieze e acela că nu pot avea ei înșiși copii. Așadar, cât crezi că le mai pasă acum de tine?

— Să nu spui asta, Susan Peterson! țipă Michelle. Nu care cumva să

îndrăznești! Părinții mei mă iubesc la fel de mult cât te iubesc ai tăi pe tine!

— Nu zău? i-o întoarse Susan, cu un glas numai lapte și miere, contrastând puternic cu expresia de pe chipul ei. Chiar așa?

— Asta ce vrea să însemne?

Nici nu rosti bine întrebarea că și începu s-o regrete. Ar fi trebuit să n-o ia în seamă pe Susan, ci să-și adune lucrurile și să plece. Acum, însă, era prea târziu. Toți copiii ascultau ce spunea Susan, care nu-și desprindea privirea de la Michelle.

— Nu-și petrec aproape tot timpul cu bebelușul? N-o iubesc pe surioara ta mai mult decât pe tine? Ce-i de mirare? Doar e fetița lor. Tu nu ești decât o orfană, pe care au înfiat-o crezând că nu vor putea avea un copil al lor.

— Nu-i adevărat! strigă Michelle, conștientă că nu era atât de convinsă pe cât încerca să pară.

Viața ei se schimbase de la nașterea lui Jennifer. Dar asta se Întâmpla numai pentru că Jennifer era un bebeluș și avea nevoie de mai multă ocrotire decât ea. Nu însemna că părinții ei încetaseră s-o mai iubească, nu-i așa? Bineînțeles că o iubeau. *Părinții ei o iubeau*!

Dintr-o dată, își dori să fie acasă. Acasă, lângă mămica și tăticul ei. Acasă, unde să se știe alături de părinți și unde să se simtă o părticică din viața lor. Rămăsese tot fiica lor. Sigur că o iubeau și acum! Sigur că aveau nevoie de ea! Cum altfel? Fără a se mai obosi să-și adune lucrurile, Michelle le întoarse tuturor spatele și străbătu în fugă plaja, îndreptându-se către potecă.

Sally Carstairs sări în picioare, cu gândul s-o pornească după ea, dar glasul lui Susan Peterson o țintui în loc.

— Las-o să plece. Dacă nu suportă să glumești pe socoteala ei, atunci ce nevoie avem de-așa o prietenă?

— Urât din partea ta, Susan! se stropși Sally. Foarte urât.

— Da? exclamă Susan cu un aer indiferent. Poate a fost mai frumos atunci când a aruncat după mine cu puiul de caracatiță.

— Nu și-a închipuit c-ai să te sperii.

— Ba da, o contrazise Susan. Dar chiar dacă nu și-ar fi închipuit, tot n-ar fi trebuit s-o facă. Pur și simplu i-am plătit cu aceeași monedă.

Sally se trânti la loc pe pătură, întrebându-se ce atitudine să ia. Ar fi vrut să alerge după Michelle și s-o aducă înapoi, însă probabil că gestul ei n-ar fi rezolvat mare lucru. Susan n-ar fi renunțat s-o întărâte. Acum că depistase punctul nevralgic al lui Michelle, va ști oricând să pună degetul pe rană. Iar dacă Sally s-ar fi decis să-i ia apărarea lui Michelle, Susan s-ar fi întors și împotriva ei. Or, Sally era convinsă că nu avea tăria s-o înfrunte.

— Dar bine mai aleargă, nu?

Sally îi auzi pe ceilalți copii râzând la remarca lui Susan și ridică

privirea. Michelle ajunsese aproape de poalele falezei, acolo unde începea poteca. Chiar dacă restul colegilor aveau de gând să rămână cu brațele încrucișate, își zise Sally, ea nu va accepta așa ceva. Nici nu putea să accepte. Altfel ar fi început să plângă, iar Sally nu voia să plângă. Cel puțin, nu în fața lui Susan.

•

Michelle alerga pe plajă, cu vorbele lui Susan răsunându-i în urechi.

Cât crezi că le mai pasă acum de tine? *N-o iubesc pe surioara ta mai mult*?

— Nu-i adevărat, se înverșună ea. Nu-i câtuși de puțin adevărat.

Dar, în timp ce fugea, cuvintele lui Susan păreau s-o urmărească, purtate de vânt, împungând-o și înțepând-o din toate părțile.

Ajunse la potecă și începu să urce stâncile falezei.

Răsufla din ce în ce mai greu, din pricina furiei și a oboselii. Curând începu să gâfâie, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Ar fi vrut să se oprească, să se așeze jos numai pentru o clipă, cât să-și tragă sufletul, dar știa că n-are încotro.

Cu siguranță că ceilalți se întorseseră pe plajă, urmărind-o cu privirea. Parcă o și auzea pe Susan, spunându-le cu o satisfacție răutăcioasă:

Nu-i în stare nici măcar să suie pe potecă.

Se sili să ridice privirea, ca să-și dea seama cât îi mai rămânea până sus, unde s-ar fi aflat la adăpost, în afara razei lor vizuale.

Era încă departe.

Prea departe.

Iar acum începea să se adune și ceața.

Mai întâi un abur cenușiu și subțire îi tulbură vederea.

Apoi, pe măsură ce se forța să înainteze în sus pe cărare, ceața o împresură, rece și umedă, despărțind-o de restul lumii, izolând-o, ascunzând-o privirii celor ce-o hărțuiseră pe plajă, dar în același timp îndepărtând-o de casă.

Probabil că ajunsese aproape de creastă. Nu se putea altfel!

Totul părea un vis urât, un vis în care trebuia să fugă, numai că picioarele, împotmolite într-un fel de smârc, refuzau să se miște. O cuprinse panica.

În clipa aceea, își pierdu echilibrul.

Numai o fracțiune de secundă, cât călcase pe o piatră desprinsă din stâncă, lunecând cu piciorul în gol.

Deodată, nu mai simți nimic sub talpă, ca și cum cărarea ar fi dispărut.

Își dădu seama că se prăbușește la vale, prin acea înfricoșătoare ceață cenușie.

Scoase un țipăt, unul singur, apoi ceața o învălui complet, devenind din ce în ce mai întunecoasă, până când totul în jurul ei se făcu negru.

•

— Domnule doctor Pendleton! Domnule doctor Pendleton!

Cal auzi glasul care-l chema și spaima pe care o ghici în el îl făcu să lepede ciocanul și să alerge în bucătărie. Deschise ușa din spate chiar în clipa când Jeff ajunsese în cerdac.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Michelle, articulă Jeff, răsuflând șuierător, cu pieptul tresăltând spasmodic. Eram cu toții pe plajă, iar ea a vrut să vină acasă și… și…

Glasul i se frânse. Băiatul se prăbuși pe ultima treaptă, luptând să-și recapete suflul.

— Ce-a pățit? întrebă doctorul, aplecându-se deasupra lui Jeff și abia stăpânindu-se să nu strige. E teafără?

Jeff clătină din cap deznădăjduit.

— Tocmai suia poteca. Noi o priveam de jos, când deodată a alunecat. Ah, domnule doctor Pendleton! Veniți repede!

Cal simți cum îl năpădește un val de spaimă – la fel ca atunci când dăduse ochii cu Sally Carstairs sau când își amintise de Alan Hanley. Iar acum, Michelle!

Căzuse, tot așa cum se întâmplase și cu Alan Hanley.

Cu toată panica ce-l cuprinsese, auzi glasul disperat al lui Jeff Benson:

— Domnule doctor Pendleton! Vă rog! Domnule doctor Pendleton!

Făcu o sforțare să se urnească din ușă și coborî din cerdac, traversând pajiștea și îndreptându-se spre muchia falezei. Privi în jos, dar nu zări nimic altceva decât un grup de copii adunați la un loc, undeva în vale.

Doamne Dumnezeule! *Dă, Doamne, să nu fi pățit nimic*!

Începu să coboare pe potecă, întâi cu băgare de seamă, apoi din ce în ce mai repede, fără să-i pese de nimic. Fiecare pas părea să dureze o eternitate. Îl auzea pe Jeff venind în spatele său și încercând să-i povestească ce se întâmplase, dar vorbele băiatului îi treceau pe la ureche, fără să le poată prinde sensul. Singurul lui gând era la Michelle, la trupul ei plăpând, care zăcea zdrobit și mutilat la poalele stâncii.

În cele din urmă, ajunse pe plajă și-și croi drum printre copiii care stăteau neputincioși în jurul lui Michelle.

Cal îngenunche lângă fiica sa, atingându-i obrazul.

Dar ceea ce vedea nu era chipul ei. Așa cum i se întâmplase și cu Sally Carstairs, în fata ochilor îi juca figura lui Alan Hanley, trăgând să moară și fixându-l cu o privire acuzatoare.

Deodată, îl cuprinse amețeala.

Nu era vina lui. Câtuși de puțin. Atunci de unde acest sentiment de vinovăție?

Vinovăție și… furie. Era furios pe copii, care-l făceau să se simtă

inutil și nepriceput. Și vinovat. De fiecare dată, vinovat.

Aproape fără să-și dea seama, apucă între degete încheietura lui Michelle.

Pulsul era regulat.

Se aplecă deasupra ei. Pleoapele fetiței se zbătură o clipă, apoi se deschiseră. Michelle își privi tatăl cu ochii ei imenși și căprui, înspăimântați și plini de lacrimi.

— Tati? Tati? Am scăpat cu viață?

— Ai scăpat, fetița mea. Ești întreagă. Totul va fi bine, o liniști el, conștient că spunea o minciună.

Fără să-și mai piardă vremea, o săltă în brațe pe Michelle, care gemu încetișor și închise ochii.

Cal începu să suie poteca, strângând fetița la piept.

Se va face bine, își repetă el în gând. *Își va reveni.*

Dar, în timp ce urca, îi veni iarăși în minte Alan Hanley.

Și Alan Hanley căzuse. Alan Hanley, care-i fusese dat în grijă. Nu-și făcuse datoria față de el… Și băiatul murise.

Trebuia cu orice preț s-o salveze pe Michelle. N-o putea pierde în același fel pe propria sa fiică. Însă, ducând-o pe brațe înspre casă, știa deja că era prea târziu.

Pentru Michelle nu mai exista scăpare.

• CARTEA A DOUA • PRIMELE SEMNE

• Capitolul 10

Întunericul părea aproape o ființă vie, încolăcindu-se în jurul ei, prinzând-o cu ghearele sale și strângând-o de gât.

Întinse mâna, încercând să lupte împotriva lui, dar era ca și cum ar fi vrut să țină în loc o apă: oricât se străduia, întunericul îi luneca printre degete, copleșind-o din nou și împiedicând-o să respire liber.

Era singură și întunericul o sufoca.

Apoi, ca și cum din beznă s-ar fi ivit un licăr de lumină, înțelese că nu era singură.

În preajma sa se afla cineva – cineva care voia să ajungă până la ea, s-o găsească prin întuneric și s-o ajute.

Din abisul în care se afla, sesiză vag o prezență. Ceva trecu pe lângă ea, ușor ca o adiere.

Apoi auzi un glas.

Un glas blând, chemând-o parcă de la o mare depărtare.

Ar fi vrut să-i răspundă, să strige, dar nu reușea să scoată niciun sunet. Cuvintele îi rămâneau în gâtlej.

Se concentră asupra acelei prezențe și încercă s-o aducă mai aproape, întinzând mâna și trăgând-o către ea.

Apoi din nou glasul, acum ceva mai limpede, deși încă foarte îndepărtat.

— Ajută-mă… Te rog… Ajută-mă…

Dar chiar ea era aceea care avea nevoie de ajutor și care se cufunda în hăul cel negru. Cum să ajute pe altcineva? Ce-ar fi putut face?

Vocea se stinse, dar întunericul începu să se risipească.

Michelle deschise ochii.

Zăcea nemișcată, neștiind unde se afla. Deasupra ei văzu tavanul.

Îl studie cu luare-aminte, cercetând contururile atât de cunoscute, formate de crăpăturile din zugrăveală.

Iată și girafa. Nu chiar o girafă, dar, dacă apela la imaginație, silueta de pe tavan putea fi luată foarte bine drept o girafă. Ceva mai la stânga – dar nu prea mult – ar fi trebuit să se găsească pasărea, cu o aripă întinsă în zbor și cu cealaltă îndoită în mod ciudat, ca și cum ar fi fost frântă.

Își roti puțin privirea în jur. Se afla în camera ei. Dar era cu neputință! De fapt, era în golf. Acum își amintea. Mersese la picnic pe plajă, cu Sally, Jeff și Susan. Susan Peterson. Li se alăturaseră și alți câțiva copii, însă, pe măsură ce-i reveneau în gând detaliile acelei dimineți, Michelle și-o amintea în primul rând pe Susan. Aceasta o

hărțuise tot timpul, adresându-i vorbe îngrozitoare, spunându-i că părinții ei n-o mai iubeau.

Hotărâse să se înapoieze acasă. Suia pe cărare, cu vocea lui Susan răsunându-i în urechi.

Și pe urmă? Pe urmă? Nimic.

Numai că acum era acasă, zăcând în pat.

Avusese și un vis.

Un vis în care auzise un glas chemând-o pe nume.

— Mami?

I se păru că propria-i voce trezește ecouri stranii în liniștea încăperii. O clipă își dori să nu fi articulat niciun sunet. Dar ușa se deschise și în prag se ivi mămica ei. De-acum totul avea să fie bine.

— Michelle, murmură June.

Se apropie repede de pat și se aplecă, sărutând-o cu tandrețe.

— Michelle, te-ai trezit?

Michelle o privi cu ochii mari și nedumeriți, sesizând teama așternută ca o mască pe chipul mamei.

— Ce s-a întâmplat? De ce sunt în pat?

Vru să se ridice, dar o durere ascuțită o săgetă în partea stângă, făcând să i se taie răsuflarea. June se grăbi să-i pună mâinile pe umeri, culcând-o cu blândețe la loc pe pernă.

— Încearcă să nu te miști, o sfătui ea. Stai liniștită, îi zise June. Acum stai culcată, iar eu mă duc după tati. Pe urmă o să-ți povestim tot.

June se ridică de pe marginea patului, îndreptându-se spre ușă.

— Cal! strigă ea. Hai, că s-a trezit!

Fără să aștepte vreun răspuns, se întoarse în cameră, venind din nou lângă patul lui Michelle.

— Cum te simți, iubito?

— Nu… știu… bâigui fetița. Parcă…

Șovăi o clipă, în căutarea unui cuvânt potrivit.

— … ametită. Cum am ajuns aici?

— Te-a adus tata, răspunse June. Jeff Benson a dat fuga să-l anunțe și…

Chiar atunci în prag apăru Cal. În momentul când îi întâlni privirea, Michelle înțelese că se petrecuse o schimbare. Ochii lui o cercetau ca și cum ar fi făcut ceva – ceva rău. Dar singura ei vină era că avusese un accident. Cum să fi fost supărat pe ea pentru un asemenea motiv?

— Tati… șopti fetița.

Cuvântul pluti în tăcerea din cameră și Michelle îl văzu pe tatăl ei dându-se un pas înapoi. Pe urmă veni, totuși, lângă ea și o prinse de încheietură ca să-i ia pulsul, străduindu-se să zâmbească.

— Te doare ceva tare? întrebă el cu blândețe.

— Dacă nu mă clintesc din loc, atunci nu prea, răspunse Michelle.

Ar fi vrut să întindă brațele, să-i înlănțuie gâtul și să-l simtă strângând-o la piept. Știa însă că nu era cu putință.

— Încearcă să nu te miști, o sfătui el. Stai cât mai liniștită, iar eu am să-ți dau un medicament care o să-ți ia durerea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă din nou Michelle. De la ce înălțime am căzut?

— Totul va fi bine, draga tatii, o asigură Cal, evitând să-i răspundă la întrebări.

Trase cu grijă cuvertura deoparte și începu s-o examineze cu luare-aminte, plimbându-și încet degetele pe trupul ei, oprindu-se din loc în loc, apăsând-o și palpând-o. Când îi atinse șoldul stâng, Michelle scoase un țipăt ascuțit de durere. Cal își retrase mâna numaidecât.

— Adu-mi te rog trusa, iubito, ceru el, fără să-și dezlipească privirea de Michelle și luptând să nu-și trădeze temerile care-i încolțeau în suflet.

June ieși repede din cameră. În așteptarea soției, Cal începu să-i vorbească încetișor lui Michelle, străduindu-se să alunge atât spaima ei, cât și pe-a lui.

— Ne-ai tras o sperietură zdravănă. Ți-aduci aminte ce s-a întâmplat? Măcar în parte.

— Mă întorceam acasă, începu Michelle. Urcam pe cărare, aproape alergând… și cred… și cred c-am alunecat.

Peste ochii lui albaștri se așternu un nor de îngrijorare. Continuă s-o urmărească pe Michelle cu o privire atentă.

— De ce te întorceai acasă? Se terminase deja picnicul?

— N-nu… se bâlbâi fetița. Dar n-am vrut să mai rămân. Câțiva copii au început să mă necăjească.

— Să te necăjească? Dar ce ți-au spus?

Vorbeau de tine! ar fi dorit ea să-i strige în gura mare. *De tine și de mami*! *Ziceau că nu mă mai iubiți*!

Însă în loc să-și rostească gândul, clătină din cap cu un aer de nesiguranță.

— Nu mai știu, șopti ea. Nu mai știu nimic…

Închise ochii, silindu-se să-și alunge din minte glasul batjocoritor al lui Susan Peterson. Dar glasul refuza să dispară, continuând să-i sfredelească creierul aproape la fel de nemilos ca și suferința care-i tortura trupul.

În clipa când June se înapoie în cameră, deschise din nou ochii. Îl văzu pe tatăl ei luând o fiolă din trusa medicală și umplând o seringă cu acul subțire, după care îi tamponă brațul cu alcool.

— N-o să te doară, o asigură el, silindu-se să zâmbească. Oricum, e floare la ureche pe lângă ce-ai îndurat înainte.

Îi făcu injecția, apoi se ridică în picioare.

— Acum trebuie să dormi. Injecția îți va lua durerea, însă e nevoie

să rămâi nemișcată și să încerci să adormi.

— Dar am dormit destul, protestă Michelle.

— Ai fost în stare de inconștiență, o corectă Cal cu un surâs ce-i îndulcea trăsăturile în care grijile săpaseră cute adânci. Faptul c-ai zăcut leșinată timp de o oră nu înseamnă c-ai dormit. Așa că nu-i rău să ațipești puțin.

Îi făcu un semn complice cu ochiul după care porni spre ușă.

— Tati?

Glasul lui Michelle răsună ascuțit în liniștea camerei, țintuindu-l pe loc. Întoarse capul către ea, cu o privire întrebătoare. Michelle se uită la el, cu ochii încețoșați de durere.

— Tati, murmură ea cu glas abia șoptit. Mă iubești chiar *foarte* mult?

Cal tăcu o clipă, după care se înapoie lângă fiica sa. Se aplecă și-o sărută cu tandrețe pe obraz, spunând:

— Sigur că te iubesc, fetița mea. De ce nu te-aș iubi?

Michelle îi răspunse cu un surâs recunoscător.

— Știu, zise ea. Am întrebat și eu așa.

După ce Cal plecă din cameră, June se apropie de Michelle, așezându-se cu grijă pe marginea patului și luându-i mâna fetiței în mâna ei.

— Amândoi te iubim foarte mult. Ți-am dat oare motive să crezi altceva?

Michelle clătină din cap și ochii ei înlăcrimați rămaseră pironiți pe chipul mamei, ca și cum ar fi vrut să-i ceară ceva. June se aplecă din nou spre ea, zăbovind cu buzele pe obrazul copilului.

— Am să mă fac bine, mami, zise deodată Michelle. Ai să vezi c-am să mă fac bine.

— Sigur că da, iubito, o aprobă June, ridicându-se și potrivindu-i cu grijă cuvertura în jurul trupului. Ai nevoie de ceva?

Michelle clătină din cap, apoi îi veni în minte o idee și, răzgândindu-se, spuse:

— Păpușa mea. Vrei să mi-o aduci pe Mandy? E pe pervazul ferestrei.

June luă păpușa și o puse în pat, așezând-o pe pernă, lângă Michelle. Cu prețul unor mari dureri, fetița întoarse păpușa cu fața către ea, acoperind-o cu pătura și se lăsă din nou pe spate. Închise ochii, cu obrazul de porțelan al lui Mandy sprijinit de umărul ei, ca și cum ar fi fost un copil.

June o privi câteva secunde, apoi, închipuindu-și că Michelle adormise, ieși din cameră în vârful picioarelor, închizând cu grijă ușa în urma ei.

•

Cal stătea la masa din bucătărie, cu ochii ațintiți afară pe fereastră,

privind undeva în zare.

Iată că i se întâmpla din nou.

Numai că, de data asta, victima incompetenței sale nu mai era un străin pe care de-abia îl întâlnise, ci propria sa fiică.

De data asta, nu mai avea cum să invoce vreun pretext sau să-și potolească mustrările de conștiință pretinzând că oricine în locul său ar fi putut comite aceeași greșeală.

Fără să-și dea seama ce face, se ridică și-și turnă un pahar mare cu whisky.

Chiar când sorbea prima înghițitură, în bucătărie intră June. O fracțiune de secundă, femeia avu impresia că soțul ei nici nu-i remarcase prezența. Dar el începu să vorbească.

— E vina mea.

June își dădu imediat seama că se referea la Alan Hanley, făcând o legătură între moartea lui și accidentul lui Michelle.

— Nu-i vina ta, îl contrazise soția. Ceea ce i s-a întâmplat lui Michelle a fost un simplu accident. Chiar dacă tu nu crezi, să știi că și moartea lui Alan Hanley a fost un accident. Nu tu l-ai omorât, Cal, așa cum nici pe Michelle n-ai împins-o în prăpastie.

El părea să n-o fi auzit.

— N-ar fi trebuit s-o aduc sus, murmură, cu glas lipsit de orice intonație. Mai bine o lăsam pe plajă până găseam o targă.

June îl privi fix.

— Ce tot spui acolo? Ce tot spui, Cal? Doar nu-i chiar atât de grav?

Așteptă o confirmare, dar cum aceasta nu venea, o cotropi din nou spaima, de care uitase o clipă, atunci când Michelle se trezise din leșin. Frica o cuprinse, strângându-i stomacul și tăindu-i răsuflarea.

— Sau este? întrebă June, ridicând brusc glasul.

— Nu știu.

Ochii goi ai lui Cal îi întâlniră pe ai ei, apoi se mutară asupra sticlei. Doctorul își umplu din nou paharul, rămânând cu privirea ațintită asupra lui, ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama că bea.

— N-ar trebui s-o doară atât de tare. E normal să aibă vânătăi și puncte dureroase, dar nu să simtă junghiuri ascuțite la cea mai mică mișcare.

— Crezi că și-a rupt ceva?

— Din câte am putut să constat, nu.

— Atunci de unde vine durerea?

Cal izbi fulgerător cu pumnul în masă.

— Nu știu! La dracu'! Pur și simplu nu știu!

June se cutremură de izbucnirea lui, dar, înțelegând că soțul ei se afla în pragul unei crize, se sili să-și păstreze calmul.

— Care-i *părerea* ta? întrebă femeia, în clipa când simți că-și putea stăpâni tremurul din glas.

Cal îi aruncă o privire sălbatică, așa cum June nu mai văzuse niciodată, și degetele începură să-i tremure.

— Nu știu. Nu vreau nici măcar să mă lansez în presupuneri. Dar e posibil să fi suferit leziuni importante – și numai din vina mea.

— De asta nu poți fi sigur, protestă June. Și nici nu poți afirma cu certitudine c-ar fi vorba de ceva grav.

Cal păru din nou să n-o audă.

— N-ar fi trebuit s-o mut din loc. Era mai bine să fi așteptat.

Tocmai când voia să-și umple din nou paharul, se auzi o ciocănitură în ușă și Sally Carstairs vârî capul înăuntru.

— Pot să intru?

— Sally! exclamă June.

Crezuse că toți copiii plecaseră de mult. Furișă o privire către Cal. După toate aparențele, se mai calmase puțin – îndeajuns cât să-i îngăduie soției sale să-și îndrepte atenția către Sally.

— Sunteți aici cu toții? Hai, veniți.

— Nu-s decât eu, răspunse Sally, cu aerul că-și cerea scuze.

Se strecură în bucătărie și adăugă:

— Ceilalți s-au dus acasă.

Șovăi câteva secunde, apoi întrebă:

— Michelle e bine?

— Va fi în curând, declară June cu o convingere pe care, în adâncul sufletului, n-o avea.

Îi oferi lui Sally un pahar de limonadă, invitând-o să ia loc.

— Sally, începu ea, turnând limonada. Ce s-a întâmplat, de fapt, pe plajă? De ce-a pornit Michelle așa devreme către casă?

Sally se foi stânjenită, apoi decise că nu exista niciun motiv ca să ascundă adevărul.

— Niște copii au început să se lege de ea. În primul rând Susan Peterson.

— Să se lege de ea? repetă June, mai curând curioasă decât acuzatoare, străduindu-se să-și păstreze un ton calm.

— Fiindcă-i înfiată. Susan zicea că… că…

Se opri, încurcată.

— Că ce? Că noi n-o mai iubim, acum că s-a născut Jennifer?

Sally înălță mirată din sprâncene.

— De unde știți?

June se așeză la masă, uitându-se drept în ochii lui Sally.

— E primul lucru care i-ar trece cuiva prin minte, răspunse ea cu blândețe. Dar nu-i adevărat. Acum avem două fiice și le iubim pe amândouă.

Sally își coborî privirea spre pahar, părând că-i cercetează conținutul.

— Știu, șopti ea. Eu, una, nu i-am spus niciodată așa ceva, doamnă

Pendleton. Zău că nu.

June simți că-și pierde cumpătul. Ar fi vrut să-și dea frâu liber lacrimilor, să-și culce fruntea pe masă și să plângă. Dar trebuia să-și țină firea. Nu acum. Nu încă. Se ridică în picioare, luptând să-și păstreze stăpânirea de sine și se sili să surâdă către Sally.

— Poate c-ar trebui să vii mâine, zise ea. Sunt convinsă că până atunci Michelle se va înzdrăveni suficient ca să poată să te primească.

Sally Carstairs își termină limonada și plecă acasă.

June se lăsă din nou în scaun, cu ochii la sticlă, regretând că nu avea curajul să tragă o dușcă. Și-ar fi dorit din suflet să găsească o cale de a-l convinge pe Cal că nu fusese vina lui. Îl urmări umplându-și din nou paharul și vru să i se adreseze. Dar, în clipa când deschise gura, simți o privire ațintită asupra ei și întoarse repede capul.

În pragul bucătăriei stătea Josiah Carson. Oare de câtă vreme se afla acolo? June n-ar fi putut spune. Bătrânul schiță un salut, apoi păși înăuntru și-și puse palma pe umărul lui Cal.

— Nu vrei să-mi povestești și mie ce s-a petrecut? întrebă el.

Cal făcu un gest vag, ca și cum atingerea mâinii lui Carson l-ar fi adus înapoi la realitate.

— I-am făcut rău, scânci el ca un copil. Am încercat s-o ajut, dar i-am făcut rău.

June se ridică, împingând dinadins masa înspre Cal. Mișcarea ei bruscă reuși să abată atenția bărbatului de la ceea ce spunea. June se grăbi să vorbească în locul lui.

— Are dureri, domnule doctor Carson, zise ea pe un ton voit impersonal. Cal e de părere că n-ar fi trebuit s-o doară chiar așa de tare.

— A căzut de pe stâncă, replică tăios Josiah. Bineînțeles că are dureri.

Își aținti din nou privirea asupra doctorului Pendleton.

— Și ca să uiți că suferă, îți îneci amarul în băutură, Cal?

Cal nu luă în seamă întrebarea.

— Poate că tocmai eu i-am pricinuit cel mai mare rău, Josiah, murmură el.

— Nu-i exclus. Dar nici nu-i sigur. Ce-ai zice să urc în camera lui Michelle, s-o examinez și eu? Ce rău crezi că i-ai făcut?

— Am dus-o acasă în brațe. N-am așteptat să găsesc o targă.

Carson dădu scurt din cap și se întoarse cu spatele. Dar, cu o clipă înainte de bătrânul doctor să iasă din încăpere, June avu impresia că zărise ceva.

I se păru că îl văzuse zâmbind.

•

Michelle stătea lungită în pat, fără să doarmă, ascultând murmurul de voci de la parter. Mai devreme auzise glasul lui Sally, iar acum pe

cel al doctorului Carson.

Se bucurase că Sally nu urcase până la ea și spera să nu vină nici doctorul Carson. Nu voia să dea ochii cu nimeni – cel puțin, nu acum.

Poate chiar niciodată.

Dar ușa dormitorului se deschise și doctorul Carson păși înăuntru. Închise ușa după el și se apropie de pat, aplecându-se către Michelle.

— Îmi povestești și mie ce s-a întâmplat? întrebă Josiah.

Michelle îl privi în ochi și ridică din umeri.

— Nu mai țin minte.

— Nu mai ții minte chiar nimic?

— Nu mare lucru. Doar că…

Șovăi, dar doctorul Carson surâdea spre ea. Surâdea cu adevărat – nu silit, cum făcuse tatăl ei.

— Nu știu cum s-a întâmplat. Urcam în fugă poteca și, deodată, m-am trezit într-o ceață deasă. Nu mai vedeam la doi pași. Probabil că… m-am împiedicat.

— Va să zică din pricina ceții, da?

Și în ziua când se prăbușise Alan Hanley fusese ceață. Doctorul Carson își amintea cu precizie. Ceața se stârnise din senin, așa cum se pornea adeseori, cu schimbări bruște de temperatură.

Michelle încuviință din cap.

— Tăticul tău crede că el ți-a făcut rău. Tu ce părere ai?

Michelle negă cu hotărâre.

— De ce să-mi facă rău?

— Nu știu, răspunse cu blândețe doctorul Carson.

Privirea i se opri asupra păpușii culcate pe pernă, alături de Michelle.

— I-ai pus vreun nume?

— Amanda… Mandy.

Josiah tăcu o clipă, apoi zâmbi – mai degrabă în sinea lui decât către Michelle.

— Uite ce zic eu. Ai să stai cuminte în pat și-ai s-o lași pe Amanda să-ți poarte de grijă, bine?

O bătu ușurel pe mână și se ridică. Câteva secunde mai târziu, ușa se închise în urma lui și Michelle rămase din nou singură.

Strânse păpușa la piept, murmurând în încăperea pustie:

— De-acum tu ai să fii prietena mea, Mandy. Tare-aș vrea să fii un bebeluș în carne și oase. Te-aș îngriji și am fi bune prietene. Ne-am arăta una alteia fel și fel de lucruri… Câte n-am face împreună? Tu nu mi-ai spune niciodată vreun cuvânt răutăcios, ca Susan. Ai ține la mine, eu te-aș iubi la rândul meu și am avea grijă una de alta.

Luptându-se cu durerea, ridică păpușa de pe pernă, culcând-o pe pieptul ei, cu obrazul de porțelan aproape lipit de al său.

— Îmi pare bine că ai ochi căprui, ca mine, șopti fetița. Nu albaștri,

ca Jenny, ca mami și ca tati. Cred că mămica mea – mămica mea cea bună – avea ochi căprui. Probabil că și a ta. Mămica ta te-a iubit, Mandy?

Tăcu din nou, încordându-și auzul ca să perceapă sunetul vocilor din casă – oricare ar fi fost ele. Dintr-o dată, își dori ca Jenny să se fi aflat în cameră cu ea. Cu Jenny nu putea vorbi, dar măcar era o ființă vie. Respira. Era… reală.

Asta o întrista la Mandy: faptul că nu era reală. Oricât s-ar fi străduit Michelle, Mandy rămânea tot o păpușă. Dar acum, când zăcea singură, cu tot trupul răvășit de durere, Michelle își dorea să aibă pe cineva… Cineva numai al ei, care să-i aparțină în întregime și să fie parte din ea.

Cineva care să nu-i înșele niciodată încrederea.

Încet-încet, injecția începu să-și facă efectul. În câteva minute, mintea lui Michelle se cufundă din nou în întuneric.

Întunericul și vocea.

Vocea care continua să se afle acolo, chemând-o pe nume.

Numai că, de astă-dată, în somn, întunericul n-o mai speria. Nu voia decât să găsească vocea – sau vocea s-o descopere pe ea.

• Capitolul 11

Familia Pendleton trăia într-o permanentă așteptare – ca și cum, la un moment dat, ar fi trebuit să se întâmple ceva nebănuit și imprevizibil, care să-i readucă înapoi, în lumea reală, dându-le certitudinea că viața lor va redeveni cea de mai înainte.

Această expectativă dura de zece zile, de când Michelle fusese externată din spitalul de la Boston și transportată la Paradise Point cu o ambulanță ce atrăsese toate privirile – așa cum i-ar fi plăcut grozav să fie întâmpinată cu o lună în urmă.

Dar înlăuntrul ei se schimbase ceva. Nu numai din cauza accidentului. Și era firesc să se întâmple așa.

La început, refuzase categoric să se dea jos din pat. Când June și doctorii insistaseră că sosise vremea ca Michelle să-și poarte singură de grijă, descoperiseră că fetița nu mai putea merge fără ajutor.

Fusese examinată în fel și chip. Din câte spuneau medicii, nu suferise nicio altă traumă în afară de câteva vânătăi – și acestea pe cale să se vindece.

În schimb, o durea șoldul stâng, iar piciorul stâng n-o mai asculta; devenise inutilizabil.

Îi făcuseră și mai multe investigații, radiografiindu-i creierul și coloana vertebrală de nenumărate ori. Îi injectaseră colorant în sânge, ca să-i urmărească circulația, îi palpaseră șira spinării, îi verificaseră reflexele. O suciseră și o învârtiseră pe toate părțile, până când fata

ajunsese să-și dorească moartea.

Nereușind să determine cauza paraliziei, doctorii din Boston chemaseră un terapeut, care începuse să facă exerciții fizice cu Michelle până când, în urmă cu zece zile, fetița izbutise în sfârșit să pășească singură, cu prețul unor mari dureri și sprijinindu-se cu toată greutatea într-un baston.

Prin urmare, o aduseseră acasă. June își repeta mereu că, în timp, lucrurile se vor rezolva de la sine.

Cu vremea, Michelle se va înzdrăveni și-și va reveni după șocul și analizele la care fusese supusă în spital. Totodată, va ajunge să trateze problema infirmității sale cu aceeași detașare cu care făcuse întotdeauna față oricăror necazuri!

O transportaseră în camera ei și o așezaseră în pat.

Michelle ceruse să i se dea păpușa.

Se împlineau zece zile de când zăcea cu ochii în tavan, strângând la piept păpușa. Răspundea atunci când i se adresa cuvântul, cerea ajutor dacă avea nevoie să meargă la baie și stătea cuminte pe scaun în fiecare zi, pe durata celor câteva minute, cât timp June îi schimba așternutul.

Dar în cea mai mare parte a timpului rămânea culcată în pat, privind fix tavanul, fără să scoată o vorbă.

June se convingea din ce în ce mai bine că starea fetiței nu se datora numai accidentului sau durerii – și nici chiar infirmității. Nu! Mai exista ceva, iar June era sigură că faptul avea o legătură cu Cal.

Într-o sâmbătă dimineață, June își privi soțul pe deasupra mesei aranjate pentru micul dejun. Doctorul Pendleton se uita fix în ceașca de cafea, cu o expresie de nepătruns. Chiar și fără ca ei să-i spună vreun cuvânt, femeia înțelese la ce se gândea. Mintea îi rămăsese la Michelle și la perioada de convalescență în care pretindea că se afla fetița.

Totul începuse a doua zi după înapoierea ei din spital, când Cal declarase sus și tare că, după părerea lui, Michelle se simțea mult mai bine. În fiecare zi continuase să vorbească despre progresele făcute de fetița lor, deși June devenea tot mai conștientă de cumplitul adevăr, și anume că starea lui Michelle rămânea neschimbată.

June cunoștea și cauza: Cal nutrea convingerea că suferința lui Michelle i se datora lui. Pentru a-și putea liniști conștiința, trebuia ca fetița să se facă bine. Prin urmare, repeta mereu că bolnava era pe cale să se însănătoșească.

Numai că lucrurile nu stăteau deloc așa.

Tot privindu-l, June simți cum o cotropește un val de mânie.

— Când ai de gând să isprăvești cu circul ăsta? se trezi ea întrebând.

Cal ridică fruntea, fulgerând-o cu privirea printre pleoapele îngustate, și June înțelese că o luase gura pe dinainte.

— Nu vrei să-mi spui și mie la ce te referi?

— Mă refer la Michelle, răspunse June, și la faptul că în fiecare zi repeți că se simte tot mai bine, deși se vede de la o poștă că nu-i adevărat.

— Se simte foarte bine, declară Cal cu un glas coborât, în care June ghici o undă de disperare.

— Dacă se simte așa de bine, atunci de ce nu se dă jos din pat?

Cal se foi pe scaun, ferindu-se să se uite în ochii ei.

— Mai trebuie să prindă puteri. Are nevoie de odihnă…

— Are nevoie să coboare din pat și să înfrunte viața! Iar tu încetează să te mai amăgești singur. N-are nicio importanță ce anume s-a întâmplat sau din vina cui. Cert e că-i infirmă și că așa va rămâne în vecii vecilor. Ar fi cazul să priviți amândoi adevărul în față și să vă împăcați cu situația.

Cal se ridică de pe scaun, cu o privire rătăcită. O fracțiune de secundă, June se temu că o va pălmui. Dar el se urni din loc, pornind spre holul de la intrare.

— Unde te duci?

Cal se întoarse cu fața către ea.

— Să stau de vorbă cu Josiah Carson. Ai ceva împotrivă?

Da, avea. Și încă foarte mult. Ar fi vrut ca soțul ei să rămână acasă, măcar ca să încerce să termine lucrările de amenajare a cămării. Dar Cal își petrecea tot mai mult timp în compania lui Josiah, agățându-se de el, iar June știa că nu exista nicio cale să-l oprească.

— Dacă ai chef să discuți cu el, du-te și discută, pufni ea. La ce oră te întorci?

— Nu știu, răspunse Cal.

O clipă mai târziu, June auzi trântindu-se ușa de la intrare, semn că soțul ei plecase.

Singură în sufragerie, se așeză iar la masă, întrebându-se ce să facă. Brusc, îi veni o idee. Chiar astăzi îi va vorbi lui Michelle, încercând s-o convingă că viața ei *nu* era ratată.

Tocmai când se pregătea să urce scara, auzi o ciocănitură discretă în ușa bucătăriei și se duse să deschidă. În prag se aflau Sally Carstairs și Jeff Benson.

— Am venit s-o vedem pe Michelle, începu Sally cu un glas șovăielnic, ca și cum n-ar fi fost sigură că proceda bine. Cum se simte?

June zâmbi și se destinse puțin. Zi de zi sperase că prietenii lui Michelle vor veni s-o viziteze. La un moment dat, o bătuse gândul să le cheme pe doamna Carstairs sau pe doamna Benson – dar de fiecare dată renunțase la idee. O vizită din obligație ar fi fost mai inoportună decât absența oricărui vizitator.

— Sigur că se simte bine, răspunse ea. Trebuia să veniți mai de mult.

Îi instală pe amândoi la masa din bucătărie, oferindu-le câte un corn cu scorțișoară, după care urcă scările până în camera fetiței.

— Michelle? murmură ea, ferindu-se să vorbească prea tare.

Dar Michelle era trează, cu ochii pironiți în tavan, ca de obicei.

— Mm?

— Ai musafiri… Sally și Jeff vor să te vadă. Să-i aduc la tine?

— N-nu… răspunse fetița cu o voce incoloră.

— De ce? Ți-e rău? întrebă June, încercând zadarnic să-și ascundă iritarea.

Michelle o privi pătrunzător.

— Ce caută aici?

În glasul ei se ghicea o notă de teamă.

— Vor să te vadă. Sunt prietenii tăi.

Cum Michelle nu spunea nimic, June îndrăzni să insiste.

— Nu-i așa?

— Cred că da, murmură Michelle.

— Atunci îi invit aici în cameră.

Și, fără a-i mai lăsa răgaz să protesteze, se duse în capul scărilor și-i strigă pe cei doi copii rămași la parter. O clipă mai târziu, îi pofti în dormitor. Michelle se luptă să se ridice în capul oaselor. Când Sally se repezi s-o ajute, Michelle o săgetă cu o privire mânioasă.

— Pot și singură, zise ea.

Adunându-și toate puterile, se săltă mai sus, apoi se sprijini în perne, făcând o grimasă de durere.

— Cum îți merge? o întrebă Sally, cu ochii mari de mirare, înțelegând abia acum gravitatea accidentului.

— Am să mă fac bine, declară Michelle.

Tăcu o clipă.

— Dar mă doare, adăugă ea.

Se uita când la Sally, când la Jeff, cu o privire în care se citea o acuzație nerostită.

June se opri o clipă în prag, urmărind reacția celor trei copii. Poate că, totuși, făcuse o greșeală. Poate că n-ar fi trebuit să-i aducă sus pe Sally și pe Jeff. Însă era absolut necesar ca Michelle să-i vadă și să stea de vorbă cu ei. Fără un cuvânt, se furișă afară, închizând ușa în urma sa.

După plecarea lui June, cei trei copii tăcură stânjeniți, fiecare așteptând ca ceilalți doi să deschidă discuția. Jeff se foia încurcat, evitând să ridice ochii spre Michelle.

— Bine măcar c-am scăpat cu viață, zise Michelle într-un târziu.

— Poți să mergi? o întrebă Sally.

Michelle încuviință din cap.

— Da, dar nu prea bine. Mă doare și șchiopătez îngrozitor.

— Dar ai să te vindeci, nu-i așa? se interesă Sally, așezându-se pe

marginea patului cu grijă, ca să n-o zgâlțâie pe Michelle.

Aceasta nu răspunse.

Pe Sally o podidiră lacrimile. Era nedrept. Michelle nu făcuse nimic rău. Dacă cineva ar fi trebuit să pățească ceva, atunci aceea era Susan Peterson.

— Îmi pare rău, zise ea cu voce tare. Nimeni n-a vrut să ți se întâmple așa ceva. Susan a încercat doar să te necăjească…

— Am alunecat, spuse pe neașteptate Michelle. N-a fost vina nimănui. Pur și simplu mi-a fugit piciorul. Am să mă fac bine. O să vedeți. Am să mă fac bine.

Întoarse capul spre perete, dar nu înainte ca Sally să-i zărească lacrimile.

— Ne urăști pe toți? întrebă Sally. Eu o urăsc pe Susan…

Michelle o privi nedumerită.

— Atunci de ce n-ai silit-o să tacă? De ce nu mi-ai sărit în ajutor?

Lacrimile continuau să i se prelingă pe obraz. Sally începu și ea să plângă în tăcere. Jeff încerca să nu ia în seamă reacția celor două fete. În sinea lui regreta că venise. Nu suporta să vadă fete plângând: de fiecare dată trăia un *sentiment* de vinovăție. Hotărî, deci, să schimbe subiectul.

— Când te întorci la școală? Vrei să-ți aducem noi lecțiile?

Michelle pufni disprețuitoare.

— N-am chef de teme.

— Dar ai să rămâi în urmă, protestă Sally.

— Poate că nici n-am să mai vin la școală.

— Trebuie, insistă Jeff. Toți copiii merg la școală.

— Poate că părinții mei mă vor trimite la o altă școală.

— Păi de ce? întrebă Sally.

Lacrimile i se zvântaseră.

— Pentru că sunt infirmă.

— Bine, dar poți să mergi. Chiar tu ai spus.

— Șchiopătez. Toți vor râde de mine.

— Nu-i adevărat, o asigură Sally. N-o să-i lăsăm noi să râdă. Nu-i așa, Jeff?

Jeff dădu din cap, deși pe chipul lui se citea limpede că nu era prea convins.

— Susan Peterson o să-și bată joc de mine, urmă Michelle pe un ton neutru, ca și cum nici nu i-ar fi păsat.

Sally se strâmbă disprețuitor.

— Susan Peterson își bate joc de oricine. Pur și simplu n-o lua în seamă.

— Așa cum ați făcut voi la picnic? replică Michelle pe un ton mușcător, înroșindu-se la față de mânie. De ce nu-mi dați pace? De ce nu mă lăsați în pace cu toții?

Intimidată de izbucnirea lui Michelle, Sally se ridică repede în picioare.

— Îmi… îmi pare rău… se bâlbâi ea, roșie la față. Voiam doar să te ajutăm…

— Nimeni nu mă poate ajuta, declară Michelle cu un glas tremurător. Trebuie să mă descurc singură. Până la capăt.

Întoarse capul și închise ochii. Sally se uită la ea câteva clipe, apoi porni către ușă.

— Am să trec să te mai văd, se oferi fetița, dar, cum Michelle nu răspunse, îl urmă pe Jeff afară pe coridor.

•

June îi aștepta la parter. Din primul moment ghici că ceva nu era în regulă.

— A stat de vorbă cu voi?

— Oarecum, răspunse Sally.

Vocea îi tremura și June o văzu că era gata să izbucnească în lacrimi. Îi înconjură umerii cu brațul și-o strânse la piept cu tandrețe.

— Nu puneți la inimă ce v-a zis Michelle, îi consolă ea pe cei doi copii. A trecut prin clipe grele și a avut tot timpul mari dureri. O să se facă bine. Dar mai durează.

Sally încuviință din cap, fără o vorbă. Brusc, o podidi plânsul și-și îngropă obrazul la pieptul lui June.

— Vai, doamnă Pendleton. Eu zic că-i vina noastră și numai a noastră.

June o trase înspre ea.

— Nu-i vina voastră. Nu-i vina nimănui. Sunt convinsă că nici Michelle nu crede asta.

— Chiar vreți s-o trimiteți la școală în alt oraș? întrebă deodată Jeff.

June îl privi fără să înțeleagă.

— În alt oraș? Cum adică?

— Michelle spune că s-ar putea să meargă la o altă școală. Una pentru… infirmi, adăugă băiatul, articulând cu greu cuvântul, ca și cum i-ar fi fost peste poate să-l folosească.

— E adevărat? interveni și Sally, cercetând cu atenție chipul lui June.

Dar soția doctorului se străduia să nu-și trădeze sentimentele.

— E drept c-am discutat pe tema asta, minți ea, mirându-se cum de-i venise lui Michelle o asemenea idee, când nici ea, nici Cal nu aduseseră vreodată vorba despre așa ceva.

— Sper că va rămâne aici, zise cu însuflețire Sally. Nimeni nu va râde de ea! Vă jur că nu!

— Dar cine v-a vârât în cap astfel de bazaconii? exclamă June.

Începu să se întrebe despre ce anume discutaseră cei trei copii, deși se abținu să-i tragă de limbă pe Jeff și pe Sally.

— Ei, cred că acum ar fi mai bine să plecați și să vă întoarceți peste câteva zile. Sunt sigură că până atunci Michelle se va simți mult mai bine.

Îi urmări cu privirea pe Sally și pe Jeff îndepărtându-se pe poteca de la marginea falezei și discutând aprins între ei. La un moment dat, Jeff se uită înapoi peste umăr, dar, când June își flutură mâna înspre el, băiatul se prefăcu că n-o vede și întoarse capul, cu un aer aproape vinovat.

Buna-dispoziție creată de venirea celor doi copii se topi într-o clipă. Urcă scara, cu gândul să stea de vorbă cu Michelle. Dar, chiar când se pregătea să intre în dormitorul de pe colț, Jennifer începu să *scâncească*. June șovăi o secundă, neștiind ce să facă. Cum țipetele deveneau tot mai insistente, decise să se ducă mai întâi la Jenny. Pe urmă se va întoarce să aibă o discuție cu Michelle. O discuție cât se poate de serioasă.

•

Michelle zăcea în pat, cu ochii deschiși, pironiți în tavan, ascultând glasul.

Acesta răsuna aproape, mai aproape ca oricând. Încă mai trebuia să-și încordeze auzul ca să deslușească fiecare cuvânt, dar îl înțelegea din ce în ce mai limpede.

Era o voce plăcută și muzicală. Michelle știa deja de unde provenea.

Era fetița.

Fetița în rochie neagră – cea pe care o văzuse mai întâi în vis, apoi printre cețuri în cimitir, chiar în ziua când se născuse Jennifer.

Mai întâi, fata se mulțumise s-o strige pe nume, cerând ajutor. Pe urmă, începuse să-i spună și alte lucruri. Michelle stătea culcată în pat și asculta.

Nu sunt prietenii tăi, murmura glasul. *Niciunul dintre ei nu ți-e prieten.*

N-o crede pe Sally. E prietena lui Susan, iar Susan te urăște.

Toți te urăsc.

Ei te-au împins.

Te-au împins de pe stâncă.

Vor să te omoare.

Dar asta nu se va întâmpla. Am să-i împiedic eu s-o facă.

Eu sunt prietena ta și voi avea grijă de tine. Am să te ajut.

Ne vom ajuta una pe alta.

Glasul se stinse și urechea lui Michelle prinse o ciocănitură discretă în ușă. Apoi ușa se deschise și mămica ei păși înăuntru, cu Jennifer în brațe.

— Ei, îți e ceva mai bine?

— Mda…

— Ti-a făcut plăcere să-i vezi pe Jeff și Sally?

— Mda…

— M-am gândit că poate vrei să-ți saluți surioara.

Michelle se uită la bebeluș cu o privire lipsită de orice interes.

— Ce mai ziceau Sally și Jeff? continuă June, simțind c-o apucă disperarea.

Michelle de abia catadicsea să-i răspundă la întrebări.

— Nu mare lucru. Voiau doar să știe cum o duc.

— Dar ați stat puțin de vorbă, nu?

— Nu chiar.

În cameră se așternu o tăcere apăsătoare. June începu să învârtă între degete un colț al păturii în care era învelită Jennifer. Își frământa mintea ca să găsească o cale de-a o aborda pe Michelle. Într-un târziu, se hotărî și deschise discuția, deși fără prea mare tragere de inimă.

— Eu cred că ar cam fi timpul să te dai jos din pat, zise ea, fără altă introducere.

În sfârșit, Michelle reacționă. În ochii fetei se aprinse o luminiță și, pentru o clipă, June desluși în ei un soi de teamă.

— Dar nu pot… vru ea să protesteze.

June o întrerupse cu glas blând, dar ferm.

— Te asigur că poți, îi spuse ea liniștită. Doar te scoli din pat în fiecare zi. Pe urmă, îți va prinde bine să te miști. Cu cât te vei da mai repede jos din pat și vei începe să faci gimnastică, cu atât mai curând te vei întoarce la școală.

— Dar nu vreau să mă întorc la școală, se împotrivi Michelle.

Se ridică brusc în capul oaselor, săgetându-și mama cu o privire aprinsă.

— Nu vreau să mă mai întorc niciodată la școala aia. Toți copiii mă urăsc.

— Nu vorbi prostii, o dojeni June. Cine ți-a vârât în cap o asemenea bazaconie?

Michelle se uită cu disperare în jur, ca și cum ar fi căutat ceva. Ochii i se opriră asupra păpușii, așezată, ca de obicei, pe pervazul ferestrei.

— Mandy, răspunse fetița. Amanda mi-a spus.

June rămase cu gura căscată de uimire. Privi țintă mai întâi la Michelle, apoi la păpușă. Doar fiica ei nu-și închipuia că-i vorba de o ființă vie! Cu neputință să fi crezut așa ceva. Brusc, în mintea lui June se făcu lumină. O prietenă imaginară. Michelle își găsise o prietenă imaginară, care să-i țină de urât. Și totuși, păpușa aceea, cu ochii ei de sticlă, mari și întunecați, ca ai lui Michelle, părea să-i citească gândurile.

June închise gura și se ridică în picioare.

— Înțeleg, articulă ea cu voce răgușită. Bine.

Dumnezeule, ce se petrece cu Michelle? se întrebă în gând. *Ce se petrece cu noi toți*?

Luptând să-și stăpânească tremurul din glas, se străduí să-i surâdă fiicei sale, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— O să mai vorbim despre asta.

Se aplecă și o sărută ușor pe obraz. Drept răspuns, Michelle se lăsă din nou între perne, rămânând culcată pe spate. June văzu cum chipul fetiței se golește de orice expresie. Dacă n-ar fi ținut ochii deschiși, June ar fi putut jura că adormise.

Strângând-o pe Jennifer la piept, se trase încet spre ușă, ieșind cu spatele din dormitor.

•

Cal se întoarse acasă pe la mijlocul după-amiezii și-și petrecu restul zilei citind și jucându-se cu Jennifer. Nu-i adresă lui June decât câteva cuvinte și nu se duse deloc în camera lui Michelle.

June terminase de pus masa pentru cină. În clipa când vru să-și cheme soțul la bucătărie, îi veni o idee. Fără să mai chibzuiască dacă făcea bine sau nu, intră în salon, unde Cal stătea cu Jennifer în brațe.

— Am s-o aduc pe Michelle în bucătărie pentru cină, anunță ea.

Îl văzu pe Cal cum se crispează, dar în momentul următor el își reveni.

— Astă-seară? Cum de ți-a dat prin minte așa ceva? întrebă doctorul cu un glas stăpânit.

June se pregăti să vină cu alte argumente.

— Stă prea mult timp singură. Tu nu urci niciodată s-o vezi…

— Nu-i adevărat, vru el s-o contrazică, dar June nu-l lăsă să-și ducă fraza până la capăt.

— Nu se pune problema dacă e adevărat sau nu. Necazul e că Michelle își petrece prea mult timp de una singură, căinându-și soarta. Situația asta trebuie să înceteze. Am să mă duc până la ea, să-i spun să-și ia halatul și să coboare pentru cină. Puțin îmi pasă dacă-i convine sau nu.

De îndată ce soția sa părăsi încăperea, Cal o așeză pe Jennifer în coșulețul pe care-l instalaseră în salon și-și turnă un pahar de tărie. Când June se înapoie, deja îl dăduse pe gât, umplându-și un al doilea, pe care-l luă cu el în clipa când soția îl chemă la masă.

Se așeză în tăcere, așteptând-o pe Michelle. În liniștea din casă, nu se auzea decât ticăitul monoton al pendulei din hol. Cal începu să-și răsucească nervos colțul șervetului.

— Cât ai de gând să mai aștepți? o întrebă el pe June.

— Până când coboară Michelle.

— Și dacă nu coboară?

— Va veni, răspunse cu hotărâre June. Sunt absolut convinsă.

Dar în sinea ei nu era chiar atât de sigură.

Trecură zece minute cât zece veacuri. June își impuse să nu se scoale de la masă, rezistând tentației de-a urca din nou scările.

Deodată, o fulgeră o bănuială.

Poate că fetița *nu putea* să coboare singură. Se ridică repede și alergă în hol.

În capul scărilor se afla Michelle, cu halatul legat strâns în talie. Își ținea o mână încleștată pe balustradă, în timp ce în cealaltă ținea bastonul cu care pipăia prima treaptă.

— Vrei să te ajut? se oferi June.

Michelle îi aruncă o privire fugară, apoi clătină energic din cap.

— Mă descurc, răspunse ea. Pot și singură.

June simți cum i se risipește orice urmă de încordare. Dar când Michelle reîncepu să vorbească, aceeași spaimă care-i dăduse târcoale toată după-amiaza i se înfipse în inimă ca un ghimpe, mai ascuțit și mai otrăvitor ca oricând:

— O să m-ajute Mandy, declară fetița. Așa mi-a promis.

Și, cu mare băgare de seamă, începu să coboare treptele.

• Capitolul 12

Primele raze ale soarelui strălucitor de toamnă se revărsau prin ferestrele studioului, alungând întunericul din cele mai îndepărtate unghere și înveselind culorile de pe pânza așezată pe șevalet. Început de June cu câteva zile în urmă, tabloul reprezenta privelișteа ce se deschidea de la fereastra atelierului, cu deosebirea că pictorița alesese nuanțe triste și posomorâte, tonuri de albastru și cenușiu întunecat, reflectând starea ei de spirit din ultimele săptămâni. Totuși, în această dimineață, scăldate în lumina soarelui, culorile păreau cu totul altele – mult mai vii, ca și cum un vânt iscat din senin ar fi învolburat apele golfului într-o zi cu cer plumburiu, prevestitor de furtună. Muindu-și penelul în alb, June începu să picteze coamele înspumate ale valurilor tălăzuind pe pânza sa.

Într-un colț al studioului, se găsea Jennifer, în coșul ei de nuiele, gângurind și vorbind prin somn, în timp ce mânuțele ei trăgeau cu nădejde de marginea cuverturii. June își abandonă lucrul câteva clipe, ca să-și contemple, zâmbind, fetița. Dar, când vru să-și reia îndeletnicirea, privirea îi fu atrasă de o mișcare pe care o sesizase pe fereastră.

Puse deoparte penelul și paleta, iar apoi se apropie de geam, uitându-se afară.

Pășind greoi, sprijinită în baston, Michelle se îndrepta spre ușa atelierului.

Cu ochii la fetiță, June se strădui să-și stăpânească emoția, luptând împotriva impulsului irezistibil de a-i ieși în întâmpinare, ca s-o ajute.

Pe chipul lui Michelle se citea limpede suferința. Trăsăturile ei frumoase și delicate erau crispate într-o grimasă de încordare. Se forța

să înainteze, păşind cu dreptul fără greutate, aproape cu vioiciune, în timp ce pe stângul şi-l târa, ca şi cum ar fi fost împotmolit în noroi, mişcându-l doar printr-un efort de voinţă.

June simţi că-i dau lacrimile. I se rupea inima s-o vadă pe Michelle cea ageră şi sănătoasă de acum câteva săptămâni devenită o făptură vulnerabilă, care şchiopăta spre ea, înfruntând cu stoicism durerea.

N-am să plâng! se înverşună femeia. *Dacă Michelle are tărie să reziste, atunci voi rezista şi eu.*

În mod straniu, June părea să-şi tragă curajul tocmai de la trupuşorul contorsionat de suferinţă care păşea cu încăpăţânare înainte. Dându-şi seama dintr-o dată că o pândea pe Michelle, June se întoarse lângă şevalet. După câteva minute, când fetiţa se ivi în prag, reuşi totuşi să se prefacă luată prin surprindere.

— Ia te uită cine a venit! exclamă ea, silindu-se să pară mai veselă decât era în realitate.

Instinctiv, făcu un pas înspre Michelle, dar fetiţa clătină din cap.

— Am izbutit, declară ea cu un aer triumfător, aşezându-se pe taburetul lui June, cu piciorul stâng aproape lungit pe podea.

Oftă adânc, apoi zâmbi larg spre mama ei, cu chipul luminat de o scânteie din voioşia de altădată.

— Dacă mă grăbeam, ajungeam de două ori mai repede.

— Te doare rău? se interesă June, renunţând la masca de bună-dispoziţie.

Michelle chibzui cu grijă asupra răspunsului şi June se întrebă dacă îi va spune adevărul, sau doar cuvintele liniştitoare pe care ştia că tânjeşte să le audă.

— Mai puţin ca ieri, zise ea într-un târziu.

— Poate nu trebuia să baţi tot drumul până aici…

— Trebuia să stau de vorbă cu tine.

Cu un aer grav, Michelle îşi mişcă greutatea pe scăunel. Chiar şi neînsemnata schimbare de poziţie îi trimise săgeţi de durere în tot trupul. Fetiţa îşi încreţi uşor obrazul, aşteptând să se potolească spasmul, înainte de-a începe să vorbească.

— Ce s-a întâmplat? întrebă June, rupând tăcerea.

— N-nu… Nu ştiu nici eu… E…

Şovăi o clipă, apoi ochii i se umeziră şi o lacrimă i se prelinse pe obraz. June o înlănţui cu braţele pe după umeri, trăgând-o înspre ea.

— Ce-i, iubito? Spune-mi, te rog!

Michelle îşi îngropă faţa la pieptul mamei şi tot trupul i se cutremură de un plâns cu sughiţuri. Fiecare suspin făcea să-i zvâcnească de durere şoldul beteag. June continuă s-o strângă în braţe, până când suspinele fetiţei începură să se domolească.

— E chiar atât de rău? Suferi chiar aşa de mult? murmură June, dorindu-şi din tot sufletul să fi putut lua durerea lui Michelle asupra

sa.

Dar fetița clătină din cap.

— E vorba de tati, se hotărî ea în cele din urmă.

— Tati? Ce-i cu el?

— S-a schimbat… șopti copila, atât de încet, încât June trebui să facă un efort ca s-o audă.

— S-a schimbat? repetă June. În ce fel?

— De când am căzut… începu Michelle, izbucnind din nou într-un potop de lacrimi. Tati nu mă mai iubește, se plânse ea. De când am căzut, nu mă mai iubește!

June o legănă ușor în brațe, vrând să-i aducă mângâiere.

— Nu, scumpa mea, nu-i adevărat. Știi bine că nu-i adevărat. Tati te iubește foarte mult. Mult, mult de tot.

— Bine, dar se poartă ca și cum n-ar fi așa, suspină Michelle. Nu mai vrea să se joace cu mine, nu-mi vorbește niciodată, iar dacă încerc eu să-i adresez cuvântul… atunci… se duce în altă cameră…

— Nu, nu-i adevărat, insistă June, deși în sinea ei știa că fetița are dreptate.

Se temuse de acest moment, convinsă că, mai devreme sau mai târziu, Michelle își va da seama că i se întâmplase ceva lui Cal – ceva legat de ea. O simțea pe Michelle tremurând din tot trupul, cu toate că în atelier era cald.

— Ba *este* adevărat, o contrazise cu glas înăbușit fetița, vorbind cu nasul ascuns în faldurile bluzei mamei. Azi-dimineață l-am întrebat dacă mă lasă să merg cu el la serviciu. Nu voiam decât să stau în sala de așteptare și să răsfoiesc revistele. Dar a refuzat să mă ia.

— Nu fiindcă n-ar fi vrut să vii cu el, de asta să fii sigură, minți June. Probabil că îl aștepta o zi încărcată și s-a gândit că nu va avea timp să se ocupe și de tine.

— *Niciodată* nu are timp de mine! Adică… nu *mai* are.

June scoase batista din buzunar și îi șterse ochii lui Michelle.

— Uite ce zic eu, i se adresă ea fetiței. Diseară am să discut cu el și am să-i explic că-i foarte important pentru tine să începi să ieși din casă. Poate că mâine te va lua cu el. Bine?

Michelle mai suspină de câteva ori, apoi își suflă nasul în batistă și ridică din umeri.

— D-da… răspunse ea, îndreptându-și spatele și încercând să surâdă. Dar… tot mă iubește, nu-i așa?

— Bineînțeles că da, o asigură din nou June. Sunt convinsă că între voi doi nu s-a schimbat nimic. Și-acum, hai să vorbim despre altceva.

Chibzui o clipă, apoi continuă:

— De pildă, despre școală. Nu crezi că ar cam fi timpul să le întorci spatele și să nu-i iei în seamă? Pe urmă, tu nu ești infirmă. Doar șchiopătezi puțin. Curând se va termina și cu asta.

— Ba nu, o contrazise Michelle cu o voce albă. Am să șchiopătez până la sfârșitul zilelor.

— Nici pomeneală! protestă June. Ai să te vindeci. Ai să te faci bine.

Michelle clătină din cap.

— Știu că nu-i așa. Am să mă obișnuiesc cu starea mea, dar n-am să mă mai fac bine niciodată.

Se căzni să se ridice în picioare, strângând din dinți de durere.

— Pot să mă duc la plimbare?

— La plimbare? repetă nehotărâtă June. Unde?

— Pe faleză. Nu mă îndepărtez prea mult.

Se uită la mama ei cu o privire pătrunzătoare, apoi adăugă:

— Dacă-i vorba să mă întorc la școală, atunci trebuie să încep să fac mișcare, nu?

Să se întoarcă la școală? Cu numai câteva minute înainte, declarase că nu voia să mai meargă la școală. Nedumerită, June își dădu acordul.

— Sigur. Te rog însă, iubito, ai grijă.

— Îți promit, făgădui Michelle.

Porni către ușă, dar deodată se opri în loc, cu ochii la pata de pe podea!

— Credeam că s-a curățat.

June clătină din cap.

— Am tot frecat-o în fel și chip, dar uite că nu iese. Poate dac-aș ști ce fel de pată este…

— De ce nu-l întrebi pe doctorul Carson? Probabil că el știe.

— E o idee, rosti June. Cât timp lipsești de acasă?

— Atât cât va fi nevoie, răspunse Michelle.

Și, sprijinindu-se în baston, păși greoi afară, în lumina soarelui.

•

Josiah Carson ridică ochii în tavan, apoi își trecu degetele prin coama de păr aproape alb, în timp ce cu cealaltă mână bătea darabana pe biroul din fața sa.

Ca de fiecare dată când rămânea singur, și acum se gândea tot la Alan Hanley. Totul mersese strună până în ziua când Alan căzuse de pe acoperiș. Oare chiar *căzuse*?

Josiah era convins că nu. În decursul anilor, în casa lui se petrecuseră prea multe tragedii. Muriseră prea mulți oameni.

Își aminti de soția sa, Sarah, și de vremea când viața îi părea perfectă. El și Sarah urmau să aibă o familie – una numeroasă – numai că lucrurile luaseră cu totul altă întorsătură. Sarah murise aducând pe lume o fetiță. N-ar fi trebuit să moară – nu existase niciun motiv pentru asta: fusese o femeie sănătoasă și avusese o sarcină fără complicații. Cu toate acestea, la nașterea fetiței, Sarah murise. Josiah supraviețuise cumplitei pierderi, revărsându-și întreaga afecțiune

asupra fiicei sale, micuța Sarah.

Pe urmă, când Sarah abia împlinise doisprezece ani, nenorocirea se abătuse din nou asupra casei lui.

Nici acum nu-și putea explica ce se întâmplase.

Într-o dimineață, coborâse la parter și deschisese ușa uriașului frigider din peretele bucătăriei.

Aici își găsise fiica, zăcând fără suflare pe podeaua frigiderului, alături de o păpușă pe care Josiah n-o văzuse în viața lui.

Ce căutase fetița înăuntru? Josiah nu avea să afle niciodată.

O înmormântase pe micuța Sarah, punându-i păpușa lângă ea.

Pe urmă, continuase să trăiască singur. O dată cu trecerea anilor – peste patruzeci la număr – ajunsese să creadă că nu i se va mai întâmpla nimic.

Dar, într-o bună zi, avusese loc accidentul lui Alan Hanley.

În sinea sa, era ferm convins că Alan nu alunecase de pe acoperiș. Nu, nu. Moartea lui nu fusese o simplă întâmplare – dovadă păpușa.

Aceeași păpușă pe care o îngropase o dată cu fetița sa.

Păpușa pe care o găsise sub trupul sfărâmat al lui Alan.

Păpușa pe care i-o arătase Michelle Pendleton.

Josiah încercase să-l întrebe pe Alan despre păpușă, dar băiatul nu-și mai recăpătase cunoștința. Cal Pendleton îl lăsase să moară.

De fapt, îl ucisese.

Dacă Pendleton nu l-ar fi omorât pe Alan, poate că Josiah ar fi reușit să afle ce se petrecuse în ziua aceea pe acoperiș: pe cine văzuse Alan. Pe cine simțise. Pe cine auzise. Ar fi aflat ce se întâmpla la el în casă și ce se întâmplase cu familia lui. Acum însă nu avea să mai descopere niciodată. Cal Pendleton stricase tot.

Dar își va lua revanșa.

Deja începuse să-și plătească polițele.

Nici nu-i fusese greu, din clipa când ghicise mustrările de conștiință ale lui Cal în privința lui Alan. Totul mersese ca pe roate. Îi propusese lui Cal să-i vândă cabinetul. Apoi casa. Și Cal acceptase.

Îl adusese pe Cal în casă, dar păpușa se întorsese și ea.

Acum îi aparținea fetiței lui Cal.

Indiferent ce se întâmpla în prezent, nu mai avea nicio legătură cu familia Carson.

Totul trecuse asupra Pendletonilor.

Un zvon de glasuri provenind din sala de consultații aflată lângă cabinet îi întrerupse șirul gândurilor. În încăperea alăturată, Cal o examina pe Lisa Hartwick.

Doctorul Pendleton îl rugase cu cerul și pământul să n-o vadă el pe Lisa, dar Josiah nu acceptase! De acum știa cât îl înspăimântau pe Cal copiii. Îi cunoștea convingerea – întemeiată sau nu – că orice tratament ar fi aplicat unui copil, leacul ales avea cu siguranță să dea

greș, pricinuind un rău micului pacient.

Josiah Carson înțelegea aceste sentimente.

În sala de consultații, Lisa Hartwick se uita țintă la Cal, ascunzându-și privirea bănuitoare sub bretonul castaniu-deschis și mult prea lung. Când doctorul îi ceru să deschidă gura, fetița își strânse buzele.

— De ce?

— Ca să-ți pot vedea gâtul, o lămuri Cal. Dacă nu văd ce ai în gât, cum pot să-ți spun ce te doare?

— Nu mă doare. Asta i-am spus tatei, ca să nu mă duc la școală.

Cal puse jos apăsătorul de limbă, răsuflând ușurat. Măcar în cazul de față nu risca nimic. Cu toate acestea, Lisa nu era chiar cel mai drăgălaș copil pe care-l întâlnise în viața lui. De fapt, îi era profund antipatică.

— Înțeleg, răspunse el. Nu-ți place la școală?

Liza înălță din umeri.

— Merge. Atâta doar că nu pot să-i sufăr pe mucoșii de acolo. Dacă nu te-ai născut prin partea locului, nu acceptă în vecii vecilor să-ți fie prieteni.

— Știu eu? se miră Cal. Michelle s-a împrietenit cu câțiva dintre ei.

— Așa crede *ea*, replică Lisa. Așteptați să se întoarcă la școală.

Aplecându-și capul într-o parte, îl măsură pe doctor cu o privire îndrăzneață.

— E adevărat că nu poate să umble?

Cal își dădu seama că roșește.

— Ba poate foarte bine, răspunse el cu un glas arțăgos. Michelle este perfect normală și în curând își va reveni pe deplin. E puțin zdruncinată de căzătură, dar atâta tot.

Era conștient că minte, însă altfel nu se putea. Îi venea mai ușor să pretindă că Michelle se va face bine. Și poate – cine știe, poate că totuși – se va vindeca.

— Eu altceva am auzit vorbindu-se, îl contrazise Lisa, sărind jos de pe masa de consultații.

Brusc, își schimbă expresia, căpătând un aer de vulnerabilitate pe care Cal i-l remarcă pentru prima oară de când pășise în cabinet.

— Nici eu n-am mamă, murmură ea.

O fracțiune de secundă, Cal nu înțelese la ce se referea, apoi în mintea lui se făcu lumină.

— Cum, dar Michelle are mamă, protestă el. Am înfiat-o pe când era încă un bebeluș.

— Oh! exclamă Lisa și lui Cal i se păru că-i citește în ochi dezaprobarea.

— Și totuși, urmă cu blândețe doctorul, am impresia că voi două aveți multe lucruri în comun. Nici tu, nici Michelle nu v-ați născut aici. Fetița mea e orfană de ambii părinți, iar tu de mamă, nu-i așa?

Poate c-ar trebui să treci într-o zi s-o vezi pe Michelle…

Intenționat nu-și dusese fraza la bun sfârșit, sperând că Lisa o să-i ia vorba din gură. Dar fetița nu se grăbi să accepte invitația – sau cel puțin nu făgădui nimic.

— Poate că da, zise ea, fără prea mult entuziasm. Sau poate că nu…

Și, înainte ca doctorul să reacționeze la lipsa ei de bună-cuviință, Lisa se făcu nevăzută.

•

Când Cal intră în cabinetul unde lucrau împreună, Josiah Carson se prefăcu adâncit în lectura unei reviste medicale. De-abia când Pendleton se așeză la biroul său improvizat, se hotărî și el să ridice privirea.

— A mers bine? întrebă bătrânul

Cal înălță din umeri.

— E un copil dificil.

— Un plod fără minte, declară Carson.

— Se pare că în cazul ei viața nu-i chiar așa ușoară.

— Viața nu-i ușoară pentru niciunul dintre noi, zise apăsat Josiah.

Cal se crispă vizibil, apoi se uită în ochii lui Carson.

— Ce vrei să spui?

Bătrânul doctor dădu din umeri cu un gest de neputință studiată.

— Poți s-o iei cum dorești.

Replica sa avu un efect similar dopului tras dintr-o jucărie de cauciuc. Cal se scufundă în fotoliu, cu trupul inert și ochii goi, uitându-se spre Carson cu o privire lipsită de viață.

— Josiah, ce să mă fac? Nu pot să dau ochii cu Michelle, nu pot vorbi cu ea. N-am nici măcar curajul s-o ating. Mă tot gândesc la Alan Hanley și mă întreb unde am greșit. Unde am greșit cu Michelle.

— Cu toții greșim, Cal, zise Josiah. Nimeni nu ne poate acuza de judecăți pripite în situații extreme. Pur și simplu trebuie să ne acceptăm limitele și să ne străduim să trăim cu ele.

Se opri, încercând să ghicească reacția lui Cal. Poate că împinsese lucrurile prea departe. Dar Cal îl urmărea din ochi, atent la ceea ce-i spunea. Josiah zâmbi și schimbă tactica.

— E posibil să fie numai vina mea. Cu siguranță că eu sunt vinovat pentru nenorocirea lui Michelle. Dacă nu ți-aș fi vândut casa aia blestemată…

Cal îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Casă blestemată? Ce te face să spui asta?

Josiah se foi pe scaun.

— M-am exprimat greșit. Trebuia să caut alt cuvânt.

Dar Cal nu se lăsă dus cu vorba.

— Există ceva în legătură cu casa – ceva ce-ar fi cazul să cunosc și eu?

— Nu chiar, răspunse precaut Carson. Pur și simplu mă gândeam că nu-i o casă cu noroc. Mai întâi Alan Hanley, iar acum Michelle…

Se opri, renunțând să-și ducă fraza până la capăt.

Cal îl privi fix, simțindu-se tras pe sfoară. Casa îi devenea tot mai dragă de la zi la zi și nu voia să audă nimic rău despre ea.

— Regret că gândești astfel, zise el. Eu o consider o casă norocoasă.

Își scoase bluza de medic, pregătindu-se să plece acasă, la prânz. Ajuns în prag, se întoarse brusc spre Carson.

— Josiah…

Bătrânul doctor se uită la el cu un aer întrebător.

— Josiah, voiam să știi… că apreciez tot ce-ai făcut pentru mine. Nu pot să-mi închipui cum aș fi trecut cu bine prin atâtea necazuri dacă n-ai fi fost dumneata. Mă consider fericit să te am prieten.

Stânjenit de propriile-i vorbe, se grăbi să iasă din birou.

Rămas din nou singur, doctorul Carson se duse din nou cu gândul la cuvintele care-i atrăseseră atenția lui Cal.

Casă blestemată.

Așa și este, își zise el.

Îi veni în minte o imagine – cea a unei pete întinse într-un strat gros pe pardoseala magaziei grădinarului.

O pată pe care nimeni nu reușise vreodată s-o curețe.

O pată care-l obsedase toată viața. Împotriva oricărei logici, Josiah nutrea convingerea că între pata aceea și păpușa lui Michelle Pendleton exista o legătură.

De acum încolo, nu se îndoia că blestemul va trece asupra Pendletonilor.

De altfel, se arătau deja primele semne.

Josiah Carson nu pretindea că știe cu exactitate motivul pentru care toți cei ce locuiau în casă erau urmăriți de forțe ale răului, însă își avea bănuielile sale. După toate probabilitățile, intuise corect. Pentru Michelle, obsesia începuse, și avea să se continue la nesfârșit…

•

Michelle stătea în cimitir, cu ochii pironiți la mica lespede de mormânt pe care era scris un singur cuvânt:

AMANDA

Se strădui să-și alunge din minte alt gând, ca și cum astfel ar fi putut auzi mai limpede glasul.

Nu se înșela.

Deslușea vocea, undeva departe, dar venind din ce în ce mai aproape.

Pe măsură ce glasul se îndrepta spre ea, lumina strălucitoare a soarelui pălea, făcând loc cețurilor adunate de pe mare.

Curând, Michelle avu sentimentul că se găsea singură pe lume.

Deodată, ca și cum ar fi simțit o atingere, înțelese că nu era singură.

Când întoarse capul, în spatele ei se afla fata.

Rochia ei neagră ajungea până în pământ, iar pe cap purta o bonetă. Ochii lăptoși și lipsiți de viață erau ațintiți asupra lui Michelle. Fata surâdea.

— Tu ești Amanda… șopti Michelle.

Vorbele ei plutiră în ceață, abia auzit. Atunci fata încuviință din cap.

— Te așteptam.

Glasul arătării era blând, muzical și învăluitor.

— Te aștept de multă vreme. Eu voi fi prietena ta.

— Eu… eu n-am prieteni, murmură Michelle.

— Știu. Nici eu n-am, dar de acum încolo ne avem una pe alta și totul va fi bine.

Michelle rămase nemișcată, privind fix ciudata apariție din ceață. Îi era puțin frică, dar vorbele Amandei o linișteau și o alinau. Își dorea nespus o prietenă.

În tăcere, o acceptă pe Amanda.

• Capitolul 13

— Ești sigură c-ai să te descurci?

— Dacă voi avea nevoie de ajutor, am să te chem. Sau o să te cheme domnișoara Hatcher… ori *altcineva*, răspunse Michelle.

Deschise portiera mașinii, puse piciorul drept pe trotuar, se sprijini în baston și se trase afară, îndreptându-și spatele. June o văzu cu îngrijorare cum se clatină, dar Michelle își recăpătă repede echilibrul și trânti portiera. Fără să-i facă semn cu mâna și fără să-și ia rămas-bun, porni șchiopătând pe aleea ce ducea către clădirea școlii. June rămase pe loc, cu ochii la fiica ei cea mare. Nu se îndura să plece până când Michelle nu va fi ajuns înăuntru.

Michelle urcă scările cu mare atenție, ținându-se cu mâna stângă de balustradă și sprijinindu-se cu dreapta în baston. Păși mai întâi cu dreptul, trăgându-l pe stângul după ea. Înainta încet, dar fără oprire. De abia când se văzu în capul celor șapte trepte se întoarse și-și flutură mâna înspre mama ei, după care intră în clădire. Oftând, June ambală motorul și demară, desprinzându-se de lângă bordură. Tot drumul spre casă se rugă la Dumnezeu ca totul să fie bine. Deși cu un sentiment de vinovăție, se bucura totuși de perspectiva unei zile întregi în compania bebelușului și a picturii.

•

Corinne Hatcher își începuse deja ora când ușa se deschise și în prag se ivi Michelle, sprijinită în baston, cu un aer de nesiguranță, ca și

cum ar fi greșit clasa. Se așternu o liniște mormântală. Toți elevii se răsuciră în bănci, întorcându-se spre ea.

Michelle se strădui să nu-i ia în seamă și porni șchiopătând printre bănci, cu ochii la locul gol din rândul întâi, între Sally și Jeff, care se părea că-i fusese păstrat. Ajungând aici, se așeză cu grijă și abia pe urmă ridică privirea, zâmbind spre domnișoara Hatcher.

— Iertați-mă c-am întârziat, murmură fetița cu timiditate.

— Nu face nimic, o liniști Corinne. Nici n-am început ora. Mă bucur mult că ai revenit printre noi. Nu vrea nimeni s-o salute pe Michelle?

Își aținti ochii asupra clasei, în așteptarea unui răspuns, după o clipă, se stârni un murmur. Neînțelegând prea bine ce li se cerea, copiii murmurară pe rând câteva cuvinte de salut. Sally Carstairs se întinse din banca alăturată și o strânse de mână, dar Michelle se feri instinctiv de atingerea ei. Din celălalt capăt al băncii, îl auzi pe Jeff spunând ceva, dar când se răsuci spre el, o zări pe Susan Peterson înghiontindu-l cu cotul. Jeff se uită repede în altă parte. Michelle simți cum roșește stânjenită.

Nu se putea concentra asupra lecțiilor. Era dureros de conștientă de prezența celorlalți copii. Le simțea privirile frigându-i ceafa, îi auzea șoptind, atât de încet, încât nu reușea să deslușească niciun cuvânt.

Câteva minute, Corinne Hatcher chibzui dacă nu era mai bine să întrerupă lecția și să se ocupe în primul rând de povestirea cu accidentul lui Michelle. Totuși, renunță la idee. Ar fi pus-o pe Michelle într-o situație mult prea penibilă. Așadar, își continuă predarea, încercând să abată atenția copiilor de la colega lor spre ceea ce aveau de făcut în clasă. Când sună clopoțelul pentru prima recreație, răsuflă ușurată și dădu drumul elevilor în pauză. Cu excepția lui Michelle.

După ce rămaseră singure în încăpere, profesoara își trase scaunul lângă banca unde stătea Michelle.

— N-a fost chiar atât de rea, nu-i așa? începu ea, străduindu-se să se arate cât mai dezinvoltă.

Michelle o privi fix, ca și cum n-ar fi înțeles întrebarea.

— Ce anume n-a fost rea?

— Cum ce? Prima zi când te-ai întors la școală.

— A mers bine, răspunse Michelle. Și de ce nu? adăugă ea pe un ton sfidător, care o dezarmă pe Corinne, ca și cum fetița ar fi provocat-o să deschidă discuția despre șoaptele ce plutiseră în clasă în ultimele două ore.

— Poate că ar trebui să reluăm împreună o parte din lecțiile la care ai lipsit, se oferi profesoara, ghidându-se după reacția lui Michelle.

Dacă fetița nu dorea să vorbească despre primirea pe care i-o făcuseră colegii, atunci vor ocoli subiectul și cu asta basta.

— Am să mă descurc de una singură și am să ajung cu temele la zi, spuse Michelle. Îmi dați voie să merg în vestiarul fetelor?

Corinne nu-și lua ochii de la ea: fetița se arăta nespus de calmă și de stăpână pe sine. Dar era de-a dreptul nefiresc! În mod normal, ar fi trebuit să trăiască un sentiment de neliniște, de nesiguranță, ba chiar să și plângă. În orice caz, *nu* să întrebe cu detașare dacă putea merge în vestiar. Totuși, Corinne își reținu întrebările care-i veneau pe buze, regretând că Tim Hartwick nu se afla la școală în ziua aceea. O urmări cu privirea pe Michelle, care pornise către ușă. Corinne Hatcher era foarte îngrijorată.

•

Michelle constată cu bucurie că pe coridor nu era nici țipenie de om: cel puțin, nu va fi nimeni cu ochii pe ea cât timp va șontâcăi către vestiarul fetelor, stârnind ecouri cu bastonul pe podeaua de lemn.

Ar fi vrut să se poată face nevăzută.

Copiii râdeau de ea, exact așa cum se așteptase.

Sally abia dacă-i adresase un cuvânt, iar ceilalți nu știuseră ce să-i spună.

Ei bine, nu va ceda în fața lor.

Deschise ușa și intră în vestiarul fetelor, unde se opri în dreptul oglinzii, întrebându-se dacă i se citea pe chip durerea.

Era foarte important să nu se trădeze prin nimic, astfel încât nimeni să nu bănuiască ce simțea și cât suferea.

Nici cât era de pornită împotriva lor.

Mai ales împotriva lui Susan Peterson.

Susan îi șoptise ceva lui Jeff.

Ceva care-l făcuse pe băiat să nu mai stea de vorbă cu Michelle.

Amanda avea dreptate. Copiii nu erau prietenii ei. Adică nu *mai* erau. Michelle se spălă pe față, apoi se uită din nou în oglindă.

— Nu contează, zise ea cu glas tare. N-am nevoie de ei. Amanda e prietena mea. Pe ceilalți să-i ia *dracu*'!

Surprinsă de propria-i înjurătură, se trase un pas înapoi, cât pe ce să cadă. Se prinse de marginea chiuvetei, ca să-și regăsească echilibrul. O copleși un sentiment de neputință. Simțea nevoia să plângă, dar decise să se țină tare.

Am să le arăt eu lor! își jură ea în gând. *Am să le arăt eu tuturor*!

Și pe urmă, torturată de dureri, porni înapoi spre clasă.

•

După recreație, atmosfera din clasă se schimbase. Șușotelile încetaseră, iar copiii păreau să se concentreze asupra muncii lor.

Din când în când, câte unul arunca o privire furișă spre Michelle, apoi spre Susan Peterson. Chiar dacă cele două fete își dădeau seama de ce se întâmpla în jurul lor, totuși niciuna nu-și ridică ochii din caiet.

Sally Carstairs era pradă unei frământări neobișnuite. La fiecare câteva minute, lăsa deoparte tema ca să se uite la Michelle, apoi peste

creștetul ei și al lui Jeff Benson la Susan Peterson. Când privirile li se întâlniră, Susan își țuguie buzele, clătinând din cap aproape imperceptibil. Sally se îmbujoră și, cu un aer vinovat, se întoarse din nou la tema ei.

Când sună clopoțelul pentru gustarea de prânz, nici chiar Sally n-o mai aștepta pe Michelle. Cât ai clipi, clasa rămase pustie, cu excepția lui Michelle și a profesoarei. Michelle se aplecă și-și luă ghiozdanul de sub bancă, scoțând din el pachețelul cu mâncare, iar apoi se ridică, pornind spre ușă.

— De ce nu rămâi să mănânci cu mine? o invită Corinne.

Michelle șovăi câteva secunde, apoi clătină din cap.

— Mă duc afară, zise ea.

— Ești sigură? insistă Corinne.

Michelle încuviință.

— Am să mă așez pe ultima treaptă, de unde am sub ochi întreaga curte.

Chiar când să închidă ușa în urma ei, se opri brusc și se răsuci cu fața spre Corinne!

— Pentru mine e important să pot vedea. Înțelegeți, domnișoară Hatcher?

După care, fără a mai aștepta vreun răspuns, ieși din clasă.

•

Se așeză pe ultima treaptă, cu piciorul stâng întins țeapăn în față și cu dreptul la piept. Sprijinindu-și bărbia de genunchiul drept, începu să se uite la copiii din curtea școlii.

Sub arțarul cel uriaș își zări colegii de clasă – printre care Susan, Jeff și Sally – adunați cu toții într-un singur grup.

Vorbeau despre ea, Michelle nu avea nicio îndoială.

Mai ales Susan Peterson. Michelle o văzu aplecându-se să șoptească ceva la urechea unuia dintre colegi, după care amândoi – Susan și celălalt copil – priviră spre Michelle, chicotind pe înfundate.

La un moment dat, Susan vru să-i șoptească ceva și lui Sally, dar aceasta clătină din cap, începând imediat să discute cu altcineva.

Michelle își impuse să nu se mai uite la ei și-și mută privirea asupra terenului de joacă. Lângă gardul din spate, cei dintr-a patra jucau softball{5}. Simți în suflet un ghimpe de invidie, văzându-i cum aleargă. Cândva jucase și ea softball. Fusese una dintre cele mai bune alergătoare din școală.

Dar asta se întâmplase *înainte*.

În celălalt capăt al curții, lângă poartă, o descoperi pe Lisa Hartwick, stând de una singură. O fracțiune de secundă, își dori ca Lisa să se apropie și să se așeze pe trepte lângă ea. Pe urmă își aduse aminte că ceilalți copii n-o plăceau pe Lisa. Chiar dacă nu-i adresau cuvântul nici lui Michelle, totuși fetița nu voia să-și înrăutățească

situația împrietenindu-se cu fiica psihologului.

Doi pași mai încolo, la picioarele scării, se găseau trei fetițe de vreo opt ani. Adâncite în jocul lor de cărți, nu-i acordau nicio atenție lui Michelle, aflată cu câteva trepte deasupra lor. Michelle le urmări un timp, amintindu-și cum fusese și ea la vârsta lor. Niciodată nu se pricepuse să joace cărți. De fiecare dată le scăpa din mână. Și totuși, jocul nu necesita nici alergări, nici sărituri – nimic din ceea ce Michelle nu mai era în stare să facă. Poate că ar fi trebuit să le roage…

În clipa aceea, sună clopoțelul. Recreația se sfârșise.

Michelle se ridică și intră din nou în clădirea școlii, asigurându-se că era prima care va ajunge în clasă. De cum se văzu în sala de cursuri, se așeză într-o bancă din ultimul rând.

O bancă unde niciunul din colegi n-o mai putea vedea decât dacă întorcea capul și se uita fix la ea.

Dar atunci va ști și ea cine o privește.

Va fi cu ochii pe colegi.

Va ști cine râde de ea.

•

Când sună clopoțelul la ora trei și zece, Corinne Hatcher o rugă pe Michelle să aștepte, apoi îi făcu semn să se apropie de catedră, în fața băncilor pustii.

— Vreau să-ți cer scuze în numele clasei.

Michelle stătea înaintea ei, cu o figură placidă și inexpresivă. Pe chipul său se așternuse masca indiferenței.

— Să vă cereți scuze? Pentru ce?

— Pentru felul în care s-au purtat cu tine azi. A fost urât din partea lor.

— Da? Eu n-am observat, replică Michelle cu un glas lipsit de orice intonație.

Corinne se sprijini de spătarul scaunului, începând să bată încetișor cu creionul în masă.

— Am văzut că nu ți-ai luat gustarea împreună cu prietenii tăi.

— V-am mai spus… Mi-ar fi fost prea greu să cobor scările în curte. Acum pot să plec? Am mult de mers până acasă.

— Te duci pe jos? întrebă consternată Corinne.

Cu neputință! Locuința ei era prea departe. Dar Michelle încuviință din cap cu un aer imperturbabil.

— Îmi prinde bine mișcarea, explică ea cu dezinvoltură.

Corinne observă că, de îndată ce discuția se abătuse de la colegi, Michelle părea mult mai relaxată.

— Și pe urmă, îmi place să merg pe jos. Acum, când nu mai pot păși la fel de repede ca altădată, am ocazia să văd mai multe. Uimitor de multe.

Corinne își aminti brusc cuvintele lui Michelle. *Pentru mine e important să pot vedea*.

— Ce anume vezi? o întrebă profesoara.

— O groază de lucruri. Flori, copaci, stânci… și așa mai departe.

Coborî puțin glasul și adăugă:

— Când ești singur, ajungi să privești mai atent în jurul tău.

Corinnei i se făcu milă de Michelle. Începu să vorbească, fără să-și poată ascunde un sentiment de compătimire.

— Așa e, încuviință ea. Sunt convinsă că ai dreptate.

Se ridică și începu să-și adune hârtiile de pe catedră, apoi ieși din clasă cu pași rari, astfel încât Michelle să se poată ține după ea, și încuie ușa pe dinafară.

— Chiar nu vrei să te duc cu mașina până acasă? se oferi Corinne când ajunseră în capul scării.

— Nu, mulțumesc. Fiți liniștită, mă descurc.

Glasul îi suna absent, iar ochii i se plimbau pe deasupra curții, ca și cum s-ar fi uitat după cineva.

— Trebuia să te însoțească vreunul din colegi?

— Nu, nu. Credeam…

Tăcu și începu să coboare treptele.

— Pe mâine, domnișoară Hatcher! strigă ea peste umăr.

Ajungând jos, își azvârli ghiozdanul în spate și porni, șchiopătând, pe alee.

Corinne Hatcher o urmări cu privirea până când dădu colțul, după care se îndreptă spre mașină.

•

M-ar fi putut aștepta! își zise cu amărăciune Michelle.

Se sili să meargă cât mai repede, dar, la câteva case depărtare de școală, șoldul începu s-o doară, așa că încetini pasul.

Încercă să nu se mai gândească la Jeff Benson, însă, pe măsură pe înainta, fiece privelițe ce i se deschidea înaintea ochilor îi amintea de ziua când se întorseseră acasă împreună. Probabil că acum o conducea pe Susan Peterson, își spuse fetița.

Ieși din sat și o luă spre casă, evitând să calce pe asfalt. Deși cărarea era denivelată, astfel că i-ar fi fost mai simplu să meargă pe șosea, știa că nu s-ar fi putut feri la timp din calea unei mașini. Prin urmare, poteca era mai sigură.

Se opri la fiecare câțiva metri, ca să se odihnească, dar și ca să se uite de jur-împrejur, cercetând cu atenție locurile pe unde trecea, ca și cum le-ar fi văzut pentru prima – sau poate ultima – dată. De vreo două ori rămase nemișcată, cu pleoapele strânse până la durere, încercând să-și închipuie cum ar fi fost să fie oarbă. Bâjbâia cu bastonul în jur, ca să-și dea seama dacă putea recunoaște obiectele după pipăit.

De cele mai multe ori nu reușea.

„Ar fi îngrozitor”, își zise fetița. „Cea mai cumplită nenorocire de pe lume e să fii orb.”

Pe la jumătatea drumului spre casă, auzi un glas chemând-o pe nume.

— Michelle? Hei, Michelle, așteaptă-mă!

Michelle își adună tot curajul ca să nu-l ia în seamă și-și văzu de drum.

Un minut mai târziu, Jeff o ajunse din urmă.

— De ce nu m-ai așteptat? întrebă el. N-ai auzit când te-am strigat?

— Am auzit.

— Atunci de ce nu te-ai oprit?

— De ce nu m-ai așteptat și pe mine după ore? îl înfruntă Michelle.

— I-am promis lui Susan că o conduc acasă.

— Erai convins că pe mine ai să m-ajungi ușor din urmă?

Jeff se înroși până în vârful urechilor.

— Nu asta am vrut să spun.

— Nici n-ar fi fost nevoie.

Amândoi tăcură. Michelle porni mai departe, în timp ce Jeff încerca să țină pasul cu ea.

— Dacă te grăbești să ajungi acasă, nu trebuie să pierzi vremea lângă mine, zise fata.

— Nu mă grăbesc.

Mai înaintară puțin. Michelle își dorea din suflet ca Jeff să plece odată de lângă ea. În cele din urmă, i-o spuse de la obraz.

— Nu vezi că mă faci să mă simt o infirmă? exclamă fetița. De ce nu te duci acasă și nu mă lași în pace?

Jeff se opri în loc, privind-o drept în ochi. Deschise gura să vorbească, apoi o închise din nou. Se înroși la față și-și încleștă pumnii.

— Dac-așa vrei tu, atunci așa să fie, articulă el în cele din urmă.

— Foarte bine.

Michelle simți cum ochii i se umplu de lacrimi. O clipă, se temu că va izbucni în plâns. Apoi Jeff îi întoarse spatele și porni pe șosea, săltând când pe un picior, când pe altul. După vreo câțiva metri, privi brusc peste umăr, îi făcu semn cu mâna și o rupse la fugă către casă.

Michelle avu senzația că primise o palmă în plin obraz.

•

Jeff trânti cu zgomot ușa de perete și-și strigă mama, ca s-o anunțe că sosise acasă. Azvârlind cărțile pe masă, se duse în sufragerie, unde se tolăni pe canapea, cu picioarele pe măsuța de cafea. Ah, ce ți-e și cu fetele astea! Ce pacoste!

Mai întâi Susan Peterson, care-i spusese că nu trebuia să mai stea de vorbă cu Michelle. Iar acum însăși Michelle îi declara că nu dorea să

mai aibă de-a face cu el. Două țicnite, ce mai!

Aruncă o privire pe fereastră. Michelle era tot în locul unde o lăsase și tot singură. O zări trecând de casa lui și apucând pe lângă cimitir. Deodată, fetița se opri și se uită peste morminte, ca și cum i-ar fi atras atenția ceva. Dar nu era nimic de văzut. Lui Jeff cimitirul îi apărea așa cum îl știa dintotdeauna: părăsit, cu lespezile afundate în pământ și năpădit de ierburi. Oare la ce se uitase Michelle?

•

În clipa când Michelle ajunse în dreptul cimitirului, razele strălucitoare ale soarelui de după-amiază începură să pălească și în jurul ei prinse să se adune ceața. Fetița se obișnuise de-acum cu ciudatul fenomen și nu se mai mira când se trezea învăluită de aburul rece și umed care o izola de tot restul lumii, lăsând-o singură în ceață. Știa că nu va rămâne singură multă vreme. O dată cu ceața apărea și Amanda. Michelle începuse să dorească ceața, pentru că-i vestea apropierea prietenei ei.

Într-adevăr, iată că venea. Se apropia dinspre cimitir, zâmbind și făcându-i cu mâna.

— Bună! îi strigă Michelle.

— Te așteptam, murmură Amanda, strecurându-se prin gardul pe jumătate culcat la pământ. A fost chiar atât de rău pe cât am crezut noi?

— Da. Au râs de mine și-au șușotit între ei tot timpul.

— Bine, încuviință Amanda. Acum am să te însoțesc, iar tu ai să-mi arăți lucrurile pe lângă care trecem.

— Nu le poți vedea și singură?

Amanda își ațintи asupra ei ochii de un alb lăptos.

— Eu nu pot vedea nimic – decât dacă sunt cu tine.

Michelle o luă de mână și amândouă porniră mai departe pe cărare. Își dădu seama că, dintr-un motiv sau altul, îi era mai ușor să pășească atunci când o avea alături pe Amanda. Nici șoldul n-o mai durea atât de tare. De fapt, nu mai șchiopăta aproape deloc.

Michelle o conduse pe lângă cimitir, apoi pe cărarea de pe muchia falezei. Curând ajunseră în dreptul locuinței Pendletonilor și, instinctiv, Michelle schiță gestul de-a o apuca spre casă.

— Nu, se împotrivi Amanda.

Michelle îi simți degetele prinzând-o ca într-un clește.

— Magazia. Tot ce vreau să văd e magazia.

Michelle ezită o clipă, apoi, împinsă de curiozitate, îi îngădui Amandei s-o ducă spre atelierul de pictură al mamei ei.

Amanda o trase după sine, dând colțul micii construcții, apoi se opri în dreptul ferestrei.

Ceața care o împresura părea să fi pătruns și în atelier. Totul înăuntru era învăluit în ceață. Michelle nu putea deslușи niciun contur.

Și totuși, ceva era în neregulă.

Șevaletul mamei se găsea la locul știut, dar pânza proptită pe el nu era a lui June.

Michelle se uită țintă la tablou vreme de câteva secunde, apoi privirea îi fu atrasă de o mișcare din interior. În atelier se aflau niște persoane, pe care însă nu le distingea clar. Ceața plutea în jurul lor, astfel încât chipurile rămâneau invizibile.

Apoi urechea lui Michelle prinse un sunet.

Era glasul Amandei, care stătea chiar lângă ea.

— E adevărat, șopti Amanda, vorbele ei aducând mai mult a șuierat. E o târfă… O târfă!

Michelle făcu ochii mari, înspăimântată de tonul mânios al prietenei ei. Încercă să-și elibereze mâna din cea a Amandei, dar aceasta o strânse și mai puternic.

— Nu, murmură arătarea cu glas rugător. Nu pleca! Lasă-mă să văd! Trebuie să *văd*!

Pe chipul Amandei apăru o grimasă de furie și strânsoarea degetelor ei deveni de-a dreptul dureroasă.

Deodată, Michelle reuși să se smulgă, trăgându-se înapoi din fața vedeniei. Rămasă fără sprijin, Amanda o țintui cu ochii goi.

— Nu, repetă ea. Te rog. Nu pleca. Lasă-mă să văd. Sunt prietena ta… Am să te ajut. Nu vrei să mă ajuți și tu?

Dar Michelle îi și întorsese spatele, pornind către casă. În jurul ei, ceața începu să se risipească.

În clipa când ajunse în fața ușii, soarele își recăpătase strălucirea.

Numai că șchiopăta din nou, gata să se oprească în loc la fiecare pas, iar șoldul îi zvâcnea iarăși de durere.

• Capitolul 14

Michelle lăsă ușa de la bucătărie să se trântească în urma ei, apoi își aruncă ghiozdanul pe masă și se duse glonț la frigider. Simțea privirea mamei ațintită asupra sa și se străduia din răsputeri să-și stăpânească tremurul mâinilor. June o aștepta să-și toarne un pahar cu lapte și de-abia pe urmă i se adresă

— Michelle? Ai ajuns cu bine?

— Da, răspunse fetița.

Puse laptele la loc în frigider și zâmbi spre mama sa.

June o privi circumspectă. Ceva era în neregulă. Michelle părea speriată. Dar ce anume s-o fi speriat? June o urmărise venind pe cărare, apoi șovăind o clipă și îndreptându-se spre studio, unde aruncase o privire pe fereastră. Când o pornise din nou către casă, arăta ca și cum ar fi văzut ceva.

— La ce te uitai?

— Cum adică la ce mă uitam? repetă fetița.

June era convinsă că Michelle încerca să tragă de timp.

— În atelier. Te-am văzut privind pe geamul atelierului.

— Dar nu puteai… începu Michelle, însă se opri la timp, aruncându-și ochii pe fereastră.

Soarele strălucea pe cer.

Nici urmă de ceață.

— Nu mă uitam la nimic, răspunse fetița. Voiam numai să știu dacă lucrezi.

— Mda, încuviință June pe un ton neutru, apoi adăugă: Ei, cum a mers azi la școală?

— Bine.

Michelle își termină paharul cu lapte și se căzni să se ridice în picioare, cu șoldul pulsând de durere. Își luă ghiozdanul și se îndreptă spre cămară.

— Credeam c-o aduci pe Sally cu tine azi după-amiază, îndrăzni June.

— Avea… avea treabă, minți Michelle. Și, pe urmă, am vrut să merg de una singură.

— Cum, nici Jeff n-a venit cu tine?

— Ba da, dar nu tot drumul. A condus-o acasă pe Susan Peterson, după care m-a ajuns din urmă.

June o cercetă cu o privire pătrunzătoare. Fiica ei îi ascundea ceva. Expresia lui Michelle rămânea senină și nevinovată. Și totuși, June era absolut convinsă că la mijloc exista o taină și că Michelle nu-i spusese totul.

— Sigur nu s-a întâmplat nimic?

— A mers *bine*, mamă.

Ghicind în tonul fetiței o undă de iritare, June se decise să abandoneze subiectul.

— Mă ajuți să frământ pâinea?

Michelle chibzui o clipă, apoi clătină din cap.

— Am mult de învățat, ca să nu rămân în urmă cu lecțiile. Prefer să mă duc în camera mea.

June nu mai zise nimic și se întoarse la covata cu aluat. În timp ce frământa pâinea, privirea îi fugi afară, spre atelierul de pictură.

Oare ce fusese? *Ce văzuse fetița înăuntru*? *Cu siguranță*, *ceva care o înspăimântase*.

Își scoase mâinile din aluat, ștergându-le de șorț, și ieși din casă. Indiferent ce văzuse, trebuia să se afle încă acolo…

•

Michelle închise ușa dormitorului și se așeză pe pat, întrebându-se dacă nu cumva era cazul să-i fi povestit mamei despre persoanele din atelier. Dar ceva o îndemna să-și țină gura. Ceea ce văzuse rămânea

un secret. Secretul ei și al Amandei. Dar trecuse prin clipe îngrozitoare! Simplul gând o făcu să se cutremure din cap până în picioare.

Se ridică de pe pat și se duse la fereastră, luând păpușa de pe pervaz. Ținând-o în dreptul ochilor, privi intens obrazul ei de porțelan.

— Ce dorești, Amanda? întrebă ea abia auzit. Ce vrei de la mine?

— Vreau să-mi arăți tot felul de lucruri, îi șopti la ureche un glas. Să-mi arăți și să fii prietena mea.

— Dar ce anume vrei să vezi? Cum să-ți arăt lucruri, dacă nu știu ce vrei să vezi?

— Vreau să văd ce s-a întâmplat cu multă vreme în urmă. Atunci n-am putut vedea cu ochii mei… Te-am așteptat atâta timp… Credeam că n-am să mai pot vedea niciodată. Am încercat să-i fac pe alții să-mi arate, dar n-am reușit. Pe urmă ai venit tu.

Șoapta fu întreruptă de un scâncet.

— Ce-i asta? întrebă glasul.

— E Jenny. Plânge.

Din celălalt capăt al coridorului, unde se afla camera bebelușului, răzbăteau țipete tot mai puternice. Așteptă o clipă, crezând că îndată vor răsuna pe scări pașii mamei ei. Apoi vocea îi șușoti din nou la ureche.

— Arată-mi-o și mie.

— Pe surioara mea?

— Da. Vreau s-o văd.

Țipetele lui Jennifer se preschimbaseră într-un plâns cu sughițuri. Michelle se duse până la ușă.

— Mami?

Niciun răspuns.

— Mami! Plânge Jenny!

Cum nici de astă-dată nu primi vreun răspuns, Michelle porni pe coridor, îndreptându-se spre camera copilului. Era sigură că Amanda o urmează, pășind lângă ea. N-o vedea, dar îi simțea prezența. Își zise că-i plăcea s-o știe alături.

Deschise ușa camerei lui Jenny și, dintr-o dată, plânsetele bebelușului deveniră și mai insistente. Michelle o luă în brațe, lipind-o de pieptul ei, așa cum o învățase mama.

— Nu-i așa că-i dulce? șopti către Amanda.

— Fă-i ceva, o îndemnă Amanda, tot în șoaptă.

— Să-i fac ceva? De ce?

— Și ea e la fel ca toți ceilalți… Nu-i prietena ta…

— E surioara mea, protestă Michelle cu un glas nesigur.

— Nu, nu este, o contrazise Amanda. E copilul *lor*, nu sora *ta*. Părinții tăi o iubesc pe ea, nu pe tine.

— Nu-i adevărat.

— Ba da. Știi bine că-i adevărat. Trebuie să faci ceva.

Șoapta crescu în intensitate, îmboldind-o, poruncindu-i…

Michelle se uită la fețișoara surioarei ei, cu trăsăturile minuscule crispate de disperare și, dintr-o dată, fără vreun motiv, simți nevoia s-o strângă la piept, ca să pună capăt plânsului sau ca s-o pedepsească.

Își încordă brațele și-o apăsă pe Jennifer la pieptul ei.

Plânsetele bebelușului deveniră țipete de durere.

Michelle o strânse și mai tare. Glasul copilașului suna tot mai înăbușit, în timp ce acela al Amandei se auzea tot mai puternic.

— Așa, îi șuieră ea în ureche. Strânge-o și mai mult… Și mai mult…

Cu ochii ieșiți din orbite, Jennifer începu să dea cu disperare din mânuțe, în căutare de aer. Plânsetele se domoliră, transformându-le în scâncete.

— Încă puțin… șopti glasul.

În clipa aceea, se ivi în prag June.

— Michelle? Michelle, ce s-a întâmplat?

Ca și cum cineva ar fi răsucit un comutator, vocea din urechile ei se stinse. Fetița se uită mai întâi la mama sa, apoi la Jennifer. Brusc, își dădu seama că o lipise de pieptul ei cu atâta putere, încât aproape că o sufocase. Slăbi strânsoarea și bebelușul încetă să mai plângă, căscând gurița după aer. Tenta albăstruie de pe obrazul ei dispăru și ochii își pierdură privirea sticloasă.

— Am… Am auzit-o plângând… îngăimă Michelle. Cum tu nu veneai, m-am dus să văd ce voia. N-am făcut altceva decât s-o țin în brațe.

June întinse mâinile și-o luă la pieptul ei pe Jennifer, care începuse din nou să scâncească.

— Eram în atelier. N-am auzit nimic. Gata, gata. Acum mami e cu tine, murmură femeia, mângâind-o pe Jennifer și vorbindu-i pe un ton blând. Mă ocup eu de copil, îi zise apoi lui Michelle. Poți să te întorci în camera ta. Bine?

Michelle ezită o clipă. Nu voia să se înapoieze în dormitor. Dorea să rămână aici, cu mămica și cu surioara ei.

Își aminti glasul Amandei, care-i spusese că Jennifer nu-i era soră, așa cum nici această femeie nu era mama ei. Nu cea adevărată. În minte i se învălmășiră fel și fel de gânduri și imagini confuze. Ieși șchiopătând din camera copilului, pornind pe coridor spre dormitorul ei.

Se lungi pe pat, cu păpușa în brațe și cu privirea pironită în tavan.

Acum începea să înțeleagă.

Amanda nu se înșelase.

Michelle era singură.

N-o avea decât pe Amanda.

Amanda era prietena ei.

— Te iubesc, șopti fetița spre păpușă. Te iubesc mai mult decât orice pe lume.

•

În aceeași după-amiază, când Cal se întoarse acasă, o găsi pe June stând pe un scaun în bucătărie, cu Jennifer pe genunchi, privind marea pe fereastră. Se opri în ușă ca să le admire. Lumina piezișă a după-amiezii le învăluia într-o aureolă blândă. Câteva secunde, Cal rămase înmărmurit de frumusețea scenei: mama și copilul – soția și fiica lui – profilate în cadrul ferestrei ce dădea spre mare, aproape ca un tablou. Dar, când June întoarse ochii către el, toată buna-dispoziție i se topi într-o clipă.

— Stai jos, Cal. Trebuie să-ți vorbesc.

Doctorul pricepu imediat că discuția era în legătură cu Michelle.

— Ceva nu-i în regulă, declară June. În afară de infirmitatea ei, care oricum e o pacoste, nu știu ce s-a întâmplat astăzi la școală – sau poate după cursuri. Mie n-a vrut să-mi spună, dar era speriată.

— Păi… a fost prima zi când s-a dus la școală… începu Cal, dar June nu-l lăsă să-și termine fraza.

— Nu-i asta cauza. Azi după-amiază pictam în atelier. Am auzit-o pe Jennifer țipând și când m-am dus să văd ce se întâmplase, am găsit-o acolo pe Michelle. O strângea la piept pe Jenny și avea o expresie stranie, ca și cum nu și-ar fi dat seama ce face. Pur și simplu o strivea pe Jenny…

Glasul i se stinse, scena revenindu-i în memorie, cu toate amănuntele.

Cal rămase tăcut câteva momente. Într-un târziu vorbi, cu o voce gâtuită.

— Ce vrei să spui? Crezi că-i ceva în neregulă cu Michelle?

— Știm amândoi că e ceva în neregulă cu ea, replică June, dar Cal o întrerupse la rândul lui.

— A căzut, s-a umplut de vânătăi și a lipsit de la școală. Dar se înzdrăvenește pe zi ce trece.

— Nu se înzdrăvenește deloc. Așa ai vrea tu să fie, dar, dacă ți-ai petrece cât de puțin timp cu ea, ai vedea că nu mai e așa cum o știai.

Involuntar ridică glasul.

— Se întâmplă ceva cu ea, Cal. A devenit o pustnică, stă mereu singură cu păpușa aia blestemată și aș vrea să aflu de ce. În ce te privește pe tine, va trebui să-i acorzi puțină atenție, Cal. Ai să vii cu mine mâine, când o duc la școală. La fel și după cursuri, când am să merg s-o iau. Iar serile, ai să încetezi să-ți vezi numai de Jenny și de ziarele tale și-ai să te ocupi și de Michelle. E limpede?

Cal se ridică în picioare, înnegurat la față, cu privirea întunecată.

— Te rog să mă lași să-mi organizez viața așa cum îmi place, ai

înțeles?

— Nu-i vorba de viața ta, replică înverșunată June. Ci de a mea, de a lui Michelle și chiar de cea a lui Jenny! Îmi pare foarte rău de ce s-a întâmplat și mi-aș dori din suflet să te pot ajuta. Dar pentru numele lui Dumnezeu, Cal, cum rămâne cu Michelle? E un copil și are nevoie de noi. Trebuie să-i stăm alături. Amândoi.

Dar Cal nu-i mai auzi ultimele cuvinte. Deja plecase din bucătărie, îndreptându-se cu pași mari spre salon. Ajuns aici, închise ușa după el și-și turnă un pahar de băutură, încercând să-și alunge din minte cuvintele soției, care-l acuzau… Îl acuzau de fiecare dată.

Dar vorbele ei continuau să-l obsedeze.

Trebuia să-i dovedească lui June că se înșela.

Să-i dovedească ei – și sieși – că totul era în regulă și că Michelle nu păți nimic grav. Că și *el* era perfect normal.

•

În aceeași seară, după cină, Michelle își făcu apariția în salon, ținând sub braț jocul de șah.

— Tati…

Cal stătea în fotoliu, citind ziarul, iar June tricota, așezată față în față cu el. Cal se sili să zâmbească.

— Mm?

— Vrei să jucăm o partidă? întrebă fetița, scuturând cutia cu piese.

Cal era cât pe ce să refuze, dar June îl săgetă cu o privire imperioasă.

— Bine, acceptă el fără entuziasm. Tu așază piesele, eu mă duc să-mi iau ceva de băut.

Michelle se lăsă cu băgare de seamă pe podea, cu piciorul stâng întins și inert, apoi începu să aranjeze tabla de șah. Când se întoarse tatăl ei, fetița făcuse deja prima mutare. Cal se așeză și el pe covor.

Michelle aștepta.

Cal avu aerul că studiază tabla de șah, dar Michelle nu era sigură. În cele din urmă, îndrăzni să deschidă gura.

— E rândul tău, tati…

— Ah, iartă-mă.

Cu un gest automat, întinse mâna și contracară deschiderea lui Michelle. Fetița se încruntă ușor, întrebându-se ce se întâmpla cu taică-său de juca așa ciudat. Ca să-l pună la încercare, începu să construiască o stratagemă pentru a-l face mat.

Cal continua să se uite țintă la tabla de șah, sorbindu-și în tăcere băutura, până când Michelle îi aminti din nou că era rândul lui. După ce făcu mutarea, fetița îl privi uimită. Taică-său chiar nu observase ce urmărea ea? Altădată n-ar fi lăsat-o să câștige așa ușor. Michelle își împinse regina înainte.

June puse andrelele deoparte și veni să privească tabla de șah.

Remarcând strategia lui Michelle, îi făcu cu ochiul, apoi așteptă ca soțul ei să contracareze gambitul. Dar Cal părea că nici nu-și dă seama ce se petrece.

— Cal! E rândul tău.

El nu răspunse.

— Cred că nici nu-i pasă, zise încet Michelle.

Cal nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o.

— Tati, murmură fetița. Dacă n-ai chef, nu trebuie neapărat să joci.

— Poftim? exclamă doctorul, trezindu-se din reverie și întinzând mâna să facă mutarea.

Încurajată de neatenția lui, Michelle își pregăti repede capcana, așteptând ca tatăl ei să caute o cale de ieșire. Era convinsă că el doar se prefăcea a fi cu mintea în altă parte, vrând de fapt să-i întinsă o nadă. Cu siguranță că plănuia o mutare inteligentă, cu care va începe adevărata confruntare. Era tare curioasă să vadă cum se va desfășura restul partidei.

Dar Cal își goli paharul, după care, cu aceeași indiferență, făcu o mutare absolut inutilă. În clipa când Michelle îl încolți cu regina, declarând matul, el se mulțumi să ridice din umeri.

— Așază-le din nou, să mai jucăm o partidă, o îndemnă pe fiica sa.

— De ce? întrebă Michelle, pironindu-l cu o privire furioasă. N-are niciun haz, dacă nu-ți dai interesul.

Azvârli repede piesele în cutie și, săltându-se anevoie în picioare, se duse în camera ei.

— Trebuie să recunosc că măcar ai încercat, zise June, de îndată ce rămase singură cu Cal. Chiar dacă nu i-ai adresat niciun cuvânt, chiar dacă prezența ei nu ți-a trezit nicio reacție, cel puțin ai stat cu ea. Cum ți s-a părut?

Cal nu răspunse.

• Capitolul 15

Cal rămase în mașină multă vreme după ce Michelle dispăruse în clădirea școlii. Se uita la ceilalți copii care soseau la ore – copii sănătoși și zdraveni, țopăind veseli în lumina dimineții de toamnă și râzând între ei.

Sau poate că râdeau de el?

Îi văzu furișând când și când câte o privire înspre mașină. Sally Carstairs chiar îi făcu semn cu mâna. Apoi însă îi întoarseră spatele, șușotind și chicotind între ei, de parcă ar fi știut că-i inspirau teamă. Dar nu aveau de unde să știe! Nu erau decât niște copii, în timp ce el era medic. O persoană demnă de încredere și admirație.

Totul era prefăcătorie. Cal nu simțea nici încredere, nici admirație față de sine însuși. Nu se îndoia că și copiii ghiciseră acest lucru. Le

cunoștea bine instinctele și capacitatea de-a sesiza vibrațiile din jurul lor. Chiar și bebelușii – atât de izolați și feriți de realitate – reacționau la tensiunile dintre părinți. Iar acești copii – de a căror sănătate se presupunea că ar fi răspunzător – oare ce gândeau despre el? Bănuiau ce fel de om era cu adevărat?

Știau că se temea de ei?

Își imaginau că teama lui era pe cale să se preschimbe în ură?

Cal nu se îndoia câtuși de puțin.

În acel moment, o mașină trase în parcarea de lângă școală și Cal o zări coborând pe Lisa Hartwick. Fetița se uită spre el, ridică brațul în semn de salut, apoi se grăbi să alerge după ultimii întârziați, care suiau în grabă scările. Răsuci cheia în contact și apăsă pe ambreiaj, gata să demareze, când văzu un bărbat fluturând mâna către el. Din câte își putea da seama, era tatăl Lisei. Opri motorul și așteptă.

— Domnul doctor Pendleton?

Tim Hartwick se aplecă spre portiera din dreapta, întinzând mâna prin geamul deschis.

— Eu sunt Tim Hartwick.

Cal se sili să zâmbească și strânse mâna psihologului.

— Ah, trebuie să fiți tatăl Lisei. Aveți o fetiță minunată.

— Chiar și atunci când minte că-i bolnavă?

— Toți copiii fac așa, răspunse Cal. Parcă Michelle nu și-a dat silința să mai rămână în pat câteva zile?

— Din câte știu, a avut un accident, observă Tim. În schimb, Lisa pur și simplu a jucat teatru. Vă mulțumesc că n-ați lăsat-o să creadă că-i merge cu astfel de tertipuri.

Cal ridică din umeri.

— De fapt, a mărturisit singură. Tocmai mă pregăteam să-i examinez gâtul, iar ea probabil că și-a zis că era mai bine să-mi spună adevărul decât s-o prind cu minciuna.

— Cum se simte Michelle?

Întrebarea psihologului îl luă prin surprindere, așa că șovăi câteva secunde.

— Bine, răspunse el cu o grabă cam suspectă. Se simte foarte bine.

Pe fruntea lui Tim Hartwick apăru o cută adâncă.

— Mă bucur s-aud asta. Corinne… adică domnișoara Hatcher – profesoara lui Michelle – era cam îngrijorată. Spunea că ieri a fost o zi grea pentru fetița dumneavoastră. Mă gândeam că poate n-ar fi rău să stau de vorbă cu ea.

— Cu Michelle? De ce?

— Păi, eu sunt psihologul școlii și dacă vreunul din copii are vreo problemă…

— Copilul dumneavoastră are probleme, domnule Hartwick. Ați uitat că-i place să mintă? Cât despre Michelle, aflați că se simte

excelent. Excelent! Acum, dacă nu vă supărați, mă așteaptă pacienții.

Și, înainte ca Tim să apuce să-i dea vreun răspuns, ambală motorul și demară în trombă.

Tim Hartwick rămase gânditor pe alee, urmărind din ochi mașina lui Cal, până când aceasta dispăru în josul străzii. Era limpede că Pendleton era stresat – și încă foarte tare. Dacă Michelle avea, într-adevăr, probleme, Tim ar fi putut jura care era cauza. Își zise că trebuia să discute pe această temă cu Corinne. La nevoie, chiar și cu mama lui Michelle.

•

Ziua a doua se dovedi și mai rea. Michelle se simțea o străină și o infirmă, așa încât, atunci când sună ultimul clopoțel, se bucură nespus că părinții ei veneau s-o ia acasă.

Porni încet pe coridor. Până când ajunse la scările din față, colegii ei deja plecaseră. Se opri în capul treptelor, privind de jur-împrejur.

În curte rămăseseră câteva fetițe dintr-a patra, care săreau coarda. Cum părinții ei încă nu se vedeau nicăieri, Michelle se așeză pe ultima treaptă, urmărind jocul. Deodată, una dintre fetițe se desprinse din grup și se apropie de scară, ridicând ochii spre Michelle.

— Vrei să te joci cu noi?

Michelle o privi încruntată.

— Nu pot, răspunse ea.

— De ce?

— Nu mai pot să sar.

Fetița căzu pe gânduri câteva clipe, chibzuind asupra celor aflate. Brusc, se lumină la față.

— Dar ai putea să învârți coarda, nu-i așa? În felul ăsta, și mie mi-ar veni rândul mai des.

Michelle cumpăni asupra propunerii. Fetița nu avea câtuși de puțin aerul că-și bate joc de ea. În cele din urmă, se ridică în picioare.

— S-a făcut. Însă promite-mi că n-o să-mi ceri să sar.

— Îți promit. Pe mine mă cheamă Annie Whitmore. Dar pe tine?

— Michelle.

Annie așteptă până Michelle coborî încet treptele.

— Te-ai lovit?

— Am căzut de pe stâncă, acolo în golf, îi explică Michelle.

Cercetă cu atenție chipul fetiței, dar în ochii ei nu citi decât simplă curiozitate.

— Te-a durut?

— Cred că da, răspunse Michelle. Nu mai țin minte, pentru că am leșinat.

Annie căscă ochii mari de surpriză.

— Zău? șopti ea cu venerație. Și ce-ai simțit?

Văzând uimirea așternută pe chipul copilului, Michelle începu să

râdă.

— Habar n-am. Am fost ca și moartă.

Lămurită pe deplin, Annie o rupse la fugă, luând-o înaintea lui Michelle și oprindu-se lângă colegele ei.

În timp ce se apropia, o auzi pe Annie povestindu-le cu sufletul la gură:

— O cheamă Michelle. A căzut de pe faleză și-a leșinat. Nu poate să sară, dar o să învârtă coarda pentru noi. Așa-i că-i grozav?

Toate fetițele se întoarseră să se uite la Michelle. O clipă, ea se temu că vor începe să-și bată joc de infirmitatea ei.

Dar fetițele nu râdeau.

Dimpotrivă, păreau s-o socotească norocoasă că trecuse printr-o asemenea aventură. Câteva minute mai târziu, Michelle stătea sprijinită cu spatele de un copac, învârtind coarda și cântând la un loc cu noile ei prietene.

•

Până la intrarea în Paradise Point, June se încăpățânase să nu spargă tăcerea dintre ea și soțul ei. Simțea ostilitatea lui Cal, chiar și fără ca acesta s-o acuze că avea o comportare absurdă. De abia când ajunseră în fața școlii, se hotărî și Cal să deschidă gura, adresându-se soției pe un ton triumfător:

— Poftim, uită-te și tu! Mai zici și-acum că e o pustnică? exclamă el, scuipând cuvântul ca pe o doctorie amară.

June îi urmări privirea, descoperind-o pe Michelle proptită cu spatele de copac și învârtind veselă coarda pentru colegele ei mai mici. Amândoi părinții îi auziră glasul, răsunând mai tare ca al celorlalte fetițe, tocmai din celălalt capăt al curții:

Cheamă-l pe doctor,
Pe infirmiere,
Cheam-o și pe doamna
Cu pantofi de piele…

June rămase cu privirea pironită asupra scenei din fața sa, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

M-am înșelat, își zise ea. *Totul va fi bine. M-am speriat de pomană.*

Acum, în lumina clară a după-amiezii de toamnă, totul părea perfect normal.

Michelle îi zări și le făcu semn cu mâna, după care îi dădu lui Annie Whitmore capătul ei de coardă și porni către ei. Ajungând lângă mașină, se opri și chipul i se destinse într-un zâmbet.

— Bună. De ce-ați întârziat atât? Începusem să mă neliniștesc. Ei, *nu* cine știe ce, adăugă fetița, urcându-se pe bancheta din spate.

— Totu-i în regulă, iubito, o asigură Cal. N-ai de ce să-ți faci griji.

Oare? se întrebă June, auzindu-l. Deși îl simțea că încearcă să se stăpânească, totuși glasul îi tremura vizibil. Nu mult, dar îndeajuns ca soția sa să-și dea seama că minte. Brusc, o năpădiră iarăși gândurile negre. Poate că, într-adevăr, Michelle era pe cale să-și revină. Dar Cal?

•

Michelle se răsuci neliniștită în somn, gemu puțin și se trezi.

Nu acea trezire lentă, când timp de câteva minute nici nu-ți dai seama dacă mai dormi sau nu. Se trezise brusc, așa cum se întâmplă când ceva vine să tulbure somnul – de pildă, un zgomot neobișnuit în tăcerea nopții.

Și totuși, nu se auzea niciun zgomot.

Michelle rămase nemișcată, ascultând.

La ureche nu-i ajungea decât vuietul neîncetat al valurilor izbindu-se de stâncile falezei și, din când în când, foșnetul crengilor care se loveau de ziduri, în bătaia vântului de toamnă.

Pe urmă glasul Amandei.

Un sunet care-i mângâia auzul. Se ghemui în căldura așternutului, ascultând.

— Vino cu mine, șopti Mandy.

Apoi, pe un ton și mai insistent:

— Hai cu mine afară!

Michelle zvârli deoparte cuvertura și se dădu jos din pat. Merse șchiopătând până la fereastră și se uită afară.

Luna aproape plină răspândea asupra mării o strălucire ca de pe altă lume. Michelle își plimbă ochii peste întregul tablou. Într-un târziu, privirea i se opri asupra atelierului de pictură, ce se profila mic și singuratic pe muchia falezei. Zăbovi asupra minusculei construcții, până când luna se ascunse într-un nor și totul se cufundă în întuneric.

— Vino… șopti iarăși Mandy. Trebuie să ieșim afară.

Michelle o simți trăgând-o de mână. Își puse halatul, legându-l cu șnurul în talie, apoi își încălță papucii și se strecură pe ușa dormitorului. Înaintă cu pași rari, ascultând glasul Amandei.

Bastonul rămăsese în cameră, proptit de pat.

Fetița se mișcă încet prin casa cufundată în întuneric, apoi ieși afară pe ușa din dos. Condusă fără răgaz de glasul lui Mandy, traversă pajiștea, furișându-se în atelierul de pictură al mamei sale.

Pe șevalet se afla pânza cu peisajul marin la care lucra June de atâta timp. Michelle îl privi fix în penumbra studioului. Culorile abia se întrezăreau, reduse numai la tonuri de gri, iar coamele albe ale valurilor aduceau stranii puncte de lumină în acel tablou prevestitor de rele.

Se simți trasă de lângă șevalet și dusă înspre debara.

— Ce este? întrebă fetița, cu un glas abia șoptit, deschizând ușa debaralei și făcând un pas înăuntru.

— Desenează ceva pentru mine, îi murmură Amanda.

Michelle se supuse și, luând o pânză, o cără până la șevalet. Punând tabloul mamei pe podea, așeză în locul lui pânza adusă din debara.

— Ce să desenez? întrebă ea.

Se așternu tăcerea, apoi glasul Amandei, dintr-o dată mai limpede și mai deslușit, îi vorbi din nou prin întuneric.

— Ceea ce mi-ai arătat. Desenează ce mi-ai arătat.

Michelle apucă un capăt de cărbune și începu să deseneze.

Era conștientă de prezența Amandei în spatele ei, privind-o peste umăr în timp ce lucra.

Mâna i se mișca rapid, parcă ghidată de o forță nevăzută.

Pe pânză începură să prindă contur niște siluete.

Mai întâi femeia – abia schițată – cu picioarele întinse languros pe canapeaua din atelier.

Apoi bărbatul, aplecat deasupra ei și mângâind-o.

Michelle desena cuprinsă de o stranie nerăbdare, ca și cum și-ar fi tras energia din prezența aflată în spatele ei.

— Da… șopti Amanda. Chiar așa a fost… Acum văd. Pentru prima oară, văd cu adevărat…

•

O oră mai târziu, Michelle coborî pânza de pe șevalet, ducând-o înapoi în debara, după care reașeză tabloul mamei la locul său, exact așa cum fusese înainte. Ieși din atelier, fără ca nimic să amintească de prezența ei acolo. Nu lăsase în urmă niciun semn, cu excepția schiței în cărbune, ascunsă undeva, în fundul debaralei.

Se trezi a doua zi de dimineață, mirată că se simțea încă obosită.

Doar dormise bine în noaptea aceea.

Era absolut convinsă.

Și totuși, se simțea încă obosită, iar șoldul îi zvâcnea de durere.

• Capitolul 16

Când Michelle își făcu intrarea în bucătărie, ochii mamei o urmăriră plini de îngrijorare. June remarcă în tăcere că fiica sa șchiopăta și mai tare. Oboseala din ochii fetiței o umplea de neliniște.

— Te simți bine în dimineața asta?

— Da, răspunse Michelle. Mă cam doare șoldul, atâta tot.

— Poate că n-ar trebui să te duci la școală, își dădu cu părerea June.

— De ce nu? O să merg din nou cu tata în mașină, iar dacă până după prânz o să mă doară tot așa, atunci am să te chem pe tine să mă iei. Da?

— Dacă, totuși, ești prea obosită…

— Mi-e foarte bine, repetă Michelle.

Cal ridică ochii de pe ziarul pe care-l citea și-i aruncă soției sale o

privire piezișă, ca și cum ar fi vrut să spună: *Dacă zice ea că-i bine, atunci așa e. N-o mai pisa atât*! Înțelegând mesajul, June își îndreptă din nou atenția asupra ouălor pe care le prăjea. Michelle se lăsă pe scaunul din fața tatălui ei.

— Când ai să termini cu lucrul din cămară?

— Când am să m-apuc de treabă. Nu-i nicio grabă.

— Aș putea să te ajut, se oferi Michelle.

— O să vedem.

În ciuda tonului său neutru, Michelle ghici că era vorba de un refuz. Deschise gura să protesteze, apoi se răzgândi și decise să nu mai insiste.

În odaia ei de la etaj, Jennifer începu să plângă. June, care trebăluia lângă aragaz, se uită în sus, apoi se întoarse către fiica sa și către soțul ei.

— Michelle, n-ai putea…

Dar Cal sărise în picioare, pornind înspre scări.

— Mă ocup eu. Într-un minut sunt înapoi.

June o văzu pe Michelle cum îl urmărește cu privirea până iese din bucătărie. Apoi fetița se uită în altă parte, gata să spună ceva, și June se prefăcu atentă la ouăle din tigaie. Nu mai era nimic de făcut. Se simțea neputincioasă, inutilă… și furioasă. Pe ea și pe Cal.

— Așa, fata tatii, zise doctorul, întorcându-se în bucătărie cu Jennifer în brațe.

Se așeză la masă și începu să salte bebelușul pe genunchi, în timp ce Jennifer râdea și gângurea de plăcere.

— Îmi dai voie s-o țin și eu? întrebă Michelle.

Cal îi aruncă o privire piezișă și clătină din cap.

— Stă foarte bine și aici. Nu-i așa că-i tare dulce?

Fără să răspundă, Michelle se ridică brusc de la masă.

— Am uitat să-mi iau ceva din cameră. Chemați-mă când se face ora de plecare, da?

Cal încuviință din cap, cu un aer absent, preocupat numai de Jennifer.

— A fost o cruzime din partea ta, declară June, după ce Michelle ieși din bucătărie.

— Ce anume? se miră Cal, ridicând ochii de la Jennifer, surprins de expresia de pe chipul soției.

Ce rău făcuse?

— Cel puțin puteai s-o lași să țină bebelușul în brațe.

— Poftim?

Privirea lui uimită o lămuri pe June că nu avea nici cea mai vagă idee la ce se referea soția sa.

— Nimic, murmură ea, răsturnând ouăle în farfurie.

•

În acea dimineață, Michelle și Cal parcurseră tot drumul până la școală din Paradise Point într-o tăcere absolută. Nu acea tăcere caldă, învăluitoare și plăcută în care se adânceau la Boston. Între tată și fiică părea că se căscase o prăpastie. O prăpastie care se adâncea de la o zi la alta, fără ca vreunul dintre ei să știe cum să-i întindă mâna celuilalt.

•

Sally Carstairs se străduia să nu asculte sporovăiala lui Susan Peterson.

Amândouă stăteau sub arțar, luându-și gustarea, și Sally se întrebă dacă Susan nu avea de gând să mai tacă odată. Timp de aproape un sfert de oră vorbise fără încetare.

— Te-ar fi așteptat să plece la altă școală… începuse Susan și toți înțeleseseră la cine se referea, întrucât Susan nu-și lua ochii de la Michelle, care stătea singură în capul scărilor. Adică ce, chiar suntem obligați s-o privim tot timpul cum se grozăvește făcând pe infirma? De ce n-o trimit la o școală specială? Dacă o întârziată mintal poate fi socotită copil cu probleme…

— Nu-i întârziată mintal, îi luă apărarea Sally. Pur și simplu, are un beteșug la picior.

— Și care-i diferența? replică senină Susan. Un infirm rămâne un infirm.

Continuă să trăncănească pe un ton plin de răutate, enumerând motivele pentru care considera că Michelle n-ar trebui să meargă la aceeași școală cu ceilalți copii, necum să mai fie și cu ei în clasă.

Sally încercă să nu-i acorde atenție, dar glasul lui Susan o obseda, bâzâindu-i la ureche ca o albină furioasă. La fiecare câteva secunde, furișa o privire spre Michelle, temându-se ca nu cumva să audă vorbele lui Susan – însă Michelle părea să nu-și ia în seamă colegii. Dar, chiar în momentul când Sally hotărâse că suportase destul, pregătindu-se să se ridice și să se ducă la Michelle, o văzu pe Annie Whitmore alergând spre scară. Cele două fete schimbară câteva cuvinte, după care Annie o apucă de mână pe Michelle, ajutând-o să se salte în picioare. Grupul de sub arțar remarcă ce se întâmpla, iar Susan tăcu brusc. Se uitară cu toții cum Annie o sprijină pe Michelle ca să coboare treptele, apoi cum o conduce câțiva metri mai încolo, unde se adunaseră elevele dintr-a treia. În clipa următoare, Michelle luă în mână un capăt al coardei, iar Annie pe celălalt și fetițele cele mici începură să sară cu rândul.

— Și mai ziceți că nu-i întârziată! pufni Susan Peterson.

Auzind-o, grupul ei de prieteni începu să chicotească.

•

Michelle încercă să nu ia în seamă chicotelile, repetându-și că, probabil, colegii ei râdeau de altceva. Știa însă că nu-i adevărat. Îi simțea uitându-se la ea, șușotind între ei și râzând. I se strânse

stomacul de furie și-și încleștă degetele pe coardă, străduindu-se să fie atentă la Annie Whitmore, care tocmai începuse să sară cu agilitate, în ritmul cântecului.

Dar, cum râsetele venind dinspre grupul lui Susan creșteau în intensitate, lui Michelle îi venea tot mai greu să le ignore. O năpădi un val de mânie și obrajii i se făcură ca para focului. Închise o clipă ochii, în speranța că, nemaivăzându-și colegii, putea să și-i alunge și din minte.

Când deschise pleoapele din nou, i se păru că se întâmpla ceva ciudat. Soarele, atât de strălucitor cu numai o clipă mai înainte, începea să se piardă într-o ceață cenușie. Și totuși, era mult prea devreme ca să se adune ceții. Aburul plutea dinspre mare târziu, către seară, nu la ora prânzului…

Chiar și prin ceață îi ajunseră la urechi vorbele batjocoritoare ale lui Susan Peterson. Râsetele ei deveneau tot mai puternice, chinuind-o fără milă.

„Învârte coarda”, își zise Michelle. „Învârte coarda și prefă-te că nu mai auzi nimic.”

Dar vederea i se tulbura tot mai mult, până când nu mai fu conștientă decât de coarda pe care o ținea în mână. Iuți ritmul cântecului, învârtind coarda tot mai repede.

Zâmbetul fericit de pe chipul lui Annie începu să pălească, pe măsură ce făcea eforturi să reziste la viteza inumană impusă deodată de Michelle. Sărea din ce în ce mai repede, renunțând la salturile intermediare care umpleau timpul dintre două rotații ale coardei. Acum sărea cu fața la Michelle, neștiind dacă să mai continue sau să iasă din joc. Dar coarda se învârtea prea vijelios. Annie nu mai putea nici să țină pasul, nici să se oprească.

Brusc, coarda o șfichiui peste glezne și fetița scoase un țipăt de durere, poticnindu-se și căzând la pământ.

Țipătul o trezi pe Michelle la realitate.

Acesta acoperi râsetele lui Susan Peterson, răzbătând prin ceață ca un fulger de lumină.

La picioarele lui Michelle zăcea coarda care-i fusese smulsă din mână în clipa când o plesnise pe Annie. Nu-și amintea nici când o lăsase să-i cadă, nici ce anume se întâmplase de fapt. Însă în fața ei se afla Annie, care-și freca glezna care o durea, uitându-se la Michelle mai curând cu reproș decât cu teamă.

— De ce-ai făcut asta? întrebă fetița. Nu pot să sar așa de repede.

— Iartă-mă… zise Michelle.

Dădu să se apropie de Annie, dar aceasta păru să se chircească, speriată.

— N-am vrut să învârt atât de repede. Zău că nu. Ai pățit ceva?

Făcu un pas spre Annie. Citindu-i în ochi îngrijorarea, fetița îi

îngădui s-o țină să se ridice.

— Mă doare! se plânse ea. Mă ustură.

Pe picior îi apăruse o vânătaie. Annie își frecă încă o dată locul dureros, apoi se săltă de pe jos. În jurul lor se adunase un grup de gură-cască, privindu-le curioși nevoie-mare și arătând când spre Annie, când spre Michelle. Văzând că Susan Peterson se îndrepta spre ei, Michelle se îndepărtă, șchiopătând, pe cât putea de repede. În clipa când ajunse lângă scară, auzi în urma ei glasul lui Sally Carstairs.

— Michelle, ce s-a întâmplat?

Michelle se întoarse cu fața către ea. Deși privirea lui Sally nu trăda decât pură curiozitate, totuși Michelle rămase circumspectă. În definitiv, cu numai câteva minute înainte, Sally se afla sub arțar, împreună cu Susan și cu ceilalți.

— Nimic, răspunse ea. Am învârtit prea repede, iar Annie s-a împiedicat și a căzut.

Sally o ascultă, cercetând-o cu privirea și întrebându-se dacă spunea adevărul. Dar, cum tocmai suna clopoțelul de intrare, se hotărî să nu insiste.

— Vrei să ne întoarcem în clasă împreună?

— Nu, răspunse cu asprime Michelle. Nu vreau decât să mă lași în pace!

Jignită, Sally se trase un pas înapoi și o luă la fugă în sus pe trepte. În clipa următoare, Michelle își regretă izbucnirea, dar era deja prea târziu: Sally dispăruse în interiorul clădirii. Începu să urce încet scara, constatând cu ușurare că toți ceilalți copii treceau grăbiți pe lângă ea, vorbind unii cu alții, ceea ce însemna că dăduseră deja uitării incidentul cu Annie.

— Am văzut ce-ai făcut, îi șuieră la ureche Susan Peterson.

Michelle tresări, gata să-și piardă echilibrul. Se prinse repede de balustradă, ca să nu cadă.

— Cum?

— Te-am văzut, repetă Susan, cu ochii sticlind de răutate. Înadins i-ai pus piedică lui Annie și-am să te spun domnișoarei Hatcher. Probabil c-o să te exmatriculeze!

Fără a mai aștepta răspuns, intră repede în clădirea școlii. Rămasă dintr-o dată singură în curte, Michelle se opri în loc, uitându-se în urmă, către terenul de joacă, de parcă ar fi vrut să înțeleagă ce se petrecuse de fapt. N-o trântise dinadins pe Annie. Era absolut convinsă că nu. Dar nici nu-și aducea aminte *ce anume* se întâmplase până în clipa când Annie țipase. Oftând adânc, începu din nou să urce treptele.

Aș vrea s-o știu moartă! își zise ea. *Aș vrea s-o știu moartă pe Susan Peterson*!

Ajungând în capul scărilor, se opri. Auzi în gând glasul molcom al Amandei, adresându-i-se din nou.

— Am s-o ucid… îi șopti Mandy. Dacă te pârăște, am s-o ucid…

•

June o culcă pe Jennifer în coșulețul de nuiele, învelind-o grijulie cu pătura, apoi se așeză din nou în fața șevaletului, studiindu-și peisajul marin. Era aproape gata. Putea începe un alt tablou. Deschise ușa debaralei și trase sfoara atârnată de becul agățat înăuntru, apoi întinse mâna după pânza cea mai apropiată. Cum nu-i convenea ca dimensiuni, căută mai departe, scotocind printre nenumăratele rame și pânze îngrămădite la întâmplare în fundul debaralei. Într-un târziu, descoperi una pe gustul ei și o scoase afară dintre celelalte.

De-abia când o aduse în atelier își dădu seama că nu era goală.

Examină schița în cărbune, încruntându-se ușor. Nu-și amintea să fi desenat așa ceva. Și totuși, cine s-o fi făcut decât ea? Așeză pânza pe șevalet, se dădu un pas înapoi și privi schița încă o dată.

Desenul, reprezentând un bărbat și o femeie care făceau dragoste, era destul de reușit.

Dar nu-i aparținea ei.

Nici ca stil, nici ca tematică. De-a lungul anilor, schițase zeci de desene, apoi, nemulțumită, le pusese deoparte, cu intenția fie de-a le reface, fie de-a le șterge, alegând alt subiect. De fiecare dată când întâlnea un vechi desen își amintea de el – sau măcar îl recunoștea ca aparținându-i. Recunoștea tehnica ori sursa de inspirație.

Nu și acum. Liniile erau îndrăznețe – mai îndrăznețe ca ale ei – și mai primitive. Cu toate acestea, cele două siluete fuseseră bine realizate, frumos proporționate, părând gata să se miște pe pânză. Dar cine oare să le fi desenat?

Probabil că, totuși, ea le schițase. Era singura explicație. Dar nu-și amintea de ele absolut deloc. Vru să le șteargă, apoi se răzgândi. Cu un sentiment ciudat, puse pânza înapoi în debara.

•

Michelle începu să-și strângă cărțile, cu ochii în podea, în timp ce restul colegilor se năpusteau afară pe coridor, întreaga după-amiază fusese un chin: așteptase cu groaza în suflet să sune. Era convinsă că domnișoara Hatcher va dori să aibă o discuție cu ea. Dar recreația trecuse și domnișoara Hatcher nu-i spusese nimic. Ziua de școală se sfârșise. Michelle se ridică în picioare, își luă bastonul și vru să se îndrepte către ușă.

— Michelle? Poți să mai rămâi o clipă, te rog?

Se întoarse încet cu fața către profesoară. Domnișoara Hatcher o privea țintă. Însă nu părea supărată, ci mai curând îngrijorată.

— Michelle, ce s-a petrecut azi, în pauza de prânz?

— Vă… vă referiți la Annie?

Corinne Hatcher încuviință din cap.

— Înțeleg c-a fost un accident.

Vocea ei continua să trădeze neliniște, nu mânie. Michelle se mai destinse puțin.

— Cred că am învârtit coarda prea repede. Annie s-a împiedicat, iar coarda a plesnit-o peste picior. Dar mi-a zis că nu-i nimic grav.

— Cum s-a întâmplat de fapt? insistă domnișoara Hatcher.

Michelle ar fi vrut grozav de mult să știe ce-i spusese Susan Peterson.

— Pur și simplu, așa a fost să fie, murmură neputincioasă Michelle. Probabil că mă gândeam în altă parte.

Tăcu o clipă, apoi întrebă cu o voce șovăielnică:

— Susan ce v-a povestit?

— Nu mare lucru. Doar că a văzut când a lovit-o coarda pe Annie.

— V-a zis că am făcut-o înadins, nu-i așa?

— De ce să-mi fi zis una ca asta? replică profesoara.

De fapt, fuseseră *exact* cuvintele Susanei.

— M-a amenințat că voi fi dată afară din școală… îngăimă Michelle cu un glas tremurat, abia stăpânindu-și lacrimile.

— Ei bine, chiar de-ar fi fost un gest intenționat, tot nu cred că ai fi ajuns la exmatriculare. Cel mult, ți-aș fi cerut să scrii de o sută de ori pe tablă: „N-am să-i mai pun niciodată piedică lui Annie Whitmore”. Dar, întrucât a fost un accident, mie nu mi se pare c-ar fi cazul să te pedepsesc. Ce zici?

— Adică mă credeți pe cuvânt? șopti Michelle.

— Sigur că te cred.

Michelle simți că i se ia o piatră de pe inimă. Până la urmă, totul avea să se termine cu bine. Își privi profesoara cu un aer rugător.

— Domnișoară Hatcher, de ce spune Susan c-am trântit-o pe Annie dinadins? întrebă ea.

„Pentru că-i o mincinoasă mică, rea și fără suflet”, ar fi vrut să-i răspundă Corinne.

— Unii oameni văd lucrurile altfel decât ceilalți, explică ea pe un ton calm și egal. Iată de ce e importantă și părerea altora. De pildă, Sally Carstairs mi-a povestit că n-ai făcut-o intenționat. Și ea socotește că-i un simplu accident.

Michelle dădu aprobator din cap.

— Chiar *a fost* un accident. Cum să vreau s-o lovesc pe Annie? Țin tare mult la ea. Și ea la mine.

— Toată lumea ține la tine, Michelle, o asigură Corinne, întinzând mâna și bătând-o ușurel pe umăr. Acordă-le o șansă și-ai să te convingi.

Michelle evită s-o privească în ochi.

— Acum îmi dați voie să plec? întrebă ea.

— Bineînțeles. Vine mama să te ia?

— Pot să merg și pe jos, declară fetița și Corinne ghici în tonul ei

aproape o sfidare.

— Sigur că poți, o aprobă cu blândețe profesoara.

Michelle porni către ușă, dar glasul Corinnei o opri din nou.

— Michelle…

Fetița rămase pe loc, dar nu întoarse capul, astfel încât Corinne fu silită să i se adreseze fără a-i vedea chipul.

— Michelle, și ceea ce-ai pățit tu a fost tot un accident. Nu trebuie să fii furioasă și nici să arunci vina pe alții. A fost un simplu accident, exact cum s-a întâmplat și azi cu Annie.

— Știu, murmură Michelle cu o voce albă, ca și cum ar fi avut răspunsul gata pregătit.

— Ceilalți copii se vor obișnui cu tine. La cei mari durează ceva mai mult – atâta tot. Ai să vezi că vor înceta să-și mai bată joc de tine.

— Credeți? întrebă Michelle.

Și, fără a mai aștepta răspuns, ieși din clasă.

•

Când ajunse în ușa școlii, curtea era deja pustie. Porni șchiopătând spre casă, pe de-o parte fericită că nu se uita nimeni la ea, pe de alta dezamăgită că nu avea pe cineva cu care să stea de vorbă. Sperase într-o oarecare măsură că Sally o va aștepta. Dar de ce s-o aștepte? își zise Michelle. De ce să-și piardă vremea cu o infirmă?

Încercă să-și repete că ceea ce-i spusese domnișoara Hatcher era adevărat și că, în curând, colegii ei de clasă se vor obișnui s-o vadă șchiopătând și-și vor găsi alt subiect de discuție și de batjocură. Dar, cum mergea pe drum, cu șoldul săgetând-o tot mai dureros la fiecare pas, înțelese că lucrurile nu se vor schimba. Nu-i era dat să se vindece – dimpotrivă, starea ei urma să se înrăutățească din ce în ce mai mult.

Ajungând la cărarea de pe muchia falezei, se opri câteva clipe, sprijinită în baston, și privi marea, cu pescărușii ce se roteau lin, purtați de vânt.

Își dori să fie și ea pasăre, să se poată înălța sus, deasupra mării, să plutească departe, departe, unde să nu mai dea ochii cu nimeni. Dar nu putea zbura – așa cum nu-i era sortit să mai alerge până la sfârșitul zilelor.

Își urmă calea, șchiopătând mai rău ca oricând.

Trecând pe lângă cimitir, auzi o voce:

— Șchioapa… Șchioapa… Șchioapa!

Fără să ridice privirea, știu a cui era vocea. Încremeni în loc, apoi se întoarse încet, ca s-o înfrunte pe Susan Peterson.

— Încetează.

— De ce? pufni batjocoritoare Susan. Ce-ai de gând să-mi faci? Ești o *șchioapă*!

— Ce cauți în cimitir? mârâi Michelle, încercând să-și stăpânească valul de mânie pe care-l simțea urcând în ea.

— Pot să mă duc oriunde vreau și pot să fac orice poftesc, o provocă Susan. Eu nu-s infirmă, ca alții.

Vorbele ei se înfipseră în urechile lui Michelle, dureroase și pline de venin, arzând-o ca un fier înroșit în foc. O năpădi o furie fără margini și, în aceeași clipă, ceața începu să se adune în jurul ei.

O dată cu ceața, se ivi și Amanda.

Încă înainte de-a o auzi, îi simți prezența. Vedenia era lângă ea, încurajând-o. Deodată, Mandy prinse a-i șopti la ureche:

— Nu-i da voie să-ți vorbească așa. Fă-o să tacă. Închide-i gura!

Michelle intră în cimitir, poticnindu-se printre ierburi, mai mult împiedicându-se de baston decât sprijinindu-se în el. Tot timpul o simțea alături pe Amanda, care o îmbărbăta și o îndemna să meargă mai departe.

Desluși prin ceață chipul lui Susan Peterson, fără urmă de veselie, cu râsul încremenitor pe buze.

— Ce vrei să faci? îngăimă Susan. Nu te apropia de mine!

Michelle continuă să înainteze, trăgându-și după ea piciorul beteag, fără să-i mai pese de durere. Izbea cu bastonul în mărăcinii și pietrele din cale, neluând în seamă cuvintele lui Susan și ascultând numai îndemnurile lui Mandy.

Văzând-o că se apropie, Susan încercă să se ferească din fața ei, mergând de-a îndărătelea.

— Pleacă de-aici! țipă ea. Dă-mi pace! *Lasă-mă în pace, n-auzi*?

Cu chipul schimonosit de groază, se răsuci pe călcâie și începu să alerge prin cimitir, pierzându-se printre fuioarele cenușii de ceață. Dar Michelle porni neîndurătoare pe urmele ei.

— Rămâi aici, îi șopti Amanda. Rămâi aici. Am s-o fac eu. *Vreau* s-o fac eu…

Dispăru și ea, iar Michelle se trezi deodată singură în cimitirul părăsit, sprijinită în baston și împresurată de aburii umezi.

Deodată răsună un țipăt – un țipăt înăbușit, plutind pe valurile de ceață. Apoi se așternu din nou tăcerea.

Michelle rămase nemișcată, ascultând și așteptând. Când auzi iarăși vocea Amandei, simți prezenta acelei fete stranii undeva foarte aproape, parcă înlăuntrul ei.

— Am făcut-o, îi șopti Mandy. Ți-am spus c-am s-o fac și m-am ținut de cuvânt.

Cu vorbele Amandei vibrându-i în urechi, Michelle porni încet spre casă. Când ajunse în dreptul vechii locuințe a Pendletonilor, soarele strălucea din nou orbilor pe cerul limpede de toamnă și singurul sunet ce sfâșia tăcerea era țipătul pescărușilor.

• Capitolul 17

La dispensar, Cal avusese o zi liniștită. După plecarea ultimului pacient, cei doi medici rămăseseră singuri. Josiah scoase din sertarul biroului o sticlă de whisky, umplând două pahare. Unul din ritualurile lui favorite era să bea un păhărel în după-amiezile liniștite.

— Ce mai e nou pe acasă? întrebă ca din întâmplare doctorul Carson.

— Nu prea înțeleg ce vrei să spui, zise Cal.

Știi că te știi tare? își zise bătrânul. *Dar începe să te ajungă și pe tine. Îți citesc în priviri.*

— Mă refeream la Michelle, preciză el, căutând să-și ia un ton cât mai prietenos. Te-ai mai gândit ce cauze ar putea avea infirmitatea ei?

Înainte ca Pendleton să-i dea o replică, se auzi țârâitul strident al telefonului din anticameră. Carson înjură printre dinți.

— Așa se întâmplă întotdeauna. De cum o întinde sora, sună telefonul, comentă el.

Nu schiță nicio mișcare să răspundă, așa că Pendleton se întinse să ridice receptorul.

— Aici dispensarul, zise el.

— Domnul doctor Carson e acolo? întrebă un glas agitat de femeie, pe care Cal îl recunoscu numaidecât.

— La telefon e doctorul Pendleton, doamnă Benson. Cu ce vă pot fi de folos?

— Am întrebat de doctorul Carson, insistă Constance Benson, ridicând tonul, agasată. E acolo sau nu?

Cal acoperi receptorul cu palma, înmânându-i-l lui Josiah.

— E Constance Benson. Pare foarte îngrijorată și nu vrea să vorbească decât cu dumneata.

Josiah duse receptorul la ureche.

— Constance? Ce s-a întâmplat?

Cal urmări expresia lui Carson, care asculta ce-i povestea doamna Benson. Văzându-l că se albește la față, îl năpădi un val de panică.

— Venim imediat, îl auzi spunând pe Josiah. Nu faceți absolut nimic, altfel riscați să-i agravați situația.

Puse receptorul în furcă și se ridică în picioare.

— I s-a întâmplat ceva lui Jeff?

Carson clătină din cap.

— Nu lui. Lui Susan Peterson. Cheamă o ambulanță și hai să mergem. Restul îți spun pe drum.

•

— Sper din tot sufletul că ambulanța va ajunge la timp, zise mohorât Cal.

Goneau cu mașina, grăbindu-se să iasă din oraș. Cu un scrâșnet de cauciucuri, Pendleton coti spre sud, apucând pe șoseaua ce ducea în golf.

— Mă îndoiesc că vom avea nevoie de ea, replică Josiah, cu trăsăturile împietrite. Dacă ce mi-a povestit Constance e adevărat, atunci nu există prea multe speranțe.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Cal.

— A căzut de pe faleză. Numai că, din câte spune Constance, n-a fost o prăbușire propriu-zisă. Susan pur și simplu a alergat până pe muchia stâncii, pășind apoi în gol.

— A alergat? Chiar așa s-a exprimat: *a alergat*? bâigui Cal. Oare ce naiba a vrut să spună?

— Acestea au fost cuvintele ei. Afară de cazul când am priceput eu anapoda. Se prea poate s-o fi înțeles greșit. Era extrem de tulburată.

Carson nici nu apucă să-i relateze lui Cal ce aflase de la Constance, că și ajunseră la locuința Bensonilor. Constance îi aștepta în cerdac, albă la față, frământând nervoasă între degete colțurile șorțului.

— E pe plajă! strigă ea, în clipa când cei doi medici coborâră din mașină. Vă implor, grăbiți-vă! Nici nu știu dacă… dacă…

Glasul i se frânse, în semn de neputință. Josiah se îndreptă spre ea, îndemnându-l pe Cal să se ducă pe plajă și să vadă cum o putea ajuta pe Susan Peterson.

— E o potecă în spatele casei. Drumul cel mai scurt. Susan trebuie să fie cam la o sută de metri către sud.

Instinctiv, privirea lui Cal lunecă înspre locul indicat.

— Adică în dreptul cimitirului? întrebă el.

Josiah încuviință din cap.

— Să nu te surprindă cum ai s-o găsești. În zona asta peretele falezei e aproape vertical.

Cal își înșfăcă trusa și dădu colțul casei. Deja simțea cum îl cuprinde panica. Încercă să se elibereze de teamă, repetându-și obsesiv: *E moartă. Nu mai am cum să-i fac vreun rău. N-am cum să-i mai fac nimic. E deja moartă.*

Pe măsură ce se autosugestiona, panica începu să se risipească.

Poteca se asemăna mult cu cea din fața casei sale: abruptă și plină de pietre, șerpuia în jos spre plajă, cotind din loc în loc. Jumătate alergând, jumătate alunecând la vale, coborî repede panta, amintindu-și fără să vrea de o altă după-amiază – cu numai cinci săptămâni în urmă – când se grăbise iarăși către plajă.

Azi era decis să nu mai repete greșelile de atunci.

Hotărâse să procedeze după toate regulile meseriei, luând măsurile cuvenite.

Numai că astăzi nu era *nimic* de făcut.

În sfârșit ajunse pe plajă, așa că putu să iuțească pasul. După ce parcurse în fugă vreo cincizeci de metri, o zări pe Susan chiar în fața lui, căzută la pământ fără suflare.

Dându-și seama că nu mai avea rost să se grăbească, își încetini

mersul, apropiindu-se cu pași rari și apăsați.

Susan Peterson zăcea cu gâtul frânt, cu capul răsucit într-un unghi nefiresc, cu ochii deschiși pironiți în gol și cu chipul schimonosit într-o expresie de teroare fără margini. Brațele și picioarele inerte, întinse în lături, păreau grotești și inutile. Primele valuri ale fluxului îi dădeau târcoale cu lăcomie, ca și cum marea s-ar fi pregătit să devoreze jalnicele rămășițe ale celei care, cu numai câteva ore mai înainte, fusese o fetiță de doisprezece ani.

Cal îngenunche lângă ea. Îi apucă încheietura mâinii și-i apăsă stetoscopul pe piept, conștient de absurditatea gestului de-a verifica ceea ce știa deja.

Tocmai voia s-o ia în brațe, când ceva îl opri. Mușchii îi înțepeniră, refuzând să execute comanda de la creier. Se ridică încet în picioare, fără să-și dezlipească privirea de chipul lui Susan, dar având-o în fața ochilor pe Michelle.

Nu trebuie s-o mișc din loc, își zise el. *Dacă o mișc, risc să-i fac rău.*

Era un gând lipsit de sens și Cal știa asta foarte bine. Totuși, rămase singur lângă trupul neînsuflețit al lui Susan Peterson, fără a se putea decide s-o salte în brațe și s-o care în sus pe potecă, așa cum își dusese propria fiică, nu cu multă vreme în urmă. Copleșit de rușine, plecă de pe plajă, abandonând-o pe Susan în voia apelor care creșteau.

•

— E moartă.

Cal rostise vorbele pe un ton sec și neutru, ca și cum ar fi anunțat cuiva moartea unei pisici aduse spre sacrificare.

— Isuse Cristoase, murmură Constance Benson, lăsându-se moale pe un scaun din sufragerie. Cine o să-i dea de știre Estellei?

— Eu, răspunse prompt Josiah Carson, cu ochii ațintiți asupra lui Cal. N-ai adus-o sus?

— Am socotit că-i mai bine să așteptăm ambulanța, minți el, conștient că nu-l putea trage pe sfoară pe bătrânul doctor. Are gâtul frânt și multiple alte leziuni.

Privirea îi lunecă spre Constance Benson.

— Ce s-a întâmplat? Josiah zice să fata a fugit înspre prăpastie.

Se bâlbâi puțin rostind cuvintele „a fugit”, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că așa ceva ar fi fost cu putință.

Constance nu răspunse, în schimb se uită spre Josiah Carson, care înclină capul aproape imperceptibil.

— Cred c-ar trebui să-i spui și lui, vorbi bătrânul.

Cal simți în inimă un ghimpe de spaimă. Încă înainte ca doamna Benson să-și înceapă povestirea, ghicise că toată tărășenia mai ascundea ceva. Ceva îngrozitor. Dar chiar și așa, oricum nu se aștepta la o destăinuire atât de zdrobitoare.

— Eram în fața chiuvetei și curățam niște mere, începu Constance

Benson.

Își pironise ochii într-un punct fix din podea, ca și cum o simplă privire către unul din cei doi doctori ar fi pus-o în imposibilitatea de a-și ducea relatarea la bun sfârșit.

— La un moment dat, mi-am aruncat privirea pe geam și-am zărit-o pe Susan în cimitir. Nu știu ce căuta acolo. I-am zis de-atâta ori Estellei să n-o mai lase pe Susan în cimitir – așa cum am îndemnat-o și pe soția dumneavoastră să-i interzică lui Michelle să se joace acolo. Se vede treaba, însă, că niciuna nu mi-a urmat povața. Poate că de acum încolo o să mai aplece urechea și la sfatul meu. Deci, cum spuneam, mă uitam cu un ochi la mere și cu celălalt la Susan, dar fără să fiu prea atentă. La un moment dat, pe drum a apărut Michelle. Probabil că Susan i-o fi zis ceva, pentru că Michelle s-a oprit, privind-o drept în față.

— Ce i-a zis? întrebă Cal.

Pentru prima oară de când își începuse istorisirea, Constance ridică ochii din podea.

— N-am auzit. Fereastra era închisă, iar cimitirul se află destul de departe. Oricum, au vorbit puțin, după care cred că Susan a vrut să-i arate ceva, pentru că Michelle a intrat și ea în cimitir. Pur și simplu a încălecat gardul, printre buruieni – cum o fi reușit asta când are un picior beteag, nu pot să pricep și pace! Fapt e că s-a dus în cimitir. Susan a așteptat-o – sau cel puțin așa mi s-a părut mie. În schimb, ceea ce a urmat… ei bine, asta nu înțeleg cu niciun chip.

Tăcu o clipă, clătinând din cap, de parcă ar fi încercat să așeze la un loc piesele unui complicat joc din bucățele, fără a izbuti să obțină o imagine coerentă.

— Ce s-a întâmplat? o îmboldi Cal.

— Un lucru aproape diavolesc, rosti Constance.

Fixându-l pe Cal cu o privire rece, adăugă:

— Probabil că și Michelle i-a spus ceva. Bineînțeles, n-am auzit-o nici pe ea, dar trebuie să fi fost ceva teribil de urât, pentru că, din senin, Susan s-a schimbat la față. Sper să nu mai văd în viața mea o expresie ca a ei. Era de-a dreptul înspăimântată. Chiar așa cum vă zic: părea cuprinsă de o spaimă fără margini.

Lui Cal îi veni în minte chipul împietrit al lui Susan. Descrierea lui Constance Benson se potrivea exact cu ceea ce observase el pe fața fetiței moarte.

— Deodată, a luat-o la goană, o auzi spunând pe doamna Benson. Pur și simplu a rupt-o la fugă, de parcă ar fi urmărit-o însuși dracul. A alergat așa până la marginea prăpastiei, unde s-a prăbușit în gol.

Ultimele cuvinte se pierdură într-o șoaptă abia auzită, care pluti în încăpere ca un suflu de gheață.

— A alergat spre marginea prăpastiei? repetă prostește Cal, ca și

cum nu i-ar fi venit să-și creadă urechilor. A văzut încotro fugea? Cu neputință!

— Ei bine, da. Se uita drept înainte, dar n-a pregetat nicio clipă.

— Dumnezeule! gemu Cal, strângându-și pleoapele, într-un efort zadarnic de-a alunga imaginea ce-i juca în fața ochilor.

Brusc, își aminti că și fiica sa fusese martora întâmplării. Deschise ochii din nou, fixând-o pe Constance Benson aproape cu teamă.

— Și Michelle? Ea ce-a făcut?

Constance se înnegură la față, măsurându-l cu o privire plină de răceală.

— Nimic, răspunse femeia, parcă scuipând cuvântul.

— Cum adică, nimic? insistă Cal, fără a-i lua în seamă tonul. *Ceva* tot trebuie să fi făcut.

— A rămas pe loc. Întocmai cum vă spun. A rămas pe loc, de parcă nici n-ar fi văzut ce s-a întâmplat. Pe urmă, după ce Susan a țipat și s-a prăvălit în gol, a mai așteptat o clipă, după care a pornit spre casă.

Cal părea țintuit de podea, incapabil să se miște sau să asimileze cele relatate de Constance.

— Nu pot să cred… articulă el într-un târziu.

— Credeți sau nu – asta-i treaba dumneavoastră, replică femeia. Eu mă jur pe Dumnezeu că v-am spus numai adevărul. Michelle s-a purtat ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Cal se întoarse către Josiah Carson, parcă cerându-i ajutorul, dar bătrânul doctor era cufundat în gânduri. Se trezi la realitate de-abia când colegul său mai tânăr îl strigă pe nume. Josiah întinse mâna și-l strânse de braț pe Cal, dar, când începu să vorbească, glasul îi suna ciudat, ca și cum s-ar fi gândit la cu totul altceva.

— Ar fi bine să te întorci acasă, zise el. Mă ocup eu de toate. Du-te și vezi ce-i cu Michelle. Se prea poate să fi suferit un șoc.

Cal încuviință din cap și, fără un cuvânt, se îndreptă spre ușă. Se opri în loc o clipă și privi înapoi, cu intenția să spună ceva. Dar remarcând expresia glacială de pe chipul lui Constance Benson, se răzgândi și ieși.

•

Josiah Carson și Constance Benson așteptară în tăcere sosirea ambulanței. Când Carson era pe punctul de a-și lua rămas-bun, Constance se hotărî și zise dintr-o dată:

— Nu-mi place omul acesta.

— Cum, Constance, dar încă n-ai apucat să-l cunoști.

— Nici nu țin să-l cunosc. După părerea mea, a făcut o greșeală că și-a adus familia aici.

Îl pironi pe Carson cu o privire aproape arțăgoasă.

— Și mai cred că nu i-ai făcut niciun serviciu vânzându-i casa aia. Ar fi trebuit s-o dărâmi cu ani în urmă.

Carson se încruntă la rândul său.

— Vorbești prostii, Constance, știi bine. Casa n-are nicio legătură cu ce s-a petrecut aici.

— Așa să fie? replică femeia, întorcându-i spatele.

Se îndepărtă de Josiah, mergând spre fereastră, unde rămase cu privirea pironită asupra cimitirului. În depărtare se zărea casa Pendletonilor, cu bogatele ei ornamente arhitecturale în stil victorian, profilate pe cerul fără nori.

— Nu pricep cum pot să trăiască acolo, mormăi Constance. Nici dumneata n-ai putut – nu după cele petrecute cu Alan Hanley. Pur și simplu nu reușesc să înțeleg. În locul lui June Pendleton, mi-aș strânge boarfele, mi-aș lua copilul și-aș întinde-o de-acolo cât mai e timp.

— Îmi pare rău că gândești astfel, zise înțepat Josiah. Întâmplător, am toate motivele să cred că te înșeli. Mă bucur că Pendletonii locuiesc acolo și sper să rămână și pe mai departe, în ciuda celor petrecute. Iar acum e timpul să mă duc să-i văd pe Estelle și Henry Peterson.

Plecă fără să-și mai ia rămas-bun, lăsând-o tot la fereastră, cu privirea în depărtare, adâncită în propriile-i gânduri.

•

Cal urcă în goană treptele terasei, dând ușa de perete, apoi trântind-o în urma lui.

— Cal? Tu ești? se auzi din salon glasul lui June.

Părea surprins, dar nu atât cât Cal, care-o găsi așezată comod în fotoliu și lucrând la o broderie.

— Dumnezeule mare! izbucni el. Cum poți să stai așa de liniștită? Unde-i Michelle?

June căscă ochii mari, uluită de glasul lui gâtuit.

— Brodam, răspunse ea nedumerită. Și de ce să nu stau liniștită? Michelle e sus, în camera ei.

— Nu cred, declară Cal.

— Ce nu crezi? Cal, ce se întâmplă?

Doctorul Pendleton se prăbuși într-un scaun, luptând să-și pună ordine în gânduri. În mintea lui se făcuse brusc un haos.

— Când s-a întors Michelle? întrebă el în cele din urmă.

— Acum vreo trei sferturi de oră sau o oră, răspunse June, punând deoparte lucrul de mână. Cal, s-a întâmplat ceva?

— Nu pot să cred, murmură Cal. În niciun chip nu pot să cred.

— *Ce* anume nu poți să crezi? insistă June. Vrei, te rog, să-mi spui și mie?

— Nu ți-a povestit Michelle ce s-a petrecut azi?

— Nu mi-a povestit mai nimic, replică soția. A venit acasă, și-a luat un pahar cu lapte, mi-a zis că la școală a fost „bine” – deși nu-s prea convinsă că e chiar așa – și pe urmă s-a dus sus.

— Isuse!

Totul era o nebunie, un coșmar.

— Dar trebuie să-ți fi spus și altceva. *Trebuie*!

— Cal, dacă nu-mi zici odată ce se întâmplă, să știi că încep să urlu!

— A murit Susan Peterson!

O clipă, June rămase cu ochii pironiți asupra lui, ca și cum cuvintele n-ar fi avut pentru ea nici im înțeles. Într-un târziu, articulă abia șoptit:

— Cum adică?

— Întocmai cum ai auzit. A murit Susan Peterson, iar Michelle a fost martoră la ceea ce s-a petrecut. Chiar *nu* ți-a spus?

Se strădui să-i relateze cât mai exact discuția avută în casa familiei Benson și cele aflate de la Constance.

June îl asculta, simțind un ghimpe de spaimă, care i se înfigea tot mai adânc în suflet cu fiece cuvânt rostit de Cal. Când soțul ei își sfârși istorisirea, începu să tremure din toate încheieturile. Susan nu putea fi moartă, iar Michelle n-avea cum să fi fost de față la accidentul ei. Altfel i-ar fi povestit și mamei sale. Bineînțeles că i-ar fi povestit.

— Și zici că Michelle n-a suflat o vorbă când s-a întors acasă azi după-amiază?

— Absolut nimic, răspunse June. Niciun cuvânt. E… e de necrezut.

— Asta-mi repet și eu la nesfârșit, zise Cal, ridicându-se în picioare.

— Mai bine mă duc să discut cu ea. Nu se poate purta ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Se îndreptă spre ușă, iar June se ridică, vrând să-l urmeze.

— N-ar fi rău să te însoțesc. Probabil că e teribil de șocată.

O găsiră pe Michelle lungită pe pat, cu o carte proptită pe piept și cu păpușa culcată în îndoitura brațului. În clipa când părinții ei se iviră în prag, înălță ochii cu o privire întrebătoare.

Cal nu mai pierdu vremea cu introduceri.

— Michelle, cred c-ar fi cazul să ne povestești ce s-a petrecut azi după-masă.

Michelle se încruntă ușor, apoi ridică din umeri.

— Azi după-masă? Nimic deosebit. Am venit acasă și-atâta tot.

— Nu te-ai oprit în cimitir? N-ai stat de vorbă cu Susan Peterson?

— Doar câteva minute, răspunse Michelle.

După expresia ei, se vedea limpede că nu considera discuția cu pricina ca fiind demnă de atenție. Cal vru să-i ceară detalii asupra conversației, dar June îl întrerupse.

— Mie nu mi-ai pomenit c-ai văzut-o pe Susan, zise ea cu băgare de seamă, încercând să nu-și trădeze sentimentele.

Ceva îi spunea că era mai important să audă povestea în versiunea lui Michelle decât s-o reconstituie din răspunsurile ei la întrebările nerăbdătoare ale lui Cal.

— N-am rămas cu ea decât vreo două minute, explică fetița. Nu știu de ce venise în cimitir. Când am întrebat-o ce căuta acolo, a început să-și bată joc de mine. Mi-a strigat că-s infirmă și că șchiopătez.

— Și tu ce-ai făcut? insistă June cu blândețe.

Se așeză pe marginea patului și luă mâna lui Michelle într-a ei, strângându-i-o ca s-o liniștească.

— Nimic. Am vrut să intru și eu în cimitir, dar Susan a fugit.

— A fugit? Unde?

— Nu știu. A dispărut în ceață.

June furișă o privire spre fereastră. Soarele strălucea deasupra mării, iar cerul era senin, așa cum fusese toată ziua.

— În ceață? Bine, dar azi n-a fost pic de ceață.

Michelle se uită uimită întâi la mama ei, apoi la Cal.

Taică-său părea supărat. Dar ce făcuse? Nu pricepea cu niciun chip ce voiau de la ea. Ridică din umeri în semn de neputință.

— Tot ce știu eu e că, în timp ce mă aflam în cimitir, m-am trezit învăluită în ceață. O ceață deasă, prin care abia vedeam la doi pași. Susan a luat-o la fugă și s-a pierdut în ceață.

— Ai auzit vreun sunet? o întrebă June.

Michelle se gândi o clipă, apoi încuviință din cap.

— Da… parcă un țipăt… Probabil că Susan s-o fi împiedicat de ceva…

Dumnezeule, își zise June. *Chiar nu știe. Habar n-are ce s-a întâmplat.*

— Înțeleg, spuse ea rar și apăsat. Și după ce-ai auzit-o țipând, ce-ai făcut?

— Ce-am făcut? Am… am venit acasă.

— Păi bine, draga mea, întrebă June, dacă ceața era atât de deasă, cum ai găsit drumul către casă?

Michelle îi surâse larg.

— Foarte ușor, răspunse ea. M-a condus Mandy. Ea se descurcă de minune și prin ceață.

June își încleștă puternic maxilarele, simțind că-i vine să urle.

• Capitolul 18

Cina din seara aceea fu aproape de nesuportat pentru June. Michelle era apatică, aparent indiferentă la ce se întâmplase în acea după-amiază. Tăcerea lui Cal – începând din momentul în care Michelle îi relatase cele petrecute în acea după-amiază – plutea deasupra mesei, învăluindu-i pe toți ca un giulgiu. Pe tot timpul cinei, ochii lui June fugeau când spre soțul ei, când spre Michelle, mereu neliniștiți, mereu la pândă, așteptând ceva – orice – care să readucă atmosfera cât de cât la normal.

Când, în sfârșit, se ridicară de la masă și June se apucă să strângă

farfuriile, își dădu brusc seama că tocmai aici era problema: situația părea mult *prea* normală, iar ea se dovedea singura persoană conștientă că lucrurile stăteau cu totul altfel. Pe când clătea vasele în chiuvetă, începu să se întrebe dacă era în toate mințile. De două ori vru să iasă din bucătărie, dar se stăpâni și rămase locului. În cele din urmă, nu mai putu suporta tensiunea.

— Cred că trebuie să stăm de vorbă, i se adresă ea lui Cal. Intrând în salon.

Michelle se făcuse nevăzută și June presupuse că se întorsese în camera ei. Cal o ținea pe Jennifer pe genunchi, săltând-o ușor și spunându-i cuvinte pe înțelesul ei. Auzind-o pe June, înălță ochii spre ea, cu o privire circumspectă.

— Despre ce?

Continua să se uite fix la June, care văzu cum peste ochii soțului coboară un văl, amenințând s-o izoleze complet de lumea lui interioară. Cal se încruntă ușor și pielea din jurul ochilor i se încreți în zeci de riduri mărunte. În clipa când deschise gura, vocea sa deja căpătase un ton arțăgos.

— Nu înțeleg despre ce anume ar trebui să vorbim.

June își mișcă buzele de câteva ori, încercând să-și regăsească glasul.

— Nu înțelegi! exclamă ea. *Nu înțelegi*? repetă, ridicând tonul! Dumnezeule, Cal, copilul ăsta are nevoie de ajutor!

Ce avea de gând soțul ei? Să rămână ferecat în propriile-i gânduri? Să nu ia în seamă nimic din ce se petrecea în jurul său? Bineînțeles că asta voia. O citea limpede în ochii lui.

— Nu cred că există atâtea motive de îngrijorare.

Va să zică așa! De asta nu scosese o vorbă din clipa când Michelle îi relatase versiunea sa asupra accidentului din acea după-amiază. Pur și simplu, se închidea în sine, refuzând să accepte realitatea. Trebuia cu orice preț să găsească o cale de-a ajunge până la el.

— Cum poți să spui așa ceva? întrebă ea, luptând să-și păstreze un ton calm și rezonabil. Știi bine că azi a murit Susan Peterson și că Michelle a fost de față. A *văzut* tot – sau cel puțin *ar fi trebuit* să vadă. Dacă într-adevăr n-a văzut nimic, atunci e mai grav decât ne-am închipuit. Fetița asta n-are nicio prietenă, cu excepția lui Mandy, care-i o *păpușă*, pentru numele lui Dumnezeu! Iar acum ai auzit și chestia cu ceața. Cal, azi *nu* a fost nici pic de ceață! Sunt absolut sigură, pentru că am stat aici toată ziua. Soarele n-a încetat să strălucească de azi-dimineață, Cal, Michelle e pe cale să-și piardă vederea, iar tu spui că n-avem motive de îngrijorare? Ce-i cu tine, ești orb?

Se opri brusc, conștientă că ridicase tonul și că vocea îi devenise stridentă. Dar ce mai conta? Cal o privea cu niște ochi de gheață. Încă înainte ca soțul ei să vorbească, June știu ce urma să-i spună.

— Nu vreau să aud astfel de lucruri, June. Încerci să mă convingi că, din pricina mea, Michelle și-a pierdut mințile. Ei bine, nu-i adevărat. Michelle e cât se poate de teafără. Azi după-masă a suferit un șoc care i-a afectat memoria. E o reacție firească. Înțelegi? Absolut *normală*!

Uluită, June se lăsă pe un scaun, luptând să-și adune gândurile. Cal avea dreptate: trecuse vremea discuțiilor. Trebuiau să întreprindă ceva concret.

— Ascultă-mă ce-ți spun, urmă Cal, cu un glas reținut, folosind cuvinte exasperant de rezonabile. Nu tu ai fost acolo azi după-masă, ci eu. Am auzit versiunea lui Constance Benson, apoi pe cea a lui Michelle, care n-are nicio legătură cu accidentul lui Susan. Nici doamna Benson n-a afirmat că Michelle ar fi *făcut* ceva, ci doar că n-a reacționat deloc. Probabil că se afla în stare de șoc. Cum ai fi vrut să se comporte?

June auzea ca prin vis explicațiile lui Cal, dar în sinea ei le respingea cu toată hotărârea. Soțul ei răstălmăcea lucrurile, forțându-le să apară în lumina în care dorea el să le vadă.

— Bine, dar ceața? întrebă ea. Michelle a spus că era ceață, deși nu era. Ce dracu', nu pricepi că nu era?

— Eu nu afirm contrariul, replică doctorul, fără să-și piardă răbdarea. Poate că Michelle a fost martoră la accident și reacția sa – adică indiferența despre care a pomenit doamna Benson – a fost să-și alunge totul din minte. E posibil ca subconștientul ei să fi inventat ceața tocmai pentru a ascunde ceea ce *nu voia* să vadă.

— Așa cum și mintea ta refuză să accepte ceea ce nu vrei să vezi?

În clipa următoare, își regretă amarnic spusele, dar nu mai avu cum să le retracteze. Vorbele ei îl loviră pe Cal cu violența unei palme în plin obraz. Doctorul se chirci pe scaun, ridicând-o puțin pe Jennifer, ca pentru a se adăposti în spatele ei.

— Iartă-mă, murmură June. N-ar fi trebuit să spun asta.

— De ce nu, dacă așa crezi? replică bărbatul. Mă duc la culcare. N-are rost să mai continuăm discuția.

June îl urmări cu privirea, fără a schița vreun gest ca să-l oprească și fără a rosti un cuvânt. Se simțea ca bătută în cuie pe scaun și nu găsea puterea să se ridice. Îl auzi cum urcă scările, apoi așteptă până ce pașii lui se stinseră, îndepărtându-se spre dormitor. Când se așternu din nou tăcerea, încercă să se gândească, să se concentreze asupra lui Michelle și a ceea ce trebuia făcut pentru binele ei. Adunându-și tot curajul pentru ceea ce-i rezerva viitorul, luă o hotărâre, știind că nimic n-o va abate de la calea aleasă.

•

Pentru Estelle și Henry Peterson, timpul părea să se fi oprit în loc. Era aproape miezul nopții. Estelle stătea liniștită, cu mâinile

încrucișate în poală, fără să scoată un cuvânt. Pe chipul ei se întipărise o expresie ușor mirată, de parcă s-ar fi întrebat unde era fetița lor. Henry se plimba de colo-colo prin încăpere, congestionat la față, simțind cu fiecare clipă cum îi crește indignarea. Dacă Susan nu se mai afla printre cei vii, atunci cu siguranță că cineva era de vină.

— Mai povestește-mi o dată, Constance, ceru el. Spune-mi din nou cum s-a întâmplat. Nu-mi vine să cred că nu ți-a scăpat niciun amănunt.

Cocoțată incomod pe unul din cele mai bune scaune ale Estellei, Constance Benson clătină istovită din cap.

— Ți-am povestit tot, Henry. Zău că nu mai e nimic dezis.

— Fiica mea n-ar fi putut să alerge direct înspre prăpastie, declară Henry, ca și cum, afirmând acest lucru, i-ar fi garantat realitatea. Probabil că a împins-o fata aia. Nu există altă explicație.

Constance își ațintise privirea asupra mâinilor care se frământau nervoase în poala rochiei. Tare ar fi vrut să-i poată spune lui Henry exact ceea ce el dorea să audă.

— N-a împins-o, Henry. Bănuiesc că doar i-a adresat câteva cuvinte, însă din bucătărie n-am reușit să disting ce anume. Nici măcar nu stătea lângă Susan. A fost ceva… ei bine, a fost ceva foarte straniu, ce mai.

— După părerea mea, chiar al dracului de straniu, mormăi Henry.

Își turnă un pahar de whisky, golindu-l dintr-o înghițitură. Apoi își îndesă pălăria pe cap.

— Mă duc să discut cu Joe Carson, zise el. E doctor, așa că trebuie să știe ce s-a întâmplat.

Ieși din cameră cu pași mari. Un minut mai târziu, cele două femei îl auziră trântind ușa de la intrare, apoi ambalând motorul mașinii.

— O, Doamne, suspină Estelle. Sper că n-are de gând să facă vreo prostie. Știi și tu cum se comportă uneori. Chiar și Susan se supără câteodată pe el.

Glasul i se stinse în clipa când își dădu seama că Susan nu se va mai supăra niciodată pe tatăl ei. Se uită rugător înspre Constance Benson.

— Vai, Constance, ce-o să ne facem? Nu pot să cred că-i adevărat. În fiecare moment mă aștept ca Susan să apară pe ușa de colo și să-mi spună că totul a fost un vis. Un coșmar oribil.

Constance se apropie de canapea, lipind-o pe Estelle de pieptul ei. De-abia acum, în brațele calde și ocrotitoare ale lui Constance, își îngădui să-și dea frâu liber lacrimilor. Tremura din tot corpul și-și ștergea zadarnic ochii cu o batistă mototolită în palmă.

— Plângi cât vrei, îi murmură Constance. Nu poți ține supărarea în tine la nesfârșit. Nici Susan n-ar fi fost de acord. Și nu te neliniști pentru Henry. Își vine el în fire. Ce vrei, trebuie să facă o scenă, ca să-și mai descarce inima.

Estelle își înghiți lacrimile, recăpătându-și cât de cât stăpânirea de sine. Încercă să surâdă spre Constance, dar efortul se dovedi peste puterile sale.

— Constance, ești sigură că ne-ai spus chiar tot? Poate că au mai rămas și unele lucruri de care n-ai vrut să amintești de față cu Henry.

Constance oftă din adâncul sufletului.

— Bine-ar fi să fie așa. Bine-ar fi să existe ceva care să dea o logică întregii întâmplări. Dar nu. Tot ce știu e că le-am spus tuturor în repetate rânduri să nu-și lase copiii să se joace în preajma cimitirului, fiindcă-i primejdios. Nu m-a crezut nimeni și uite ce s-a petrecut.

Ochii Estellei îi întâlniră pe cei ai lui Constance Benson. Câteva clipe cele două femei se priviră în tăcere, ca și cum ar fi comunicat fără cuvinte. Într-un târziu, Estelle vorbi, cu un glas coborât și foarte reținut.

— Fata aceea e de vină, nu? Michelle Pendleton. Mi-a zis mie Susan că-i ceva în neregulă cu ea.

— E infirmă, îi explică doamna Benson. A căzut de pe stânci.

— Știu, încuviință Estelle. Nu la asta mă refeream. E vorba de cu totul altceva. Susan mi-a povestit chiar ieri, dar uite că nu-mi amintesc ce anume.

— Nu cred că mai are importanță, pufni disprețuitoare Constance. Mie mi se pare că singurul lucru demn de luat în seamă e ca toată lumea să fie pusă în gardă. Cred c-ar trebui să prevenim fiecare familie să-și țină copiii departe de cimitir și de Michelle Pendleton. Nu știu ce anume a făcut, dar sunt convinsă că are un amestec.

Estelle Peterson o aprobă, dând din cap în tăcere.

•

Zvonul se răspândi în sat cât ai clipi. Constance Benson își avertiză prietenii, care duseră vorba mai departe, la prietenii lor. Până către dimineață în toate casele se formaseră mici consilii de familie, adunate prin bucătării și saloane. Părinții își atenționau insistent copiii cu ochii umflați de somn, sfătuindu-i să nu aibă de-a face cu Michelle. Copiii mai răsăriți încuviințau din cap, în semn de înțelegere.

Însă cei mici nu pricepeau mare lucru.

•

În locuința familiei Carstairs, Bertha schimbă câteva cuvinte cu Constance Benson, după care îi murmură Estellei Peterson o formulă de condoleanțe și puse receptorul în furcă, întorcându-se spre soțul ei, Fred, care o urmărea din ochi.

— Cam târziu pentru telefoane, nu? întrebă el, ridicându-se în capul oaselor.

Detesta să fie deranjat în toiul nopții.

— Era Constance Benson, zise cu indiferență Bertha. După părerea

ei, Michelle Pendleton n-ar fi străină de ceea ce s-a întâmplat azi.

— Treaba ei, mormăi Fred, fără a-și putea ascunde totuși o oarecare îngrijorare. Ce zice c-a făcut Michelle?

— Despre asta nu mi-a pomenit nimic. Cred că nici ea nu știe exact. În schimb, m-a sfătuit să stau de vorbă cu Sally și s-o previn să se țină departe de Michelle.

— Eu unul n-aș îndemna pe cineva să se ferească nici măcar dintr-o capcană pentru urși, numai pentru că așa spune Constance Benson, bombăni Fred. Mereu bate câmpii cu cimitirul ăla – tocmai ea, care nu se aventurează cu anii afară din casă. Tre' să-i fie tare greu lui Jeff cu o asemenea mamă.

— Asta-i problema lor și n-are nimic de-a face cu noi doi.

Bertha tocmai se pregătea să stingă lumina, când în ușa dormitorului se auzi o bătaie ușoară și în prag se ivi Sally. Fetița veni să se așeze pe patul lor. După toate aparențele, fusese trează tot timpul.

— Cine era? întrebă ea. Cine a sunat la telefon?

— Doamna Benson, îi spuse Bertha. Voia să vorbească despre Susan. Și despre Michelle, adăugă ea.

— Michelle? Ce-i cu ea?

— Păi, știi că Michelle a fost cu Susan ieri după-amiază, zise Bertha.

Sally dădu din cap, însă expresia ei rămase la fel de nedumerită.

— Știu, încuviință ea. Totuși, mi se pare ciudat. Susan o ura pe Michelle. Cum de se afla alături de cineva pe care nu putea să-l sufere?

Bertha nu-i luă în seamă întrebarea. O interesa să afle altceva.

— De ce-o ura Susan pe Michelle?

— Pentru că-i șchioapă. Tot timpul zicea despre ea că-i infirmă sau întârziată mintal – și altele asemenea.

— O, Doamne, murmură Bertha. Ce groaznic trebuie să fi fost pentru Michelle.

— Iar… iar noi toți îi cam țineam partea lui Susan, continuă spășită Sally.

— Îi țineați partea? Vrei să spui că erați de acord cu ea?

Sally înclină din cap și ochii i se umplură de lacrimi.

— Eu n-am vrut… zău că nu. Dar pe urmă… am avut impresia că Michelle nu mai dorea să fim prietene, iar Susan… Susan se purta ca și cum cine era prieten cu Michelle devenea automat dușmanul ei. Or… or eu o cunoșteam de mult pe Susan.

Sally începu să plângă în hohote. Bertha o strânse la pieptul ei.

— Haide, scumpa mea, nu plânge. Totul va fi bine…

— Dar Susan *a murit*! se jelui Sally.

Deodată o fulgeră un gând și se desprinse din îmbrățișarea mamei.

— Doar n-a omorât-o Michelle, nu?

— Sigur că nu, spuse apăsat Bertha. Sunt convinsă că a fost un simplu accident.

— Și-atunci ce zicea mama lui Jeff? întrebă Sally.

— Zicea că… ăăă… se bâlbâi Bertha, cerând din priviri ajutorul soțului.

— N-a zis nimic! interveni el cu răceală. Probabil că Susan s-a împiedicat și a căzut, exact cum s-a întâmplat și cu Michelle. Numai că Michelle a avut mai mult noroc și cu asta basta. Dacă vreți să aflați părerea mea, eu cred că ceea ce i-ați făcut tu și ceilalți copii lui Michelle e o mare cruzime. Ar trebui să-i ceri scuze și să-i spui că dorești să fiți din nou prietene.

— Dar i-am și spus-o! exclamă Sally.

— Atunci mai spune-i o dată, o îndemnă Fred Carstairs. Fetița asta a trecut prin mari necazuri, iar dacă alde Constance Benson pune la cale ceea ce bănuiesc eu, atunci situația lui Michelle va deveni și mai grea. Atâta doar că eu nu vreau să se spună că fiica mea a fost părtașă. Ai priceput?

Sally încuviință în tăcere. Într-un fel, taică-său îi spusese exact ceea ce dorise să audă de la el. Dar dacă într-adevăr Michelle nu mai voia să fie prietena ei? În cazul acesta, ce putea face?

Era o dilemă foarte grea, motiv pentru care, nici când se sui a doua oară în pat nu reuși să adoarmă.

Ceva nu era în regulă.

Nu era deloc în regulă.

Dar Sally nu-și putea da seama ce anume.

•

Deși nimeni nu le telefonase Pendletonilor în acea seară, Cal simțea că atmosfera din jurul lor era încordată. Uneori își zicea și el că făcuse o greșeală venind la Paradise Point. Ce-i adusese această mutare? O mulțime de datorii, un câștig la limita supraviețuirii, un bebeluș și o fată care risca să rămână infirmă pentru tot restul vieții!

Dar toate problemele aveau să se rezolve. O dată cu trecerea zilelor și săptămânilor, Cal ajunsese la o concluzie. Dintr-un anumit motiv, pe care nici el nu-l înțelegea prea limpede, aparținea acestor locuri. Aparținea acestei case și știa că n-o va părăsi. Pentru nimic în lume. Nici măcar de dragul fiicei sale.

Și-așa nu era fiica lui. Adică nu cu adevărat. O înfiaseră. În vinele ei nu curgea sângele Pendletonilor.

Din momentul când îl fulgeră acest gând, începu să se foiască în pat. Sentimentul de vinovăție pe care-l încerca îi sporea neliniștea. Și totuși, așa stăteau lucrurile, nu?

Dintre toate necazurile sale, de ce trebuia ca cele mai mari să-i vină de la un copil care nici măcar nu era al lui?

Se întoarse pe partea cealaltă, încercând să se gândească la altceva.

La orice altceva.

Prin minte începură să i se perinde fel și fel de chipuri – figuri de copii – printre care Alan Hanley, Michelle, iar acum și Susan. Chipuri schimonosite de spaimă și durere, topindu-se unul în altul – și toate uitându-se țintă la el, cu ochi acuzatori.

Mai erau și alții. Sally Carstairs, Jeff Benson, fetițele cele mici cu care se jucase Michelle… Când oare? Ieri? Cu numai o zi în urmă? De fapt, nu avea nicio importanță. Erau aici cu toții, țintuindu-i cu privirea și punându-i o unică întrebare:

Oare și nouă ai să ne faci rău?

Somnul începu să-i dea târcoale, dar nu era un somn liniștitor. Toți erau acolo, neputincioși și rugători.

Și acuzatori.

În timpul nopții, tulburarea lui Cal crescu, iar o dată cu ea îi spori și furia. El, unul, nu avusese absolut nicio vină. Niciuna! De ce-l socoteau vinovat?

Noaptea și emoțiile ei îl secătuiră până la urmă de puteri.

•

Luna plină strălucea pe cer. Trezindu-se, Michelle își văzu camera scăldată într-o lumină spectrală. Se ridică în capul oaselor, convinsă că Amanda era prin preajmă.

— Mandy? șopti fetița, chemându-și pe nume prietena.

Așteptă să primească un răspuns din tăcerea nopții cu lună. Când acesta sosi, glasul Amandei era slab și îndepărtat, însă cuvintele se distingeau clar.

— Hai afară. Hai afară, Michelle.

Michelle se dădu jos din pat și se duse la fereastră. Marea sclipea în bătaia razelor de lună, însă fetița nu-i aruncă decât o singură privire, după care se uită înspre pajiștea din dreptul casei, scormonind întunericul în căutarea unui semn care să-i arate unde se afla Amanda.

Și semnul veni. O umbră – mai întunecată decât celelalte – începu să pășească pe iarbă.

Cu capul dat pe spate, în strania lumină a lunii din apropierea zorilor, Amanda o chemă spre ea.

Michelle își puse repede halatul și se furișă afară din cameră. Se opri pe coridor, trăgând cu urechea. Cum dinspre dormitorul părinților nu se auzea niciun zgomot, începu să coboare scările.

Amanda o aștepta pe pajiște. Apropiindu-se, Michelle o simți alături, trăgând-o de mână și arătându-i calea.

Porni pe cărarea de la marginea falezei, îndreptându-se spre atelierul de pictură.

Se strecură înăuntru, fără a schița gestul de-a aprinde lumina. Știind de acum ce dorea Amanda, se duse la debara și scoase de acolo o pânză.

O așează pe șevalet, apoi luă o bucată de cărbune din cutia mamei sale și aștepta.

Era convinsă că va putea desena orice ar fi vrut să vadă Amanda.

În clipa următoare se apucă de lucru.

Ca și data trecută, liniile așternute pe pânză erau rapide, îndrăznețe și sigure, de parcă ar fi fost desenate de o mână nevăzută! Pe măsură ce desena, chipul ei se transfigura. Ochii căprui, întotdeauna ageri și vioi, se întunecară, apoi căpătară o privire sticloasă. În schimb, ochii lăptoși ai fetiței oarbe prindeau viață, cercetând curioși desenul, rotindu-se prin atelier, culegând cu nesaț imaginile pe care nu le văzuse niciodată.

Michelle lucra în grabă, cu aceeași mână sigură ca și în cealaltă noapte când venise în atelier.

Numai că de astă-dată o desenase pe Susan Peterson, cu obrazul schimonosit de groază. Era undeva la marginea falezei și părea suspendată în aer, cu trupul proiectat înainte, cu brațele zbătându-se neputincioase.

Nu departe se vedea o altă fetiță, îmbrăcată în negru, cu fața aproape ascunsă sub o bonetă de aceeași culoare și cu buzele arcuite într-un zâmbet lipsit de veselie. Era Mandy. Și ea se găsea într-o poziție ciudată, asemănătoare cu a lui Susan, numai că brațele întinse nu sugerau spaimă, ci gestul de-a împinge pe cineva.

Surâsul ei, deși lipsit de bucurie, avea în el satisfacția triumfului.

Michelle termină desenul, apoi se dădu un pas înapoi. Simți în spate prezența Amandei și ascunse desenul într-un ungher mai ferit, unde să nu poată fi descoperit.

Apoi se strecură afară din atelier, cu aceeași băgare de seamă ca atunci când intrase, și porni înapoi spre casă.

În timp ce traversau pajiștea, Amanda îi murmură la ureche:

— De-acum încolo te vor urî. Te vor urî cu toții. Dar n-are nicio importanță. Și pe mine m-au urât. Și-au bătut joc de mine… Nu te teme, Michelle. Voi avea grijă de tine. Batjocura nu se va abate niciodată asupra ta. Pentru că n-am s-o îngădui eu.

În clipa următoare, Amanda se topi în noapte.

• CARTEA A TREIA • FURIA OARBĂ

• Capitolul 19

Ziua fusese un calvar pentru toți. Corinne Hatcher se uită la ceas poate pentru a șasea oară. Tot timpul copiii șușotiseră între ei, aruncând priviri furișe spre Michelle, fie chiar și pentru o clipă, după care se uitau în altă parte cu un aer vinovat, de îndată ce simțeau ochii profesoarei ațintiți asupra lor.

Nici Corinne nu cunoștea prea multe amănunte. Auzise fel și fel de versiuni. Cu o seară în urmă, primise vizitele câtorva mame, fiecare vrând să se asigure că profesoara copilului ei aflase *adevărul*, fiecare sperând că domnișoara Hatcher va avea grijă s-o „izoleze" imediat pe Michelle de restul clasei. Într-un târziu, exasperată, îl sunase pe Josiah Carson, care-i relatase ce se petrecuse de fapt, apoi pusese receptorul în furcă.

Pe măsură ce se apropia ora trei, Corinne încerca să se decidă dacă să pomenească sau nu despre accidentul lui Susan Peterson. Dar, când trecură și ultimele minute ale zilei de școală, își dădu seama că n-o va face, pentru că nu avea ce să le spună copiilor – în orice caz, nu de față cu Michelle Pendleton.

Michelle.

Și în acea dimineață, la fel ca în toate celelalte, Michelle sosise la școală numai cu puțin înainte de începerea orelor – exact atât cât să se așeze neobservată în banca ei din fundul clasei. Dintre toți copiii, ea părea singura în stare să se concentreze asupra lecțiilor. Ceilalți nu făceau decât să-și arunce ocheade și să vorbească în șoaptă între ei. Michelle stătea cu un aer calm – sau poate stoic? — în ultimul rând, părând că nu-și dă seama de agitația din jurul său. Reacția fetiței o determinase pe profesoară să adopte aceeași atitudine. Dacă Michelle se putea purta ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, atunci de ce n-ar fi fost în stare Corinne?

„Dumnezeu mi-e martor că pentru Susan e tot una", își zise domnișoara Hatcher. „Poate că, dacă eu trec incidentul sub tăcere, și elevii vor proceda la fel."

Auzind clopoțelul care vestea sfârșitul ultimei ore, Corinne răsuflă ușurată și se lăsă pe spătarul scaunului, cu ochii la copiii care se înghesuiau să iasă pe coridor. Remarcă imediat că niciunul dintre ei nu-i adresase vreun cuvânt lui Michelle, deși, la un moment dat, Sally Carstairs avusese o clipă de șovăială, ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva. Apoi însă se răzgândise și plecase împreună cu Jeff Benson.

Rămânând între patru ochi cu Michelle, Corinne îi surâse.

— Ei, cum a fost ziua de azi? întrebă ea, silindu-se să pară cât mai veselă.

În caz că Michelle ar fi simțit nevoia să vorbească, profesoara îi oferea ocazia. Dar fetița nu era înclinată spre destăinuiri.

— Bună, răspunse ea cu o voce incoloră.

Se ridicase deja în picioare și-și aduna cărțile. Cu o clipă înainte de-a ieși, îi adresă Corinnei un zâmbet fugar.

— Pe mâine, zise ea și se făcu nevăzută.

•

Ieșind din clasă, Michelle privi de-a lungul coridorului și, zărindu-i pe Sally Carstairs și Jeff Benson, care stăteau de vorbă lângă intrarea principală, se întoarse și porni în sens opus.

Ajunse în pragul ușii din spate, pentru prima oară în acea zi, și își îngădui să se relaxeze, în curtea școlii nu era niciunul dintre colegii de clasă. O văzu pe Annie Whitmore jucându-se cu prietenele ei, numai că de data asta renunțaseră la coardă în favoarea șotronului. Michelle le urmări cu privirea câteva minute, întrebându-se dacă n-ar fi fost și ea în stare să sară cu piciorul sănătos. Poate chiar va încerca – după plecarea celorlalți copii.

Începu să coboare scările, cu gândul să pornească spre casă pe poarta din spate.

Trecând pe lângă leagăne, se auzi strigată de un băiețel dintr-a doua.

— Nu vrei să-mi faci și mie vânt?

Michelle se opri, cu ochii la copil.

Avea doar șapte ani și era mic de statură pentru vârsta lui. Stătea cocoțat pe unul din leagăne, uitându-se cu jind la colegii lui, care se balansau înainte și înapoi. Michelle înțelese imediat care era necazul. Puștiul nu ajungea cu picioarele la pământ, astfel încât nu avea cum să împingă leagănul. Se uita la Michelle cu ochii lui mari, căprui și încrezători, ca ai unui cățeluș.

— Te rog, insistă copilul.

Michelle își puse ghiozdanul pe jos și, cu un efort, se instală în spatele băiatului.

— Cum te cheamă? îl întrebă ea, împingând ușor leagănul înainte.

— Billy Evans. Eu știu cine ești. Ești fetița care-a căzut de pe faleză. Te-a durut?

— Nu prea tare, pentru c-am leșinat.

Billy părea să ia faptul ca pe ceva perfect normal.

— Aha, rosti el. Acum fă-mi vânt un pic mai tare.

Michelle îi împlini dorința. Billy se legăna fericit, dând din picioruțe, și țipetele lui de încântare răsunau în toată curtea școlii.

•

Sally Carstairs și Jeff Benson coborâră încet pe scara din față. Pe

niciunul dintre ei nu-l trăgea inima să meargă acasă, fiecare vrând să se mai bucure puțin de prezența liniștitoare a celuilalt. Între ei se crease o legătură tainică și fără cuvinte, de care erau conștienți amândoi. Nici Sally, nici Jeff n-ar fi fost dispuși s-o explice și s-o recunoască în fața altora. Și totuși, ajunși în poarta școlii, niciunul nu se grăbi s-o pornească înspre casă.

O mașină trase la intrare și copiii o văzură coborând pe June Pendleton. Amândoi murmurară câteva cuvinte de salut, trecând pe lângă ea cu un aer vinovat, însă June nu dădu niciun semn că i-ar fi auzit, dispărând în clădirea școlii.

— Eu nu cred că Michelle e amestecată în treaba asta, zise dintr-o dată Sally.

Deși până atunci nu pomeniseră nici despre Susan, nici despre Michelle, Jeff ghici imediat la ce se referise Sally.

— Mama zice că Michelle a fost de față, răspunse el.

— Ceea ce nu înseamnă că a făcut ceva, replică Sally.

— Oricum, se știe bine că n-o plăcea pe Susan.

— Ce motiv ar fi avut s-o placă? i-o întoarse fetița, începând să se înfierbânte. Susan s-a purtat urât cu ea. Încă din prima zi de școală.

Jeff se mută stânjenit de pe un picior pe altul; știa că ce spunea Sally era adevărat, însă nu voia să-i dea dreptate.

— Doar am trecut cu toții de partea lui Susan.

— Știu – și poate că n-ar fi trebuit.

Jeff îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Cu alte cuvinte, dacă n-am fi fost de partea ei, Susan ar fi trăit și acum?

— Nu asta am vrut să spun, protestă Sally, întrebându-se în sinea ei dacă nu cumva chiar așa gândise. Pot să te însoțesc până acasă?

Jeff înălță din umeri.

— Dacă dorești… Dar pe urmă vei fi nevoită să te întorci singură până în oraș.

— Nu-i nimic.

Porniră amândoi pe alee, dând colțul pe strada paralelă cu terenul de joacă.

— Cred c-am să trec s-o văd pe Michelle, zise Sally cu un glas nesigur.

Jeff se opri din mers, privind-o țintă.

— Mama zice c-ar fi bine să ne ferim de ea. Cică-i primejdios să avem de-a face cu Michelle.

— Ce prostie! se enervă Sally. Părinții mei mi-au spus că ar trebui să mă împrietenesc din nou cu ea.

— Nu văd de ce. Și-așa nu mai e în stare de mare lucru. După părerea mea, atunci când a căzut, nu s-a lovit numai la picior. Am impresia că a picat în cap!

— Termină odată, Jeff Benson! țipă Sally. Exact așa vorbea și Susan. Ai văzut și tu ce-a pățit!

Jeff încremeni în loc, holbându-se la Sally.

— Va să zică, și tu ești *convinsă* că Michelle are un amestec, nu-i așa? întrebă el.

Sally își mușcă buzele, fără să-și ridice ochii din pământ.

— E și normal, murmură Jeff. Tot satul crede că Michelle i-a făcut ceva lui Susan, deși nimeni nu știe ce anume.

Se apropiaseră de terenul de joacă. Deodată, Sally avu strania senzație că cineva o fixează cu privirea. Întoarse capul și scoase un sunet de surpriză: dincolo de gard, la numai câțiva metri depărtare, se afla Michelle. Fetița se uita țintă la Sally, împingând încet un leagăn, în timp ce Billy Evans râdea fericit, cerându-i să-i facă vânt și mai tare.

O fracțiune de secundă, privirile li se întâlniră și Sally înțelese că Michelle auzise vorbele lui Jeff. În ochii ei se aprinsese un licăr straniu, care-o înfricoșă pe Sally. Instinctiv ea întinse brațul și-l apucă strâns de mână pe Jeff.

— Hai să mergem, îl îndemnă cu o voce abia șoptită. *A auzit ce-ai spus*!

Jeff se încruntă, apoi se uită în jur, să vadă ce-o apucase pe Sally, de coborâse glasul dintr-o dată.

Atunci o zări pe Michelle, care nu-l slăbea din ochi.

Primul său impuls fu s-o silească să-și plece privirea, așa că o fixă la rândul lui printre pleoapele îngustate. Dar Michelle continua să se uite țintă la Jeff, iar pe obrazul ei nu se clintea niciun mușchi. Băiatul simți că începe să-și piardă cumpătul. În cele din urmă, se declară învins și-și mută privirea în altă parte, încercând să dea impresia că o făcuse intenționat.

— Hai să mergem, Sally, zise el cu voce tare, ca să fie auzit și de Michelle. Dacă vrea să se joace cu țâncii, n-are decât. Ce ne pasă nouă?

O luă înainte pe stradă, lăsând-o singură pe Sally. Aceasta rămase pe loc câteva clipe, neștiind ce să facă. Ar fi vrut să pornească după el, dar ceva o țintuia locului, îndemnând-o să-și ceară scuze lui Michelle. Negăsind în ea destul curaj, o rupse la fugă pe stradă, pe urmele lui Jeff, care se îndepărta cu pași mari.

•

Corinne Hatcher ridică privirea de pe testele pe care le corecta, întâmpinându-și vizitatorul cu un surâs automat de bun-venit. Dar zâmbetul i se topi, făcând loc unei expresii îngrijorate, de îndată ce-o văzu în prag pe June Pendleton. Soția doctorului rămăsese la ușă, cu un aer nehotărât și rătăcit. Întreaga ei înfățișare trăda o profundă tulburare, de la părul răvășit de vânt la fusta șifonată.

Corinne se ridică de pe scaun, poftind-o înăuntru.

— Nu vă simțiți bine? întrebă profesoara.

În clipa următoare, își dădu seama că vorbele ai avuseseră mai curând darul de-a spori stânjeneala lui June, decât de-a o liniști. Totuși, femeia nu părea să-i poarte pică pentru această lipsă de tact.

— Probabil că se vede de la o poștă cum mă simt, zise ea, încercând zadarnic să zâmbească! Voiam… voiam să stau de vorbă cu cineva și… cred că dumneavoastră sunteți singura…

— Am auzit și eu despre Susan Peterson, îi veni în ajutor Corinne. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru Michelle.

Recunoscătoare pentru înțelegerea arătată de profesoară încă din primul moment, June se așeză pe scaunul micuț al unui pupitru, apoi sări imediat în picioare. Diferența între dimensiunile ei de adult și banca minusculă era mai mult decât putea suporta.

— Acesta este unul din motivele pentru care am venit aici, începu ea. Ați… ați remarcat astăzi ceva la Michelle? Vreau să zic, ceva neobișnuit?

— Din păcate, ziua de azi n-a fost prea grozavă pentru niciunul dintre noi, răspunse Corinne. Toți copiii mi s-au părut… cum să mă exprim mai bine? Preocupați. Cred că-i cel mai potrivit cuvânt.

— I-au spus ceva lui Michelle?

Corinne șovăi, apoi decise că nu avea rost să-i ascundă adevărul.

— Nu i-au spus nimic, doamnă Pendleton. Nici nu i-au adresat vreun cuvânt.

June pricepu numaidecât.

— Am bănuit eu că așa se va întâmpla, murmură femeia, mai mult pentru sine. Domnișoară Hatcher, nu știu ce să fac.

June se așeză din nou în bancă, simțindu-se dintr-o dată prea istovită și înfrântă ca să-i mai pese cum arată. De data asta, Corinne fu cea care o ajută să se ridice.

— Haideți să mergem în cancelarie, să bem câte o cafea. Cred că v-ar prinde bine o tărie, dar ne aflăm în școală și regulamentul e regulament. Dacă n-aveți nimic împotrivă, ar cam fi timpul să ne spunem pe nume, nu-i așa?

Dând din cap descurajată, June se lăsă scoasă din clasă și condusă de-a lungul coridorului.

•

— Crezi că prietenul tău m-ar putea ajuta? întrebă June.

Îi povestise Corinnei ce se întâmplase cu o zi în urmă și cât de ilogic i se păruse totul: mai întâi Michelle sosind acasă liniștită, ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic, apoi venirea lui Cal și începutul coșmarului.

June relată faptele exact așa cum se succedaseră, încercând să-i explice senzația de irealitate pe care o trăia. Ca și cum întregul ei univers s-ar fi preschimbat într-o scenă luată din *Alice în țara*

minunilor{6}, încheie soția doctorului. Se petreceau lucruri din cele mai îngrozitoare, însă cei din jurul ei se comportau de parcă totul ar fi fost cât se poate de firesc. Nici nu știa ce o îngrijora mai mult: starea soțului sau cea a fetiței. Cu o noapte în urmă, hotărâse că Michelle avea întâietate.

Corinne o ascultă până la capăt, fără s-o întrerupă și fără să-i pună întrebări, intuind că June avea nevoie să-și descarce sufletul și să se destăinuie cuiva haosul din mintea ei învălmășită de gânduri. Când își încheie povestirea, profesoara dădu din cap cu un aer preocupat.

— Nu văd de ce nu te-ar ajuta Tim, zise ea.

Se ridică și se îndreptă către cafetieră, unde umplu din nou ceașca ei și pe cea a lui June, chibzuind profund. Întorcându-se lângă June, începu să vorbească, silindu-se să pară cât mai optimistă.

— Poate că dracul nu-i chiar atât de negru pe cât credem.

Ezită un moment, neștiind cum să continue.

— Îmi dau seama cât ești de înspăimântată, adăugă ea cu blândețe. Totuși, eu zic că te frămânți prea mult.

— Nu! aproape că țipă June și ochii i se umplură de lacrimi. Doamne, de-ai auzi-o cum vorbește despre păpușa aia. Poți să juri că o consideră pe Mandy – așa o numește acum – o ființă în carne și oase.

Deznădejdea din glasul ei reuși s-o sperie și pe Corinne.

Profesoara o prinse de mână pe June, încercând să adopte un ton cât mai încrezător.

— Într-adevăr, e groaznic, însă totul va reveni la normal. Eu, una, n-am nicio îndoială.

Dar, în adâncul sufletului nu era chiar atât de sigură pe cât se străduia să pară. În minte îi încolțise bănuiala că, indiferent ce se petrecea cu Michelle, acel ceva era peste puterea lor de înțelegere. Iar gândul acesta o umplea de spaimă.

•

Michelle o urmări cu privirea pe Sally, pe stradă, până când aceasta dispăru. Se sili să-și alunge din minte vorbele lui Jeff, dar cuvintele băiatului i se înfipseseră în creier, torturând-o și batjocorind-o. Abia dacă-l mai auzea pe Billy Evans, care o ruga mereu să-l legene mai tare. Glasul lui părea că vine de foarte departe, răzbătând până la ea ca prin ceață.

Lăsă leagănul să se oprească de la sine, iar când Billy vru să protesteze, îi spuse că era obosită și că-l va mai ajuta și altă dată. Se îndreptă spre arțar, șchiopătând dureros, apoi se lăsă greoi pe iarbă. Era decisă să aștepte până când Jeff și Sally aveau să se îndepărteze îndeajuns și abia pe urmă să pornească și ea spre casă.

Se lungi pe spate sub arțar, rătăcind cu privirea prin frunzișul copacului, care începuse să-și schimbe culoarea o dată cu apropierea toamnei. Când nu era nimeni prin preajmă – așa ca acum –

singurătatea nu i se mai părea atât de insuportabilă. De-abia când auzea glasuri ironice sau vedea priviri batjocoritoare, ajungea să-i urască din toată inima pe cei care-i fuseseră cândva prieteni.

Cu excepția lui Sally. Michelle nu știa ce să creadă despre ea. Sally îi părea mai blajină și mai bună la suflet. Michelle se hotărî să-i vorbească Amandei despre Sally. Dacă Amanda se va declara de acord, atunci va reînnoda prietenia cu Sally. Michelle își dorea grozav să se împace cu fosta ei prietenă. În sinea ei, o plăcea chiar foarte mult. Totuși, Amanda avea ultimul cuvânt…

•

De la fereastra clasei, Corinne o privi pe June cum traversează terenul de joacă. I se păru că ghicește la ea o oarecare reținere, o dorință de a nu-și tulbura fiica, de parcă atâta timp cât dormea liniștită sub copac ar fi fost scutită de fantasmele care-i bântuiau mintea. O văzu apoi îngenunchind și trezind-o cu blândețe pe Michelle.

Fetița se sculă din iarbă, cu mișcări încete și greoaie. Chiar și de la fereastra unde se afla, Corinne îi zări limpede grimasa de durere. Părea surprinsă s-o descopere alături pe mama ei. Surprinsă și, în același timp, recunoscătoare. Prinzând-o de mână pe June, Michelle se lăsă condusă după colțul școlii, dispărând din raza vizuală a Corinnei.

După plecarea lor, profesoara mai rămase o vreme la fereastră, obsedată de imaginea lui Michelle: adusă de spate, cu părul căzut pe obraz, cu sufletul ucis de accidentul care-o schilodise pe viață.

Parcă trecuseră secole de la acea primă zi de școală, când Michelle intrase în clasă sărind într-un picior, cu ochii strălucind, nerăbdătoare să-și înceapă noua existentă în Paradise Point.

În numai câteva săptămâni totul se schimbase. Paradise Point? Poate că pentru unii rămăsese același. Nu însă și pentru Michelle Pendleton.

Și deodată, Corinne căpătă certitudinea că, pentru Michelle, nimic nu mai era ca înainte. Și nici nu avea să mai fie vreodată.

• Capitolul 20

Era o după-amiază răcoroasă și Corinne mergea repede, cu gândul mai mult la discuția avută cu June Pendleton decât la destinația spre care se îndrepta. De-abia când văzu clădirea din fața ei, ascunsă într-un pâlc de arbori, cu zidurile acoperite de trandafiri agățători, își dădu seama că, de fapt, chiar la dispensar voise să ajungă. Se opri o clipă, citind firma scrisă cu litere mari și îngrijite unde figura numele doctorului Josiah Carson, aproape șters de vreme, iar deasupra, pictat cu vopsea proaspătă, cel al doctorului Calvin Pendleton. Firma îi strecură în suflet un vag sentiment de tristețe, pe care nici ea nu și-l

putu explica în primul moment: era vorba de simbolul vechii ordini, cedând în fața celei noi. De când se știa Corinne, Josiah Carson fusese medicul satului. Îi venea greu să-și imagineze dispensarul fără el.

Intră în sala de așteptare, unde răsuflă ușurată, zărind-o pe Marion Perkins așezată la birou și scriind ceva în registre. Bine că rămăsese măcar ea, ca să atenueze șocul schimbării unui doctor cu altul. Auzind clinchetul clopoțelului de la intrare, Marion înălță fruntea.

— Corinne! exclamă ea, întâmpinând-o pe profesoară cu un amestec de surpriză și îngrijorare. Bănuiam eu că s-ar putea să treci azi pe aici. Ciudat – de fapt, nu foarte ciudat, date fiind cele întâmplate. Azi s-a perindat pe la noi tot satul și fiecare dorea să discute despre Susan Peterson. Țț, țț, țț, făcu ea compătimitor. Nu-i așa că-i îngrozitor? Ce pierdere cumplită pentru Henry și Estelle! Bineînțeles, toată lumea pare convinsă că Michelle Pendleton are un amestec în toate astea.

Se aplecă puțin înainte și coborî glasul, șoptind confidențial:

— Sinceră să fiu, nici nu-mi vine să-ți repet unele lucruri pe care le spun oamenii.

— Atunci, nu le repeta, replică profesoara, îndulcindu-și asprimea vorbelor cu un surâs prietenos. Unchiul Joe e aici?

— O clipă, să-l sun și să văd dacă nu-i ocupat.

Apăsă pe butonul interfonului.

— Domnule doctor Joe? Aveți un musafir. A venit Corinne Hatcher.

Câteva momente mai târziu, ușa cabinetului se deschise și în prag se ivi Josiah Carson, cu brațele întinse, cu obrazul încrețit într-un zâmbet larg – deși, pentru o fracțiune de secundă, Corinnei i se păru că citise în ochii lui cu totul altceva. De fiecare dată când îi murea un pacient – îndeosebi un copil – Josiah Carson suferea cumplit. De la moartea fetiței sale, survenită cu mult înainte de nașterea Corinnei, Carson își revărsase afecțiunea și instinctul patern asupra copiilor din Paradise Point. Dar astăzi în privirea lui exista ceva mai mult decât tristețe. Ceva ce Corinne nu reușea să definească.

Carson o strânse cu putere la pieptul său masiv, într-o îmbrățișare ca de urs.

— Ce te aduce aici? întrebă el. Ești cumva bolnavă?

Corinne se desprinse din îmbrățișare.

— Sunt bine sănătoasă. În schimb… în schimb, îmi făceam griji în privința dumitale. Știu cât te afectează când i se întâmplă ceva unuia dintre copii.

Carson încuviință din cap.

— Așa e. Întotdeauna mi-e greu să accept realitatea, întări el. Hai în cabinet, să bei un păhărel cu mine.

Îi făcu semn să ia loc pe scaun și închise ușa, după care scoase o sticlă de whisky și umplu două pahare, studiind-o atent pe Corinne.

— Și-acum, ia spune, ce vânt te-aduce? întrebă el, sorbindu-și

băutura.

Corinne își muie buzele în alcool, schițând o grimasă, apoi puse paharul deoparte. Întâlnind privirea lui Carson, răspunse:

— Michelle Pendleton.

Carson dădu aprobator din cap.

— Nici nu mă surprinde. Drept să-ți spun, mă așteptam să vii mai demult. S-a înrăutățit situația?

— Nu sunt sigură, ezită Corinne. În orice caz, ziua de azi trebuie să i se fi părut absolut îngrozitoare: niciunul din copii nu s-a apropiat de ea. Până ieri, îmi închipuiam să singurul motiv e infirmitatea de care suferă. Dar acum… știi și dumneata cum sunt oamenii de prin părțile noastre. Învinovățesc pe câte unii absolut degeaba și nu uită niciodată nimic.

Își luă paharul, sorbi o înghițitură, apoi îl așeză din nou pe birou.

— Unchiule Joe, întrebă ea pe neașteptate. Michelle e sănătoasă?

— Depinde la ce te referi. Presupun că te interesează dacă e zdravănă la minte, așa-i?

Corinne se foi pe scaun.

— Nu știu nici eu, răspunse ea. De fapt, mi-am dat seama că veneam la dumneata de-abia când am ajuns în fața dispensarului. Bănuiesc că subconștientul încerca să-mi spună ceva.

Tăcu o clipă, apoi, cu o mișcare bruscă, goli paharul până la jumătate.

— Ai aflat despre prietena imaginară a lui Michelle? întrebă profesoara, silindu-se să pară cât mai detașată.

Carson se încruntă.

— Prietena imaginară? repetă doctorul, ca și cum pentru el vorbele n-ar fi avut niciun sens. Adică genul de fantasmagorii pe care le practică cei mici?

— Întocmai, întări Corinne. Se pare că totul a plecat de la o păpușă. N-am idee ce fel de păpușă, însă doamna Pendleton mi-a spus că-i vorba de una veche – chiar foarte veche – pe care Michelle a găsit-o într-un dulap atunci când s-au mutat aici.

Carson se scărpină în creștet, aparent nedumerit, apoi încuviință din cap.

— O știu, murmură el. Într-adevăr, e foarte veche. Are obraz de porțelan, o rochie demodată și o bonetă. Michelle o ținea lângă ea în pat în ziua când m-am dus s-o văd, imediat după accident. Și zici că o consideră reală?

Corinne dădu din cap cu gravitate.

— Se pare că da. Și ghici ce nume i-ai dat?

— Mie mi-a spus că o cheamă Amanda.

— Amanda, repetă Corinne. Dumitale asta nu-ți spune nimic?

Își termină băutură și-i întinse doctorului paharul.

— Sunt destul de mare ca să mai cer o porție?

Fără un cuvânt, Carson umplu din nou paharele, întâi pe al ei, apoi pe al său.

— Mă rog, rosti bătrânul, rupând brusc tăcerea, înseamnă că a auzit niscaiva istorioare despre Point.

Corinne clătină din cap.

— Așa am crezut și eu. Însă June mi-a explicat că fetița și-a botezat păpușa de îndată ce-a găsit-o. Adică exact în ziua sosirii lor aici.

— Înțeleg, murmură Carson. Atunci a fost o simplă coincidentă.

— Oare? șopti Corinne. Unchiule Joe, cine a fost Amanda? Vreau să spun, a existat cu adevărat? Sau toate astea nu-s decât scorneli?

Carson se lăsă pe spătarul scaunului. Nu discutase niciodată despre Amanda și nu avea de gând s-o facă nici acum. Însă subiectul fusese deja atins – așa cum bănuise că se va întâmpla. Nu-i rămânea altă soluție decât să îndrepte firul conversației încotro dorea el.

— A fost străbunica mea. Sau, mai bine zis, ar fi fost, dacă ar fi trăit, răspunse doctorul, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Și ce-a pățit? întrebă Corinne.

— Cine poate ști? Era oarbă și într-o bună zi s-a prăvălit de pe stânci. Asta-i tot ce se cunoaște despre ea.

Totuși, Corinne desluși în glasul lui ceva – poate o mică ezitare – care o făcu să se întrebe dacă nu cumva povestea era mai complicată.

— După tonul dumitale, as zice că știi mai multe decât spui.

Cum Carson nu-i dădu niciun răspuns, Corinne nu se sfii să insiste.

— Am dreptate?

— Vrei să știi dacă cred în povestea cu stafia?

— Nu. Dar ești convins că totul se oprește aici?

— Nu știu. Bunicul meu – fratele Amandei – credea că ar mai fi și altceva.

Corinne tăcu.

— Vezi tu, murmură el, atunci când Carsonii au denumit acest târgușor Paradise Point, nu s-au gândit în primul rând la peisaj. Cred că mai curând au avut în minte ideea unui paradis aici, pe pământ.

Glasul lui păstra un ton ușor ironic, care nu-i scăpă Corinnei.

— Știam că toți Carsonii au fost preoți.

Josiah încuviință din cap.

— Fundamentaliști{7}. Genul de oameni care îi amenințau pe păcătoși cu flăcările iadului și cu cazanul de pucioasă. Se pare că străbunicul meu, Lemuel Carson, a fost ultimul dintre ei.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Din câte povestea bunicul, o mulțime de lucruri. Totul a început atunci când Amanda și-a pierdut vederea. Bătrânul Lemuel a socotit că asta fusese voința lui Dumnezeu, drept care a încercat să facă din Amanda o martiră. Întotdeauna o punea să se îmbrace în negru. Biata

fetiță! Cât trebuie să fi suferit, pe lângă necazul cu orbirea. Cred c-a fost un copil tare singur.

— Tot singură era și când a căzut de pe faleză?

— Se pare că da. Bunicul nu mi-a spus niciodată. Totuși, am avut întotdeauna impresia că în istoria asta există ceva straniu. Ce-i drept, bunicul nu prea vorbea despre familie… În paradisul lui Lemuel au fost cam mulți șerpi.

— Nu cumva mai sunt și acum? îndrăzni Corinne, dar Josiah păru să n-o audă.

— În primul rând, soția lui Lemuel. Se zice că avea ochi cam alunecoși – din câte zicea bunicul, probabil ca reacție la interminabilele predici ale lui Lemuel, care nu vorbea decât de iad și de pedeapsa veșnică.

— Vrei să spui că străbunica dumitale a avut o legătură extraconjugală?

Carson surâse.

— Trebuie să fi fost o femeie fără seamăn. Bunicul mi-a povestit că era tare frumoasă, dar că făcuse o mare greșeală măritându-se cu tatăl lui.

— Louise Carson… șopti Corinne. Moartă în păcat…

— Ucisă, murmură Josiah.

Corinne îl privi cu ochii mari de surpriză.

— Crima s-a petrecut în construcția pe care June Pendleton o folosește acum ca studio de pictură. Într-o zi, Lemuel a găsit-o acolo pe soția sa, împreună cu unul din amanți. Au fost uciși amândoi. Înjunghiați.

— Isuse…

Corinne simți că se sufocă. Stomacul i se strânse într-un ghem dureros și, preț de o clipă, se temu să nu vomite.

— Bineînțeles, toată lumea l-a bănuit pe Lemuel, continuă Josiah. Însă ca preot, avea putere asupra întregului sat, iar pe vremea aceea o nevastă adulteră nu se bucura de prea multă simpatie. Probabil că până la urmă oamenii și-au zis că-și primise pedeapsa meritată. Lemuel n-a vrut nici măcar s-o îngroape după datină.

— Întotdeauna mi-am închipuit că asta voia să însemne inscripția de pe mormânt, zise Corinne. În copilărie, obișnuiam să mă duc în cimitir și să citesc ce scrie pe pietrele funerare.

— Și să încerci să vezi strigoiul?

Corinne încuviință în tăcere.

— Ai reușit să-l vezi vreodată?

Corinne chibzui vreme îndelungată asupra răspunsului, într-un târziu, clătină din cap, fără prea mare tragere de inimă.

Carson îi remarcase ezitarea.

— Ești sigură, Corinne? întrebă el cu un glas nespus de blând.

— Nu știu, răspunse profesoara.

Se simți dintr-o dată ridicolă, însă o obseda o amintire foarte vagă și îndepărtată.

— Ceva, totuși, a fost, zise ea. O singură dată. Eram în cimitir cu o prietenă – nici nu mai țin minte cu cine anume – când pe neașteptate ne-a împresurat ceața. Poți să-ți închipui ce înspăimântător arată un cimitir învăluit în ceață. Nu știu… e posibil să fi fost numai un joc al imaginației, însă deodată am simțit o prezență. Nu m-a atins nimic – însă aveam sentimentul că cineva se află acolo, chiar lângă mine. Am rămas pe loc, într-o nemișcare totală, timp în care acea prezență s-a apropiat și mai mult.

Glasul i se frânse și Corinne se cutremură, înfiorată de amintirea acelei după-amiezi cu ceață.

— Crezi c-a fost Amanda? o întrebă Carson.

— *Ceva* tot a fost, răspunse Corinne.

— Ai dreptate, aprobă cu acreală Carson. *Ceva* tot a fost: imaginația ta. Erai copil, te găseai în cimitir într-o zi cu ceață și, încă de mică, auziseși fel și fel de povești cu stafii. Mă surprinde că n-ai avut și o lungă conversație cu Amanda! Ori poate chiar ați stat de vorbă.

— Bineînțeles că nu, protestă Corinne, simțindu-se de-a dreptul caraghioasă. Nici măcar n-am văzut-o.

Carson o sfredeli cu privirea.

— Dar prietena ta? A trăit și ea aceeași senzație?

— Ei bine, da! răspunse Corinne, începând să se înfierbânte.

Una era ca doctorul să n-o creadă și alta s-o ia peste picior.

— Iar dacă vrei să știi, n-am fost singurele. O mulțime de copii au simțit acea prezență. Toate eram fetițe și aveam doisprezece ani. Întocmai ca Amanda. Și, dacă nici asta n-ai știut, întocmai ca Michelle Pendleton.

Ochii lui Carson deveniră duri ca oțelul.

— Corinne, zise el rar și apăsat, îți dai seama ce vorbești?

Brusc, Corinne avu revelația propriilor cuvinte.

— Da. Afirm că povestea cu strigoiul poate fi adevărată, iar motivul pentru care toți o neagă e că nimeni n-a văzut-o pe Amanda. Singurele care i-au *simțit* prezența au fost fetițele de doisprezece ani. Ori pe ele cine să le creadă? Nu se spune că fetițele au o imaginație bogată? Dar dacă n-a fost vorba doar de imaginație, unchiule Joe? Dacă ceea ce-au simțit o parte din copii a fost cu adevărat o prezență? Dacă Michelle chiar a reușit s-o vadă?

Observând expresia de pe chipul lui Josiah Carson, înțelese că pusese degetul pe rană.

— Și dumneata crezi că strigoiul există, nu-i așa? întrebă ea.

— Dar tu? i-o întoarse doctorul.

Corinne își dădu limpede seama că Josiah devenea tot mai nervos.

— Nu știu, minți profesoara.

De fapt, *știa*!

— Dar totul se leagă, nu? urmă ea. Desigur, o legătură cât se poate de stranie. Dacă accepți ideea că există un strigoi și că strigoiul acesta e Amanda, ce poate fi mai firesc decât ca el să i se înfățișeze unei fetițe de doisprezece ani? Adică unei fetițe exact ca ea.

— Bine, dar în peste o sută de ani a avut tot timpul să găsească pe cineva! exclamă Carson. De ce acum? De ce tocmai Michelle Pendleton?

Se aplecă în față, sprijinindu-și coatele de birou.

— Corinne, zise el încetișor. Știu că ești îngrijorată pentru Michelle. Înțeleg că ți se pare straniu că și-a născocit o prietenă pe care s-o cheme Amanda. Pe de altă parte însă, eu socotesc asta o simplă coincidență. Ce dracu', chiar *este* o coincidență! *Atât* și nimic mai mult.

Corinne se ridică în picioare, supărată de-a binelea.

— Unchiule Joe, începu ea cu o voce încordată. Michelle e una din elevele mele și mă preocupă soarta ei – așa cum mă preocupă soarta fiecărui copil din clasa mea. Susan a murit, iar Michelle a rămas infirmă pentru tot restul vieții și se comportă nefiresc. Nu vreau să se mai întâmple și altă nenorocire.

Carson se uită fix la ea. Corinne stătea în picioare în fața biroului, cu spatele drept, pironind-o cu o privire sfredelitoare. Vru să întindă mâna ca s-o liniștească, dar nu apucă să se scoale de pe scaun, că profesoara îi întoarse spatele, ieșind aproape în fugă.

Josiah se așeză greoi la loc și rămase astfel multă vreme. Totul mergea de-a îndoaselea. Nu-i dorise moartea lui Susan Peterson. În locul ei ar fi trebuit să fie Michelle Pendleton. O viață în schimbul alteia, un copil în schimbul celuilalt. Dar nu unul din copiii *lui.*

Acum nu mai putea face altceva decât să aștepte. Mai devreme sau mai târziu, blestemul avea să se abată din nou asupra casei și a celor ce locuiau în ea – așa cum se întâmplase de fiecare dată. Când va sosi momentul ca fosta sa casă să răzbune moartea lui Alan Hanley, atunci va socoti că și-a împlinit menirea. Va pleca, dând uitării pentru totdeauna Paradise Point.

Își umplu din nou paharul cu whisky și-și aținti ochii afară pe fereastră. În depărtare se zăreau apele înspumate ale Strâmtorii Diavolului. Își merita cu prisosință numele, își zise el. Oare cât timp trecuse de când Necuratul își aflase sălaș în preajma Carsonilor? Acum, după atâta amar de ani, ultimul vlăstar din familia Carson era decis să se slujească de puterea diavolului. Josiah Carson considera că astfel înfăptuiește un fel de justiție despre care citise în cărți.

Spera numai că, până își va atinge scopul, nu vor mai trebui să cadă victime copiii lui – copiii din sat.

•

Târziu, spre seara aceleiași zile, Michelle se duse în vechiul cimitir. Cu mișcări stângace și greoaie, se așeză pe iarbă, lângă strania piatră de mormânt a Amandei, și așteptă, convinsă că prietena ei nu va întârzia să apară. Dar, înainte s-o învăluie bine-cunoscutul val de ceață, simți cum o urmăresc niște ochi străini. Întoarse capul, recunoscând-o pe Lisa Hartwick, care stătea la numai câțiva metri mai încolo, privind țintă către ea.

— Te simți bine? o întrebă Lisa.

Michelle încuviință din cap. Lisa își luă inima în dinți și făcu un pas spre ea.

— Te… te căutam, zise ea.

Părea aproape înspăimântată și Michelle se întrebă ce se întâmplase.

— Pe mine? Cum așa? se miră ea, dând să se ridice.

— Voiam să vorbesc cu tine.

Michelle îi aruncă o privire bănuitoare. Nimeni n-o plăcea pe Lisa – toți ziceau că-i o puștoaică răzgâiată. Oare ce voia? Nu cumva avea de gând să-și bată joc de ea? Însă Lisa se apropie, așezându-se pe iarbă. Michelle se lăsă din nou la pământ, răsuflând ușurată.

— E adevărat c-ai fost înfiată? întrebă ea pe nepusă-masă.

— Și ce-i cu asta?

— Nimic deosebit, răspunse Lisa.

După o clipă adăugă:

— Mămica mea a murit în urmă cu cinci ani.

Michelle o privi nedumerită. De ce-i făcuse o asemenea destăinuire? Dorea să-i fie prietenă? De ce?

— Nu știu ce s-a întâmplat cu părinții mei buni, declară ea cu îndrăzneală. Poate că au murit… sau poate că pur și simplu nu m-au mai vrut.

— Nici pe mine nu mă vrea tăticul meu, spuse liniștită Lisa.

— Cum de ești așa de sigură? întrebă Michelle.

Treptat, începu să se relaxeze: Lisa nu intenționa să râdă de ea.

— O iubește pe profesoara ta. De când a cunoscut-o, o iubește pe ea mai mult decât pe mine.

Michelle cugetă o clipă asupra celor aflate. Poate că Lisa avea dreptate. Poate că și viața ei se schimbase dintr-o dată, așa cum se întâmplase cu Michelle după nașterea micuței Jenny.

— Uneori îmi vine să cred că *nimeni* nu mă place, zise ea.

— Înțeleg. Nici pe mine nu mă place nimeni.

— Am putea deveni prietene, îi propuse Michelle.

Privirea Lisei se înnegură.

— Nu știu ce să zic. Am… am auzit unele lucruri despre tine.

Michelle se încordă ca un arc.

— Ce fel de lucruri?

— Păi, cică de când ai căzut de pe stâncă, e ceva în neregulă cu tine.

— Sunt șchioapă, explică Michelle. Doar știe toată lumea.

— Nu asta am vrut să spun. Am auzit… adică se zice… c-ai fi văzut strigoiul.

Michelle se liniști ca prin farmec.

— Vorbești despre Amanda? Dar ea nu-i un strigoi. E prietena mea.

— Ce tot îndrugi acolo? se încruntă Lisa. În sat nu există nicio fată cu numele de Amanda.

— Ba da, întări Michelle. Și e prietena mea.

Brusc, Lisa sări în picioare și începu să pășească de-a binelea, îndepărtându-se de Michelle.

— Unde te duci?

— Trebuie… trebuie să mă întorc acasă, îngăimă tulburată Lisa.

Michelle se căzni să se ridice, fulgerând-o cu privirea.

— Mă socotești țicnită, nu-i așa?

Lisa clătină din cap fără convingere.

Dintr-o dată, ceața începu să se adune în jurul lui Michelle. De departe îi ajunse la urechi vocea Amandei.

— Nu-s țicnită! se răsti ea, cu disperare în glas. Amanda e cât se poate de reală și în curând va fi aici. Ai s-o vezi și tu cu ochii tăi!

Însă Lisa continuă să se îndepărteze, mergând cu spatele. Cu puțin înainte ca cețurile alburii s-o înghită cu totul, Michelle o zări întorcându-se și luând-o la fugă. La fel fugise și Susan Peterson.

• Capitolul 21

Înmormântarea lui Susan Peterson avu loc într-o vineri.

Estelle Peterson stătea în primul rând de bănci al Bisericii Metodiste, cu capul în piept, frământând în neștire o batistă făcută ghemotoc. La câțiva metri de ea se vedea sicriul lui Susan, acoperit de flori, cu capacul sprijinit alături. Lângă Estelle stătea Henry, privind cu înverșunare drept înainte, într-un punct situat undeva deasupra coșciugului, și străduindu-se să-și păstreze o expresie de nepătruns.

Deodată, în întreaga congregație se stârni un murmur. Estelle încercă să nu-l ia în seamă, dar, auzind vocea lui Constance Benson, care răzbătea pe deasupra celorlalte șoapte, întoarse capul într-un târziu.

Pe culoarul dintre bănci se ivise Michelle Pendleton. Îmbrăcată în negru, înainta anevoie, sprijinindu-se în baston. În urma ei veneau părinții, iar June ducea în brațe bebelușul. O fracțiune de secundă, ochii Estellei îi întâlniră pe cei ai lui June, apoi Estelle își mută repede privirea în altă parte. Auzi din nou glasul lui Constance.

— Ia te uită ce îndrăzneală! N-au ce căuta aici… se indignă doamna

Benson, însă Bertha Carstairs, care stătea chiar lângă ea, o înghionti cu cotul și Constance se potoli.

Pendletonii se așezară pe un rând de bănci, cam la jumătatea distanței dintre altar și intrarea în biserică, și slujba de înmormântare începu.

•

Michelle era perfect conștientă de ostilitatea din jurul ei.

Simțea privirile tuturor ațintite asupra sa, insistente și acuzatoare. Ar fi vrut grozav de mult să plece, însă știa că nu era în stare. Ah, măcar de n-ar fi fost infirmă. Ce n-ar fi dat să se poată ridica de la locul ei, strecurându-se afară neobservată de nimeni. Dar și așa, n-ar fi reușit decât să-și agraveze și mai mult situația. Ciocăniturile bastonului pe podeaua de lemn ar fi stârnit ecouri în toată biserica. Preotul s-ar fi oprit din rugăciune și fiecare și-ar fi întors privirea către ea. Dacă rămânea așezată, cel puțin se prefăceau că n-o iau în seamă, deși tot timpul trăgeau cu coada ochiului.

Și June făcea mari eforturi să stea liniștită și să-și păstreze o expresie impasibilă pe toată durata slujbei ce părea că nu se mai sfârșește. Făcuse o greșeală venind la înmormântare. Acceptase să asiste, numai la insistențele lui Cal. Încercase să se împotrivească, dar fără rezultat. Cal o ținuse una și bună, că Michelle nu avea niciun amestec în moartea lui Susan și că, prin urmare, nu exista niciun motiv să nu participe la înmormântare. June ridicase obiecții, străduindu-se să-l convingă că lui Michelle îi va fi foarte greu să stea în biserică și să asculte slujba, înconjurată de toți copiii care-i fuseseră prieteni. Cal chiar nu înțelegea una ca asta? Nu pricepea că nu conta faptul că Michelle era nevinovată, ci ceea ce *credeau* oamenii?

Însă Cal rămăsese neclintit, așa că veniseră. June o auzise pe Constance Benson și era convinsă că vorbele ei răutăcioase ajunseseră și la urechea lui Michelle. Prinsese privirea din ochii Estellei Peterson – o privire îndurerată, acuzatoare și… uimită.

În sfârșit, slujba se încheie. Toți cei de față se ridicară în picioare, în timp ce sicriul era purtat încet printre rândurile de bănci, urmat de Estelle și Henry Peterson. Trecând pe lângă cei trei Pendletoni, Henry îl fulgeră pe Cal cu o privire dură și necruțătoare. Doctorul simți un nod în stomac.

Poate că, totuși, June a avut dreptate, își zise doctorul. *Poate că nu trebuia să venim.* Dar când băncile începură să se golească, Bertha Carstairs se opri lângă el și-i strânse mâna.

— Voiam… voiam să știți… se bâlbâi ea. Eu și familia mea regretăm nespus cele întâmplate. Am impresia că, de când v-ați mutat la Point, viața dumneavoastră a cam… nu știu cum să zic…

Nu-și duse fraza până la capăt, în schimb ridică din umeri cu un gest sugestiv.

— Mulțumesc, murmură Cal. Nu-i nimic. Lucrurile vor reveni pe făgașul lor normal. Nimeni nu-i ferit de accidente.

— *Accidente*!

Exclamația îi aparținea lui Constance Benson, care-și ținea strâns fiul de mână.

— Ceea ce-a pățit Susan Peterson n-a fost un accident!

Și, întorcându-i spatele lui Cal, care se albise ca varul, ieși ca o vijelie din biserică.

Dintr-o dată, Pendletonii se treziră singuri. June se uită neajutorată în jur, în căutarea unui chip prietenos, dar nu zări pe nimeni. Până și soții Carstairs se pierduseră în mulțimea care-i înconjura pe cei doi Petersoni…

— Hai să plecăm, murmură femeia. Te rog. Am intrat în biserică, am asistat la slujbă. Acum n-am putea să ne întoarcem acasă?

Lângă ea, Michelle tăcea, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraz.

•

Corinne Hatcher se strecurase afară din biserică, împreună cu Tim și Lisa Hartwick, chiar înainte de sfârșitul slujbei. Nicio clipă nu se gândise să nu asiste la înmormântare, în schimb o fulgerase bănuiala că, dacă rămânea și după slujbă, risca să fie pusă într-o situație penibilă. Lumea s-ar fi așteptat – dacă nu cumva chiar ar fi silit-o – să admită că mulți săteni din Paradise Point erau convinși că Michelle îi „făcuse” ceva lui Susan. Mai mult decât atât, ar fi trebuit să treacă ori de partea Petersonilor, ori de cea a Pendletonilor. Acum însă, răsuflă ușurată.

— Mă întreb dacă Michelle a omorât-o pe Susan, zise deodată Lisa, care stătea pe bancheta din spate a mașinii lui Tim.

— Nu vorbi prostii, o dojeni Corinne, dar Lisa n-o lăsă să-și ducă vorba până la capăt.

— Ei bine, eu asta cred. Și mai cred că au dreptate copiii când spun că e țicnită.

— Lisa, ți-am mai spus de atâtea ori să nu vorbești despre lucruri pe care nu le știi, se auzi glasul calm al tatălui ei.

— Dar știu destule despre ea, protestă Lisa, pe acel ton plângăreț și alintat care-o scotea din sărite pe Corinne.

Profesoara întoarse capul, privind-o drept în ochi.

— Nici măcar n-o cunoști.

— Ba da! Am stat de vorbă amândouă zilele trecute, în cimitirul părăsit de lângă casa ei.

— Parcă ți-am mai spus că n-ai ce căuta acolo.

Deși Tim nu ridicase glasul, Lisa pricepu dojana.

— Dar nu m-am dus la ea acasă, obiectă fetița. Am mers numai până în cimitir. Ce vină am eu că ea era acolo?

— Și, mă rog, ce te face să crezi că-i țicnită? întrebă Tim.

— Păi… felul cum vorbea. Cică strigoiul ăla care bântuie prin cimitir e prietena ei. Zicea că, dacă vrea, poate s-o întâlnească oricând.

— S-o întâlnească? se încruntă Corinne. Adică Michelle părea convinsă că stafia e acolo?

Lisa ridică din umeri.

— Habar n-am. Eu n-am văzut nimic. Dar când i-am spus lui Michelle că Amanda-i un strigoi, s-a înfuriat cumplit, chicoti Lisa. E țicnită rău, ce mai.

Începu să repete cuvântul cu glas cântat, ca pe o melodie stranie.

— ȚICNIIITĂ… ȚICNIITĂ… ȚICNIIITĂ!…

Corinne ajunsese la limita răbdării.

— Termină, Lisa! se răsti ea.

Lisa tăcu brusc, de parcă ar fi primit o palmă. Tim îi aruncă domnișoarei Hatcher o privire plină de reproș, însă nu scoase o vorbă până când nu se văzură la el acasă și până când Lisa nu se duse în camera ei.

— Corinne, începu psihologul când rămaseră singuri. Te-aș ruga să lași educația Lisei în seama mea.

— E o răsfățată, replică profesoara. Iar tu știi asta foarte bine. Dacă nu te grăbești să iei măsuri, o să dea de bucluc.

Văzând tristețea din ochii lui, se calmă ca prin farmec. Subiectul Lisa era mult prea dureros pentru Tim. Pe de altă parte, avea de abordat o problemă mai urgentă.

— Vreau să stai de vorbă cu Michelle Pendleton despre prietena asta a ei imaginară, îi ceru Corinne.

Tim căzu pe gânduri câteva clipe, apoi încuviință din cap.

— Pentru o fetiță de vârsta ei, e categoric anormal să aibă o prietenă imaginară – indiferent cine-ar fi aceasta. Nu-mi place să repet cuvintele Lisei, însă e posibil ca Michelle să sufere de vreo boală psihică.

— Tim, zise apăsat Corinne. Dar dacă, prin absurd Michelle nu are nicio „boală psihică” – după cum te-ai exprimat tu – și dacă prietena asta nu-i chiar o plăsmuire a imaginației? Dacă Amanda e, totuși, un strigoi?

Tim se holbă la ea ca la o arătare de pe altă lume.

— Așa ceva e cu neputință.

Tonul lui făcu inutil orice argument.

•

Michelle închise cartea și o puse deoparte. Oricât se străduia, nu-și putea lua gândul de la înmormântare. Felul în care se uitaseră oamenii la ea. Se simțise o neajutorată și o infirmă… Se săturase să se tot simtă o infirmă.

Se sculă cu greu de pe scaun, se întinse, iar apoi se apropie

șchiopătând de fereastră. Amurgul de toarnă, ajuns repede din urmă de umbrele înserării, dădea mării nuanțe oțelii, iar cerul sângeriu, trecând treptat înspre albastrul închis al nopții, părea mai jos și mai apăsător ca oricând. La picioarele ei se zărea studioul de pictură al mamei, înghițit încet-încet de întuneric. Michelle își pironi privirea asupra clădirii, parcă așteptând să se întâmple ceva. Dar ce-ar fi putut să se întâmple? Atelierul de pictură era pustiu. Michelle îi auzea pe părinții ei undeva la parter, discutând cu glas coborât, iar conversația lor fiind întreruptă din când în când de chiotele fericite ale bebelușului.

Jennifer.

Michelle își repetă în gând numele surioarei, mirându-se cum de-i plăcuse cândva. Îl rosti din nou, cu voce tare, ascultând cu atenție fiecare silabă, și ajunse la concluzia că nu-i plăcea câtuși de puțin. Deodată, ca și cum i-ar fi simțit ostilitatea, copilașul începu să plângă.

Michelle își încordă auzul un moment. Când scâncetele se potoliră, își luă din nou cartea și, întinzându-se în pat, o deschise la pasajul unde se oprise cu puțin în urmă și-și reluă lectura.

O auzi din nou plângând pe Jennifer.

Lăsând cartea pe noptieră, se sculă încet din pat și, apucând bastonul, ieși din cameră, îndreptându-se spre scări.

•

June își ridică ochii de pe lucrul de mână, ascultând bocănitul bastonului în care se sprijinea Michelle.

— Coboară la noi, îi zise ea încet lui Cal.

Cal nu-i dădu niciun răspuns. O ținea în brațe pe Jennifer, jucându-se cu piciorușele ei.

Bocănitul răsuna tot mai aproape. June își luă din nou andrelele. Când Michelle își făcu apariția în arcada dintre salon și holul de la intrare, se strădui să afișeze o expresie surprinsă.

— Ți-ai și terminat temele? întrebă ea.

Michelle încuviință din cap.

— Am încercat să citesc, dar nu m-am putut concentra. M-am gândit că poate tati e dispus să jucăm ceva.

Cal își încleștă fălcile. Nu uitase ultima experiență de acest fel, când își dăduse silința să-i facă pe plac.

— Nu acum. O învăț pe surioara ta câte degete are la picioare.

Se prefăcu că nu observă privirea plină de reproș din ochii lui Michelle. Însă June nu se putu abține să nu intervină.

— Nu crezi că s-a cam făcut vremea ca Jenny să meargă la culcare? sugeră ea.

Cal se uită spre ceasul de pe consola șemineului.

— La șapte și jumătate? O să se trezească în toiul nopții și-o să te scoale și pe tine.

— Oricum mă scoală, replică June. Cal, ar trebui s-o duci sus, în pătuțul ei.

Era limpede că nu avea intenția să cedeze. Cal se ridică în picioare și săltă bebelușul deasupra capului. Se uită la fețișoara lui zâmbitoare și-i făcu cu ochiul.

— Hai, prințeso, regina-mamă zice că-i ora de culcare.

Dădu să iasă din salon, însă Michelle îl opri.

— Vrei să jucăm ceva când vii înapoi?

Cal își continuă drumul spre scări, fără să-i arunce nici măcar o privire.

— Nu știu, îi răspunse el peste umăr. Astă-seară sunt cam obosit. Poate altă dată.

Fiind întors cu spatele, nu avea cum să vadă că ochii lui Michelle se umpluseră de lacrimi.

Lui June însă nu-i scăpă amănuntul, așa că puse repede andrelele deoparte.

— Ei, iubito, ce-ar fi să coacem împreună niște fursecuri?

Era prea târziu. Michelle pornise deja spre camera ei.

— Nu mi-e foame, zise fetița pe un ton indiferent. Mă duc în dormitorul meu, să mai citesc ceva. Noapte bună.

Fără chef, Michelle se apropie de mama ei și o sărută pe obraz. June o înlănțui cu brațele, încercând s-o strângă la piept, dar o simți cum se crispează.

— Îmi pare rău, murmură femeia. Într-adevăr, astă-seară e cam obosit.

— Știu, răspunse Michelle, desprinzându-se din îmbrățișarea mamei.

Deznădăjduită, June o lăsă să plece. Niciun cuvânt de-al ei n-ar fi reușit s-o consoleze pe Michelle. Numai Cal ar fi avut puterea de a-i alunga neliniștea, dar June nu era deloc convinsă că acest lucru se va întâmpla vreodată. Afară de cazul când l-ar fi forțat să se comporte astfel.

•

Văzând că trecuse jumătate de oră și soțul ei tot nu coborâse în salon, June trecu repede prin toate încăperile de la parter, încuind ușile și stingând luminile. Pe urmă sui scările, vârând capul prin deschizătura ușii ca să-i ureze lui Michelle noapte bună, și se duse în celălalt capăt al coridorului, unde se afla dormitorul mare. Aici îl găsi pe Cal în pat, proptit între perne, cu o carte în mână. Alături, Jennifer dormea liniștită în pătuțul ei. O fracțiune de secundă se simți înduioșată, dar înțelese imediat stratagema soțului.

— Văd că nu ești chiar atât de obosit, îl înfruntă ea.

Cal o privi cu ochii goliți de orice expresie.

— Cum?

— Ziceam că nu ești chiar atât de obosit. Și, te rog, nu te preface că

nu m-ai auzit.

Glasul îi tremura de mânie, însă Cal continuă s-o privească nedumerit.

— Te-am auzit, însă nu știu ce vrei să spui.

— Atunci să-ți explic, răspunse June cu răceală. Acum o jumătate de oră, te-am rugat s-o duci pe Jennifer în pătuțul ei, ca să te joci puțin cu Michelle, iar ție ți s-a părut c-ar fi mult prea devreme. Și-acum te găsesc bine-mersi în pat.

— June… începu Cal, dar ea îi retează vorba.

— Haide, încetează odată! Chiar îți închipui că nu-mi dau seama ce-i în capul tău? Ai venit aici ca să te ascunzi. Să te ascunzi de propria ta fiică! Pentru numele lui Dumnezeu, Cal, chiar nu înțelegi cât de mult rău îi faci?

— Nu-i fac niciun rău! exclamă el aproape cu disperare. Pur și simplu nu… nu…

— Nu poți da ochii cu ea. Ei bine, Cal află că va trebui. Felul cum te-ai purtat cu ea jos în salon a fost o cruzime. Nu voia decât să joace o partidă cu tine. Un joc – atât și nimic mai mult. Doamne Dumnezeule, îmi închipuiam că, dacă ai asemenea mustrări de conștiință, atunci abia aștepți să joci ceva cu ea, ca s-o lași să câștige. Pe urmă, faptul că i-ai zis lui Jenny „prințeso”. Nu pricepi cât a durut-o pe Michelle? Știi bine că dintotdeauna acesta a fost numele ei de alint.

— Te asigur că nici măcar n-a observat, mormăi Cal.

— Da unde ești așa de sigur? Tocmai tu, care nici nu te mai uiți la ea. Află de la mine, Cal, c-a observat. Puțin a lipsit să nu izbucnească în plâns. După părerea mea, dacă și-a reținut lacrimile, asta a fost pentru că și-a închipuit că oricum nu-i pasă nimănui. Doamne, Cal, chiar nu pricepi cât rău îi faci?

Mânia i se preschimbă brusc în disperare și June se prăbuși pe pat, plângând în hohote. Cal o luă în brațe, legănând-o ușor și răsucind în minte acuzațiile adus de ea.

— Nu plânge, draga mea… șopti el. Te rog, nu plânge.

June se strădui să se destindă în îmbrățișarea lui. Era soțul ei și-l iubea. Cele se ce petreceau nu erau nici din vina lui, nici a lui Michelle. Asupra lor se abătuse o nenorocire și atâta tot. Un necaz din care trebuiau să iasă cu bine.

Împreună.

Se ridică în capul oaselor, ștergându-și ochii cu un șervețel scos din sertarul noptierei.

— Azi am făcut ceva, zise ea. N-o să-ți placă atunci când ai s-auzi despre ce-i vorba, dar era de datoria noastră.

— Ai făcut ceva? Ce anume?

— Corinne Hatcher e prietenă cu psihologul școlii. Am rugat-o să ne

aranjeze o întâlnire cu el.

— Să *ne* aranjeze? Adică pentru toți trei?

June încuviință din cap.

— Înțeleg.

Îngrijorarea de o clipă, pe care June o citise în ochii lui, se topi brusc, de parcă peste privire i s-ar fi lăsat o cortină. Când i se adresă din nou soției, glasul lui Cal devenise ca de gheață.

— Ești convinsă că trebuie să mergem toți trei? murmură el, potrivindu-și cuvertura în jurul trupului.

— Ce vrei să spui? întrebă June, circumspectă.

Presimțea ceva, dar nu-și dădea seama ce anume.

— Păcat că nu te-ai auzit vorbind acum câteva minute, zise încet Cal. Nu te-ai arătat deloc… rațională. Da, cred că acesta e cuvântul.

June rămase cu gura căscată de uimire. Vreme de câteva secunde, nu reuși decât să-l privească în tăcere. Chiar voise să spună ceea ce înțelesese ea? Cu neputință.

— Cal, nu poți face așa ceva.

Simți cum începe să-și piardă controlul. Ochii i se umpluseră din nou de lacrimi, furia pe care o crezuse stinsă îi încolți iarăși în suflet.

— N-am făcut nimic, June, declară împăciuitor Cal. Atâta doar că am adus-o sus pe Jennifer, culcând-o în coșulețul ei, după care m-am vârât și eu în pat. Și din senin, mă trezesc cu tine, țipând ca o nebună și repetându-mi că sunt un monstru și că trebuie să consult un psihiatru. Ție ți se pare normal?

June se ridică de pe pat, cu ochii scăpărând de mânie.

— Cum îndrăznești? strigă ea. Ți-ai pierdut mințile de tot? Chiar vrei să faci una ca asta? Insiști să te aperi astfel, pretinzând că nu s-a întâmplat nimic? Atunci ascultă bine ce-ți spun, Calvin Pendleton. N-am de gând să tolerez așa ceva. Îți convine sau nu, ai să mergi cu mine la Tim Hartwick, altfel îți jur că le iau pe Michelle și pe Jennifer și te părăsesc. Chiar acum. În seara asta!

Rămase în picioare în mijlocul camerei, așteptând un răspuns. Se priviră multă vreme ochi în ochi, fulgerându-se unul pe altul, cu o căutătură plină de furie. Până la urmă, unul din ei tot trebui să cedeze și acela fu Cal.

În ochi i se aprinse o luminiță, după care își plecă fruntea. O clipă păru că se scufundă în pat, apoi dintr-o dată tot trupul i se destinse.

— Bine, murmură el. Nu vreau să te pierd. Nici pe tine, nici pe Jennifer. Am să merg.

•

Michelle porni înapoi spre camera ei, cu șoldul zvâcnind de durere și de-abia reușind să-și miște piciorul beteag.

Auzise cearta dintre părinți, își auzise mama țipând la tatăl ei. La început încercase să nu asculte ce-și spuneau, apoi, când maică-sa

tăcuse, fetița se ridicase din pat, strecurându-se pe coridor. Cum tot nu-i ajungea la ureche niciun sunet, se furișase de-a lungul coridorului, cu prețul unui efort supraomenesc, oprindu-se în dreptul ușii părinților.

Aici rămăsese să asculte.

Mai întâi nu prinsese decât un murmur de voci, fără a deslușì vreun cuvânt.

Apoi maică-sa începuse să țipe, amenințându-l pe tatăl ei că-l va părăsi, luând fetițele cu ea.

Singură pe coridor, Michelle nu mai era conștientă decât de durerea ucigătoare din șold și de zvâcnetul propriei inimi.

Într-un târziu, deslușise glasul tatălui. Vorbele lui îi răsunau și acum în urechi: *Nu vreau să te pierd. Nici pe tine, nici pe Jennifer.*

Niciun cuvânt despre Michelle.

Se târî înapoi în cameră, lungindu-se pe pat. Își trase cuvertura până sub bărbie și rămase așa, tremurând din tot trupul, cu mintea bântuită de un vălmășag de gânduri.

Deci, nu se înșelase. Tatăl ei n-o mai iubea.

N-o mai iubea din ziua în care căzuse de pe stânci.

Acela fusese momentul când toate lucrurile bune din viața ei luaseră sfârșit. Momentul când se declanșase tot răul abătut asupra sa.

Singura făptură care-i rămânea era Amanda.

Dintr-o lume întreagă, numai Amanda.

Își dori din suflet ca Amanda să vină la ea, să-i vorbească, s-o asigure că totul va fi bine.

Și Amanda veni.

Silueta ei întunecată, ca o umbră ivită din noapte, se desprinse dintr-un colț al încăperii, plutind înspre Michelle, apoi întinse mâna către ea și o atinse.

Atingerea îi făcu bine. Michelle își simți prietena pășind și mai aproape.

— S-au certat, Mandy, șopti fetița. S-au certat din cauza mea.

— Ba nu, o contrazise Amanda. Nu s-au certat din cauza ta. Nici nu le pasă de tine. Acum n-o mai iubesc decât pe Jennifer.

— Nu-i adevărat, protestă Michelle.

— Ba este, îi șopti Amanda cu un glas blând, dar ferm. Totul se întâmplă din pricina lui Jennifer. Dacă n-ar fi ea, te-ar mai iubi și acum. De n-ar fi fost ea, n-ai fi căzut de pe faleză. Ți-aduci aminte de ce râdeau de tine copiii? Din cauza lui Jennifer. E vina ei. Numai a ei.

— Vina surioarei mele? Păi… e așa de mică…

— N-are importanță, murmură Amanda. Îți va fi mai ușor, Michelle. Îți va fi atât de ușor fără ea. Când Jennifer nu va mai fi, totul va reveni la normal. Nu înțelegi?

Michelle cugetă la cele auzite, ascultând mai departe glasul

învăluitor al Amandei, care-i șoptea cuvinte calde și liniștitoare. Și, dintr-o dată, totul deveni limpede ca lumina zilei.

Într-adevăr, Jennifer era de vină.

Dacă n-ar mai exista Jennifer…

Michelle se lăsă furată de somn, cu Amanda lângă ea, șușotindu-i la ureche vorbe mângâitoare.

După ce adormi, Amanda îi spuse ce avea de făcut. Acum Michelle înțelese, înțelese tot…

• Capitolul 22

Pe măsură ce se apropia sfârșitul săptămânii, June devenea tot mai neliniștită. De câteva ori se simțise ispitită să-l roage pe Tim Hartwick să schimbe programarea, acceptând să-i primească mai devreme. Totuși, rezistă tentației, repetându-și că era pe cale să devină isterică.

Când sosi ziua de vineri, se întrebă dacă nu cumva era prea târziu. Pendletonii cu greu mai puteau fi numiți o familie. Michelle se izolase și mai tare. Zilnic pleca la școală în tăcere și, de cum se întorcea acasă, se închidea în camera ei.

June ajunsese să se oprească tot mai des pe coridorul de la etaj, în dreptul ușii lui Michelle, cu urechea la pândă.

Distingea glasul fiicei sale – șoptit, de-abia auzit – însă nu deslușea niciun cuvânt. Când și când, Michelle tăcea, ca și cum ar fi ascultat răspunsul cuiva, deși June știa că fetița era singură în cameră.

Singură, cu excepția Amandei.

În cursul săptămânii, June încercase de mai multe ori să micșoreze prăpastia pe care o simțea căscându-se între ea și Cal, dar acesta rămăsese indiferent la tentativele de împăcare ale soției. În fiecare dimineață pleca la dispensar, unde rămânea până seara târziu, întorcându-se acasă numai cât să se joace câteva minute cu Jennifer, după care se ducea la culcare.

Iar Jennifer…

Jennifer părea să simtă tensiunea din casă. Râsul și gânguririle fericite cu care se obișnuise mama dispăruseră cu totul. Acum abia dacă mai scâncea, de parcă s-ar fi temut să nu-i supere pe cei din jur.

June își petrecea din ce în ce mai mult timp în atelier, încercând să picteze – dar de cele mai multe ori doar uitându-se la pânza albă, fără s-o vadă cu adevărat. În câteva rânduri, fusese cât pe ce să scotocească în debara după straniul desen pe care era convinsă că nu ea îl făcuse, dar de fiecare dată o oprise ceva: spaima.

Se temea că, dacă îl va privi mai mult sau dacă se va gândi intens la el, își va da seama de unde apăruse acolo. Iar ea tocmai de asta se ferea.

Când în cele din urmă sosi și dimineața de vineri, June trăi un

profund sentiment de ușurare, în sfârșit, avea să meargă să discute cu Tim Hartwick. Poate că de astăzi lucrurile vor începe să se schimbe în bine.

Pentru prima oară în acea săptămână, June rupse tăcerea apăsătoare ce plutea deasupra mesei așternute pentru micul dejun.

— Azi vin să te iau de la școală, îi spuse ea lui Michelle.

Fetița îi aruncă o privire întrebătoare. June se sili să-i zâmbească liniștitor.

— După ore ne întâlnim cu tăticu' și mergem cu toții să stăm de vorbă cu domnul Hartwick.

— Cu domnul Hartwick? Psihologul școlii? De ce?

— Pentru că așa socotesc eu că e bine, încheie June.

•

În clipa când Michelle se ivi în pragul biroului său, Tim Hartwick îi surâse, făcându-i semn să ia loc pe un scaun. Michelle se așeză, rotindu-și ochii prin încăpere. Tim așteptă răbdător până ce privirea fetiței se opri, în sfârșit, asupra lui.

— Credeam că vor veni și părinții mei cu mine.

— Voi discuta și cu ei, ceva mai târziu. Mai întâi m-am gândit să ne cunoaștem noi doi.

— Nu-s nebună, declară Michelle. Indiferent ce v-au spus alții despre mine.

— Nimeni nu mi-a spus nimic, o liniști Tim. Însă bănuiesc că știi cu ce mă ocup eu aici.

Michelle încuviință din cap.

— Credeți că i-am făcut ceva lui Susan Peterson?

Întrebarea ei îl luă pe Tim prin surprindere.

— Chiar i-ai făcut?

— Nu.

— Atunci de ce-aș crede contrariul?

— Pentru că așa se întâmplă cu toți ceilalți.

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

— În afară de Amanda.

— Amanda? întrebă Tim. Cine-i Amanda?

— Prietena mea.

— Și eu care-mi închipuiam că-i știu pe toți copiii din școala asta, zise Tim, alegându-și cu grijă cuvintele. Află cu un cunosc nicio fetiță cu numele de Amanda.

— Nu merge la școală, îi explică Michelle.

Tim o privi atent, încercând să citească ceva pe chipul ei – numai că nu avu ce. Din câte își putea da seama, Michelle se simțea perfect relaxată.

— De ce nu merge la școală? întrebă el.

— Nu are cum. E oarbă.

— Oarbă?

Michelle încuviință din cap.

— Nu vede nimic, decât atunci când e cu mine. Are niște ochi ciudați, de un alb lăptos.

— Și unde-ai întâlnit-o pe Amanda?

Michele chibzui vreme îndelungată înainte de a-i răspunde. Într-un târziu, ridică din umeri.

— Nici eu nu știu prea bine. Cred că în preajma casei noastre. Acolo locuiește.

Tim decise ca pentru moment să abandoneze subiectul.

— Ce-ți mai face piciorul? Te doare tot așa de rău?

— Nu.

După o scurtă pauză, se răzgândi și zise:

— Mă rog… uneori mă doare mai rău, alteori nu mă mai doare deloc.

— Și când se întâmplă asta?

— Când sunt cu Amanda. Cred că… cred că pur și simplu nu mă mai gândesc la el. Poate că de asta și suntem așa bune prietene: ea e oarbă, iar eu șchioapă.

— N-ați fost prietene și înainte să cazi de pe faleză? o întrebă Tim, intuind că se afla în pragul unor revelații importante.

— Nu. Am văzut-o de vreo câteva ori, însă abia după accidentul meu ne-am cunoscut mai bine. Atunci a început să mă viziteze.

— Dar nu aveai și o păpușă cu numele Amanda? se interesă pe neașteptate Tim.

Michelle se mulțumi să dea din cap.

— O mai am și acum. Numai că nu-i chiar a mea. De fapt, a fost a lui Mandy, însă în prezent pot spune că-i a noastră.

— Înțeleg.

— Mă bucur că în sfârșit cineva *înțelege*, zise Michelle.

— Vrei să spui că alții nu înțeleg?

— De pildă, mămica mea nu mă crede. E convinsă că Amanda e o scorneală de-a mea. Probabil pentru că și prietena mea și păpușa au același nume.

— Mda, asta poate duce la confuzii.

— Așa e, încuviință Michelle. De fapt, la început și eu am crezut că-i vorba de una și aceeași persoană. Dar m-am înșelat. Amanda e vie, iar păpușa nu.

— Și cum vă petreceți timpul atunci când sunteți împreună, tu și Amanda?

— De cel mai multe ori stăm de vorbă. Uneori mergem împreună la plimbare.

— Și despre ce vorbiți?

— Despre tot felul de lucruri.

Tim decise să-și încerce norocul.

— În ziua când Susan Peterson a căzut de pe stânci, Amanda era cu tine?

Michelle dădu din cap.

— Erai în cimitir?

— Da. Susan îmi striga tot soiul de cuvinte urâte, dar Mandy a oprit-o.

— Cum anume?

— A alungat-o de acolo.

— Vrei să spui că a fugărit-o până la marginea falezei?

— Nu știu, răspunse încet Michelle.

Era pentru prima oară când se gândea la acest lucru.

— Poate. N-am văzut nimic. Era o zi cu ceață… mami zice că nu, dar era ceață.

Tim se aplecă spre ea, luându-și o expresie gravă.

— Michelle, de fiecare dată când Amanda e cu tine se lasă ceața?

Michelle se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

— Nu. Uneori da, însă nu întotdeauna.

Tim schiță un gest aprobator.

— Dar ceilalți prieteni ai tăi o cunosc pe Amanda?

— Eu nu am alți prieteni.

— Niciunul?

Fetița coborî glasul și privirea i se înnegură:

— Din ziua când am căzut de pe faleză, nimeni n-a mai vrut să fie prieten cu mine.

— Dar surioara ta? întrebă Tim. Ea nu ți-e prietenă?

— Surioara mea nu-i decât un bebeluș.

Se lăsă o tăcere adâncă. Tim se abținu să deschidă vorba, convins că Michelle era pe punctul de-a spune ceva. Și nu se înșelă.

— Și pe urmă, adăugă fetița cu glas abia șoptit, ea nici nu e sora mea cu adevărat.

— Cum adică nu e?

— Eu sunt înfiată, Jenny nu.

— Te supără faptul acesta?

Michelle ocoli răspunsul.

— Nu știu. Amanda zice…

— Ce zice Amanda? o îmboldi Tim.

— Zice că, de când s-a născut Jenny, mami și tati nu mă mai iubesc.

— Și tu o crezi?

Pe chipul lui Michelle se ivi o expresie arțăgoasă.

— De ce n-aș crede-o? Tati aproape că nu-mi mai vorbește, mami se ocupă tot timpul de Jenny și… și…

Glasul i se frânse și o lacrimă i se prelinse pe obraz.

— Michelle, murmură cu blândețe Tim. Ai fi dorit ca Jenny să nu se

fi născut vreodată?

— Nu știu…

— Nu-i de mirare că gândești așa, urmă Tim. Mi-aduc aminte cât de furios am fost când s-a născut surioara mea cea mică. Pur și simplu mi s-a părut nedrept. Atâta vreme părinții mei se ocupaseră numai de mine și, dintr-odată, în viața mea apăruse un intrus. Mai târziu am înțeles că părinții mei continuaseră să mă iubească la fel de mult ca și până atunci.

— Dar dumneavoastră n-ați fost înfiat, replică Michelle. Nu-i deloc același lucru.

Se ridică în picioare.

— Acum pot să plec?

— Nu mai vrei să stai de vorbă cu mine?

— Nu. Cel puțin, nu acum. Și nu despre Jenny. O urăsc pe Jenny!

— Bine, încuviință Tim pe un ton împăciuitor. N-o să mai discutăm despre Jenny.

— Dar eu nu vreau să mai discut despre nimic! declară cu încăpățânare Michelle, privindu-l cu ochii scăpărând de mânie.

— Atunci ce vrei să faci?

— Vreau să merg acasă, răspunse Michelle. Vreau să mă întorc acasă și s-o întâlnesc pe Amanda!

— Bine, acceptă Tim. Uite ce zic eu: trebuie să vorbesc câteva minute cu părinții tăi. Îți ofer o Coca-Cola și, până o bei, isprăvim și noi discuția, ce părere ai?

Michelle se pregăti să protesteze, apoi, ca prin farmec, mânia i se risipi. Ridică din umeri și răspunse:

— Bine.

Tim deschise ușa, făcându-i loc să iasă, după care zâmbi încurajator spre June și Cal.

— Mă duc să-i iau lui Michelle o Coca-Cola, îi anunță psihologul. Puteți intra. Mă întorc imediat.

— Mulțumim, murmură June.

Însă Cal se încăpățână să tacă.

•

Când intră în birou, Tim îi găsi pe amândoi așteptându-l. June se foia nervoasă pe scaunul unde cu câteva minute în urmă șezuse Michelle, iar Cal stătea în picioare la fereastră, cu spinarea încordată. Deși era întors cu spatele, Tim îl ghici că abia își stăpânea mânia. Psihologul se instală în fotoliul său, începând să frunzărească dosarul lui Michelle.

— Cum a mers? întrebă June.

— Am stat de vorbă.

— Și sunteți de părere că soția mea are dreptate? Credeți că Michelle e nebună?

— Cal, eu n-am afirmat niciodată așa ceva, protestă June.

— Dar asta e în mintea ta.

Se întoarse cu fața către Tim.

— Soția mea e convinsă că atât eu, cât și Michelle suntem bolnavi la cap.

Amestecul de durere și exasperare de pe chipul lui June îi dădu lui Tim toate lămuririle necesare.

— Domnule Hartwick… începu ea.

Glasul începu să-i tremure și se opri.

Tim îi veni în ajutor.

— De ce nu-mi spuneți Tim? Vă va fi mai ușor să-mi vorbiți deschis. Domnule doctor Pendleton, vă rog să luați loc.

— Rămân în picioare, declară scurt Cal, fără să se miște de lângă fereastră.

June înălță din umeri, cu ochii în ochii psihologului, iar el îi înțelese imediat semnificația gustului. Decise ca pentru moment să-i facă pe plac lui Cal.

— Am discutat despre prietena ei… despre Amanda, îi spuse el lui June.

— Și?

— Din câte-mi dau seama, Michelle pare convinsă că Amanda e o ființă reală – ceea ce nu înseamnă neapărat o făptură în carne și oase, dar oricum o altă persoană decât ea însăși. Cineva care există independent de ea.

— Și… și asta-i ceva normal?

— La un copil de – să zicem – trei ani, nu-i un lucru atât de neobișnuit.

— Înțeleg, murmură June. Dar nu și în cazul lui Michelle. Așa e?

— S-ar putea să nu fie chiar atât de grav… începu Tim, dar Cal plecă de la fereastră, întrerupându-i în mijlocul frazei.

— Nu-i deloc grav! zise el cu asprime. Tot ce-a făcut Michelle a fost să-și creeze o prietenă imaginară, care s-o ajute să traverseze o perioadă dificilă. Sincer să fiu, nu pricep de ce se face atâta tevatură.

— Regret din suflet, însă nu pot fi de acord cu dumneavoastră, domnule doctor Pendleton, vorbi liniștit Tim. N-am cum să vă împărtășesc părerea. Fiica dumneavoastră se confruntă cu niște probleme foarte serioase și, dacă refuzați să priviți adevărul în față, nu prea văd cum veți reuși s-o ajutați.

— Probleme? repetă June. Ați spus „probleme”?… Adică există și altceva în afară de adaptarea la… la condiția ei de acum?

Tim încuviință din cap.

— Nici nu pot afirma cu certitudine că marea ei problemă ar fi beteșugul de la picior. De fapt, sunt aproape convins că nu. E vorba mai curând de surioara ei.

— Jenny? întrebă Cal.

— O, Doamne! Tocmai de asta m-am temut! gemu June.

Apoi, întorcându-se spre Cal:

— Doar ti-am spus de atâtea ori. De săptămâni întregi îți tot repet, *dar* n-ai vrut să mă crezi.

— Domnule doctor Pendleton, Michelle consideră că nu o mai iubiți. Își închipuie că, deoarece a fost înfiată, amândoi ați încetat s-o mai iubiți din clipa când ați avut un copil al dumneavoastră.

— Asta-i o prostie! exclamă Cal.

— Oare? întrebă June, cu glas gâtuit. Chiar așa să fie?

— Se pare că așa i-a spus prietena ei, Amanda, urmă Tim.

June îl privi fix, fără să priceapă.

— Nu… nu vă înțeleg.

Tim se sprijini de spătarul scaunului.

— Păi… nu-i chiar atât de greu să reconstituiți întreg tabloul. La ora actuală, Michelle e chinuită de gânduri și sentimente total străine de ea și care nu-i fac deloc plăcere. De fapt, îi frâng inima. Atunci a născocit-o pe Amanda. În principiu, Amanda reprezintă partea întunecată a personalității fiicei dumneavoastră. Michelle pur și simplu își transferă asupra Amandei cele mai… – cum să le numesc? Urâte? Da, cred că e cuvântul cel mai potrivit – deci, cele mai urâte gânduri și intenții, pentru care n-ar suporta să-și asume răspunderea.

— Vă referiți cumva la fenomenul de proiecție? întrebă Cal, pe un ton a cărui ostilitate Tim decise să n-o ia în seamă.

— Da, chiar despre asta este vorba. Numai că, în cazul nostru, avem de-a face cu o manifestare extrem de neobișnuită. Termenul *proiecție* semnifică transferul propriilor probleme asupra unei alte persoane, de regulă cât se poate de reală. De pildă, soțul infidel care bănuiește tot timpul că soția îl înșală.

— Cunosc și eu definiția, îl întrerupse Cal cu răceală.

Tim se hotărî să pună lucrurile la punct.

— Domnule doctor Pendleton, am impresia că ați prefera să nu auziți nimic din ce vă spun. Am sau nu dreptate?

— Mă aflu aici pentru că așa mi-a cerut soția mea. Cred însă că ne pierdem vremea de pomană.

— Poate că da, îl aprobă Tim.

Își încrucișă liniștit brațele la piept și așteptă. Nu pentru multă vreme.

— Vezi? zise Cal, adresându-i-se lui June. Chiar și domnul Hartwick zice că ne irosim timpul zadarnic. Dacă ai de gând s-o ții tot așa, atunci n-ai decât. Eu, unul, m-am săturat până în gât.

Porni către ușă, apoi întoarse capul și întrebă:

— Vii?

June îi întâlni privirea. Când începu să vorbească, glasul ei devenise

de un calm înfricoșător.

— Nu, Cal, nu vin. Știu că nu te pot sili să mă asculți, totuși am să încerc. Dacă vrei, așteaptă-mă. Dacă nu, du-o pe Michelle acasă cu mașina, iar eu am să mă întorc pe jos.

Tim, care nu-și luase ochii de la Cal, îl văzu crispându-se ușor la auzul numelui lui Michelle. Cu toate acestea, nu interveni, așteptând reacția doctorului.

— Am să te aștept, răspunse Cal și ieși din birou, închizând ușa în urma sa.

— Vă rog să mă iertați, murmură femeia. Soțul meu… pur și simplu nu reușește să facă față necazurilor prin care trecem. Pentru el a fost ceva îngrozitor.

Tim continuă să tacă pentru câteva momente, îngăduindu-i lui June să-și descarce sufletul, apoi zise cu multă blândețe:

— Cred c-o pot ajuta pe Michelle. Fetița dumneavoastră traversează o perioadă foarte grea. În primul rând, datorită suferinței sale fizice. Pentru un copil nu-i puțin lucru să se trezească dintr-o dată infirm. La asta se adaugă povestea cu Jennifer – picătura care a făcut să se reverse paharul fiind, desigur, atitudinea tatălui ei. Faptele enumerate mai sus au supus-o unor presiuni psihice atât de mari, încât a început să-și piardă controlul.

— Atunci înseamnă c-am avut dreptate, șopti June, simțind că i se ia o piatră de pe inimă. Oare de ce vorbele dumneavoastră reușesc să-mi redea încrederea?

— Întotdeauna e mai bine dacă te străduiești să înțelegi o problemă, îi explică Tim. Abia când nu-ți dai seama ce se întâmplă trăiești un sentiment de derută. În cazul lui Michelle, măcar știm ce se petrece cu ea.

•

Michelle rămase câteva minute în cancelarie, bând o Coca-Cola. Îi plăcuse de domnul Hartwick – psihologul o ascultase cu răbdare și-o crezuse atunci când îi istorisise povestea cu Amanda. Nu se apucase să-i spună că Amanda e un strigoi, ori că nu-i o ființă reală și altele de soiul ăsta. Se întrebă în treacăt cam despre ce vorbea acum cu părinții ei. Nu că ar fi interesat-o în mod deosebit. Orice le-ar fi zis psihologul, tot nu vor reîncepe s-o iubească la fel de mult ca înainte.

Ieși din cancelarie și se opri în capul scărilor de la intrarea elevilor. Billy Evans stătea cocoțat pe un leagăn, străduindu-se să-și propteasă picioarele în pământ, ca să-și facă vânt. Era singur și, când o văzu pe Michelle, îi făcu semn cu mâna să se apropie. Fetița azvârli cutia de Coca-Cola și începu să coboare treptele, sprijinindu-se în baston.

— Bună, o salută Billy. Nu vrei să mă dai în leagăn?

— Ba da.

Începu să împingă încet leagănul. Puștiul râdea fericit, îndemnând-o

să-i facă vânt și mai tare.

— Leagănul e prea înalt, îi explică Michelle. Nici n-ar trebui să te sui în ăsta. De ce nu te dai în cele mici?

— Dar sunt destul de mare, se umflă în pene Billy. Pot să mă țin în picioare și pe gardul de sârmă.

Michelle aruncă o privire spre terenul de baseball, în jurul căruia fusese ridicat un gard din stâlpi și împletitură de sârmă, înalt de vreo doi metri jumătate și lung de vreo șase metri. Michelle văzuse câțiva băieți mai mari – de vârsta ei – cățărându-se pe gard și mergând în echilibru pe toată lungimea lui. Dar puștii de seama lui Billy n-ar fi îndrăznit cu niciun chip.

— Nu te-am văzut niciodată, zise Michelle.

— Pentru că nu te-ai uitat. Oprește leagănul și-am să-ți arăt.

Michelle încetă să-l împingă și Billy se mai avântă o dată spre înalturi, apoi, înainte ca leagănul să se fi oprit, sări jos, aterizând în picioare, și o luă la fugă spre terenul de baseball.

— Vino și tu! strigă el peste umăr spre Michelle.

Fetița porni după Billy, silindu-se să meargă cât mai repede, dar, până să-l ajungă din urmă, el începuse deja să se cațăre pe plasa de sârmă.

— Ai grijă, îl preveni Michelle.

— Nu-i mare scofală, se grozăvi Billy.

Când se văzu sus, încălecă pe bârna dintre primii doi stâlpi, zâmbind mândru, cu gura până la urechi.

— Suie și tu, o îndemnă el.

— Nu pot, răspunse Michelle. Știi asta foarte bine.

Billy își ridică întâi un picior, apoi pe celălalt. Încet-încet și dând din mâini ca să-și țină echilibrul, reuși să stea pe vine, după care, clătinându-se când într-o parte, când în cealaltă, începu să se ridice cu băgare de seamă, până ce rămase în picioare, cu brațele întinse în lături.

— Ei, ce zici?

Michelle îl văzu pierzându-și echilibrul. Era convinsă că puștiul o să cadă.

— Billy, dă-te jos de acolo. Ai să cazi și-ai să te lovești, iar eu n-am cum să te ajut.

— N-am să cad! Fii atentă la mine!

Puse un picior înaintea celuilalt, gata-gata să calce în gol, apoi se echilibră din nou, pregătindu-se să facă un al doilea pas.

— Billy, te rog, dă-te jos, insistă Michelle.

Dar Billy se îndepărtă încet de ea, înaintând cu băgare de seamă de-a lungul bârnei, din ce în ce mai sigur pe el.

— N-am să cad, o asigură puștiul.

Văzând că Michelle insistă să-l cheme jos, începu s-o necăjească.

— Ești supărată pentru că nu poți să faci ca mine. Dacă n-ai fi șchioapă, ai putea. Dar așa nu! Sâc!

Și izbucni în hohote de râs.

Michelle îl privi țintă câteva clipe, cu râsul lui răsunându-i dureros în urechi.

Râdea la fel ca Susan Peterson și ca toți ceilalți.

În jurul ei porni să se adune ceața – aburul acela rece și cenușiu din care avea să se ivească și Amanda. Mutrișoara zâmbăreață a lui Billy îi dispăru din fața ochilor, dar glasul lui, râzând și batjocorind-o, ajungea până la ea, străbătând chiar și prin cețuri, ca o lamă de cuțit.

Atunci își făcu apariția Amanda – în spatele ei, șoptindu-i la ureche:

— Nu-l lăsa să râdă de tine, Michelle, murmură silueta înveșmântată în negru. Nu vezi că-și bate joc de tine? Nu-i da voie. Să nu mai îngădui nimănui să-și bată joc de tine.

Michelle șovăia. Din nou răsunară hohotele batjocoritoare ale lui Billy și vorbele lui provocatoare:

— Ai putea și tu, dacă n-ai fi șchioapă!

— Oprește-l, îi șuieră la ureche Amanda.

— Nu știu cum, se plânse Michelle.

Privi în jur cu disperare, căutând-o pe Amanda.

— Am să-ți arăt eu, șopti Mandy. Uită-te la mine…

Râsul batjocoritor al lui Billy încetă brusc. La urechile lui Michelle ajunse un urlet de spaimă.

•

Billy încercă să sară, dar era prea târziu. Gardul de sârmă începuse să se clatine sub tălpile lui.

Își pierdu echilibrul, încercă să se țină pe picioare, dar nu reuși. Brațele îi fâlfâiră neputincioase prin aer și băiatul se prăvăli la pământ.

În curtea școlii se așternu o tăcere mormântală, destrămată de șoapta Amandei.

— Ai văzut? Ai văzut cât de ușor a fost? Acum îi poți opri pe toți cei care râd de tine…

Vocea se stinse și Amanda se făcu nevăzută. Ceața începu să se risipească. Michelle așteptă câteva clipe, apoi privi în jurul ei.

Câțiva pași mai încolo zăcea Billy Evans, cu capul răsucit spre ea, fixând-o cu ochii încremeniți.

Și Michelle înțelese că Billy nu va mai râde de ea niciodată.

• Capitolul 23

Continuă să-l privească țintă pe Billy Evans, trupul lui micuț, zăcând fără suflare la pământ, chipul palid și lipsit de viață. Șovăi, apoi făcu un pas temător spre el.

— Billy, murmură ea cu un glas nesigur și întrebător. Billy, ai pățit ceva?

Dar, exact în clipa când puse întrebarea, înțelese că puștiul murise. Se mai apropie puțin, apoi se răzgândi.

Ajutor. Trebuia să se ducă după ajutor.

Se rezemă de gard, aplecându-se cu grijă ca să-și ia bastonul. După ce mai aruncă o privire rapidă înspre Billy, se îndreptă către clădirea școlii. În curte nu mai era nimeni. Nimeni care să vină în ajutorul ei, nimeni care să mai poată face ceva pentru Billy.

Nimeni care să-i povestească ce se întâmplase.

Și asta fiindcă Michelle nu-și mai amintea nimic.

Nu mai știa decât că Billy se cățărase pe împletitura de sârmă, începând să meargă în echilibru pe bârna de deasupra.

Și-l amintea cum făcuse primul pas și cum ea îl preveniseră fie cu băgare de seamă.

Atunci el începuse să râdă.

Pe urmă pe Michelle o învăluise ceața, iar o dată cu ceața apăruse și Amanda.

Dar ce se petrecuse după aceea?

În mintea ei era un gol imens.

Michelle începu să suie treptele către intrarea elevilor.

— Ajutor! strigă ea. Chiar nu m-aude nimeni?

Când era gata să pună piciorul pe ultima treaptă, văzu cum ușa se deschise și în prag apare tatăl ei.

— Michelle? Ce s-a întâmplat? Ai pățit ceva?

— Nu eu, Billy! țipă Michelle. Billy Evans! A căzut, tăticule! Încerca să meargă în echilibru pe gardul de colo și deodată a căzut!

— Dumnezeule, gemu Cal abia șoptit și cuvântul i se opri în gâtlej, aproape sufocându-l.

În minte îi năvăliră aceleași vedenii – chipuri de copii țintuindu-l cu priviri acuzatoare. Simți că-l apucă amețeala. Totuși, se sili să se uite spre terenul de joacă. Încă de departe îl zări pe băiețașul care zăcea nemișcat la picioarele gardului – o grămadă de carne neînsuflețită.

Michelle reușise să ajungă pe ultima treaptă și acum se agățase de el, cu ochii scăldați în lacrimi.

— A căzut, tati. Mă tem că… mă tem că a murit.

Cal trebuia să ia o hotărâre. *Trebuia* să acționeze. Dar îi era peste putință.

— Hai înăuntru, bâigui el. Hai înăuntru… Mami o să aibă grijă de tine.

Se deprinse din mâna lui Michelle și-o conduse în biroul unde June continua să stea de vorbă cu Tim Hartwick. Amândoi își ridicară privirea, surprinși și, văzând expresia de pe chipul doctorului, ghiciră imediat că se întâmplase ceva.

— Chemați o ambulanță, zise el. A avut loc un accident. Un băiețel a căzut de pe gradul terenului de baseball. Trebuie… trebuie să mă duc să văd ce-i cu el…

Glasul i se stinse.

— Trebuie…

Se întoarse și ieși din birou, clătinându-se pe picioare.

Tim ridică receptorul și începu să formeze un număr de telefon.

— Mami? se auzi deodată vocea lui Michelle.

Vorbea ca prin vis, iar June se grăbi s-o strângă în brațe.

— Liniștește-te, iubito, îi șopti June. Tăticul îi acordă primul ajutor! Îndată va veni și ambulanța. Ce s-a întâmplat?

Michelle își îngropă obrazul la pieptul mamei, plângând cu sughițuri. June încercă s-o calmeze, cu o ureche la conversația telefonică a lui Tim. Treptat, Michelle își veni în fire.

Tim Hartwick puse receptorul în furcă exact în momentul când Michelle începu să istorisească cele petrecute. Psihologul o ascultă cu atenție, silindu-se să-i citească pe chip dacă spunea adevărul. Când Michelle tăcu, June o luă din nou în brațe.

— Îngrozitor, murmură ea. Totuși, nu-ți face griji. Cu siguranță că se va pune pe picioare.

— Ba nu, o contrazise Michelle cu glas înăbușit. Billy e mort. *Știu* c-a murit.

•

Coșmarul se repeta.

Cal străbătu curtea ca prin vis. Avea senzația că, dacă ar fi încercat să alerge, picioarele l-ar fi tras tot înapoi. Cele câteva secunde până când ajunse lângă Billy îi părură lungi ca niște veacuri. În sinea lui, nu avea nicio îndoială în ce stare va găsi copilul.

Într-un târziu, se opri în fața lui Billy, îngenunchind lângă trupul chircit la pământ. Aruncă o privire spre chipul băiețașului, observând că avea gâtul frânt, apoi, cu un gest reflex, îl apucă de încheietura mâinii.

Deodată, degetele sale prinseră un puls slab.

În prima clipă, Cal își închipui că imaginația îi juca o festă, dar, în secunda următoare, bănuiala i se preschimbă în certitudine. Billy Evans trăia.

De ce n-a murit? se întrebă în sinea sa Cal. *De ce viața lui trebuie să depindă de mine*?

Fără prea mare tragere de inimă, se aplecă deasupra copilului, silindu-se să-l examineze.

Trebuia să-l miște din loc.

Avu o scurtă ezitare. Cu numai câteva săptămâni în urmă, își luase în brațe propriul copil. Acum Michelle era infirmă! Îl cuprinse panica și, timp de o fracțiune de secundă, se simți ca paralizat. Apoi, încet-

încet, mintea sa începu să lucreze.

Când va sosi ambulanța, brancardierii îl vor muta din loc pe Billy. Poate că, totuși, era mai bine să aștepte.

Dar era medic! *Trebuia* să facă ceva!

Dacă nu lua nicio măsură, era convins că Billy va muri înainte de sosirea ambulanței. După poziția gâtului, se vedea limpede că băiatul se sufoca. Dacă voia ca Billy să trăiască, trebuia neapărat să-i îndrepte gâtul.

Cu infinite precauții, începu să-i miște capul.

În momentul când în plămânii copilului pătrunse un val de aer proaspăt, obrazul său prinse să-și schimbe culoarea, pierzându-și nuanța albăstruie. Sub ochii lui Cal, băiețașul începu să respire mai liber.

Cal simți că se destinde puțin câte puțin.

Billy Evans avea să trăiască.

În depărtare, se auzi sirena ambulanței. Pentru Cal, sunetul acesta era ca o simfonie a speranței.

•

Când sirena ambulanței se auzi mai deslușit, June se ridică în picioare, mergând către fereastră. Din locul în care se afla nu putea vedea nimic – numai un capăt al gardului, ca un semn de rău-augur, restul rămânând ascuns după colțul clădirii.

— Nu mai suport, zise ea. Tim, vrei să te duci să vezi ce se întâmplă? Te rog.

Tim Hartwick încuviință din cap. În clipa când să iasă din birou, se opri în ușă.

— I-am spus doamnei Evans să vină până aici. Ești sigură că nu vrei să rămân cu dumneata?

Aruncă o privire pătrunzătoare spre Michelle, care stătea pe un scaun cu spătar, cu ochii în gol, cu trăsăturile împietrite într-o expresie șocată.

— Dacă ajunge înainte de întoarcerea dumitale, am să încerc să mă descurc, se încăpățână June. Te rog însă… du-te și vezi dacă trăiește.

•

Jumătate de oră mai târziu, Michelle, June și Tim rămaseră în curtea școlii. Ambulanța îl ridicase pe Billy, însoțit de Cal, și se îndreptase spre dispensar. În urma ei venea mama lui Billy, care, aflând că fiul ei era în afară de orice pericol, insistase că poate merge cu mașina proprie.

Grupul de gură-cască din curtea școlii se risipise imediat. Oamenii plecaseră câte doi, câte trei, șușotind între ei și uitându-se din când în când în urmă, știind că Michelle se afla în biroul lui Tim Hartwick.

Tim îi făcu semn lui June să iasă o clipă pe coridor. Acolo, între patru ochi, îi spuse că voia să discute cu Michelle.

— Chiar acum? se miră June. Dar… e încă sub efectul șocului!

— Trebuie să descoperim ce s-a întâmplat. Cred că, dacă o determin să vorbească acum, înainte de-a cugeta prea mult asupra incidentului, am șanse mari să mă apropii de adevăr.

Instinctul matern o îndemnă pe June să sară în apărarea fiicei sale.

— Adică înainte de-a apuca să-și făurească propria ei versiune?

— N-am spus asta și nici nu gândesc astfel, se grăbi s-o liniștească Tim. Aș vrea să discut cu Michelle înainte ca mintea ei să confere faptelor o valoare logică. Trebuie să aflu de ce era așa de sigură că Billy a murit.

— Bine, se învoi în cele din urmă June, deși fără prea mare entuziasm. Dar te rog, ia-o cu binișorul.

— Departe de mine gândul de-a proceda altfel, răspunse înțelegător Tim.

Și, lăsând-o pe June singură pe coridor, se întoarse la Michelle.

•

— De ce erai atât de sigură că Billy a murit? întrebă Tim cu blândețe.

Îi trebuiseră zece minute până s-o convingă pe Michelle că prietenul ei trăia și încă nu știa precis dacă îl credea sau nu.

— N-a căzut de sus. Gardul n-are decât vreo doi metri.

— Știam că așa trebuie să se întâmple. Mi-am dat seama imediat.

— Ți-ai dat seama? Cum?

— După… După mai multe lucruri. Înțelegeți ce vreau să spun…

Tim așteptă câteva momente, dar, cum Michelle nu se grăbea să continue, decise să-i ceară să povestească din nou cele petrecute. Fetița îi istorisi iarăși întâmplarea, iar el o ascultă fără s-o întrerupă.

— Asta-i tot? întrebă psihologul când Michelle își încheie relatarea.

Fetița încuviință din cap.

— Acum te-aș ruga să te gândești foarte bine, urmă Tim. După aceea ai să reiei povestirea cu toate amănuntele, să vezi dacă nu cumva ți-a scăpat ceva.

Michelle reconstitui încă o dată scena accidentului, numai că Tim o opri când și când, cerându-i să-și forțeze memoria în căutarea unor noi detalii.

— Bun, deci când Billy a început să meargă pe bârnă, tu unde te aflai?

— În capătul pe unde urcase el.

— Ai atins cumva plasa de sârmă? Te-ai sprijinit de ea?

Michelle se încruntă ușor, încercând să-și amintească.

— Nu. Aveam bastonul în mână. Mă propteam în el.

— Bine, aprobă Tim. Acum povestește-mi iarăși ce s-a întâmplat în timp ce Billy mergea pe gard.

Ea îi repetă exact ce-i spusese mai înainte.

— Mă uitam la el. Îi tot ziceam să fie atent, mi-era teamă să nu cadă. Deodată, s-a împiedicat. Înțelegeți? S-a împiedicat și a căzut. Am vrut să-l prind în brațe, dar n-am putut. Era prea departe de mine, iar eu… eu nu mai sunt în stare să mă mișc la fel de repede ca altădată.

— Din ce cauză s-a împiedicat? întrebă Tim.

— Nu știu… N-am văzut.

— N-ai văzut? Cum așa?

Brusc, îl săgetă o bănuială.

— Era cumva ceață? Se lăsase ceața?

O fracțiune de secundă, în ochii lui Michelle se aprinse o luminiță, după care fetița clătină din cap.

— Nu. N-am văzut fiindcă nu-s prea înaltă. Cine știe, poate că era vreun cui ieșit în afară.

— Posibil, încuviință Tim, continuând șirul întrebărilor. Dar Amanda? Era și că acolo?

Ochii lui Michelle sticliră din nou. În clipa următoare, fetița clătină iar din cap.

— Nu.

— Ești convinsă? insistă Tim. Ar putea fi un amănunt extrem de important.

Michelle își scutură pletele, cu un aer categoric.

— Nu, repetă ea. N-a fost nici ceață și nici Amanda nu era cu mine. Billy s-a împiedicat. S-a împiedicat și gata! Nu credeți ce vă spun?

Tim o văzu că era gata să plângă.

— Bineînțeles că te cred, o liniști el, zâmbindu-i încurajator. Îți place de Billy Evans, nu?

— Da.

— Te-a supărat vreodată?

— Dacă m-a supărat?

— Ei… așa cum făceau Susan Peterson și alți câțiva copii.

— Nu.

Tim observă că și de astă-dată fetița avusese o scurtă ezitare.

Era limpede că Michelle nu-i povestise chiar tot, însă nu trăgea prea mare nădejde să scoată mai mult de la ea. Simțea la Michelle o oarecare reținere, ca și cum ar fi încercat să ia apărarea cuiva. Iar Tim cam bănuia despre cine era vorba.

Amanda.

Amanda – latura întunecată a personalității lui Michelle – făcuse ceva rău, iar Michelle se străduia să păstreze taina. Tim știa că-i va trebui multă vreme până s-o convingă pe fetiță să-și abandoneze „prietena”.

Tocmai se întreba cum să continue discuția, când Michelle îl privi drept în ochi.

— Va muri, murmură fetița.

Tim se uită năuc la ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Atunci Michelle repetă cu același glas șoptit, dar care trăda o convingere nestrămutată:

— Știu că Billy va muri.

•

June conducea încet mașina. Cal stătea lângă ea, pe scaunul din față, iar Michelle pe bancheta din spate. Fiecare era adâncit în propriile-i gânduri – numai că pe June și pe Cal îi obseda imaginea lui Billy Evans, aflat în comă la dispensar. Josiah Carson îl ajutase pe cât îi fusese cu putință, după care îi administrase și lui Cal un sedativ ușor. A doua zi urma să fie chemat un neurolog de la Boston. Însă atât Cal, cât și Josiah se temeau că examenul specialistului nu va face decât să confirme ceea ce ei știau deja: strangularea lui Billy durase prea mult timp și creierul suferise leziuni grave. Cât de grave? Asta aveau să afle abia când Billy va ieși din comă.

Dacă va ieși din comă.

Cum tăcerea din mașină devenea tot mai insuportabilă, June se bucură că i se ivi în sfârșit prilejul de-a spune ceva.

— Trebuie să trec pe la Bensoni, s-o iau pe Jenny.

Cal dădu din cap o singură dată, fără să scoată un cuvânt. De-abia când June intră cu mașina pe aleea ce ducea spre casa Bensonilor, se hotărî să deschidă gura.

— Bine-ar fi să n-o mai lași pe Jenny în grija oricui.

— Doar nu era s-o iau cu mine, nu?

— M-ai fi putut suna, iar eu aș fi venit și v-aș fi adus cu mașina.

Amintindu-și de prezența tăcută a lui Michelle pe scaunul din spate, adăugă:

— Acum asta e. Data viitoare, fie că am să te chem pe tine, fie că am s-o iau și pe Jenny.

Deschise portiera și se dădu jos din mașină, ținând ușa din spate ca să coboare și Michelle. June și fetița nici nu începuseră să urce treptele că doctorul se și afla în cerdac.

Probabil că doamna Benson îi aștepta, deoarece le deschise chiar în clipa când Cal se pregătea să bată în ușă. Lui June i se păru că femeia strânsese din buze dând cu ochii de Michelle. Cum Constance Benson continua să tacă, June decise să aștepte până vor intra și abia pe urmă să povestească ce se petrecuse. Curând însă, se vădi că doamna Benson era la curent.

— Tocmai am vorbit cu Estelle Peterson, zise ea. Ce nenorocire! îngrozitor!

Din nou aruncă o privire spre Michelle. De data asta June văzu limpede ostilitatea din ochii lui Constance.

— A fost un accident, se grăbi ea să explice. Billy a vrut să meargă pe gardul de sârmă și a căzut. Michelle a încercat să-l prindă în brațe.

— Nu zău?

Deși Constance Benson se străduise să păstreze un ton cât mai neutru, June desluși în glasul ei o notă de sarcasm.

— Mă duc să vă aduc fetița. E sus, la etaj. Doarme.

— Nici nu știu cum să vă mulțumesc că ați avut grijă de ea, spuse June, într-un elan de recunoștință.

Constance, care începuse deja să urce scara, întoarse capul, privind-o drept în ochi.

— Copiii mici nu sunt o problemă, zise femeia. De-abia când cresc încep necazurile.

Michelle se oprise chiar lângă ușă. Auzind cuvintele doamnei Benson, făcu un pas spre tatăl ei.

— Crede că eu sunt de vină, nu-i așa? întrebă fetița când Constance dispăru în sus pe trepte.

Cal clătină din cap, fără să-i răspundă. Michelle se întoarse către mama sa.

— Nu-i așa? repetă ea.

— Sigur că nu, protestă June, apropiindu-se de Michelle și înconjurându-i umerii cu brațul, într-un gest protector.

Câteva clipe mai târziu, Constance coborî din nou, strângând-o la piept pe Jennifer. Se opri în loc, de parcă s-ar fi codit să-i dea lui June bebelușul câtă vreme Michelle era prin preajmă. În încăpere se așternu o liniște adâncă.

În cele din urmă, Michelle rupse tăcerea.

— Nu i-am făcut nimic lui Billy, declară ea. A fost un accident.

— Și ce-a pățit Susan Peterson s-a chemat tot accident, replică doamna Benson. Însă n-aș putea să afirm în fața mamei tale că așa stau lucrurile.

June simți că-i sare țandăra. Decise că nu mai era cazul să-și ascundă iritarea.

— Ceea ce spuneți dumneavoastră, doamnă Benson, e nedrept! Ați fost martoră la accidentul lui Susan Peterson și știți foarte bine că Michelle n-a avut niciun amestec. Astăzi a încercat cu adevărat să-l ajute pe Billy Evans. Dacă s-ar fi putut mișca mai repede, chiar ar fi reușit.

— Convingerea mea e că un accident nu se întâmplă așa, din senin. Fără îndoială că există o cauză, oricât v-ați strădui dumneavoastră să susțineți contrariul.

I-o dădu lui June pe Jennifer, apoi se uită țintă la Michelle.

— În locul dumneavoastră, aș fi cu ochii pe bebeluș, zise ea, continuând s-o fixeze pe Michelle. Un copilaș atât de mic nu trebuie neapărat să cadă de pe gard ca să-și dea sufletul.

June rămase cu gura căscată. Înțelesese perfect insinuarea lui Constance Benson. Căută un răspuns pe măsură, dar, negăsind

cuvintele potrivite, se mulțumi s-o pună pe Jennifer în brațele lui Michelle.

— Te rog, du-o în mașină, draga mamei.

Michelle își culcă surioara cu grijă pe un braț, slujindu-se de celălalt ca să se sprijine în baston. June nu-și lua ochii de la Constance Benson, părând că așteaptă să vadă dacă vecina lor mai îndrăznea și acum să facă vreun comentariu. Ținând bebelușul pe brațul stâng, Michelle porni cu pași nesiguri către ușă.

— Vrei s-o însoțești? îl rugă June pe Cal. Nu știu cum va deschide portiera. Deși, dacă ar fi nevoită să se descurce singură, sunt convinsă că ar găsi o cale.

Simțind tensiunea dintre cele două femei, Cal se grăbi s-o urmeze pe Michelle afară, în cerdac. Rămasă între patru ochi cu Constance Benson, June se sili să-și păstreze un ton cât mai calm.

— Vă mulțumesc că v-ați îngrijit de Jennifer, zise ea într-un târziu. Iar acum, că mi-am îndeplinit și obligația de a-mi arăta recunoștința, trebuie să vă spun că sunteți persoana cea mai ignorantă și mai lipsită de suflet pe care am avut nesansa s-o întâlnesc în viața mea. Vă asigur că pe viitor nici eu și nici familia mea n-o să vă mai deranjăm. Voi găsi pe cineva care să stea cu Jenny sau mă voi ocupa de copil eu însămi. Bună ziua.

Porni către ușă, dar glasul lui Constance o pironi pe loc, strecurându-i fiori de gheață pe șira spinării.

— N-am să vă port pică, doamnă Pendleton. Dumneavoastră nu aveți habar ce se întâmplă. Pur și simplu nu știți.

•

Michelle începu să coboare scara, strângând-o la piept pe Jennifer, în timp ce, cu mâna dreaptă, încerca să se proptească în baston. Se ținea cât mai aproape de balustradă, ca să se poată prinde repede de ea în caz că ar fi alunecat. Ajungând jos, se opri și-și goli încet plămânii de aer, după ce-și ținuse răsuflarea tot timpul cât coborâse treptele.

— Am reușit, șopti fetița, surâzând și privind chipul surioarei sale.

Ca și cum i-ar fi înțeles cuvintele, Jenny începu să gângurească fericită. Din colțul buzelor i se prelinse un firicel de salivă, pe care Michelle i-l șterse cu un colț al scutecului.

Apoi, din senin, se trezi c-o împresoară ceața. Ridică repede capul și zări cum aburul se grăbește s-o învăluie, aducându-i în urechi primele șoapte ale Amandei. În aceeași clipă, dădu cu ochii de tatăl ei, care stătea lângă mașină, urmărind-o cu privirea.

— Tati?

Cal făcu un pas spre fiica sa, însă ceața o înconjura din toate părțile, împiedicând-o să-l mai vadă.

— Tati, repede! țipă Michelle.

Fu cât pe ce s-o scape pe Jennifer din brațe.

O simțea pe Amanda lângă ea, îndemnând-o, șoptindu-i, poruncindu-i să dea drumul bebelușului din brațe, s-o lase să cadă pe Jennifer – Jennifer, care o lipsise de părinții ei. S-o lase să cadă la pământ.

Pe măsură ce glasul Amandei devenea tot mai insistent, Michelle începu să cedeze îndemnurilor ei, gata să-și asculte prietena. Acum voia și ea să-i facă rău lui Jenny, voia să-o vadă izbindu-se de pământ.

Încet-încet, brațul stâng își slăbea strânsoarea.

— E-n regulă, îl auzi spunând pe tatăl ei. Poți să-i dai drumul. O țin eu.

Simți cum Cal i-o ia pe Jennifer din brațe. Ceața se risipi la fel de repede precum venise. Alături, Cal o lipise pe Jenny de pieptul său, fără să-și desprindă privirea de Michelle.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Am… am obosit… se bâlbâi Michelle. Brusc, mi-am dat seama că nu mai aveam putere s-o țin. Mi-a fost teamă să n-o scap, tati!

— Ți-a fost teamă, dar n-ai scăpat-o, nu? o liniști Cal. Ce-i spuneam eu mamei tale? Ești cât se poate de sănătoasă. Doar n-ai vrut să-i faci niciun rău lui Jenny, așa-i? Nu te-ai gândit s-o trântești dinadins.

În glasul lui Cal se ghicea disperarea omului care încerca să se convingă de adevărul propriilor cuvinte. Dar Michelle era prea tulburată ca să remarce tonul lui rugător. Deschise gura să-i răspundă, fără a-și putea stăpâni tremurul vocii.

— N-nu… Am obosit, atâta tot, murmură fetița.

Dar, de cum se sui pe bancheta din spate a mașinii, i se păru c-o aude din nou pe Amanda, strigând la ea de undeva de departe.

Peste câteva minute, June se așeză la volan și porniră spre casă. Cât timp dură drumul, în urechile lui Michelle continuă să răsune glasul Amandei.

Amanda era supărată.

Michelle își dădea seama foarte bine, după faptul că Amanda striga la ea.

Nu voia ca Amanda să fie supărată.

Amanda era singura ei prietenă.

Orice s-ar fi întâmplat, Michelle n-o putea lăsa pe Amanda să rămână supărată.

• Capitolul 24

În momentul când Tim își dădu cu părerea că Michelle ar fi trebuit internată – măcar pentru a fi ținută sub observație – Corinne simți că-și iese din fire.

— Cum poți să spui așa ceva? îl certă profesoara.

Își strânse picioarele sub ea, cu un gest instinctiv de apărare, apucându-și ceașca de cafea cu amândouă mâinile. Tim ațâță focul cu vătraiul, ridicând din umeri în semn de neputință.

— I-am citit în ochi, răspunse el.

De câte ori trebuia să-i mai explice?

— Nu știu exact ce-a însemnat licărul acela, dar sunt convins că mi-a ascuns ceva. Regret, Corinne, dar nu cred că Billy Evans a căzut de pe gard printr-o pură întâmplare.

— Vrei să spui că Michelle a încercat să-l omoare, zise cu răceală Corinne. Aș prefera să vorbești pe șleau.

— Asta am și făcut. Am impresia că ții neapărat să mă auzi afirmând că Michelle Pendleton e o criminală. Ei bine, nu. Eu nu-s deloc sigur că așa stau lucrurile. În schimb, sunt convins că există o *legătură* între ea și accidentul lui Billy. Ca și în cazul lui Susan Peterson.

— Nu crezi că-i o criminală, dar crezi c-a ucis-o pe Susan? Asta vrei să spui?

Fără să mai aștepte vreun răspuns, își urmă gândul.

— Doamne, Tim, dac-ai fi stat de vorbă cu ea acum câteva săptămâni, ai fi înțeles că așa ceva e cu neputință. Michelle era copilul cel mai dulce și mai blând din lume. Nu se poate să se fi schimbat atât de brusc.

— Nu? Ajunge să te uiți la ea.

Tim își trecu degetele prin păr, într-o încercare zadarnică de a-și îndepărta de pe frunte cârlionții castanii.

— Uite ce e, Corinne. Trebuie să privești adevărul în față. Indiferent ce s-a petrecut cu ea, Michelle nu mai e aceeași ca în luna august, când s-a mutat la Paradise Point. E complet schimbată.

— Și-atunci, vrei s-o încui într-o celulă? Vrei s-o fereci undeva unde nimeni să n-o mai aibă în fața ochilor? Zău dacă nu vorbești exact ca puștii din clasa mea.

— Știi foarte bine că nu asta am vrut să spun. Corinne, trebuie să ai curajul de-a înfrunta realitatea. Indiferent de motive, cert e că Susan a murit, iar Billy nu are nici el prea multe șanse de supraviețuire. În ambele cazuri, Michelle a fost de față. Amândoi știm că s-a întâmplat *ceva* cu ea, încheie Tim cu un glas obosit.

Începuseră să discute imediat după cină și de ore întregi răsuceau subiectul pe toate părțile, fără să fi ajuns la o concluzie.

„Măcar dacă Michelle ar fi botezat altfel păpușa aia blestemată,” își zise cu năduf Tim. „Să-i fi dat oricare alt nume.”

Corinne păru să-i ghicească gândul.

— Tot nu mi-ai explicat ce-i cu Amanda.

— Ba ți-am explicat de o mie de ori.

— Asta-i bună! Îmi tot bați capul că Amanda există numai în

închipuirea lui Michelle. Uiți însă un singur lucru: cum se face că de atâția ani toată lumea vorbește despre Amanda? Dacă-i doar prietena imaginară a lui Michelle, cum de-a bântuit pe aici cu multă vreme înainte de sosirea Pendletonilor?

— Nu chiar toată lumea vorbește despre Amanda, ci numai o mână de școlărițe slabe de înger.

Corinne îl săgetă cu privirea printre pleoapele îngustate. Nu apucă însă să riposteze. Tim ridică brațul, ca pentru a-i stăvili protestele.

— Hai să ne oprim aici, bine? Ce-ar fi să renunțăm la discuție, măcar în seara asta?

— Nu prea văd cum, răspunse Corinne. Cele întâmplate apasă asupra noastră ca niște nori prevestitori de furtună.

Țârâitul telefonului îi întrerupse tirada. Cu un gest reflex, Corinne se ridică să răspundă, apoi își aduse aminte că nu se afla la ea acasă. Profitând de ocazie, Tim îi zâmbi, încercând să mai înveselească atmosfera.

— Dacă te-ai mărita cu mine, ai putea răspunde la telefonul meu ori de câte ori ai vrea.

Dar, în clipa când întinse mâna după receptor, telefonul încetă să mai sune. Amândoi așteptară ca Lisa să-i cheme la aparat pe unul dintre ei. După câteva minute de tăcere, fetița coborî scările.

— Era Alison. Mâine mă duc la ea acasă. Pe urmă o să mergem împreună să căutăm strigoiul.

— O, Dumnezeule, gemu Tim. Ai început și tu?

Lisa își înălță ochii în tavan cu un aer disprețuitor.

— De ce nu? Alison zice că Sally Carstairs a văzut și ea o dată stafia. Mie mi se pare foarte amuzant. Niciodată nu am ocazia să fac ceva interesant.

Tim se uită neajutorat înspre Corinne. Tocmai era pe punctul de a-și da consimțământul, când profesoara îl opri.

— Tim, nu.

— De ce nu?

— Tim, te rog! Fă-mi și mie un hatâr, bine? Pe urmă, chiar dacă tu ai avea dreptate și eu m-aș înșela, știi unde vor căuta Stafia? Lângă casa Pendletonilor, în vechiul cimitir al familiei Carson. Acolo se află mormântul Amandei.

— Ăla nici nu-i mormânt, pufni Lisa.

— Există o piatră funerară, răspunse prompt Corinne.

Dar Lisa nu-i acordă nicio atenție, întorcându-se spre tatăl ei.

— Tati, mă lași să mă duc? Te rog.

Tim înțelese că profesoara avea dreptate. Indiferent ce se petrecea, nu voia să-și știe fiica în preajma Pendletonilor.

— Nu cred că-i o idee bună, scumpa mea, zise el. Spune-i lui Alison c-o să mergeți altă dată, da?

— Of, tati, mie nu-mi dai voie niciodată nicăieri. De fiecare dată asculți ce spune *ea,* care-i la fel de nebună ca Michelle Pendleton!

Deși i se adresase tatălui său, Lisa continua s-o privească țintă pe Corinne, bosumflată și roșie la față de mânie. Corinne se uită în altă parte, decisă ca, de astădată, să nu-i ia în seamă grosolăniile.

— Nu te duci nicăieri. E ultimul meu cuvânt, declară Tim. Mergi în camera ta și anunț-o pe Alison că nu mai vii. După aceea îți termini lecțiile și te culci.

Hotărâtă să facă exact cum o taie capul, Lisa se strâmbă la Corinne, apoi ieși îmbufnată. În salon se lăsă o tăcere apăsătoare, deși nici Tim și nici Corinne nu voiau să arate că seara lor în doi era definitiv compromisă. În cele din urmă, profesoara se ridică.

— Ei… S-a făcut târziu…

— Adică vrei să pleci, nu?

Corinne dădu din cap.

— Te sun mâine dimineață.

Se îndreptă spre ușă, cu gând să-și ia pardesiul și poșeta, dar Tim o opri.

— Nu mă săruți să-mi spui noapte bună?

Corinne îl atinse în treacăt cu buzele pe obraz, refuzând să se lase îmbrățișată.

— Nu acum, Tim. Te rog. Nu în seara asta.

Resemnat, Tim o lăsă să se desprindă din brațele lui și rămase singur în mijlocul salonului, privind-o cum își îmbracă haina. Ea apăru din nou în prag și-i surâse larg.

— Acum știu de unde a învățat Lisa să-și ia un aer bosumflat: de la taică-său. Haide, Tim, doar nu-i sfârșitul lumii. Te sun mâine sau, dacă vrei, sună-mă tu. Da?

Tim încuviință în tăcere.

•

— Ah, bărbații! exclamă cu voce tare Corinne, în timp ce conducea mașina înapoi spre casă.

Repetă exclamația, gândindu-se cum puteau bărbații să fie uneori atât de încăpățânați. Nu numai Tim. Nici Cal Pandleton nu era cu mult mai breaz. Hotărât lucru, puteau să se ia de mână! Doctorul o ținea una și bună că totul mergea bine, iar psihologul se crampona de ideea că faptele nu existau decât în mintea lui Michelle.

Dar lucrurile nu stăteau deloc așa. Corinne nu avea nicio îndoială, însă nu știa cum să procedeze mai departe. Să discute cu June Pendleton? Da. Chiar fără întârziere. Întoarse mașina în loc, pornind direct spre locuința Pendletonilor. Dar, când ajunse în dreptul casei, o găsi cufundată în întuneric. Rămase câteva minute în mașină, neputând lua o hotărâre. Să-i trezească? La ce bun? Doar ca să le spună o poveste cu stafii?

Până la urmă se întoarse acasă.

Dar, înainte de-a adormi, Corinne Hatcher avu brusc certitudinea că evenimentele se precipită și că ceea ce era sortit să se întâmple se va întâmpla în scurt timp.

Iar atunci când se va petrece acel ceva – orice ar fi însemnat el – vor cunoaște cu toții adevărul.

Spera numai ca între timp să nu mai moară nimeni…

•

Șoldul îi pulsa de o durere sălbatică. Ar fi vrut să se oprească și să se odihnească, dar știa că nu se poate.

În spatele ei, din ce în ce mai aproape, răsunau strigătele oamenilor – strigătele furioase ale celor care voiau să-i facă rău.

Nu-i putea lăsa să-i facă rău… Trebuia să scape, să fugă departe, într-un loc unde ei să n-o mai găsească.

Amanda avea s-o ajute.

Dar unde era Amanda?

Își chemă prietena cu voce tare, implorând-o să-i vină în ajutor, dar nu primi niciun răspuns… Nu se auzeau decât celelalte glasuri, țipând după ea și umplându-i inima de spaimă.

Încercă să iuțească pasul, silindu-și piciorul stâng s-o asculte și să meargă în ritmul impus de ea, dar în zadar.

Nu mai era mult și aveau s-o prindă.

Se opri și întoarse capul ca să privească în urmă.

Nu le putea desluși chipurile – adică nu pe fiecare în parte – în schimb i se părea că recunoaște glasurile.

Doamna Benson.

Nici nu se mira prea tare: doamna Benson o urâse întotdeauna.

Dar mai erau și alții.

Părinții ei. De fapt, nu părinții, ci acei doi străini care pretinseseră că-i sunt părinți.

Și încă cineva… Cineva despre care își închipuise c-o simpatizează. Un bărbat, dar cine? Nu mai avea nicio importanță. Oricine ar fi fost, acum dorea și el să-i facă rău. Vocile se apropiau, răsunând tot mai tare. Dacă ținea să scape, trebuia să fugă.

Se uită în jur deznădăjduită, convinsă că Amanda îi va veni în ajutor. Dar Amanda nu se zărea nicăieri. Trebuia să se salveze singură.

Faleza.

Dacă ar fi reușit să ajungă la faleză, s-ar fi aflat în siguranță.

Porni într-acolo, cu inima bătându-i nebunește, icnind din pricina efortului.

Piciorul stâng îi încetinea mersul. Nu putea să alerge! Dar trebuia cu orice preț!

Deodată, se trezi în vârful stâncii, undeva între cer și pământ, cu marea tălăzuind la picioare. În urma ei, aceleași glasuri: insistente,

neiertătoare, rănindu-i urechile. Mai aruncă o privire peste umăr. Se apropiaseră și mai mult, gata s-o ajungă. Dar nu le va îngădui să pună mâna pe ea.

Adunându-și ultimele forțe, se aruncă de pe stâncă.

Ce simplu era să cazi în gol!

Timpul părea să se fi oprit, iar ea plutea, eliberată de griji, cu ochii ațintiți spre cer, cu aerul vâjâindu-i în urechi.

Apoi privi în jos și zări stâncile.

Gheare de piatră ascuțite și flămânde, întinzându-se spre ea, gata s-o sfâșie…

Simți cum o sufocă spaima și deschise gura să țipe. Era însă prea târziu… înțelese că va muri…

•

Se trezi brusc, dârdâind din tot trupul, cu țipătul mut care i se oprise în gât ca un nod dureros.

— Tati, chemă ea cu un glas subțire și cristalin, rupând liniștea nopții.

Știa că n-o auzise nimeni. Nimeni în afară de…

— Eu te-am salvat, îi șopti Amanda. Nu te-am lăsat să mori.

— Mandy?

Venise.

Michelle se săltă în capul oaselor și toată spaima i se risipi ca prin farmec, înțelegând că Amanda era acolo, ca s-o ajute și să aibă grijă de ea.

— Mandy… Unde ești?

— Aici, șopti vedenia.

Se desprinse din umbrele încăperii, rămânând lângă fereastră, cu rochia neagră lucind straniu în lumina lunii, întinse brațul către Michelle și fetița se grăbi să se dea jos din pat.

Amanda o luă de mână, conducând-o pe scări, apoi afară din casă. De-abia când ajunse în atelierul de pictură, Michelle își dădu seama că-și lăsase bastonul în cameră. Dar nu conta: Amanda era acolo, se putea sprijini de ea.

Pe lângă toate astea, n-o mai durea deloc șoldul. Absolut deloc!

Se furișară în atelier și Michelle știu numaidecât ce avea de făcut. Ca și cum Amanda i-ar fi putut vorbi fără cuvinte, ca și cum Amanda ar fi fost cu adevărat înlăuntrul ei.

Găsi un bloc de desen, pe care-l așeză pe șevaletul mamei sale. Lucra repede, cu mișcări sigure și îndrăznețe. Desenul prindea rapid contur.

Billy Evans, cu silueta sa plăpândă, cocoțată pe bârna din vârful gardului de sârmă, unde abia reușea să-și țină echilibrul. Era schițat dintr-un unghi ciudat: foarte sus, mult deasupra lui Michelle, care stătea lângă gard, cu bastonul căzut alături, privind neputincioasă

către băiețel.

Lângă ea se vedea Amanda, cu mâinile încleștate pe stâlpul gardului, cu chipul zâmbitor, cu ochii lăptoși aproape sticlind de bucurie în clipa când Billy se prăbușea la pământ.

Michelle studie cu atenție desenul. În întunericul atelierului, simți mâna Amandei într-a ei. Rămaseră astfel câteva secunde, ținându-se de mână în tăcere. Apoi, știind ce avea de făcut, Michelle își eliberă mâna din cea a Amandei, rupse foaia din blocul de desen și o duse în debara. Găsi repede ceea ce căuta, deși nu aprinsese lumina. Scoase din debara o pânză – prima pe care o desenase pentru Amanda – și puse ultima schiță – cea care-l reprezenta pe Billy Evans – lângă desenul cu accidentul lui Susan Peterson.

Așeză pânza pe șevalet și luă paleta lui June.

Deși lumina difuză reducea culorile de pe paletă la niște pete cenușii, Michelle știa unde trebuia să moaie vârful penelului pentru a obține nuanțele pe care le dorea.

Lucra repede, cu chipul lipsit de expresie. Amanda se uita peste umărul lui Michelle, cu palma sprijinită pe cotul ei. Michelle o simțea cum privește fascinată, cu ochii de un alb mat ațintiți asupra desenului, arzând de nerăbdare și curiozitate. Tabloul îi spunea o poveste. Curând avea să vadă. Michelle îi va arăta tot.

Fetița continua să deseneze. Deja pierduse noțiunea timpului. Când, într-un târziu, puse paleta deoparte, făcând un pas înapoi ca să-și contemple realizarea, se miră și ea că nu simțea niciun pic de oboseală. Știa însă că Amanda o ajutase.

— E bine? întrebă timidă Michelle.

Amanda încuviință din cap, cu ochii la desen. După câteva secunde de tăcere, vorbi din nou.

— Azi după-amiază ai fi putut s-o omori, murmură ea.

Jennifer. Mandy se referea la Jennifer și era supărată pe Michelle.

— Știu, răspunse liniștită fetița.

— Atunci de ce n-ai făcut-o?

Glasul Amandei, catifelat și totuși neîndurător, răsuna în urechile lui Michelle ca o muzică.

— N-nu… nu știu, șopti ea.

— Ai putea s-o faci acum, îi sugeră Amanda.

— Acum?

— Ai tăi dorm. Dorm cu toții. Am putea merge în camera bebelușului…

Amanda o luă de mână pe Michelle, scoțând-o afară din atelierul de pictură.

În timp ce traversau pajiștea, îndreptându-se spre casă, un nor pluti în dreptul lunii. Razele ei argintii se stinseră și totul se cufundă în beznă. Dar lui Michelle nu-i păsa de întuneric.

O călăuzea Amanda.

Începea să se adune ceața.

Acele cețuri minunate care-o învăluiau pe Michelle, izolând-o de restul lumii și lăsând-o singură cu Amanda. Iar fetița știa că va îndeplini tot ce-i va cere ea…

•

June se trezi brusc, deschizând ochii în întuneric. Instinctul matern – ca un al șaselea simț – îi spunea că ceva nu era în regulă. Își încordă auzul câteva clipe.

Un țipăt.

Slab și înăbușit – totuși, un țipăt.

Se auzea dinspre camera bebelușului. June se dădu jos din pat, își îmbrăcă repede capotul și ieși în grabă din dormitor.

Ușa de la intrarea copilului era închisă.

June își amintea perfect că o lăsase deschisă – ca de fiecare dată.

Aruncă o privire către Cal, dar acesta dormea dus, încremenit în aceeași poziție.

Atunci cine închisese ușa?

Apăsă pe clanță și intră în camera bebelușului, oprindu-se o clipă în prag, ca să aprindă lumina. Lângă pătuțul lui Jennifer se afla Michelle. Văzând că încăperea se luminează dintr-o dată, fetiță ridică o privire mirată.

— Mami?

— Michelle! Ce-i cu tine de nu dormi?

— Am… am auzit-o plângând pe Jennifer. Și cum tu nu te-ai trezit, am venit să văd ce s-a întâmplat.

Michelle așeză cu grijă sub capul bebelușului pernuța pe care o ținuse în mână.

Plânsul se auzise înăbușit!

Gândul se înfipse în mintea lui June ca un cuțit, însă ea se luptă să-l îndepărteze.

Ușa era închisă, își zise femeia. *De asta n-am auzit-o pe Jenny. Ușa era închisă.*

— Michelle, începu ea, străduindu-se să rămână calmă. Ai închis tu ușa care dă spre dormitorul nostru?

— Nu, răspunse Michelle cu un glas șovăielnic. Cred că atunci când am intrat era închisă. Poate că de aceea nici n-ai auzit-o pe Jenny.

— La urma urmei, n-are importanță.

Dar avea o mare importanță – și June știa asta foarte bine. Ceva se întâmpla – ceva la care nu îndrăznea nici măcar să se gândească. Se apropie de pătuț și-o luă în brațe pe Jennifer. Copilașul adormi din nou, scâncind în somn. În clipa când June o ridică dintre perne, Jenny tuși puțin, apoi se liniști dintr-o dată, simțind căldura mamei. June surâse spre Michelle.

— Vezi? Nu-i nevoie decât să se știe la mămica ei în brațe.

Se uită cu atenție la fiica ei cea mare. Ochii fetiței, larg deschiși și limpezi, nu păreau ochii cuiva care se trezise cu numai câteva minute mai înainte.

— N-aveai somn, iubito?

— Nu. Stăteam de vorbă cu Amanda. Pe urmă Jennifer a început să plângă, așa c-am venit până aici.

— Stai s-o culc din nou pe Jenny. După aceea aș vrea să discutăm puțin amândouă. Da?

Peste privirea lui Michelle se abătu un nor. O clipă June se temu că fetița va refuza propunerea. Dar Michelle ridică din umeri.

— Bine.

June așeză bebelușul la loc în pătuț, apoi îi oferi lui Michelle brațul, îndemnând-o să se sprijine de ea.

— Unde ți-e bastonul?

— L-am lăsat în camera mea.

— Ei, ăsta-i un semn bun! exclamă plină de speranță June.

Și totuși, în timp ce înaintau împreună pe coridor, avu impresia că Michelle de-abia poate să pășească. Se abținu de la orice comentarii, până când o văzu pe fetiță lungită în pat și proptită între perne.

— Te doare rău? întrebă ea, atingându-i ușor șoldul.

— Câteodată. De pildă, acum. Alteori nu. Când sunt cu Amanda, mă simt mai bine.

— Amanda, repetă încet June. Știi cine-i Amanda?

— Oarecum, răspunse Michelle. Mi se pare că odinioară a locuit în casa noastră.

— Când?

— Cu multă vreme în urmă.

— Iar acum unde stă?

— N-aș putea spune. Probabil că tot aici.

— Michelle, Amanda vrea ceva de la tine?

Michelle încuviință din cap.

— Vrea să vadă un anumit lucru. Nu sunt sigură ce anume, însă e vorba de ceva ce ține neapărat să vadă. Eu sunt singura care-i poate arăta.

— Tu? În ce fel?

— N-nu… nu știu… Însă știu că o pot ajuta. E prietena mea, așa că *trebuie* s-o ajut nu?

June avu impresia că Michelle îi cerea confirmarea.

— Bineînțeles că da, răspunse ea. Cu condiția să-ți fie prietenă cu adevărat. Dar dacă nu e? Dacă în realitate vrea să-ți facă rău?

— Ba nu, protestă Michelle. Știu bine că nu-mi vrea rău. Amanda nu mi-ar face niciodată vreun rău. Niciodată!

În timp ce June continua s-o privească, fetița închise ochii și

adormi.

June rămase multă vreme lângă ea, ținând-o de mână și veghindu-i somnul. Când prima geană de lumină sfâșie întunericul, își sărută cu tandrețe fiica și se întoarse în patul său.

Încerca să adoarmă, dar gândurile de care se ferise cu atâta încăpățânare începură pe rând să-i dea târcoale.

N-o auzise plângând pe Jenny pentru că ușa era închisă.

Ea și Cal nu închideau ușa niciodată.

Pe Michelle o găsise ținând în mână o pernă.

June se dădu iarăși jos din pat, ducându-se în camera copilului.

Încuie cu grijă ușa, punând cheia în buzunarul capotului.

De-abia atunci reuși să adoarmă, deși era furioasă pe propriile-i bănuieli.

• Capitolul 25

Sâmbătă dimineață.

În oricare altă sâmbătă dimineață, June s-ar fi trezit încet, întinzându-se alene, după care s-ar fi întors pe partea cealaltă, înlănțuind cu brațele gâtul soțului ei.

De multă vreme însă nu mai schițase un asemenea gest – nici sâmbăta și nici în celelalte dimineți ale săptămânii.

Această dimineață de sâmbătă o găsi trează și obosită.

Aruncă o privire spre ceas. Nouă și jumătate.

Se răsuci să vadă dacă soțul ei mai dormea.

Locul lui Cal era gol.

June se sculă în capul oaselor, gata să se dea jos din pat, apoi se lăsă din nou pe pernă și privirea îi lunecă înspre fereastră.

Afară cerul era plumburiu, iar copacii cu frunzișul rărit și lipsit de strălucire în lumina cenușie începeau să arate goliași și obosiți. Curând aveau să-și piardă toate frunzele. La gândul iernii care se apropia, June simți cum o străbate un fior rece.

Își încordă auzul, căutând să prindă sunetele familiare ale dimineții: plânsetul lui Jennifer, Cal trântind ușa bucătăriei – chipurile pregătind micul dejun, când, de fapt, nu voia decât s-o trezească pe ea.

Dar în această dimineață toată casa era învăluită în tăcere.

— Hei! strigă într-o doară June.

Neprimind niciun răspuns, se sculă din pat, își puse capotul și se duse în camera bebelușului.

Pătuțul lui Jennifer era gol, iar ușa dinspre coridor larg deschisă. June se încruntă și ieși pe coridor. Ajungând în capul scărilor, îi chemă din nou pe cei ai casei, de astădată ceva mai tare.

— Hei! Unde sunteți cu toții?

— Aici, jos!

Fusese glasul lui Michelle. Auzind-o, June simți cum îi piere încordarea.

„Totul e bine”, își zise ea. „Nu s-a întâmplat nimic. Totul e bine.”

De-abia când coborî până la jumătatea scării își dădu seama cât fusese de neliniștită și ce mult o înspăimântase tăcerea acelei dimineți. Intrând în bucătărie, încercă să se liniștească singură, repetându-și că se speriase degeaba. Fantasmele nopții se risipiseră.

— Bună dimineața. Văd că v-ați sculat devreme.

Cal o privi pieziș, continuând să amestece ouăle pe care le prăjea pe aragaz.

— În dimineața asta ne-am luat gândul de la tine. Cineva tot trebuia să pregătească micul dejun. M-a ajutat Michelle, altfel aș fi aruncat mâncarea la gunoi.

Michelle tocmai punea masa. Arăta obosită, dar, când June îi făcu un semn complice, fetița schiță o umbră de surâs, vădit încântată să-i fie de folos tatălui ei măcar aranjând tacâmurile.

— Ai dormit bine, scumpa mea? o întrebă June.

— M-a durut destul de tare șoldul, dar acum mi-a mai trecut.

În casă plutea o atmosferă caldă și plăcută. June cunoștea motivul: Billy Evans nu murise. Cal îl salvase, nu-i pricinuise mai mult rău. June era convinsă că de acum lucrurile aveau să se îndrepte. Ar fi vrut să spună ceva, să-și declare sentimentul de liniște și tihnă pe care-l încerca, dar se temea ca nu cumva acesta să se risipească încă de la primul cuvânt.

În schimb, se apropie de coșulețul unde se găsea Jenny, cufundată într-un somn adânc.

— Măcar nu sunt singura care doarme până târziu, zise ea, luând bebelușul în brațe.

Jenny deschise ochii, gânguri puțin apoi adormi la loc.

— S-a trezit chiar înaintea noastră, spuse Cal. Acum vreo oră i-am dat un biberon cu lapte. Vrei ouăle pe pâine prăjită?

— Da, răspunse June, cu gândul în altă parte.

Dat fiind că soțul ei pregătea micul dejun, iar Michelle punea masa, se simțea dintr-o dată inutilă.

— Mă lași pe mine să mă ocup de toate?

— Prea târziu, declară Cal.

Răsturnă ouăle în farfurii, adăugând pe fiecare câteva felioare de costiță, după care le aduse la masă.

— Trebuie să pleci chiar așa devreme? îl întrebă June.

— Neurologul vine pe la zece. Se cuvine să mă găsească la dispensar.

— Pot să merg și eu cu tine? îl rugă Michelle.

Cal se încruntă, iar June clătină imediat din cap.

— Cred că azi ar fi bine să rămâi acasă, spuse ea, evitând să

rostească numele lui Billy Evans.

— De ce? se miră Michelle, înnegurându-se la față.

June presimți că va urma o ceartă. Atmosfera calmă și tihnită a dimineții era pe cale să se risipească. Se întoarse către soțul ei.

— Cal? Tu ce părere ai?

— Nu știu. De fapt, nu văd niciun motiv pentru care să nu vină. Numai că n-am idee cât va trebui să rămân la dispensar, adăugă el, adresându-i-se lui Michelle. S-ar putea să te plictisești.

— Nu vreau decât să-l văd pe Billy. Pe urmă am să mă duc la bibliotecă sau am să mă înapoiez acasă.

— Bine, se învoi Cal. Dar să nu pierzi toată ziua umblând de colo-colo prin dispensar. Ne-am înțeles?

— Cândva îmi dădeai voie, protestă fetița.

Cal își feri privirea, cu un aer stânjenit.

— Asta se întâmpla… înainte, explică doctorul.

— Înainte? Înainte de ce?

Cum tatăl ei nu răspundea, Michelle rămase cu ochii la el. Deodată înțelese.

— Dar nu i-am făcut nimic lui Billy, murmură ea.

— N-am afirmat că… începu Cal, însă June îi tăie vorba.

— Nu asta a vrut să spună tata, declară ea. Se gândea că…

— Știu perfect la ce se gândea! strigă Michelle. Foarte bine, nici n-am chef să merg! N-am chef nici măcar să m-apropii de vechitura aia de dispensar!

Se ridică de la masă și-și înșfăcă bastonul, ieșind din bucătărie. Ușa se trânti în urma ei, înainte ca June și Cal să-și fi revenit din surpriza cauzată de izbucnirea fiicei lor. June se sculă de pe scaun, vrând să se ducă după ea, dar Cal o opri.

— Las-o în pace, zise el. Trebuie să învețe să înfrunte viața de una singură. Tu… tu n-ai s-o poți apăra de toată lumea.

— N-ar trebui s-o apăr de propriul ei tată, spuse cu amărăciune June. Zău, Cal, de ce te porți așa? Nu-ți dai seama cât o rănesc astfel de vorbe?

Cal nu răspunse. Înțelegând că atmosfera plină de făgăduințe a acelei dimineți era pe cale să se destrame, luă coșulețul cu nuiele și ieși din bucătărie.

•

Annie Whitmore stătea pe unul din călușeii din curtea școlii, când deodată o zări venind pe stradă pe Michelle. Păși încet și lui Annie i se păru că era supărată. Se uită repede în jur, întrebându-se dacă mai era și altcineva prin apropiere. Ar fi vrut să se joace cu Michelle, însă știa că nu are voie. Cu o seară înainte, mama ei îi vorbise îndelung, avertizând-o că, pe viitor, îi era interzis chiar și să-i vorbească, iar dacă aceasta îi propunea să se joace împreună, Annie trebuia să se

întoarcă acasă numaidecât.

Dar lui Annie îi plăcea de Michelle și, cum maică-sa nu-i destăinuise și motivul pentru care îi cerea să se ferească de fiica doctorului Pendleton, Annie decise să nu-i ia în seamă sfatul.

Pe urmă, nu se afla nimeni prin apropiere, ca s-o pârască părinților că nu-i ascultase.

— Michelle!

Michelle nu-i răspunse și Annie o strigă din nou, ceva mai tare. De data asta, Michelle ridică privirea și-i făcu semn cu mâna.

— Bună! Ce faci?

— Mă plimb, răspunse Michelle.

Se opri, sprijinindu-se de gard.

— Dar tu?

— Mă joc. Numai că nu pot învârti leagănul destul de repede. E prea greu pentru mine.

— Vrei să te împing eu? se oferi Michelle.

Annie încuviință din cap, repetându-și că nu ieșise din cuvântul părinților: doar nu ea o rugase pe Michelle să se joace cu ea.

Michelle deschise poarta și intră șchiopătând în curtea școlii. Annie o aștepta cuminte, stând în leagăn. Când Michelle ajunse lângă ea, o întâmpină cu un zâmbet.

— Cum de-ai venit încoace sâmbătă?

— Mă plimbam, îi explică Michelle.

— De ce nu te joci cu nimeni?

— Ba mă joc. Mă joc cu tine.

— Dar nu te jucai. Erai singură. Tu n-ai prietene?

— Sigur că am. Vă am pe tine și pe Amanda.

— Amanda? Cine-i Amanda?

— O prietenă mai deosebită, răspunse Michelle. Mă ajută mult.

— Te ajută? La ce te ajută? întrebă Annie.

Își propti picioarele în pământ și leagănul se urni din loc foarte încet. Michelle întinse mâna și-l împinse, iar leagănul începu să se învârtă ceva mai repede. Annie își trase picioarele și, ajungând din nou în dreptul lui Michelle, își reluă întrebările:

— La ce te ajută Amanda?

— La fel și fel de lucruri.

— Adică?

— N-are importanță, zise Michelle, neștiind cum s-o lămurească cine era Amanda. Poate că într-o bună zi ai s-o cunoști și tu.

Annie mai făcu două-trei ture, apoi sări jos.

— De ce pe tine nu te place nimeni? întrebă ea. Eu cred că ești foarte simpatică.

— Și tu ești simpatică, răspunse Michelle, fără a-i lua în seamă întrebarea. Acum cu ce vrei să te mai joci?

— Vreau să mă dau în călușei! țipă Annie. Mă dai tu?

— Sigur, încuviință Michelle. Hai, fugi, că te prind!

Annie o rupse la fugă în direcția călușeilor, iar Michelle porni după ea, străduindu-se să se miște cât mai repede și prefăcându-se că gâfâie de oboseală. O ajunse din urmă pe Annie, care râdea veselă nevoie-mare.

— Te-am întrecut! Te-am întrecut!

— Lasă, lasă! o amenință în glumă Michelle. Într-o bună zi am să pot fugi din nou. Atunci să te văd!

Dar Annie n-o mai auzi. Deja se cocoțase în călușei, rugând-o pe Michelle să-i facă vânt. Michelle își puse jos bastonul și se așeză în spatele lui Annie, ceva mai la o parte. Apoi începu s-o dea încet în leagăn…

•

Corinne Hatcher stătea la catedră, încercând să se concentreze asupra extemporalelor pe care le corecta. De regulă, ar fi amânat notarea pentru ziua de luni, preferând să-și petreacă sâmbăta cu Tim, numai că în această dimineață el nu-i telefonase și, chiar dacă ar fi făcut-o, Corinne știu că ar fi căutat un pretext ca să-l refuze: probabil chiar testele la care lucra.

Numai că extemporalele erau doar o scuză. Corinne ar fi dorit să găsească în ea puterea de a-l suna pe Tim, spunându-i că regreta neînțelegerea avută cu o seară în urmă și propunându-i să dea amândoi uitării incidentul. Știa însă că nu va forma numărul lui decât dintr-un motiv profesional. Era conștientă că astfel nu făcea decât să se amăgească, însă îi trebuia pretextul: orice alt motiv, în afară de acela al împăcării.

Furioasă pe sine însăși, puse stiloul pe catedră și-și aruncă ochii pe fereastră.

Afară se afla Michelle.

Simți că i se taie răsuflarea. Instinctiv, se ridică de pe scaun. Michelle tocmai intra în curtea școlii, unde – după toate aparențele – o aștepta Annie Whitmore.

Corinne văzu cum Annie urcă în leagăn, apoi cum Michelle începe s-o împingă. Cele două fetițe stăteau de vorbă, însă Corinne nu putea auzi ce-și spun. De altfel, nici nu conta: amândouă erau vesele și surâzătoare.

Pe urmă Annie se dădu jos din călușei, îndreptându-se către leagăn – mai întâi la pas, apoi alergând. O clipă, se temu ca nu cumva Annie să-și fi bătut joc de Michelle. Curând se lămuri că era vorba de un simplu joc, propus chiar de Michelle, care acum se prefăcea că fuge cu sufletul la gură, în timp ce Annie o privea râzând.

Corinne începu și ea să râdă.

Deodată, înțelese că avea un pretext pentru a-l suna pe Tim. Dacă el

își închipuia că Michelle e o ființă periculoasă, atunci trebuia să-i povestească scena din curte.

Michelle ajunsese să-și ia în derâdere propria infirmitate!

Corinne ieși din clasă și o luă pe coridor, îndreptându-se spre cancelarie. Dar, după ce formă primele cifre, îi veni o idee mai bună. Încă nu se făcuse ora prânzului și, din câte-l cunoștea pe Tim, nu se îndoia că-l va găsi acasă, bându-și liniștit cafeaua.

Renunță să mai telefoneze, hotărând să se ducă până la el și să-i povestească despre Michelle. Astfel își puteau petrece ziua împreună. Ieși din clădirea școlii, zâmbitoare și bine-dispusă. Într-o zi ca asta, se simțea în stare s-o suporte până și pe Lisa Hartwick. Se urcă la volan și porni mașina. Trecând pe lângă terenul de joacă, le zări pe cele două fetițe lângă leagăn. Annie se legăna, împinsă cu blândețe de Michelle. Corinne își zise că, până la urmă, avea să fie o zi bună.

•

— Fă-mi vânt mai tare, Michelle!

Annie se lăsă pe spate în leagăn, împingându-și picioarele în sus, ca să capete viteză. Numai că mișcarea fusese greșită și, în loc să se miște mai repede, leagănul își încetini balansul.

— Mai tare! strigă ea din nou către Michelle. Nu vezi că se oprește?

— Te-am dat destul de tare, răspunse Michelle. Însă tu faci exact de-a îndoaselea! Când te avânți înainte, trebuie să te lași pe spate, iar când vii înapoi, te-apleci în față!

— Am încercat! se văicări Annie, silindu-se din răsputeri să urmeze indicațiile lui Michelle. Nu pot! Împinge-mă mai tare!

— Nu! Așa cum dai tu din picioare, e chiar primejdios. Când nu faci ce trebuie, nici lanțurile nu te ajută. Vezi? De câte ori ești sus, se întâmplă ceva și lanțul slăbește, coborându-te la loc.

— Asta numai pentru că nu vrei să mă împingi mai tare.

Michelle nu-i acordă nicio atenție, continuând s-o legene în același ritm. De fiecare dată când leagănul trecea prin dreptul ei, întindea mâna, făcându-i iarăși vânt.

Dar Annie devenea tot mai insistentă, cerându-i lui Michelle s-o împingă tot mai tare. Trebuia să existe o cale de-a o convinge. Deodată, îi veni o idee. Încă din clipa când îi încolți în minte, Annie știu că era un gând răutăcios. Însă voia cu tot dinadinsul ca Michelle s-o legene mai tare…

— Aia e, nu *poți* să-mi faci vânt! Ești șchioapă și nu poți!

Șchioapă!

Cuvântul o lovi în moalele capului, ca un ciocan – așa cum se întâmpla de fiecare dată. Stomacul i se strânse ghem și o cuprinse amețeala. Amețeala și furia.

De data asta, ceața se ivi din senin, aproape năpustindu-se asupra ei. Michelle nu mai distingea nimic – doar vălătucii cenușii,

învârtejindu-se în jurul ei și blocându-i vederea.

Apoi Amanda.

Amanda apăruse dintre cețuri, surâzându-i și încurajând-o.

— Poți s-o împingi, Michelle, șopti ea. Arată-i cât de tare poți s-o împingi.

Durerea din șold – acel zvâcnet permanent și aproape insuportabil – dispăru ca prin farmec și Michelle simți că se putea mișca mai ușor fără ajutorul bastonului. Dacă ar fi avut nevoie de sprijin, Amanda se afla acolo. Amanda ar fi ajutat-o.

Trecu în spatele leagănului și, când Annie veni din nou spre ea, ivindu-se din ceață, o așteptă gata pregătită. Își puse palmele pe spinarea fetiței, făcându-i vânt, iar în clipa când leagănul ajunse în punctul cel mai înalt, începându-și mișcarea de coborâre, Michelle o împinse din nou cu toată puterea.

Annie scoase un țipăt fericit, avântându-se iar în sus, și se agăță bine de lanțuri. Era grozav! Niciodată nu se legănase la asemenea înălțime. Plină de îndrăzneală, încercă să-și facă vânt cu picioarele, dar încă nu pricepu cum anume.

Revenind către Michelle, simți mâinile acesteia pe umeri.

— Mai tare! chiui ea. *Împinge-mă mai tare*!

Și țâșni din nou înainte. Cu ochii măriți de spaimă, văzu cum pământul se năpustește înspre ea, după care se ridică din nou și cerul luă locul pământului. Oare ce trebuia să facă acum?

Să se aplece în față?

Să-și îndoaie picioarele sub ea?

Se lăsă pe spate și, în momentul când leagănul ajunse în punctul cel mai înalt, își pierdu brusc echilibrul. Lanțurile de care se agățase strâns cu o clipă mai înainte slăbiră dintr-o dată și Annie simți că se prăbușește.

Țipă, dar secunda de panică trecuse. Lanțurile erau din nou întinse și Annie începu să coboare, ca o greutate atârnată la capătul unui pendul.

— Acum nu mai vreau așa de tare! strigă ea, simțind din nou pe spate mâinile lui Michelle.

Michelle nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o, iar Annie fu iarăși proiectată înainte, mai sus ca oricând. Și de data asta se aplecă în altă direcție decât trebuia, astfel că lanțurile îi slăbiră în mâini.

— Oprește! urlă ea. Oprește, Michelle! Te rog!

Era însă prea târziu.

Zbura dintr-o parte în alta, din ce în ce mai sus, și de fiecare dată dura tot mai mult până ce lanțul se întindea iar în mâna ei.

Atunci se produse inevitabilul.

Lanțurile slăbiră în palmele lui Annie și leagănul se năpusti vijelios spre pământ, cu Annie ghemuită pe bancă, strângând înspăimântată

pleoapele.

Deodată avu senzația că nu mai există lanțuri.

În aceeași clipă, scaunul ajunse jos și lanțul se încordă brusc, rupându-i spinarea.

O fulgeră o durere îngrozitoare, care însă se stinse în secunda următoare, când fetița se izbi cu capul de pământ, zdrobindu-și craniul sub impactul loviturii. Zvâcni spasmodic de câteva ori, apoi trupușorul ei zdrobit rămase inert la picioarele lui Michelle.

— Ai văzut? șopti Amanda. Poți să împingi leagănul oricât de tare vrei. Cu timpul se vor învăța minte. Se vor învăța minte și nu vor mai râde de tine.

Și, apucând-o de mână pe Michelle, o trase după ea, afară din terenul de joacă.

Când ieșiră în stradă, ceața deja se împrăștiase.

Însă Michelle nu se întoarse să mai privească în urma ei.

•

Fără să mai bată la ușă, Corinne se strecură în casa lui Tim.

— Tim! Tim!

— Sunt aici, în bucătărie! răspunse el.

Corinne străbătu grăbită încăperile și intră în bucătărie, unde-l găsi pe Tim la chiuvetă, spălând vasele, cu mâinile în apă până la coate.

— Am o surpriză pentru tine!

Tim o privi curios.

— Trebuie să fie ceva deosebit, altfel n-ai fi venit aici. Bănuiesc că e în legătură cu Michelle Pendleton, pentru că din pricina ei ne-am certat. Văd că nu pari supărată, deci nu-i o veste rea. În concluzie, probabil că ai întâlnit-o pe Michelle și-ai constatat că se simte mai bine.

Dezamăgită, Corinne își turnă o ceașcă de cafea și se așeză pe scaun.

— Știi ceva? Mă cunoști prea bine.

— Va să zică, am avut dreptate?

— Da. Am zărit-o astăzi pe Michelle. Era în curtea școlii și se juca de zor cu Annie Whitmore. Să fi văzut cum râdea de propriul ei șchiopătat! Vai, Tim, zău c-ai scăpat o scenă nemaipomenită! Își trăgea piciorul după ea, fluturându-și brațele și gâfâind ca o locomotivă, numai și numai ca s-o facă pe Annie să râdă. Ce părere ai de asta?

— Mă bucur să aud așa ceva, răspunse Tim. Dar tot nu înțeleg de ce ești chiar atât de entuziasmată. Mai de vreme sau mai târziu, această schimbare în bine tot trebuia să se manifeste.

— Păi, eu credeam… Aseară ziceai…

Tim își șterse mâinile și veni să se așeze lângă ea.

— Aseară îmi treceau prin minte fel și fel de presupuneri. Se prea poate să fi vorbit înainte să gândesc. Tot așa și tu. Ei, facem pace?

Corinne îi înlănțui gâtul cu brațele.

— Oh, Tim, de-ai ști cât te iubesc!

Îl sărută cu pasiune, apoi adăugă, zâmbind:

— Este că ți-am dat o veste bună? Mă refer la Michelle. E pentru prima oară când o văd purtându-se astfel. De regulă, e foarte conștientă de infirmitatea ei și, dacă aduce cineva vorba despre asta, pur și simplu se închide în tăcere. Dar acum râdea și ea!

— Nu te grăbi să crezi că-i împăcată cu situația. Așteaptă să vedem ce se mai întâmplă, bine? o preveni Tim. Poate că lucrurile nu stau cum îți închipui tu. E posibil să fie doar ceva de moment.

Apoi, zâmbind cu șiretenie, o întrebă:

— Și cum rămâne cu Amanda? Chiar ai uitat de celebra Amanda?

— Nu. Adică nu de tot. Ah, hai să nu mai vorbim despre ea, te rog, îl imploră Corinne. Nu vreau să-mi stric iarăși dispoziția. Cred că aseară am cam exagerat și eu. Poate că ai dreptate: e numai o plăsmuire a imaginației mele.

— În acest caz, Lisa va fi teribil de dezamăgită.

— Lisa?

Tim încuviință din cap.

— Trebuie să-ți mărturisesc că m-am răzgândit. La urma urmei, *a fost* o ceartă. Așa că azi-dimineață, când Lisa a început din nou cu insistențele, am cedat. La ora asta, probabil că-i la vânătoare de strigoi.

Corinne încremeni cu ochii la el.

— Tim! Doar nu i-ai dat voie să se ducă!

Văzând consternarea așternută pe chipul Corinnei, zâmbetul i se topi într-o clipă.

— Păi, de ce nu? replică el agasat. E cu Alison și Sally. Ce i se poate întâmpla?

•

Exact în acel moment, la dispensarul din Paradise Point, Billy Evans își dădea sufletul, sub privirile neputincioase ale doctorilor Calvin Pendleton și Josiah Carson, asistați de neurologul din Boston.

Dacă vreunul dintre ei și-ar fi aruncat privirea spre fereastră, ar fi zărit-o afară pe Michelle, uitându-se pe geam în încăperea unde zăcea Billy, în timp ce lacrimile i se prelingeau încet pe obraji.

Amanda începu să-i șușotească la ureche.

— S-a terminat, se auzi glasul ei ca de pe altă lume.

Știind ce se petrecuse înăuntru, Michelle se îndepărtă de fereastră, continuându-și lungul drum spre casă.

• Capitolul 26

— Eu zic că tot n-avem ce căuta aici, spuse Jeff Benson.

Se uită peste umăr, parcă așteptându-se s-o vadă pe maică-sa apărând la fereastră și chemându-l să se întoarcă. Dacă ar fi fost după el, nici nu s-ar fi dus la cimitir; însă dis-de-dimineață, când Sally Carstairs, Alison Adams și Lisa Hartwick se iviseră la ușa lui, acceptase să le însoțească, închipuindu-și că voiau să meargă în golf.

Dar ele aveau cu totul alte gânduri.

Intenția lor era să plece în căutarea strigoiului. Jeff constată că mai ales Alison și Lisa țineau morțiș s-o găsească pe Amanda, deși amândouă pretindeau sus și tare că nu există. Sally le sugerase să se ducă în primul rând la cimitir, iar când Jeff protestase, îl acuzase că-i e frică. Ei bine, nu-i era frică: nici de strigoi – dacă exista cu adevărat – și nici de cimitir. În schimb, își cunoștea bine mama și nu voia să ajungă în conflict cu ea.

— Dacă vreți să m-ascultați și pe mine, eu cred că aici nu vom găsi nimic.

Alison Adams dădu din cap în semn de aprobare. Stătea în mijlocul cimitirului, cu mâinile în șolduri.

— Oricum, cine dă doi bani pe o piatră veche de mormânt? Hai mai bine să mergem pe plajă. Acolo cel puțin ne putem distra!

Cei patru copii porniră spre casa Bensonilor, unde începea cărarea ce cobora de pe faleză până la malul mării. Deodată, Lisa se opri și arătă cu degetul, spre silueta lui Michelle, care mergea pe șosea, chiar în direcția lor.

— Ia te uită cine vine! exclamă Lisa. Țicnita de Michelle!

— Nu-i deloc țicnită, protestă Sally. Te rog să nu mai vorbești așa despre ea.

— Păi dacă nu-i țicnită, cum se face că numai ea a văzut strigoiul? întrebă Lisa.

— Să nu mai spui asta!

Sally începu să se înfurie, dar nu făcu niciun efort să-și ascundă supărarea.

— Faptul că tu n-ai văzut stafia nu înseamnă că nu există!

— Dacă există într-adevăr, atunci de ce n-o chemi pe Michelle să ne-o arate? o provocă Lisa.

Lui Sally îi sări țandăra.

— Nu pot să te sufăr, Lisa Hartwick! Ești mai rea decât a fost Susan!

Sally se desprinse de grup, pornind către Michelle.

— Michelle! Michelle! Așteaptă-mă! strigă ea.

Michelle se opri în mijlocul drumului, uitându-se întrebătoare la cei patru copii. Oare ce voiau? În clipa când Sally ajunse lângă ea, auzi glasul lui Jeff Benson:

— Hei, Michelle! Azi pe cine-ai mai omorât?

Sally încremeni în loc, apoi se întoarse către Jeff, fulgerându-l cu privirea.

Michelle rămase nemișcată câteva secunde, încercând să-și dea seama la ce se referise băiatul. Deodată înțelese.

Susan Peterson.

Billy Evans.

Jeff credea că ea îi ucisese. Dar nu era adevărat. Michelle *știa* bine că nu le făcuse niciun rău.

Simți cum ochii i se umplu de lacrimi și-și mușcă buzele, silindu-se să nu plângă. Nu trebuiau s-o vadă plângând. Asta nu putea accepta nici în ruptul capului! Își continuă drumul, iuțind pasul pe cât îi îngăduia piciorul beteag. Șoldul începu din nou s-o înjunghie, dar își impuse să-și învingă durerea.

Unde era Amanda? De ce nu venise s-o ajute?

Chiar atunci o ajunse din urmă Sally.

— Michelle! Michelle! Îmi pare tare rău. Nu știu de ce-a spus Jeff o asemenea grozăvie. L-a luat gura pe dinainte.

— Nu, nu, zise încetișor Michelle, cu glasul tremurând din pricina lacrimilor pe care se lupta să și le țină în frâu. Jeff își închipuie că eu i-am omorât. Toată lumea gândește la fel, dar nu le-am făcut nimic.

— Sunt convinsă că nu. Eu te cred, declară Sally, după care tăcu, neștiind ce să mai spună. Hai să mergem la mine, propuse ea. Nu văd de ce-ar trebui să stăm aici, ca s-ascultăm ce zice el.

Michelle clătină din cap.

— Mă duc acasă, răspunse ea. Lasă-mă în pace. Vreau să mă duc acasă.

Sally întinse mâna s-o rețină, dar Michelle se feri de atingerea ei.

— Lasă-mă în pace. Te rog.

Sally se trase un pas înapoi, întrebându-se ce să facă. Aruncă o privire rapidă spre ceilalți trei copii, care păreau s-o aștepte, apoi se întoarse din nou către Michelle.

— Bine, murmură ea. Dar te asigur c-am să-i spun vreo două lui Jeff de-o să mă țină minte!

— N-are nicio importanță, zise Michelle. Asta nu va schimba cu nimic situația.

Și, fără a-și lua rămas-bun de la Sally, își văzu de drum.

Sally o urmări cum se îndepărtează, apoi se înapoie lângă Jeff și cele două fete. Ajungând la câțiva pași de ei, se proțăpi în fața lor, cu mâinile în șolduri.

— A fost urât și răutăcios din partea ta, Jeff Benson.

— Ba nicidecum! ripostă Jeff. Mama zice că nu pricepe de ce n-o bagă pe Michelle la balamuc! E nebună de-a binelea!

— N-am chef să-ți ascult prostiile! Mă duc acasă. Hai să mergem, Alison.

Sally se răsuci pe călcâie încruntată și o luă înapoi pe drumul pe care venise. Alison șovăi o clipă, apoi porni în urma ei.

— Tu ce-ai de gând, Lisa?

— Vreau să merg în golf, se alintă Lisa.

— Atunci, n-ai decât să te duci! îi strigă Alison. Eu am plecat cu Sally.

— Și ce-mi pasă? se stropși Lisa la ele. Cui îi pasă ce faceți voi? De ce nu vă duceți s-o vizitați pe prietena voastră cea țicnită?

Sally și Alison își văzură de drum, fără s-o mai ia în seamă. Înțelegând că cele două fete erau decise să nu-i mai dea nicio atenție, Lisa ridică din umeri.

— Vino! îl chemă ea pe Jeff. Hai să ne luăm la întrecere până la potecă!

•

Michelle urcă șchiopătând treptele de la intrare, ajungând pe verandă! Deschise ușa și păși în casă, unde se opri câteva clipe, ascultând.

Nu se auzea niciun sunet, în afară de ticăitul slab al pendulei din hol.

— Mami?

Neprimind niciun răspuns, începu să urce scara. Știa că în camera ei se afla la adăpost.

La adăpost de vorbele îngrozitoare ale lui Jeff.

La adăpost de acuzațiile lui.

La adăpost de bănuielile celor din jur.

De asta nu voise maică-sa s-o lase azi-dimineață să meargă la dispensar cu tatăl ei.

Maică-sa gândea la fel ca Jeff Benson.

Dar o învinovățeau pe nedrept! Michelle știa că o învinovățeau pe nedrept.

Se duse în camera ei, închise ușa și se apropie de fereastră.

Luă păpușa de pe pervaz și-o strânse în brațe.

— Amanda? Amanda, te rog, explică-mi de ce mă urăsc cu toții?

— Lumea spune minciuni pe seama ta, se auzi șoptind glasul Amandei. Vor să te ia de aici și-atunci născocesc fel și fel de neadevăruri.

— Să mă ia de aici? De ce? De ce să mă ia?

— Din cauza mea.

— Nu înțeleg.

— Din cauza mea, repetă Amanda. Pe mine m-au urât întotdeauna. Niciodată n-au vrut să am o prietenă. Cum tu ești prietena mea, ura lor se revarsă și asupra ta. Te vor duce de aici.

— Puțin îmi pasă, răspunse Michelle. Și-așa nu-mi mai plac locurile astea. Chiar doresc să plec.

Acum o putu vedea pe Amanda. Era la numai câțiva pași și ochii ei albi, sticlind în lumina cenușie a acelei zile înnorate, păreau s-o

sfredelească pe Michelle până în străfundul sufletului.

— Dar dacă-i lași să te ducă de aici, n-avem cum să mai fim prietene.

— Poți să vii cu mine, îi propuse Michelle. Dacă mă vor lua de aici, poți să mă urmezi.

— Nu!

Glasul Amandei se înăsprise dintr-o dată și, instinctiv, Michelle făcu un pas înapoi, strângând păpușa la piept. Amanda se apropie de ea, cu mâna întinsă.

— Nu pot veni cu tine. Trebuie să rămân pe loc.

O prinse de mână pe Michelle.

— Stai cu mine, Michelle. Stai cu mine și-i vom face să nu ne mai urască.

— Nu vreau, se împotrivi Michelle. Nu știu ce vrei de la mine. Întotdeauna făgăduiești că mă ajuți, dar de fiecare dată se întâmplă câte ceva. Iar ceilalți mă acuză pe mine. E vina ta și ei mă învinovățesc pe mine! Nu-i drept! De ce să mă acuze pe mine când toată vina o porți tu?

— Pentru că suntem una și aceeași persoană, răspunse liniștită Amanda. Nu înțelegi? Noi două suntem exact la fel.

— Dar eu nu vreau să fiu ca tine, protestă Michelle. Vreau să fiu ca *mine*! Vreau să fiu așa cum am fost înainte să apari tu.

— Să nu spui asta, șuieră furioasă Amanda și chipul i se schimonosi de ură. Dacă mai vorbești vreodată așa, am să te omor.

Tăcu și ochii ei lăptoși părură să capete o strălucire proprie.

— Pot să te ucid, murmură ea. Știi bine că pot.

Michelle se trase înapoi din fața siluetei învești mântate în negru. Ar fi vrut să fugă, dar știa că nu poate! Știa că Amanda spunea adevărul.

Dacă nu făcea cum îi cerea Amanda, aceasta o va ucide.

— Bine, acceptă Michelle. Ce dorești de la mine?

În clipa când rosti aceste cuvinte, de pe chipul Amandei dispăru orice urmă de supărare și fata zâmbi.

— Du-mă pe faleză, ceru ea. Vreau să merg pe faleză, în dreptul cimitirului.

Apucând-o din nou de mână pe Michelle, porni către ușă.

— E pentru ultima oară, murmură ea. Apoi totul se va sfârși și nimeni nu va mai râde de mine.

Michelle nu înțelegea despre ce vorbea Amanda, însă nici nu-i păsa prea mult. Singurul lucru pe care-l reținuse era că totul se va termina curând.

E pentru ultima oară – așa spusese Amanda.

Poate că, până la urmă, lucrurile se vor îndrepta. Poate că, dacă proceda așa cum îi pretindea Amanda, totul va fi bine.

Ieși din casă și porni încet spre cimitir.

•

June încremeni, privind țintă pânza de pe șevalet.

Nu avea nici cea mai mică idee cum ajunsese acolo.

Și totuși, se afla în fata ei pe șevalet, umplându-i sufletul de spaimă. Nu-și putea lua ochii de la ea, ca și cum desenul ar fi aruncat-o într-o transă hipnotică.

Era aceeași schiță pe care o descoperise în debara.

Numai că între timp fusese finisată.

June se uita la ea, îngrozită la culme, incapabilă să înțeleagă ce vedea.

Desenul devenise un tablou în adevăratul sens al cuvântului.

Reprezenta un cuplu: un bărbat și o femeie.

Figura bărbatului rămânea ascunsă. Nu însă și cea a femeii.

Era un chip frumos, cu pomeți înalți, cu buze senzuale, cu fruntea ascunsă sub un văl cernit.

Ochii verzi și migdalați scânteiau, plini de veselie.

Tabloul ar fi fost perfect, cu excepția a două amănunte.

Femeia sângera.

Din pieptul și din gâtul ei țâșneau șiroaie de sânge, prelingându-se de-a lungul trupului și picurând pe podea. În contrast cu expresia senină a feței, tot acel sânge părea ceva grotesc – de parcă femeia nici n-ar fi știut că e pe moarte.

De-a curmezișul picturii, cu aceeași culoare rubinie cu care fusese pictat sângele femeii, era mâzgălit un singur cuvânt: *Târfă*!

June nu reuși să-și desprindă privirea de pe chipul femeii, dar, în timp ce-l studia cu atenție, încercând să-i citească în suflet, își dădu seama că decorul în care fusese pictat portretul îi era foarte familiar.

Atelierul!

Iată ferestrele și oceanul care se zărea dincolo de ele. Cele două siluete se aflau pe o canapea. June traversă cu pași rari studioul, până când ajunse la aceeași perspectivă asupra ferestrelor și mării ca aceea de pe pânză.

Se uită în jur, străduindu-se să determine unde se aflase sofaua din tablou: puțin spre stânga, la vreo doi metri depărtare de perete.

De fapt, ghicise locul încă înainte de-a face ochii roată.

Pata!

Vechea pată pe care se chinuise atât de mult s-o curețe.

Își luă inima în dinți și se uită la ea.

— Nu! țipă June. Nu! Dumnezeule! E cu neputință!

Pe podea apăruse din senin o pată roșie, care se întindea văzând cu ochii.

Era chiar sânge. June încremenise, fără să-și poată dezlipi privirea de la pată.

— Nu! repetă femeia și, adunându-și ultimele puteri, ieși în fugă din

atelier.

Uitată de mama ei în coșuleț, Jennifer începu să plângă. Mai întâi încet, apoi din ce în ce mai tare.

•

La dispensar, Josiah Carson și Cal Pendleton stăteau tăcuți în birou, așteptând ca neurochirurgul să termine autopsia.

Din clipa când murise Billy Evans, Cal luase răspunderea morții copilului asupra sa.

— Eu l-am mișcat din loc. Ar fi trebuit să aștept.

— N-ai avut încotro, îi spuse Josiah. Numai c-ai ajuns prea târziu. Dacă te-ai fi găsit acolo cu câteva minute mai devreme…

Renunță să-și ducă gândul până la capăt, lăsând cuvintele să se înfigă ca niște pumnale în inima omului disperat de lângă el. Era convins că Pendleton își amintea de panica simțită în ajun. Când fu convins că celălalt e în stare să-i priceapă vorbele, își îndulci glasul și adăugă:

— Când ai ajuns lângă el, ireparabilul se petrecuse deja. Zău că nu e vina ta, Cal.

Înainte ca doctorul Pendleton să apuce să-i răspundă, sună telefonul. Carson ridică receptorul. Recunoscu îndată vocea lui June Pendleton și-și dădu seama că femeia plângea.

Se întâmplase ceva.

June vorbea printre hohote de plâns, rostind cuvinte incoerente, dar Josiah pricepu că-i ruga pe amândoi să vină imediat la ea acasă.

— Liniștește-te, June, zise doctorul Carson. Cal e chiar aici, lângă mine. Venim cât putem de repede.

Tăcu o clipă, apoi întrebă:

— June, a pățit cineva ceva?

Ascultă răspunsul lui June și îi spuse să rămână acolo unde se găsea, după care puse receptorul în furcă. Cal nu-l slăbi din ochi.

— Ce s-a întâmplat? Josiah, ce s-a întâmplat?

— Nu știu nici eu, răspunse Carson. June ne imploră să mergem acasă chiar acum. Nimeni n-a pățit nimic, totuși, ceva nu-i în regulă. Haide!

Se ridică în picioare. Cal încă șovăia.

— Bine, dar…

— Billy? Billy e mort, Cal. Pe el nu-l putem ajuta cu nimic. Vino.

Cal întinse mâna să-și ia haina.

— Nu ți-a zis despre ce-i vorba?

Fără a-i lua în seamă întrebarea, Carson îl scoase afară din cabinet.

În momentul când părăseau dispensarul, Josiah Carson înțelese dintr-o dată ce se întâmpla. Lucrurile erau pe cale să se lege între ele. Nu știa cum anume, dar nu se îndoia câtuși de puțin. June Pendleton descoperise ceva.

Ceva care avea să explice totul.

Sau să înrăutățească și mai mult situația.

•

June de-abia pusese receptorul în furcă, întrebându-se ce era de făcut, când dintr-o dată telefonul începu din nou să sune.

Nu vine, își zise ea. *E Cal și nu poate să vină. O să-mi spună că-i ocupat și că nu poate veni Doamne, ce să mă fac*?

Ridică receptorul si-l duse la ureche.

— Cal?

— June? Aici e Corinne Hatcher.

— Ah! exclamă June și glasul începu să-i tremure. Iartă-mă… Tocmai vorbeam cu Cal când… Credeam… Credeam că sună din nou.

— Nu te reține mult. Ascultă, poate ți se pare o nebunie, dar vreau să te întreb dacă ai văzut-o azi pe Lisa Hartwick. Sunt cu Tim și încercăm să dăm de urma ei. S-a dus împreună cu câțiva prieteni… Ah, ce prostie! Ei bine, au plecat la vânătoare de strigoi!

June nu reținuse nimic altceva decât că domnișoara Hatcher era împreună cu Tim Hartwick.

— Corinne, puteți veni amândoi până aici? îi rugă ea, străduindu-se să-și păstreze un ton calm și stăpânit. S-a întâmplat ceva straniu.

Corinne tăcu preț de câteva secunde.

— Ceva straniu? Cum adică?

— Nici nu știu cum să-ți explic, răspunse June. Vă rog mult, veniți încoace.

În glasul ei se ghicea o spaimă abia reținută, care o făcu pe Corinne să accepte imediat.

— Bine. Pornim într-acolo.

•

Sally Carstairs și Alison Adams trecură strada, îndreptându-se spre curtea școlii, cu gândul s-o traverseze, scurtând drumul spre locuința lui Sally.

— N-ar fi trebuit s-o lăsăm singură pe Lisa, zise Sally. Dacă află mama, mă omoară!

— N-am avut de ales, răspunse Alison. Așa e Lisa, întotdeauna face numai după cum o taie capul. Dacă ne convine, bine. Dacă nu, puțin îi pasă!

— Credeam că-ți place de ea.

Alison ridică din umeri.

— Nu-i fată rea. Doar că-i prea răsfățată.

Merseră un timp în tăcere, apoi pe Alison o săgetă un gând.

— Mi-am închipuit că ai fost prietenă cu ea.

— Cu cine?

— Cu Michelle. Vreau să zic, înainte de accident.

— Am fost.

Surâse, amintindu-și cum fusese Michelle cu numai câteva săptămâni în urmă.

— Era tare drăguță. Probabil că ar fi devenit cea mai bună prietenă a mea. Dar, de când cu accidentul, s-a cam închis în ea.

— După părerea ta, e nebună?

— Bineînțeles că nu, răspunse Sally. Numai că… s-a schimbat mult.

Deodată, Alison încremeni în loc, albă la față ca varul.

— Sally! exclamă ea. Uite acolo!

Ajunseseră în dreptul leagănelor, așa că Sally înțelese numaidecât ce-i arătase Alison.

Trupul lui Annie Whitmore zăcea contorsionat în țărână, cu un picior încă agățat de scaunul leagănului.

Cuvintele lui Jeff Benson se înfipseră în urechile lui Sally ca un urlet.

Azi pe cine-ai mai omorât?

Își aduse aminte cum, în cursul ultimei săptămâni, Michelle se jucase adeseori cu Annie Whitmore.

Azi pe cine-ai mai omorât?

Îi veni în minte Michelle, singură pe șosea, venind dinspre sat.

Azi pe cine-ai mai omorât?

Apucând-o strâns de mână pe Alison, Sally Carstairs o luă la fugă prin terenul de joacă, alergând spre casă, să-i povestească mamei sale ce se întâmplase.

• Capitolul 27

Michelle înainta încet de-a lungul potecii de pe marginea falezei. Începuse să picure, iar la linia orizontului marea se contopea cu cerul cenușiu. Călăuzită de glasul șoptit al Amandei, Michelle nu se mai sinchisea de vreme.

— Mai încolo, murmură Amanda. Era ceva mai departe.

Mai făcură câțiva pași, după care Amanda se opri, încruntând din sprâncene, cu o expresie nehotărâtă.

— M-am înșelat. Totul s-a schimbat de atunci. Acolo! zise ea deodată, trăgând-o pe Michelle câțiva metri mai spre nord, lângă un bolovan uriaș, care stătea pe muchia falezei, gata să se prăbușească pe plajă.

— Aici a fost, șopti Amanda. Chiar în locul acesta…

Michelle privi în jos. Se aflau exact deasupra fâșiei de nisip unde, cu o lună și jumătate în urmă, venise la picnic cu prietenii ei. Cel puțin, pe atunci îi socotea prieteni.

Acum plaja era pustie. Marea se retrăsese, lăsând în urmă o puzderie de pietre, tocite de secole întregi de valuri, și care acum zăceau risipite în nisip, martore tăcute ale unei după-amiezi

prevestitoare de rău.

— Privește, șopti Amanda, arătând spre celălalt capăt al plajei, presărat cu ochiuri de apă rămase după reflux.

Michelle deslușì două siluete, abia vizibile prin perdeaua de ploaie.

Pe una dintre ele o recunoscu imediat: Jeff Benson. Iar cealaltă… Oare cine să fi fost? Brusc, își dădu seama că nu avea nicio importanță.

Cel care conta era Jeff.

Pe el îl voia Amanda.

Azi pe cine-ai mai omorât?

Cuvintele lui Jeff îi răniseră auzul și Michelle înțelese că și Amanda le auzise.

— Va trece pe aici, murmură Amanda. Când va începe fluxul, va veni încoace. Atunci…

Nu-și sfârși fraza, dar obrazul i se încreți într-un zâmbet. Continuând să țină o mână pe brațul lui Michelle, o întinse pe cealaltă, atingând bolovanul.

•

Ajungând la locuința Pendletonilor, Cal și Josiah Carson o găsiră pe June tot lângă telefon.

Ea îi auzi intrând pe ușa din față, apoi glasul soțului strigând-o.

— Sunt aici, răspunse June. Veniți încoace!

Vocea îi era lipsită de orice intonație, iar femeia avea obrazul alb ca varul. Cal se apropie, îngenunchind lângă scaunul pe care stătea soția sa.

— June, ce este? Ce s-a întâmplat?

— În atelier… Acolo, în atelier…

— Despre ce-i vorba? S-a întâmplat ceva? Unde-s copiii?

June se uită la el cu o privire rătăcită, de parcă n-ar fi înțeles ce-i spunea.

— Copiii? repetă ea.

Brusc, își aminti.

— Jenny! Dumnezeule, am lăsat-o pe Jenny în atelier!

În aceeași clipă, se trezi la realitate. Se ridică în picioare, dar o cuprinse un val de amețeală, care o sili să se așeze la loc.

— Cal.. Nu pot… Nu pot să mai pun piciorul înăuntru. Te rog, du-te tu. Ia-l și pe doctorul Carson. Mergeți și luați-o pe Jenny de acolo.

— Nu poți să pui piciorul înăuntru? exclamă Cal, cu o expresie nedumerită. De ce nu? Ce s-a petrecut?

— Ai să vezi și singur. Du-te și uită-te. Ai să înțelegi.

Cei doi bărbați se îndreptară către ușă, dar glasul lui June îi opri din drum.

— Cal… Tabloul… Tabloul de pe șevalet… Nu eu l-am pictat…

Cal și Josiah se priviră unul pe altul, fără să înțeleagă. Cum June nu

mai adăugă nimic, se grăbiră să meargă în atelier.

Nici nu ajunseră la jumătatea distanței dintre casă și fosta magazie că o auziră pe Jenny plângând. Cal începu să alerge. Se năpusti înăuntru, rotindu-și repede ochii de jur-împrejur, fără să-i pese însă de nimic altceva decât de fiica sa. Luă în brațe bebelușul, care țipa cât îl ținea gura, și-l strânse la piept cu tandrețe.

— Gata, gata, prințeso, murmură el. Tati e aici, cu tine. Totul e în regulă acum.

O legănă încet câteva clipe și țipetele încetară. De-abia atunci își înălță privirea către tabloul de pe șevalet – cel despre care June insistase că nu-i aparținea.

Îl examină atent, încruntându-se ușor. La început nu pricepu ce reprezintă. Apoi descoperi că era vorba de o femeie murind în clipa când făcea dragoste. Pe chipul ei se citea un amestec de extaz și… și încă ceva. Dar ce?

— Nu văd ce… bâigui el, cu un glas uluit și șovăielnic.

Dar, când zări expresia de pe fața lui Josiah, cuvintele i se opriră în gâtlej.

Carson rămăsese cu ochii țintă la tablou și figura lui se lumina treptat a înțelegere.

— Va să zică, asta era, murmură bătrânul. Așa s-au petrecut lucrurile!

Cal îl privi năucit.

— Ce e, Joe? Nu te simți bine?

Făcu un pas spre Carson, dar acesta îl îndepărtă cu un semn al mâinii.

— Deci, ea a fost făptașa, urmă el. Într-o bună zi Amanda a surprins-o pe maică-sa și a omorât-o. După o sută de ani… a omorât-o. De acum va fi liberă. Vom fi cu toții liberi.

Întorcându-se spre Cal, adăugă:

— A fost o hotărâre înțeleaptă că ai venit aici, zise el liniștit. Ne erai dator. L-ai ucis pe Alan Hanley, așa că ne erai dator.

Nepricepând nimic, Cal își plimbă privirea de la Josiah la tablou, apoi din nou la bătrânul doctor.

— Ce dracu' tot îndrugi acolo? strigă el. Ce se petrece? Ce înseamnă toate astea?

— Tabloul… murmură Carson. Tabloul vorbește de la sine. *Femeia de acolo e Louise Carson.*

— Dar nu… nu pricep…

— Lasă-mă să-ți explic, Cal, rosti bătrânul.

Glasul îi era stăpânit, dar în ochi i se aprinsese o sclipire stranie.

— Femeia din tablou… e Louise Carson. E îngropată acolo, în cimitir. Doamne, Cal, pe June au apucat-o durerile chiar pe mormântul ei! Nu mai ții minte?

— Cu neputință, șopti Cal. De unde să știe June…

Brusc își aminti vorbele ei: *Nu eu l-am pictat.*

Se apropie de tablou, cercetându-l cu atenție. Culorile erau proaspete, de-abia uscate. Făcu un pas înapoi și deodată își dădu seama că pânza reprezenta chiar atelierul în care se afla. Îl încercă un sentiment bizar. Luându-și ochii de la tablou, își roti privirea prin încăpere. Aproape că uitase de prezența lui Josiah Carson, care rămăsese undeva în spatele său, murmurând ceva nedeslușit.

— E aici… articulă cu greu bătrânul. Nu pricepi, Cal? E Amanda. Se folosește de Michelle. E aici. N-o simți prin preajmă? *E aici*!

Începu să râdă, întâi încetișor, apoi din ce în ce mai tare, până când Cal avu senzația că-i explodează nervii.

— *Încetează*! urlă el.

Carson tăcu, de parcă s-ar fi smuls dintr-o vrajă. Se scutură, apoi se uită din nou la tablou. Cu o stranie expresie de triumf, se îndreptă spre ușă.

— Să mergem, zise el. Ar fi bine să ne întoarcem în casă. Am sentimentul că acesta-i numai începutul.

Cal vru să-l urmeze, dar în aceeași clipă zări pata de pe podea.

— Isuse, șopti el.

Era exact la fel ca în ziua când se mutaseră în noua locuință: cafeniu-roșcată, amestecată cu un strat gros de praf, care o făcea greu de ghicit. Dar fusese curățată o dată! Cal își amintea cu precizie cum o râcâise June, stând în patru labe.

Și iată că pata reapăruse!

Se uită din nou la tablou. La sângele care se scurgea din rănile căscate în pieptul și în gâtul Louisei…

Era ca și cum trecutul – zugrăvit atât de limpede pe pânză – ar fi reînviat în atelier.

•

Tim Hartwick și Corinne Hatcher sosiră tocmai când Cal și Josiah Carson se întorceau în casă. June încremenise pe scaunul din salon, fără să-și fi recăpătat culoarea din obraz. Toți se adunară în jurul ei.

— Ai văzut? îl întrebă June pe Cal.

El încuviință din cap.

— Nu eu l-am pictat, repetă June.

— Dar de unde-a apărut?

— Era în debara, răspunse ca prin vis June. L-am găsit înăuntru acum vreo săptămână. Pe atunci reprezenta o simplă schiță. Azi, când m-am dus în atelier, pânza se găsea pe șevalet.

— Ce anume? interveni Tim. Despre ce vorbiți?

— Despre un tablou, murmură June. E în atelier. Mergeți să vă uitați și voi. Asta voiam să vă arăt.

Nedumeriți, Tim și Corinne se îndreptară către ușă, dar se opriră în

loc, auzind că sună telefonul. Deși June se afla chiar lângă aparat, nu schiță niciun gest de-a ridica receptorul. Până la urmă, răspunse Cal.

— Alo?

— Domnul doctor Pendleton? se auzi un glas tremurător la celălalt capăt al firului.

— Da.

— La telefon Bertha Carstairs. Voiam… voiam să știu dacă Joe Carson e la dumneavoastră.

Cal se încruntă ușor.

— Da, este.

Se uită întrebător spre Carson, aproape convins că bătrânul nu va accepta convorbirea. Dar Carson părea să-și fi recăpătat stăpânirea de sine, ca și cum scena din atelier n-ar fi avut loc niciodată. Luând receptorul de la Cal, zise:

— Carson la telefon.

— Joe, sunt eu, Bertha Carstairs. S-a întâmplat ceva îngrozitor. Sally și Alison Adams tocmai au intrat în casă. Mi-au povestit că Annie Whitmore zace pe terenul de joacă. Joe… fetele cred că-i moartă. Lângă leagăn. Sally e de părere că fetița a căzut. Un accident sau cam așa ceva.

Glasul i se frânse și Carson pricepu că femeia nu-i destăinuise chiar tot.

— Altceva, Bertha? Mai există ceva ce nu mi-ai spus?

Bertha Carstairs șovăi, apoi începu din nou să vorbească, având aerul că-și cere scuze.

— Nu sunt sigură, murmură ea. S-ar putea să nu fie important… sau să nu însemne nimic… dar… ăăă…

Tăcu o clipă, apoi cuvintele ei ajunseră limpede la urechile lui Carson.

— Joe, Sally a văzut-o azi pe Michelle Pendleton. Mergea pe șosea, venind dinspre sat. Tot de la Sally am aflat că în ultima săptămână Michelle și Annie s-au jucat tot timpul împreună… După cele petrecute cu Susan Peterson și Billy Evans… nu știu nici eu… Detest că trebuie s-o spun, dar…

Glasul i se stinse din nou.

— Înțeleg, zise Carson. Mulțumesc, Bertha.

Puse receptorul în furcă, întorcându-se spre ceilalți patru, care nu-și luaseră ochii de la el.

— E vorba despre Annie Whitmore. I s-a întâmplat o nenorocire.

Le povesti cele aflate de la Bertha Carstairs, fără să omită niciun amănunt.

— Dumnezeule, gemu June, când bătrânul își încheie relatarea. Ajut-o, Doamne, pe Michelle! Te implor, ajut-o!

Deodată, deschise ochii mari și sări în picioare.

— Dar unde e acum? țipă ea. Dacă Sally a văzut-o venind încoace, probabil că se înapoia acasă.

Alergă în hol, cu o privire rătăcită.

— Michelle! MICHELLE!

Ceilalți o auziră strigându-și fiica pe nume, în timp ce cobora în goană scările. Brusc, se așternu tăcerea, apoi răsunară din nou pașii lui June, care se întorcea în salon.

— Nu-i acasă. Cal, Michelle nu-i acasă!

— Liniștește-te, zise Cal. O s-o găsim.

— Lisa! articulă cu greu Tim, însă numai Corinne înțelese la ce se referea.

— Lisa era cu Sally și cu Alison, explică profesoara. Unchiule Joe, doamna Carstairs a pomenit cumva și de Lisa?

Josiah Carson clătină din cap. Tim înșfăcă receptorul.

— Ce număr are? întrebă el. Spuneți-mi repede, care-i numărul familiei Carstairs?

Corinne îi smulse receptorul din mână, începând să formeze numărul. Telefonul sună o dată, de două ori, apoi încă o dată și încă o dată. Într-un târziu, la celălalt capăt al firului se auzi vocea tulburată a Berthei Carstairs.

— Doamna Carstairs? Sunt eu, Corinne Hatcher. Știți ceva de Lisa Hartwick? Nu era cu Sally și cu Alison? N-au venit acasă împreună?

— Nu, răspunse Bertha. Numai o clipă…

Urmă o tăcere, după care în receptor răsună din nou glasul Berthei.

— Cică a rămas la Bensoni. Avea de gând să coboare în golf împreună cu Jeff. Copiii n-ar trebui să se joace acolo, sunt curenți primejdioși…

— Lăsați asta, îi tăie vorba Corinne. Eu sunt acum la familia Pendleton. Fără îndoială c-o vom găsi pe Lisa.

Închise telefonul, întorcându-se spre Tim.

— Hoinărește pe undeva, prin apropiere. Se pare că avea de gând să meargă pe plajă împreună cu Jeff Benson.

— Numai păpușa aia e de vină! țipă pe neașteptate June. Păpușa aia blestemată!

Toți își ațintiră privirile asupra ei, însă numai Carson înțelese ce voia să spună.

— Nu pricepeți? insistă June. Totul a început de la păpușa aia blestemată!

Se năpusti iarăși în sus pe scări, dând buzna în camera lui Michelle. Aici se uită înnebunită de jur-împrejur, cu ochii după păpușă.

Amanda!

Era vina Amandei!

Ah, numai de-ar reuși să se descotorosească de păpușă!

Deodată, o zări. Stătea sprijinită pe pervaz, cu ochii de sticlă

pironiți asupra Strâmtorii Diavolului. Străbătu încăperea și-o luă din locul unde fusese pusă. Tocmai voia să se îndepărteze de fereastră, când privirea îi fu atrasă de o mișcare undeva, afară.

Se uită cu atenție, încercând să deslușească ceva prin geamul aburit de ploaie.

Acolo, pe marginea falezei, în apropiere de cimitir.

Era Michelle.

Stătea chiar pe muchia prăpastiei, sprijinită de un bolovan, cu ochii la plaja de dedesubt.

Numai că nu se sprijinea de bolovan.

Dar ce făcea?

Îl împingea.

— O, nu! gemu June.

Înșfăcă păpușa și se repezi spre ușă.

— E afară! strigă ea. Michelle e afară! Cal, du-te și ia-o acasă. Te rog, du-te după Michelle!

•

Ceața se aduna cu repeziciune în jurul lui Michelle, ascunzând privirii plaja de la poalele falezei. Singurul lucru de care era conștientă rămânea prezența Amandei, în picioare lângă ea, atingând-o și șoptindu-i la ureche.

— Vin… Îi văd, Michelle… Acum îi văd… Se apropie… Aproape c-au ajuns… Repede! Ajută-mă, Michelle! Ajută-mă!

Michelle se aplecă și-și puse palmele pe bolovanul care păru să vibreze sub degetele ei ca o ființă vie.

— Împinge cu nădejde, șuieră Amanda. Trebuie să împingem cu putere, până când nu e prea târziu!

Michelle simți iarăși cum stânca se mișcă, apoi cum începe să se clatine. Ar fi vrut să se smulgă de lângă bolovan, dar nu putea. Îl simțea urnindu-se din loc și, după ce se legănă o clipă pe buza râpei, pietroiul o porni la vale…

•

Era un vuiet surd, aproape acoperit de foșnetul valurilor ce se spărgeau de țărm, Totuși, Jeff îl auzi și își ridică privirea.

Deasupra lui.

Zgomotul venea de deasupra lui.

Apoi o văzu rostogolindu-se înspre el.

Știa că stânca îl va lovi, știa că trebuie să se miște repede, să sară într-o parte, înainte, înapoi – oriunde. Dar nu se putu clinti din loc. Buzele îi tremurau, iar stomacul i se chircise de spaimă. Înțelese că avea să moară.

Cu toate acestea, rămase țintuit locului. De-abia în ultima clipă reuși să-și silească mușchii să-l asculte. Prea târziu.

Bolovanul lat de peste un metru îl lovi în plin. Se prăbuși la pământ,

strivit sub greutatea stâncii, părându-i-se că aude trosnetul propriilor oase sfărâmate.

Dar auzi încă ceva.

Hohote de râs.

Râsetele plutiră pe deasupra lui, însoțindu-i ultimele clipe, și băiatul se întrebă cine râdea așa. Era un glas de fetiță… Iar fetița râdea de el… Oare de ce? Ce-i făcuse?

În secunda următoare, își dădu duhul.

•

Râsul ajunse și la urechile lui Michelle, care înțelese numaidecât că era Amanda. Aceasta se arăta mulțumită de ea și Michelle se simți fericită. Însă nu știa ce anume o înveselise pe Amanda.

Ceața începu să se risipească și Michelle privi în jos. Acum putu vedea din nou plaja.

Jos pe nisip se afla o fetiță care stătea nemișcată cu ochii la bolovanul prăbușit. Michelle își dădu seama că pietroiul ar fi putut să cadă peste ea. Dar nu se întâmplase așa.

Atunci de ce țipa fetița?

Din pricina bolovanului. Sub el se zărea ceva. Dar ce anume?

Atunci se împrăștiară și ultimele fuioare de ceață, așa că Michelle reuși să distingă limpede.

Un picior. De sub bolovan ieșea piciorul cuiva.

Iar Amanda râdea. Râdea și-i spunea ceva. Michelle ascultă cu atenție, străduindu-se să înțeleagă cuvintele Amandei.

— Am izbutit, șopti Amanda. Am făcut tot ce trebuia făcut. Acum pot pleca. La revedere, Michelle.

Râse din nou, fericită, apoi sunetul glasului său se topi în depărtare.

Michelle întoarse capul. Mai mulți oameni alergau spre ea, strigând-o pe nume.

Michelle știa ce voiau.

Voiau s-o prindă, s-o pedepsească, s-o ducă pe alte meleaguri.

Dar ea nu făcuse nimic rău. Amanda era de vină. Michelle doar ascultase îndemnurile Amandei. De ce s-o acuze pe ea? Dar Michelle nu se îndoia câtuși de puțin că așa se va întâmpla.

La fel ca în visul ei.

Trebuia să fugă de oamenii aceia. Sa nu cadă cu niciun chip în mâinile lor.

Începu să alerge, trăgându-și după ea piciorul beteag, care-i încetinea deplasarea. Șoldul îi zvâcnea din nou de durere, dar Michelle se silea să nu-l ia în seamă.

Vocile se apropiau, gata-gata s-o ajungă din urmă. Se opri, așa cum făcuse în vis, și aruncă o privire peste umăr.

Îi recunoscu pe tatăl ei și pe doctorul Carson. Lângă ei se afla profesoara, domnișoara Hatcher. Și încă un bărbat – cine să fi fost? A,

da. Domnul Hartwick. Ce căuta pe urmele lui Michelle? Crezuse că-i era prieten. Dar acum înțelegea că o înșelase. Psihologul încercase numai să-i câștige bunăvoința. De fapt, și el o ura…

Amanda. Amanda era singura ei prietenă.

Însă Amanda plecase.

Unde?

Michelle nu știa.

Tot ce știa era că trebuia să fugă de acolo și că nu putea să alerge.

Dar în vis reușise să scape. Se sili cu disperare să-și aducă aminte ce se petrecuse în vis.

Se prăbușise de pe stânci.

Asta fusese.

Căzuse, la fel ca Susan, Billy Evans și Annie Whitmore. La fel ca Jeff Benson, strivit sub un bolovan.

Iată, deci, răspunsul.

Se va prăbuși de pe stânci, iar Amanda va avea grijă de ea.

Glasurile se apropiau, chemând-o pe nume. Michelle Pendleton se aruncă în gol.

Numai că Amanda nu-i veni în ajutor. Cu o fracțiune de secundă înainte de-a se izbi de stânci, Michelle înțelese că Amanda nici n-avea să vină.

Amanda nu i se va mai arăta niciodată. Stâncile se întindeau spre ea, gata s-o sfâșie, întocmai ca în vis. Doar că de data asta Michelle nu țipă, ci primi cu bucurie îmbrățișarea lor.

•

În salonul Pendletonilor domnea o liniște mormântală. Însă liniștea nu oferea nicio consolare celor patru oameni care stăteau nemișcați în jurul șemineului. June, aproape impasibilă, își ațintise privirea asupra focului pe care-l aprinsese mai devreme, ca să ardă păpușa. Aruncase jucăria în flăcări și de-atunci, ca într-o înțelegere tacită, focul nu se mai stinsese.

Cei patru tot nu pricepeau ce se întâmplase.

Josiah Carson se întorsese acasă, încăpățânându-se să nu sufle nimănui vreun cuvânt despre dezvăluirile sale din atelier. Cal încercase să repete câte ceva din vorbele dezlânate rostite de Josiah, însă acestea erau fără noimă – așa că, în cursul după-amiezii, Tim se dusese până în atelier. Se uitase multă vreme la tabloul acela straniu, apoi începuse să caute, fără a ști nici el prea bine ce anume, totuși convins că trebuia să găsească ceva – ceva care să-i dea răspunsul.

Descoperise schițele și le dusese în casă. Aici le cercetaseră cu toții, înțelegând cum muriseră Susan Peterson și Billy Evans.

Fiecare dintre cei patru se furișase din când în când în atelier, să mai privească o dată pictura cu dâre sângerii, rămasă pe șevalet ca o tainică legătură cu un trecut pe care nu-l puteau pricepe.

Prima care remarcase umbra fusese Corinne.

O umbră abia vizibilă, pierdută în violența scenei de pe pânză. Dar, în momentul când Corinne le-o arătase, o văzuseră limpede cu toții.

Dintr-un colț al tabloului pornea o umbră, alungindu-se pe podea înspre muribunda Louise Carson.

Era o siluetă. Silueta unei fetițe îmbrăcate într-o rochie de modă veche și purtând pe cap o bonetă. Avea un braț ridicat și ținea în mână un obiect.

Niciunul dintre cei de față nu se îndoi o clipă că obiectul era un cuțit.

Acum știau cu toții că Michelle făcuse schițele și tabloul. Tim insistă în continuare că fetița își exprimase astfel latura întunecată a personalității ei. Probabil că văzuse pe undeva un portret al Louisei Carson și imaginea i se fixase în memorie. Pe urmă, după ce-o născocise pe „Amanda", începuse să preia zvonurile care circulau în Paradise Point și legendele celeilalte Amanda, moartă cu ani în urmă, țesând toate aceste elemente într-o poveste unică. Pentru Michelle, strigoiul fusese real. Chiar dacă vedenia existase numai în închipuirea ei, Michelle o considerase întotdeauna reală.

•

Lisa Hartwick primise un sedativ și fusese trimisă la culcare. Se trezi amețită, înțelegând abia peste un timp unde se afla.

Stătea întinsă pe patul lui Michelle Pendleton. Era chiar în casa acesteia.

Se dădu jos din pat, ducându-se spre ușă. Ascultă cu atenție și urechea sa prinse un murmur de voci, undeva la parter. Deschise ușa și-și strigă tatăl.

— Tăticule?

În clipa următoare, Tim se ivi în capul scărilor.

— Nu pot să dorm, se plânse Lisa.

— Nu te necăji. Oricum, plecăm imediat acasă.

— Nu putem pleca acum? îl rugă Lisa. Nu-mi place aici.

— Imediat, scumpa mea, îi făgădui Tim. Îmbracă-te și mergem.

Lisa se întoarse în dormitor și începu să se îmbrace. Știa perfect despre ce discutau cei de la parter.

Vorbeau despre Michelle Pendleton.

Și Lisa ar fi vrut să ia parte la discuție și să le spună tuturor ce văzuse pe plajă.

Dar îi era frică.

Se temea că, dacă va vorbi, o vor socoti și pe ea nebună.

Coborî scările, hotărând să nu le destăinuie niciodată ce văzuse. La urma urmei, poate că o înșelaseră ochii.

Poate că, în realitate, nu fusese nimeni sus pe stânci, alături de Michelle. Poate că doar i se păruse că vede o fetiță în rochie neagră și

purtând pe cap o bonetă. Poate că fusese doar o umbră.

• EPILOG

Era ziua în care Jennifer Pendleton împlinea doisprezece ani.

Jenny crescuse și se făcuse o fetiță frumoasă, blondă cu ochi albaștri, ca părinții ei, cu trăsături delicate și feminine, părând mai matură decât anii pe care-i avea. Cei ce-o întâlneau pentru prima oară nu prea îi ghiceau adevărata vârstă, iar Jenny se amuza, dându-se mai mare decât era în realitate. Pe Cal și June îi neliniștea faptul că Jennifer era curtată de băieți mai mari ca ea cu șapte-opt ani. Totuși, se străduiau să nu-și trădeze îngrijorarea. Jennifer era nu numai frumoasă, dar și extrem de inteligentă. Convinsă că se putea descurca foarte bine, se distra văzând cum părinții ei își făceau fel și fel de gânduri.

La Paradise Point, June ajunsese cu timpul să fie socotită o anomalie. Pe măsură ce treceau anii – doisprezece la număr de când Pendletonii veniseră de la Boston, sperând să ducă o existență mai ușoară și trăind în schimb un coșmar care le depășise puterea de înțelegere – June se dedica tot mai mult artei ei. Îi fusese greu să-și facă prietene în Paradise Point, mai întâi pentru că era străină de partea locului, iar apoi – deși acest lucru nu i se spusese niciodată în față – pentru că o parte din săteni nu iertau nebunia de care suferise fiica ei. Chiar și după ce Michelle și strania ei boală intraseră în rândul legendelor din Paradise Point, mama fetei continua să fie marcată de acest stigmat, de care-și amintea în fiecare zi.

La început, voise să plece din Paradise Point și să se înapoieze la Boston, însă soțul ei se împotrivise. În ciuda tuturor nenorocirilor prin care trecuseră, Cal îndrăgea casa la fel de mult ca înainte. Pe de altă parte, deși nu pomenise nimic nici măcar soției sale, tânărul doctor nu uitase ciudatele cuvinte rostite de Josiah Carson în atelier, în ziua aceea blestemată. Indiferent dacă Josiah minți se sau spusese adevărul, Cal hotărâse să-l creadă, eliberându-se în sfârșit de sentimentul de vinovăție care-l torturase încă din clipa când murise Alan Hanley. Nu el îl ucisese pe Alan, ci Amanda – așa cum îi omorâse pe toți, inclusiv pe fiica sa, Michelle. Prin urmare, Cal rămăsese în Paradise Point, prosperând în meseria sa, fără să-i pese de bârfe.

Josiah Carson părăsise satul aproape imediat după moartea lui Michelle. Cam toți locuitorii bănuiau că mintea doctorului o luase razna. În ultimele zile înainte de plecare, îndrugase verzi și uscate despre „răzbunarea trecutului”, dar nimeni nu-i acordase atenție. Dimpotrivă, auzindu-l cum bătea câmpii, sătenii începuseră să-și îndrepte simpatia înspre Cal. Treptat și inevitabil, ajunseseră să-l accepte ca medic al satului. În definitiv, nici nu exista un altul.

Nici Cal, nici June nu deschideau discuția despre evenimentele petrecute cu doisprezece ani în urmă. Atunci când aduceau vorba despre Michelle – ceea ce se întâmpla foarte rar – și-o aminteau așa cum fusese înainte de venirea lor la Paradise Point. Cât despre primele două luni trăite în sat, când familia lor fusese la un pas de destrămare, amândoi preferau să le treacă sub tăcere.

June nu avea nimic împotrivă: amintirile de atunci erau mult prea dureroase.

Așadar, Pendletonii continuau să trăiască liniștiți în vechea lor căsuță de pe faleză, Cal ocupându-se în tihnă de mica sa clientelă, iar June lucrând în atelierul de pictură, unde așternea pe pânză peisaje marine întunecate și amenințătoare.

Jennifer crescuse alături de ei, ferită cu grijă de tragediile întâmplate în primele săptămâni de la venirea ei pe lume. Bineînțeles, și ei îi ajunseseră la ureche diferite zvonuri – nici nu se putea altfel. Însă ori de câte ori își întreba părinții care era adevărul, aceștia o îndemnau să nu creadă tot ce auzea de la colegii ei, explicându-i că lumea avea întotdeauna tendința să exagereze.

Pe Jennifer n-o mai preocupa de ani de zile faptul că rareori își convingea prietenii să vină la ea acasă, punând refuzul lor pe seama distanței între sat și locuința lor.

Dar, pentru aniversarea zilei când împlinea doisprezece ani, își rugase părinții să-i organizeze o petrecere.

June se împotrivise, convinsă că mamele din Paradise Point nu vor îngădui în vecii vecilor ca fiii și fiicele lor să calce pragul casei Pendletonilor. Atunci Jennifer ceruse, ca întotdeauna, ajutorul tatălui ei. Cal reușise să înlăture obiecțiile lui June, explicându-i că, după părerea lui, sosise timpul ca Jenny să-și facă intrarea în societate.

În ziua când avu loc petrecerea, la care participară toți prietenii lui Jenny, June începu să creadă că poate că, totuși, se înșelase și că locuitorii din Paradise Point erau pe cale să uite trecutul.

•

Carrie Peterson se uită curioasă de jur-împrejur prin vechea casă, întrebându-se pentru a patra oară de ce părinții o dădăciseră să nu pună piciorul aici. Ei i se părea a fi o casă ca toate celelalte. Cum să dai crezare unor povești ca cele pe care i le spuseseră părinții săi?

„Ce vrei, sunt oameni în vârstă”, își zise Carrie. „Bătrânilor le intră în cap fel de fel de ciudățenii”.

Oricum, fetei îi plăcea grozav casa.

— Jenny, mi-arăți cum e și la etaj? o rugă ea.

Jenny îi zâmbi încântată.

— Sigur că da. Hai, vino.

Lăsându-i pe ceilalți să petreacă mai departe, cele două fete urcară la etajul doi. Jenny o conduse pe Carrie de-a lungul coridorului, până

în camera unde se mutase cu un an de zile în urmă.

— Aici e dormitorul meu.

Carrie se duse glonț la fereastră. Ajunsă aici, privi cu nesaț marea, scoțând un oftat de mulțumire.

— Cred că mi-ar plăcea să rămân aici o veșnicie.

— Știu, încuviință Jenny. Însă părinții mei n-au vrut să mă lase să locuiesc în ea. A trebuit să-i bat la cap.

— De ce? se miră Carrie.

— Asta a fost camera surorii mele.

— Ah! exclamă Carrie, amintindu-și tot ce auzise despre sora lui Jenny. Era nebună, nu-i așa? întrebă ea.

— Nebună? repetă Jenny. Ce vrei să spui?

Carrie îi aruncă o privire cercetătoare.

— Cum așa, Jenny? Doar toată lumea știe că sora ta a omorât patru copii. Asta nu înseamnă că era nebună? Adică, ori ea nu era în toate mințile, ori trebuie să crezi în poveștile cu strigoi. Cine mai crede azi astfel de baliverne?

Dintr-o dată, Jenny înțelese de ce nu voia mama ei să-i organizeze o petrecere. Maică-sa știuse. Știuse că vor veni copiii și că vor începe să se uite peste tot și să pună întrebări despre Michelle. Jenny însă nu avea chef să discute despre Michelle. Nu cunoștea mare lucru despre ea și nici puținul pe care-l aflase nu-i era foarte clar.

— Nu vrei să vorbim despre altceva? propuse ea.

Dar Carrie nu renunță cu una cu două.

— Vezi tu, mama n-a fost de acord să vin azi la tine. Zice că locuința e aducătoare de nenorociri și că, de când există, toată lumea știe ce-i cu ea – indiferent ce înseamnă asta. Eu cred că pur și simplu casa îi face pe oameni să-și piardă mințile. Ce zici, e cu putință așa ceva?

— După cum vezi, eu nu mi-am pierdut mințile, replică liniștită Jenny.

Pălăvrăgeala lui Carrie începuse s-o calce pe nervi. Totuși, se străduia să-și păstreze calmul.

— Da, dar tu ești altfel, insistă Carrie. Tu te-ai născut pe un mormânt. Aoleu, numai când mă gândesc și mă trec fiorii.

— Nu m-am născut deloc pe un mormânt! se înfurie Jennifer.

Măcar atâta lucru știa și ea.

— M-am născut la dispensar, în cabinetul tatălui meu. Faptul că pe mama au apucat-o durerile când se afla în cimitir nu înseamnă că m-am născut pe un mormânt.

— În fond, nici n-are importanță, nu? zise Carrie. Deși bătrâna doamnă Benson a fost întotdeauna de părere că-i semn rău. Și cred că are dreptate. Mă refer la Michelle, care i-a omorât băiatul… și așa mai departe.

Mânia lui Jenny ajunse la apogeu.

— Carrie Peterson! Te rog să-ți ceri iertare pentru ce-ai spus. E o minciună și o știi foarte bine! Cere-ți iertare!

Văzând ce tare se înfuriase Jenny, Carrie își luă un aer încăpățânat.

— Nu vreau, ripostă ea. Nu vreau și nici n-ai să mă obligi tu s-o fac.

Cele două fete se fulgerară cu privirea una pe alta. Prima care reveni la realitate fu Jenny.

— Te rog să pleci acasă și să-ți iei cu tine toți prietenii.

— Află că oricum n-aș mai rămâne aici nici măcar o clipă, i-o întoarse Carrie. Poate că mama are dreptate: casa asta îi face pe oameni să-și piardă mințile.

În clipa următoare, ieși cu pași mari din cameră. Jenny o auzi coborând scările și chemându-și prietenii. Se stârni agitație și hărmălaie, după care ușa de la intrare se deschise și se închise la loc.

Apoi se așternu tăcerea.

Abia atunci coborî și Jennifer.

June stătea în hol, stupefiată.

— Ce s-a întâmplat, iubito? De ce-au plecat cu toții așa, deodată?

— Eu le-am cerut să plece, răspunse Jenny. N-a fost o petrecere prea reușită, așa că i-am trimis acasă.

June își aduse aminte de educația primită la Boston și respectul pentru convenințe – pe care-l crezuse uitat de ani de zile – îi reveni dintr-o dată.

— N-ar fi trebuit să faci așa ceva, o dojeni ea pe Jenny. Tu erai gazda. Dacă petrecerea n-a fost prea animată, era de datoria ta s-o înviorezi. Te rog să te duci în camera ta și să te gândești bine la ce ți-am spus. Diseară ai să-l suni pe fiecare copil în parte și-ai să-ți ceri scuze. Ai înțeles?

Jenny se uită țintă la mama ei. Niciodată nu-i vorbise astfel. Niciodată, de când se știa pe lume. Și nici măcar nu fusese ea de vină, ci Carrie Peterson. Jignită, Jenny izbucni în lacrimi și fugi să se închidă în camera ei.

De îndată ce intră în dormitor, dădu cu ochii de pachet.

Se afla pe pat, învelit în hârtie argintie și legat cu o fundă uriașă.

Jenny se încruntă ușor.

Cum de nu-l zărise mai înainte? Deodată înțelese. În timp ce maică-sa îi făcea morală, taică-său se strecurase în cameră, lăsându-i darul pe pat.

Surpriza de ziua ei.

Râzând, desfăcu ambalajul. În clipa când scoase cadoul din cutie, râsul i se preschimbă în zâmbet.

Era o păpușă frumoasă – și foarte veche. Jenny își dădu seama că trebuie să fi avut o vechime de ani de zile. Se întrebă de unde o cumpăraseră părinții săi. În viața ei nu văzuse așa ceva.

Era îmbrăcată într-o rochie albastră, cu volane și dantele, și avea obrazul de porțelan, încadrat de zulufi negri, ascunși sub o bonetică.

Jenny o strânse la piept.

— Ești tare frumoasă, șopti ea.

Uitând dintr-o dată și de jignire și de supărare, se năpusti în jos pe scări.

— Mami? Mami? Unde ești?

— În bucătărie, răspunse June. Ce s-a întâmplat?

Jenny dădu buzna în bucătărie, aruncându-se de gâtul mamei sale.

— Oh, mami, mulțumesc! Îți mulțumesc de mii de ori! E așa frumoasă! Niciodată n-am văzut ceva mai minunat!

Uimită, June se desprinse din îmbrățișare.

— Mă bucur că-ți place, râse ea. Dar acum, poți să-mi spui și mie despre ce vorbești?

— Despre păpușa mea, răspunse Jenny. Păpușa mea cea frumoasă.

Cum June continua s-o privească nedumerită, pe Jenny o fulgeră un gând.

— Știu cum am s-o numesc! Am să-i spun Michelle! E un nume așa frumos! Pe urmă, întotdeauna mi-am dorit ca Michelle și cu mine să fi fost prietene! Era frumoasă, nu-i așa? Avea părul negru și ochii căprui. Aș putea să jur că păpușa îi seamănă leit. Acum vom *putea* fi prietene. Ah, mami, e minunat. Unde-i tati? Trebuie să-l găsesc și să-i mulțumesc!

Tot sporovăind, alergă afară ca să-și caute tatăl.

June rămase nemișcată, străduindu-se să înțeleagă. O păpușă? Ce păpușă?

Despre ce anume vorbea Jenny?

Simțind că-i încolțește în minte un gând, ieși încet din bucătărie, îndreptându-se spre scări.

Nu putea fi adevărat.

Știa bine că nu era cu putință.

Era imposibil.

Și totuși, Jenny voia să-i dea păpușii numele Michelle.

June începu să urce treptele.

Se opri în fața camerei lui Jenny.

Încăperea unde nu voise s-o lase să se mute.

Dar Jenny insistase, așa că până la urmă îi împlinise rugămintea.

Deschise ușa cu gesturi șovăielnice și păși înăuntru.

Păpușa era pe pat. Zărind-o, June își înăbuși cu greu un țipăt.

Doar arsese păpușa! Își amintea precis că o arsese cu doisprezece ani în urmă.

Și totuși, se afla aici, în perfectă stare, fixând-o pe June cu ochii ei sticloși și fără viață.

Simți cum o cuprinde panica, și în aceeași clipă, în minte îi fulgeră

o amintire de demult, tocmai din anii copilăriei.

Erau două versuri de Milton{8}:

„Se-arată furia oarbă și coasa-i ucigașă
Retează firul șubred al vieții omenești.”

June Pendleton începu să plângă în tăcere.

virtual-project.eu

{1} În original *welcome waggon*: stand prezentând noilor veniți diverse informații despre o comunitate, precum și suveniruri sau eșantioane ale unor produse locale. (n.t.).
{2} Ziua Muncii – sărbătoare legală în SUA, în prima zi de luni din septembrie. (n.t.).
{3} Îndrăgit personaj din cartea pentru copii „Winnie the Pooh și prietenii săi”. (n.t.).
{4} *Cine se teme de Virginia Woolf*? – cunoscută piesă a dramaturgului american Edward Albee. (n.t.).
{5} Softball – variantă de baseball, jucată pe un teren mai mic, cu o minge mai mare și mai moale. (n.t.).
{6} *Alice în țara minunilor* – celebră carte pentru copii de Lewis Carroll. (n.t.).
{7} Curent în protestantismul american, apărut la începutul secolului XX, ca reacție la modernism. Fundamentaliștii susțineau infailibilitatea Bibliei nu numai în probleme de credință și morală, dar și ca document istoric. (n.t.).
{8} John Milton (1608-1674) – poet englez, autor de pamflete, eseuri, ode, elogii și sonete. Printre lucrările sale se numără: „Paradisul pierdut”, „Paradisul regăsit” și „Agonia lui Samson”. (n.t.).

Table of Contents

- PROLOG
- CARTEA ÎNTÂI • PARADISE POINT
    - Capitolul 1
    - Capitolul 2
    - Capitolul 3
    - Capitolul 4
    - Capitolul 5
    - Capitolul 6
    - Capitolul 7
    - Capitolul 8
    - Capitolul 9
- CARTEA A DOUA • PRIMELE SEMNE
    - Capitolul 10
    - Capitolul 11
    - Capitolul 12
    - Capitolul 13
    - Capitolul 14
    - Capitolul 15
    - Capitolul 16
    - Capitolul 17
    - Capitolul 18
- CARTEA A TREIA • FURIA OARBĂ
    - Capitolul 19
    - Capitolul 20
    - Capitolul 21
    - Capitolul 22
    - Capitolul 23
    - Capitolul 24
    - Capitolul 25
    - Capitolul 26
    - Capitolul 27
- EPILOG